

Giới thiệu Vô Hạn Phong Lưu

Truyện: Vô Hạn Phong Lưu

Tác giả: Cô Phong

Thể loại: ngôn tình sắc

Văn án truyện: Truyện kể về Trần Thịnh, trong một lần vô tình được một cái chủ thần nhập vào thân thể, có được xuyên không qua các thế giới năng lực. Cùng xem hắn bắt đầu một cuộc sống muôn màu muôn vẻ thế nào.

Đây là truyện do mình viết. Mong các bạn ủng hộ.

Bạn đang đọc truyện *Vô Hạn Phong Lưu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: Chủ Thần Nhập Thân

Đó là một ngày âm u đầy mây, khi mà Trần Thịnh đang từ trường trở về nhà, hắn nhặt được một chiếc đồng hồ không biết của ai làm rơi ở bên vệ đường. Định nhặt lên đưa cho đồn cảnh sát thì một tia sáng lóe lên, cái đồng hồ biến mất, mà hắn có cảm giác như nó đã nhập vào thân thể của mình. Chưa kịp nghỉ hoặc xem chuyện gì vừa xảy ra thì một tiếng kêu máy móc vang lên trong đầu hắn:

-Xác nhận chủ nhân. Đã xác nhận xong. Bắt đầu chuẩn bị truyền tống đến thế giới đầu tiên, trong vòng năm giây bắt đầu truyền tống.

Âm thanh làm Trần Thịnh sợ hết hồn, cái quỷ gì trong đầu mình a, chưa kể truyền tống đến thế giới khác gì nữa đây? Hắn vội vàng la lên:

-Ê vù gì vậy? Cái gì mà truyền tống đến thế giới khác? Làm sao lại có tiếng nói trong đầu tôi?

Nhưng không có tiếng trả lời, năm giây đã đến, hắn chỉ kịp cảm nhận được ánh mắt khác thường của người đi đường nhìn mình thì hai mắt đã tối đen.

Cảm giác thật là lạnh, đó là cảm giác hiện tại mà Trần Thịnh cảm nhận. Hắn chậm rãi mở mắt, phát hiện mình đang nằm dài trên một bãi cỏ. Hắn phát hiện bầu trời đầy mây u ám, mưa lất phất làm cho hắn có một cảm giác thật khó chịu.

-Rốt cuộc đây là đâu a?

Lồm cồm bò dậy, Trần Thịnh có chút ngán ngẩm nhìn xung quanh, không hề có một khái niệm gì về vị trí hiện tại của mình, tầm nhìn hiện tại cũng là cực kỳ có hạn, hoàn toàn không thể nhìn xa được trong cái kiểu thời tiết mưa phùn và sương mù này.

Chưa kịp hoàn hồn lại thì hắn phát hiện một bóng người lai lất tới gần hắn. Vui mừng quá đỗi, hắn chạy về hướng người đang đi tới, tuy nhiên chưa kịp mở miệng kêu lên thành tiếng thì hắn đã suýt kêu lên kinh hoàng. Đây rõ ràng không phải là một người rồi, ít nhất không phải là vật sống nữa. Trần Thịnh khẳng định chắc chắn rằng không bất kỳ một người nào mà nào lộ ra ngoài, con mắt cũng sắp rơi ra mà còn sống được.

Không cần nghĩ ngợi nhiều, vọt le! Hoàn hồn lại Trần Thịnh liền lấy hết sức bình sinh mà chạy. Đết cần biết phương hướng, bỏ xa con quỷ ghớm ghieác này là được. Cũng chẳng biết đã chạy bao lâu, rốt cuộc Trần Thịnh phát hiện một ngôi nhà hiện ra trước mắt, hắn cũng chẳng màn có thất lễ hay không, lao thẳng vào trong đóng cửa lại cái rầm.

Vào trong mới phát hiện ra là nhà không có ai cả. Hắn cũng mặc kệ, đẩy cái bàn che lại cửa xong mới thở phào nhẹ nhõm. Hú hồn tưởng chết.

Có điều căn phòng này sao thấy quen quen, dường như là đã gặp ở đâu rồi thì phải. Trần Thịnh suy nghĩ nhìn xung quanh, một cái giường, một kệ sách, một bếp lửa cháy bập bùng như chẳng bao giờ tắt.

-Làm sao mà giống y như trong Diablo 2 vậy nè? Chẳng lẽ xuyên không tới thế giới Diablo rồi?

Trần Thịnh không cần phải thắc mắc lâu vì khi hắn thử chạm vào giá sách thì bất ngờ một cây gậy văng ra cùng với vài đồng tiền vàng.

Cầm lên tay, thử suy nghĩ thuộc tính, lập tức hiện lên trước mắt hắn một vài thông tin: “Đũa phép Triệu hồi Golem đất +1” một cái cực kỳ đơn giản thuộc tính.

-Ồ sao lại quá đơn giản vậy nè? Công kích, độ bền đâu?

Xem ra ở thế giới này hiện thực hơn nhiều so với trong trò chơi. Cũng phải thôi, đũa phép mà, dùng đi đánh người như trong game thì cũng phải gọi là quá vô lý. Đũa phép món đồ này, trong Diablo thế giới là rất thô to, không như trong Harry Potter chỉ nhỏ gọn có thể cất vào túi áo loại này.

Có này cái mở đầu, Trần Thịnh liền theo thói quen nói thầm trong lòng bằng thuộc tính, một bóng mờ hiện lên trước mắt hắn.

Tính danh: Trần Thịnh. Nghề nghiệp: Vô hạn giả. Cấp 1 0/500.

Sức mạnh: 1.

Nhanh nhẹn: 1.

Thể chất: 1. Máu: 1. Thể lực: 1.

Tinh thần: 1. Ma lực: 1.

Tự do điểm thuộc tính: 50.

“Này cũng là cận bã đến cùng cực thể chất a, người ta khởi đầu đều là ít nhất 5 hay 10 điểm thuộc tính, mình chỉ có đáng thương 1 điểm. Còn cái nghề nghiệp vô hạn giả là cái gì nữa? Rồi sao lại có tới 50 tự do điểm thuộc tính đây?”

Trần Thịnh có thật nhiều thắc mắc, nhưng mà hắn chưa kịp tự hỏi nhiều thì bên ngoài truyền đến tiếng vang, báo hiệu cho hắn bên ngoài có “người” đến. Tất nhiên là không phải người, mà là zombie.

“Lũ này có lỗ mũi chó ah!”

Trần Thịnh vô lực chửi rủa, cũng may hắn vừa nhặt được cây đũa phép này, không thì tiêu rồi. Có điều golem đất cấp 1 cũng mất 20 mana để triệu hồi, may mắn hắn vẫn còn điểm thuộc tính tự do, vậy nên không hề do dự đem tinh thần lực tăng lên 30, hắn liền triệu hồi ra golem đất.

Cấp 1 golem đất: máu 50, công kích 8-10. Thân cao chừng 1m, xem ra như cái người lùn, có điều Trần Thịnh hiện tại đặt cược hết vào nó.

Golem cũng không có làm Trần Thịnh thất vọng, 1m thân người đem zombie nện bay, vài cú nện xong liền dứt điểm, phải nói nhanh gọn lẹ.

Hắn nhìn lại thấy điểm kinh nghiệm tăng thêm 50, biến thành 50/500.

Hướng dẫn kiếm bạc, điểm cống hiến và \$ rất đơn giản

Số từ: 1023

Báo Lỗi

Bạn có thể dùng phím mũi tên trái phải để lùi chuong hoặc sang chuong.

```
Reading(7460,2638710,0); if($.cookie('cbackground'))
{ $('#wrap').css('background',$.cookie('cbackground'));if($.cookie('cbackground')=='#232323')$('.chapter').css('color','#777');} if($.cookie('cfont'))
$('.chapter').css('font-family',$.cookie('cfont')); if($.cookie('csize')) $('.chapter').css('font-size',$.cookie('csize')); if($.cookie('cline'))
$('.chapter').css('line-height',$.cookie('cline')); if($.cookie('cfull')=='container') $('#content').toggleClass('container container-fluid'); function
arrows_navigation(e) { e = e || window.event; else if (e.keyCode == '39') { window.location.href=' truyencv.com/vo-han-phong-luu/chuong-2/'; } }
document.onkeydown = arrows_navigation;
```

Cảm ơn

Bạn đang đọc truyện *Vô Hạn Phong Lưu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Về Tới Trại Rogue

Có được golem hộ vệ, Trần Thịnh cũng to gan lớn mật mà ra khỏi căn phòng, nhìn nằm một đống zombie thì thế, hắn cũng thật ghém ghiếc, không thể tưởng tượng nổi chuyện từ bên trong cái đồng lầy nhầy thịt thối đầy ruồi bọ đó đi nhặt lấy kim tệ hoặc là trang bị nước thuốc gì đó. Vừa nghĩ tới đã thấy mắc ói.

Sương mù cùng kiểu thời tiết mưa lâm râm như thế này thực sự làm khó một tên chưa từng một mình đi dã ngoại như Trần Thịnh, hắn hoàn toàn không xác định được phương hướng, chỉ biết nhắm mắt chọn đại một phương hướng mà đi tới. Có nguy hiểm thì golem đất sẽ trước tiên phản ứng đánh chết, còn gặp một đàn quái vật đồng, hắn chưa gặp được, xem như vận khí cũng khá tốt.

Rốt cuộc sau không biết bao lâu mò mẫm, Trần Thịnh cũng gặp được trong truyền thuyết đường đất, có điều lúc này hắn lại bó tay.

“Đi hướng nào mới về tới trại Rogue đây?”

Nghĩ nghĩ một lúc, thôi kệ, cứ chọn đại một hướng, nếu không đi đến trại Rogue thì cũng sẽ gặp Flavie, như vậy cũng chẳng sao cả, ít nhất còn trên đường, thì vẫn còn hy vọng gặp được người khác trước khi chết đói ngoài hoang dã đi.

Chọn một phương hướng, Trần Thịnh liền không nhanh không chậm đi bộ, này cũng kỳ lạ, khí trời như vậy mà cái đường đất này cũng không đến mức quá lầy lội, chỉ là ướt ướt thôi, không thể không nói, cái thế giới này, đến con đường cũng không bình thường.

Cũng không biết Trần Thịnh đã đi bao lâu, chắc là ít nhất cũng phải ba bốn tiếng, rốt cuộc golem đất giết đủ số lượng quái, hắn quang vinh thăng cấp, mặc dù chẳng phải làm cái quái gì.

Tinh danh: Trần Thịnh. Nghề nghiệp: Vô hạn giả. Cấp 2 0/2500.

Sức mạnh: 12.

Nhanh nhẹn: 12.

Thể chất: 27. Máu: 27. Thể lực: 27.

Tinh thần: 57. Ma lực: 57.

Tự do điểm thuộc tính: 0.

Lần này để cho có sức mà trường kì đi bộ, hắn thêm điểm cho thể chất khá nhiều, rốt cuộc cũng coi như có một cái có thể xem ra hình ra đáng thuộc tính.

“Xem ra mỗi tăng một cấp sẽ tăng thêm những 50 điểm tự do thuộc tính, cái này quá tốt rồi, chỉ có điều kỹ năng thì thế nào đây nhỉ?”

Trần Thịnh ngẫm nghĩ, mở ra bảng kỹ năng, phát hiện bảng kỹ năng của hắn cũng không phải như bình thường nhân vật trong game Diablo 2 mà có chút khác biệt. Mỗi tăng một cấp, hắn có thể học tập một cái kỹ năng mới, còn kỹ năng tự mình thăng cấp dựa vào độ thuần thục đối với kỹ năng đó. Chẳng hạn hiện tại hắn tăng lên cấp 2, chọn học triệu hồi khô lâu kỹ năng, cụ thể là như vậy:

Triệu hồi khô lâu lv 1 thuần thục 0/10: triệu hồi một khô lâu chiến sĩ giúp bản thân chiến đấu. Khô lâu số lượng 1 máu 10 công kích 1-2 cần mana 5.

Xem ra là phải triệu hồi khô lâu mười lần mới thăng cấp được. Này xem ra cũng không khó, cứ nhìn khô lâu chỉ có 10 máu giòn thế kia, đánh đánh vài cái là chết mất, lúc đó lại triệu hồi cái khác.

Không biết hậu kỳ có thêm kỹ năng khô lâu tinh thông rồi độ thuần thục tăng cao, khô lâu cấp độ tăng cao thì tình thế như thế nào, chứ hiện tại khô lâu đúng là chỉ có thể đi theo kiểu pháo hôi, giết mãi không hết loại này chiến thuật.

Trần Thịnh thử theo những gì vừa xuất hiện trong đầu sau khi học được kỹ năng, vận lên ma lực, mặc niệm một tiếng “triệu hồi khô lâu”. Trước mắt không gian vặn vẹo lên, từ trong lỗ hổng không gian bò ra một bộ xương trắng, tay trái thuần tròn, trên còn cầm mấy mũi tên đã gãy, tay phải cầm một thanh kiếm rỉ sét loang lổ.

“Là trực tiếp triệu hồi đến, không phải là dùng xác chết và linh hồn quái vật vừa chết triệu hồi, cái này càng thêm thuận tiện hơn so với trong game, không cần phải sợ đánh boss dùng hết xác quái mà không triệu hồi thêm được khô lâu nữa” – Trần Thịnh khoái trá nghĩ đến.

Có thêm tay chân, tốc độ giết quái cũng tăng nhanh hơn, có điều Trần Thịnh cũng không vui nổi, thăng cấp giúp hắn toàn bộ trạng thái đầy lại, kể cả đói khát cũng không còn, nhưng mà bây giờ đã cách hắn lên cấp 2 một ngày rồi, đói cồn cào, nếu như không nhanh chóng tìm được nhân loại, tìm được đồ ăn, có vẻ như hắn sẽ thành một cái chết đói người xuyên việt...xấu hổ ah.

“Không ngờ cái bản đồ này lớn như vậy, thậm chí đi cả hai ngày rồi vẫn chưa về tới đâu cả, thậm chí một bóng người cũng không gặp được. Phải cố gắng, kiên trì, nói không chắc chút nữa liền đến được Rogue Camp” – Trần Thịnh tự bơm hơi cho mình, tiếp tục lê bước nặng nhọc.

Ngày thứ 3 kể từ khi Trần Thịnh xuyên việt đến đây, đói là, một đến cảm giác như mỗi bước chân là một nỗ lực không tương, rốt cuộc Trần Thịnh cũng có thể nhìn thấy xa xa một cái to lớn kiến trúc quần thể.

“Đến! Đến rồi! Rốt cuộc cũng đến rồi!” – Vui mừng, kinh ngạc, khó có từ ngữ diễn tả được cảm xúc lúc này của hắn, khi mà hắn tìm thấy sự sống trong cái chết này.

Xa xa, một đội bốn người nữ chiến binh rogue đã phát hiện ra hắn, đang đến gần xem xét, trong tay cung tiễn nhắm ngay hắn cảnh giác.

“Người là ai? Khai báo tên họ ngay!”

Có điều lúc này Trần Thịnh cũng đã quá đói và kiệt sức rồi, hắn cũng không kịp trả lời nữa, liền tại chỗ té xỉu.

Hướng dẫn kiếm bạc, điểm cống hiến và \$ rất đơn giản

Số từ: 1069

Báo Lỗi

Bạn có thể dùng phím mũi tên trái phải để lùi chương hoặc sang chương.

```
Reading(7460,2638711,0); if($.cookie('cbackground'))
$('#wrap').css('background',$.cookie('cbackground'));if($.cookie('cbackground')=='#232323')$('.chapter').css('color','#777'); if($.cookie('cfont'))
$('.chapter').css('font-family',$.cookie('cfont')); if($.cookie('csize')) $('.chapter').css('font-size',$.cookie('csize')); if($.cookie('cline'))
$('.chapter').css('line-height',$.cookie('cline')); if($.cookie('cfull')=='container') $('#content').toggleClass('container container-fluid'); function
arrows_navigation(e) { e = e || window.event; if(e.keyCode == '37') { window.location.href=' truyen cv.com/vo-han-phong-luu/chuong-1/'; } else if
(e.keyCode == '39') { window.location.href=' truyen cv.com/vo-han-phong-luu/chuong-3/'; }} document.onkeydown = arrows_navigation;
```

Cảm ơn

Bạn đang đọc truyện *Vô Hạn Phong Lưu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Nhiệm Vụ Đầu Tiên

Trần Thịnh mơ màng tỉnh lại, đập vào mắt là một căn lều nhỏ, mà hẳn, thì đang nằm ngửa trên giường, trên người đắp một cái chăn mỏng.

“Xem ra là được các rogue cứu rồi, nếu không thì hiện tại cũng không phải ở trong lều nằm, mà là đang được luộc trong nồi canh của tội quái vật.” – Trần Thịnh nghĩ thầm trong đầu. Cảm nhận được cơ thể thực sự rất yếu, gần như không còn tí năng lượng nào, trâu bò cỡ nào đi nữa, chưa tới mức độ không cần ăn uống thì vẫn chết đói như cũ ah.

Đúng lúc này, một người chui vào trong lều, một rất trẻ tuổi, rất xinh đẹp nữ tính. Nàng bước vào lều, phát hiện Trần Thịnh đã tỉnh lại, lập tức trên mặt tràn đầy vui vẻ, mở miệng hỏi thăm hân:

“Cậu đã tỉnh rồi à? Thế nào? Đã cảm thấy đỡ hơn chưa? Có cảm thấy khó chịu chỗ nào không?”

“Cũng quá nhiệt tình quá tốt bụng rồi nha, có vẻ mình đụng phải một vừa xinh đẹp vừa tốt bụng thiếu nữ rồi.” – Trần Thịnh mở cò trong bụng. Hắn cũng rất nhanh trả lời:

“Thật sự cảm ơn cô đã giúp đỡ tôi. Tôi cũng cảm thấy đỡ hơn rất nhiều rồi, còn khó chịu, chắc chỉ là đang đói bụng thôi. Ha ha. Tự giới thiệu một chút, tôi là Trần Thịnh – một người mạo hiểm, cô có thể gọi tôi là Thịnh.”

“Chào anh Thịnh! Tên anh có vẻ lạ nhĩ, tôi là Alice, là một hòa cung tiền thù. Anh là một người mạo hiểm hả? Như vậy quá tốt, chúng tôi đang rất cần giúp đỡ chống lại bọn quái vật từ địa ngục kia. À suýt thì quên! Tu sĩ trưởng Akara bảo tôi nhắn lại với anh là ngày mai thân thể khôi phục lại thì đến gặp bà ấy.”

Cái này chắc là chuẩn bị giao cho mình nhiệm vụ đầu tiên để thử nghiệm mình đây mà. Cho mình một ngày nghỉ ngơi là đủ rồi, thân thể này chẳng qua là đói thôi chứ không phải là bị thương gì, được rồi, nghỉ ngơi thật tốt một ngày, bắt đầu từ ngày mai, cuộc sống mới bắt đầu có khả năng sẽ không lười nhát nằm một chỗ như thế này được nữa.

Quyết định chủ ý xong, Trần Thịnh còn là cảm ơn Alice, sau đó Alice đem đến cho hắn một bàn thức ăn, hắn lập tức không để ý hình tượng bắt đầu ngấu nghiến. Đói khát mấy ngày, thực sự là khiến hắn nào giờ không chịu khổ thanh niên bức cho gần chết.

Ngày hôm sau, đã ăn uống no đủ nghỉ ngơi một ngày, Trần Thịnh khôi phục lại khỏe mạnh, lập tức theo Alice đến lều của Akara.

Đây là một cái lều tắp ra một luồng năng lượng mạnh mẽ, cùng với mùi thuốc nồng nặc, Trần Thịnh bước vào trong lều, phát hiện ra căn lều này là được làm không gian ma pháp, bên ngoài nhìn nhỏ nhắn, bên trong lại rất rộng rãi. Lâm hắn lúc đầu còn kỳ lạ, trong game nhỏ không nói, ngoài đời cũng nhỏ như vậy sao đủ chỗ cho Akara sinh hoạt rồi còn chế thuốc chế sách nữa? Hóa ra là bên trong lại rộng rãi như vậy, ma pháp thật thần kỳ nha.

“Người mạo hiểm! Chào mừng người tới với trại Rogue! Ta là lãnh tụ tinh thần tại đây, hội nữ tu sĩ mù Akara.”

Mặc một cái màu tím trường bào, mũ trùm đầu che khuất khuôn mặt, Akara hiện ra với một vẻ thần bí và khắc khổ của một nữ tu sĩ, Trần Thịnh còn cảm nhận thấy một sự tiêu tụy trên người nàng. Cũng dễ hiểu, lãnh đạo mọi người chiến đấu với quái vật từ địa ngục, chẳng thể nào mà vui vẻ thoải mái nổi, như vậy hao tâm tổn trí tất nhiên phải tiêu tụy rồi.

“Xin chào! Tôi là Trần Thịnh – một người mạo hiểm. Cảm ơn đã cứu giúp tôi trong lúc hoạn nạn!” – Trần Thịnh hoàn toàn là cái thứ không giới giao tiếp, vậy nên cũng chẳng biết nói cái gì quá hoa lệ từ ngữ.

“Chúng ta cũng có việc cần nhờ cậu giúp! Như đội cảnh vệ báo cáo, cậu là một Necromancer. Như vậy không biết cậu có thể giúp ta đi quét sạch bọn quái vật đang tụ tập tại Den of Evil không? Theo như đội trinh sát báo lại, có vẻ như bọn chúng chuẩn bị tấn công trại Rogue. Vậy nên ta hy vọng cậu sẽ giúp chúng ta tiên phát chế nhân, đem bọn chúng tiêu diệt?”

“Rất sẵn lòng, như vậy, tôi hiện tại liền đi chuẩn bị, tranh thủ ngày mai sẽ xuất phát. Chuyện này làm càng sớm càng tốt!” – Trần Thịnh đáp lời, sau đó lủi ra lều vải.

Lần này phải chuẩn bị thật tốt, thức ăn nước uống lều vải nhất thiết phải đầy đủ mang theo, không thể lại bị đối xử như mấy hôm trước nữa. Mấy hôm trước hấn đánh quái, được ngoài kinh nghiệm còn có 10 kim tệ, 2 bình máu và 1 bình mana, trang bị thì một cọng lông cũng không có. Vậy nên Trần Thịnh lập tức chạy ra chợ, mua đồ chuẩn bị cho chuyến hành trình này, ban đầu còn sợ không đủ tiền, ai ngờ 10 kim tệ hấn mua được dư sức, bỏ vào không gian kèm theo thức ăn nước uống đủ cho 3 tháng, hấn mới về lều.

Hướng dẫn kiếm bạc, điểm cống hiến và \$ rất đơn giản

Số từ: 984

Báo Lỗi

Bạn có thể dùng phím mũi tên trái phải để lùi chương hoặc sang chương.

```
Reading(7460,2638712,0); if($.cookie('cbackground'))
{ $('#wrap').css('background',$.cookie('cbackground'));if($.cookie('cbackground')=='#232323')$('.chapter').css('color','#777');} if($.cookie('cfont'))
$('.chapter').css('font-family',$.cookie('cfont')); if($.cookie('csize')) $('.chapter').css('font-size',$.cookie('csize')); if($.cookie('cline'))
$('.chapter').css('line-height',$.cookie('cline')); if($.cookie('cfull')=='container') $('#content').toggleClass('container container-fluid'); function
arrows_navigation(e) { e = e || window.event; if(e.keyCode == '37') { window.location.href=' truyen cv.com/vo-han-phong-luu/chuong-2/'; } else if
(e.keyCode == '39') { window.location.href=' truyen cv.com/vo-han-phong-luu/chuong-4/'; }} document.onkeydown = arrows_navigation;
```

Cảm ơn

Bạn đang đọc truyện *Vô Hạn Phong Lưu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Giết Quái Luyện Cấp

Trại Rogue này hoàn toàn không phải như trong game chỉ nhỏ bằng cái lỗ mũi như vậy, mà là một cái cứ điểm quân sự thật sự, tường gỗ cao cũng ít nhất là 10 mét, bên trong cư dân ít nhất cũng phải vài vạn người đi, Trần Thịnh báo thủ suy đoán, ít nhất là 10 vạn người, cùng với người mạo hiểm khoảng chừng ngàn người, các nữ chiến binh rogue lại chừng năm ngàn. Có lẽ mọi người sẽ nghĩ ngay, lực lượng như vậy, đã làm gỏi quái vật từ lâu rồi, nhưng sự thực là đây chỉ là thế giới thứ nhất, còn hai cái thế giới lận.

Chính xác là như vậy, có ba thế giới song song, kết nối nhau bằng hòn đá thế giới, chia ra làm thế giới này là hình chiếu quái vật (cấp độ normal trong game), thế giới thứ 2 là phân thân của quái vật (cấp độ nightmare) và cái thế giới cuối cùng mới là quái vật thật sự đến từ địa ngục (cấp độ hell). Tất cả người mạo hiểm đều từ trại Rogue của thế giới thứ nhất này bắt đầu một đường rèn luyện, mãi cho đến khi đủ mạnh để đến thế giới thứ ba, đi trực diện đến từ địa ngục quái vật, nơi mà mỗi con quái đều có kháng tính và kỹ năng riêng như boss vậy!

Nói đến ngày đó còn quá là xa xôi. Hiện tại Trần Thịnh còn là vừa bước chân ra khỏi trại Rogue, bắt đầu cuộc lữ hành của mình.

Tươi cười gật đầu chào lại đội cảnh vệ rogue ngoài cửa khi họ cúi người chào hấn, Trần Thịnh bước ra Cánh đồng đầm máu (Blood Moor), nghe nói là lúc địa ngục quái vật tấn công, nơi đây đã xảy ra một cuộc chiến đầm máu tại thế giới thứ 3, vô số dũng sĩ và quái vật đã ngã xuống cánh đồng bát ngát này, khiến cho đất đai đầm máu, biến thành màu đỏ sẫm. Sau đó do lực ảnh hưởng của ba thế giới với nhau, cả ba thế giới vùng đất đều đỏ sẫm lại, thế là người ta gọi nó là Blood Moor luôn.

Tại đây chủ yếu nhất quái vật là chuột gai, zombie, fallen (kẻ sa đọa), khô lâu và mấy con khi đột. Hiện tại Trần Thịnh đang có một golem đất cùng với một khô lâu, cũng coi như tạm thời khá an toàn tại đây, chỉ cần không đi chọc mấy cái khu vực quái tập trung đông. Hấn mà mò mẫm tới mấy chỗ đó, đúng là chết không có chỗ chôn.

Thực sự ra hấn cũng rất nhàn nhã, chiến đấu toàn bộ là golem đất với khô lâu lo, còn hấn chỉ việc chạy long nhong phía sau, nhặt kim tệ, nhặt thuốc, nhặt trang bị nếu may mắn rút ra. Hoàn toàn chính là như đi dạo như vậy nhẹ nhàng. Chỉ có điều...

“Ui da! #@%&#! Đứa nào bắn lên tao!” – Trần Thịnh nhảy dựng lên, nhô ra đâm vào tay một cái gai nhỏ, chạy trốn ra phía sau golem đất, để cho nó với khô lâu đi lên, từ trong một bụi cây gần đó lòi ra một con chuột gai, đem nó đập chết.

“Lũ này chuyên gia đánh lén! Ưc chế thiệt! Luyện triệu hồi khô lâu lên cấp cao rồi, tao cho tụi khô lâu càng quét kỹ lưỡng trước mới đi tới, không thể để lũ đánh lén này có cơ hội được. Bắn trúng tay còn đỡ, bắn trúng củ chuối thì có mà khóc không ra nước mắt!” – Trần Thịnh nhìn xác con chuột gai này tức giận lắm. Cứ tưởng tượng tới cảnh bị bắn trúng cái chân giữa, hẳn lại cảm thấy cả người sồn hết cả gai ốc, rùng mình một cái, Trần Thịnh lại tiếp tục đi tới, lần này cẩn thận hơn nhiều, có điều nhìn bộ dạng hơi che che của hắn, xem ra là bị ám ảnh gai bắn trúng chỗ hiểm rồi.

Đánh đắm cả ngày, à không, phải nói là đi cả ngày mới đứng. Xế chiều, khi khô lâu của hắn đâm chết một con zombie cuối cùng, Trần Thịnh thuận lợi lên cấp 3.

Tính danh: Trần Thịnh. Nghề nghiệp: Vô hạn giả. Cấp 3 0/5000.

Sức mạnh: 17.

Nhanh nhẹn: 17.

Thể chất: 37. Máu: 37. Thể lực: 37.

Tinh thần: 87. Ma lực: 87.

Lần này hắn học tập kỹ năng khô lâu tinh thông, tăng cường hơn sức mạnh của khô lâu.

Khô lâu tinh thông lv1 0/10 cường hóa các loại khô lâu được triệu hoán. Máu +10% tấn công +1.

Cảm nhận được khô lâu bình xương cốt có vẻ một chút xiu cứng cáp hơn, thanh kiếm cầm cũng có vẻ bớt rỉ sét hơn. Mong chờ lên cấp cao, có thể khô lâu của hắn còn có được khôi giáp không chừng ha ha...

“Tối rồi, dựng lều ngủ thôi, không lại để tối quá không thấy đường mà dựng trại thì chỉ có nước ngủ ngoài trời!” – Trần Thịnh suy nghĩ, ngừng ý định tiếp tục tiến tới, bắt tay vào dựng lều, cái món đồ chơi này hắn không có kinh nghiệm, nhưng mà cũng từng thấy người khác dựng lều rồi, nên tốn chừng cả tiếng, hắn rốt cuộc dựng lên một cái lều, mặc dù xiêu xiêu vẹo vẹo, nhưng mà coi như cũng tạm được, có thể chui vào ngủ.

Từ trong không gian lấy ra củi khô đốt lửa trại, lại lấy nồi nấu nước ấm, lấy thêm lương khô ra. Một cái bữa tối xong liền đi ngủ, để khô lâu với golem gác đêm đi.

Hướng dẫn kiếm bạc, điểm cống hiến và \$ rất đơn giản

Số từ: 989

Báo Lỗi

Bạn có thể dùng phím mũi tên trái phải để lùi chương hoặc sang chương.

```
Reading(7460,2638713,0); if($.cookie('background'))
{$('#wrap').css('background',$.cookie('background'));if($.cookie('background')=='#232323')$('.chapter').css('color','#777');} if($.cookie('cfont'))
$('.chapter').css('font-family',$.cookie('cfont')); if($.cookie('csize')) $('.chapter').css('font-size',$.cookie('csize')); if($.cookie('cline'))
$('.chapter').css('line-height',$.cookie('cline')); if($.cookie('cfull')=='container') $('#content').toggleClass('container container-fluid'); function
arrows_navigation(e) { e = e || window.event; if(e.keyCode == '37') { window.location.href='truyencv.com/vo-han-phong-luu/chuong-3/'; } else if
(e.keyCode == '39') { window.location.href='truyencv.com/vo-han-phong-luu/chuong-5/'; } } document.onkeydown = arrows_navigation;
```

Cảm ơn

Bạn đang đọc truyện *Vô Hạn Phong Lưu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: Lên Đến Cấp 4

Một đêm không có gì đặc sắc, sáng hôm sau, Trần Thịnh thức dậy, ăn sáng xong rồi thu dọn “căn lều” của hắn, sau đó xuất phát.

Quái vật trong thế giới hiện thực không dày đặc như trong game, ít nhất là cái loại đơn lẻ này, còn nếu nói một cú điểm của quái vật thì thôi, bình thường một người là không thể tiêu diệt được, phải tổ đội lại cùng nhau, nhiều người mạo hiểm mới dám tấn công một cái cú điểm của quái vật. Lý do rất đơn giản, có thể bọn quái vật không đủ mạnh để lập tức giết chết bạn, nhưng chúng bao vây bạn rồi, thì sẽ một chết bạn luôn, sau đó, xương cứng quá không ăn được, còn thịt thì tất nhiên vào bụng bạn nó rồi.

Bởi vậy nên chuyện luyện cấp trong thực tế cũng không đơn giản như trong game, vì vừa phải né tránh quái vật quá đông, vừa phải tìm những con lạc

đàn hoặc là nhóm nhỏ. Như Trần Thịnh hiện tại chỉ dám tấn công nhóm quái vật từ năm con trở xuống, còn nhiều hơn chỉ có thể đi vòng qua, có khi còn bị rượt chạy vác chân lên cổ.

Cuộc sống này có chút đơn điệu, suốt ngày chỉ chém giết, nhưng cũng rất thú vị, cả ngày hồi hộp, căng thẳng, ít nhất so với cuộc sống của du học sinh lúc trước cả ngày cắm mặt vừa học vừa làm lúc nào cũng không đủ thời gian thì cuộc sống bây giờ hoàn toàn ăn đứt.

“Phập!” – một tiếng kiếm nhập thân thể vang lên. Khô lâu binh không chút nào ngừng lại, rút ra thanh kiếm của mình, một lần nữa bỏ về phía zombie trước mặt. Zombie cũng không ngu ngốc đứng im đó cho khô lâu binh đánh, hai tay mạnh mẽ vồ tới khô lâu binh trước mắt, nhưng bị khô lâu binh dùng tấm khiên chặn lại. Bên cạnh một cái khô lâu binh cũng tham gia náo nhiệt, từ sau lưng cho zombie một cái đâm lén.

Có lẽ bị đánh lén làm tức giận, zombie quay lại định tấn công khô lâu binh phía sau mình, đáng tiếc là còn một tên không phải khô lâu binh nhưng cũng rất đáng khinh nhảy vào đánh lén nó. Sau mấy ngày lẩn lộn, rốt cuộc Trần Thịnh cũng đủ dũng cảm nhảy vào lẩn xà chiến đấu, hấn dùng kỹ năng sơ cấp của necromancer – răng độc tấn công zombie. Đây là một cái kỹ năng tấn công tầm xa, đáng tiếc Trần Thịnh chưa thành thạo nên phải chạy lại gần mới có thể đánh trúng được, vậy nên mới có một màn Trần Thịnh chạy đến sau lưng zombie đánh lén này.

Bị Trần Thịnh đánh lén, zombie rốt cuộc là hết máu, không rên một tiếng ngã vật ra đất, trên người rơi ra một cái kim tệ lấp lánh dưới ánh nắng. Tuy nhiên Trần Thịnh không rảnh nhặt nó lên, mà quay sang tiếp tục chiến đấu với mấy con zombie còn lại. Đây là một lần Trần Thịnh ném thử tấm công một đàn mười con zombie, mặc dù chỉ toàn là bình thường zombie thôi, nhưng là một lần thử nghiệm của hắn. Dù sao cũng là thế giới thật, chết là không có phục sinh lại, hắn không muốn đem mạng mình ra đùa giỡn, vậy nên làm gì cũng rất cẩn thận, sợ trước sợ sau.

Nghe như một tiếng ờ dài, con zombie cuối cùng ngã xuống, kết thúc lần chiến đấu này, Trần Thịnh có hai khô lâu binh bị diệt, khiến hắn không thể không lẩn nữa triệu hồi hai con khác thế chỗ. Hiện tại chỉ số của hắn là:

Tính danh: Trần Thịnh. Nghề nghiệp: Vô hạn giả. Cấp 4 2550/7500.

Sức mạnh: 22.

Nhanh nhẹn: 22.

Thể chất: 47. Máu: 47. Thể lực: 47.

Tinh thần: 117. Ma lực: 117.

Kỹ năng cũng khá hơn nhiều: Triệu hồi khô lâu cấp 3 22/100 máu 15 công kích 2-4 tổn mana 8; Khô lâu tinh thông cấp 2 10/50 máu +15% công kích +2; Răng độc cấp 2 20/100 số răng độc 3 công kích 2-3 độc tố công kích 2 tổn mana 3.

Không thể không nói, trong thế giới thực sự này, trong chiến đấu tiêu hao mana cực nhiều, nào là liên tục triệu hồi khô lâu bổ sung, rồi phóng răng độc... thỉnh thoảng còn phải triệu hồi golem tên người lùn này nữa. Vậy nên Trần Thịnh dành rất nhiều điểm thuộc tính cho tinh thần để tăng cao mana, phòng trường hợp đang oánh nhau thì hết mana.

Có thể bạn sẽ thắc mắc, vậy mấy bình mana đâu? Câu trả lời là có, tuy nhiên hiện tại bình mana loại nhỏ này khôi phục ma lực, ý nói là mana ấy, rất là chậm, trong chiến đấu chờ nó khôi phục thì coi chừng quái vật nó gọt đầu mình xuống làm banh chơi đá bóng.

Chưa kể hiện tại Trần Thịnh đang nhức hết cả trứng với cái tỉ lệ rơi đồ thấp kinh khủng này, nếu như trong trò chơi, hiện tại bây giờ ít gì cũng phải có đủ bộ đồ trắng, hoặc là hên thì thêm một hai trang bị xanh dương đi, đằng này hắn hiện tại trên tay chỉ có cây dưa phép lúc đầu nhặt được với một đôi giày trắng. Mấy bình máu với mana cũng hiếm như lá mùa thu luôn, phải tiết kiệm mà dùng, ít nhất hiện tại là vậy.

“Cứ thế này thì có mà tới tết Ma rốc cũng chưa đủ mạnh đi giết Baal, như vậy thì biết chừng nào mới xong được cái thế giới này đây? Mình còn muốn đi dạo chơi những thế giới khác nữa mà!” – Trần Thịnh trước khi ngủ phàn nàn.

Hướng dẫn kiếm bạc, điểm cống hiến và \$ rất đơn giản

Số từ: 1007

Báo Lỗi

Bạn có thể dùng phím mũi tên trái phải để lùi chương hoặc sang chương.

```
Reading(7460,2638714,0); if($.cookie('cbackground'))
{ $('#wrap').css('background',$.cookie('cbackground'));if($.cookie('cbackground')=='#232323')$('#.chapter').css('color','#777');} if($.cookie('cfont'))
$('#.chapter').css('font-family',$.cookie('cfont')); if($.cookie('csize')) $('#.chapter').css('font-size',$.cookie('csize')); if($.cookie('cline'))
$('#.chapter').css('line-height',$.cookie('cline')); if($.cookie('cfull')=='container') $('#content').toggleClass('container container-fluid'); function
arrows_navigation(e) { e = e || window.event; if(e.keyCode == '37') { window.location.href=' truyen.com/vo-han-phong-luu/chuong-4/'; } else if
(e.keyCode == '39') { window.location.href=' truyen.com/vo-han-phong-luu/chuong-6/'; } } document.onkeydown = arrows_navigation;
```

Cảm ơn

Bạn đang đọc truyện *Vô Hạn Phong Lưu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 6: Tiến Vào Den Of Evil

Thực lực hiện tại cũng đã tạm ổn, Trần Thịnh quyết định đi về Den of Evil hoàn thành nhiệm vụ này, với lại bên trong hang động này quái vật tập trung rất là đông, luyện cấp cũng rất tốt. Với lực lượng ba khô lâu binh, một golem đất cùng với hắc làm viễn trình tấn công, đội hình này tạm thời theo hắc là khó mà bị vây chết được.

Từ vị trí hiện tại của hắc đi đến Den of Evil cũng mất hai ngày, một đường vừa đi vừa đánh quái luyện cấp, quái vật tụ tập cũng nhiều hơn, từ 5-6 con một bầy, giờ thành chục con một bầy là ít nhất rồi. Có chút nguy hiểm, nhưng mà Trần Thịnh đều lần lượt tiêu diệt hết, cũng giúp kinh nghiệm hắc tăng lên đến gần đến cấp 5.

Rốt cuộc cũng đến trước cái cửa hang này, Trần Thịnh cảm nhận được từng trận mùi hôi thối bốc ra từ bên trong. Kèm theo như có như không tiếng gầm rú của bọn quái vật.

“Thối quá! Bọn quái vật này thật là ăn ở mất vệ sinh quá đi! Thối như vậy mà phải chui vô bên trong nữa, không cần quái vật giết, mình trước hết chết ngay rồi!” – Trần Thịnh đứng bên ngoài bịt mũi lại nằng to, trong bụng mặc dù ngàn lần không muốn, nhưng mà vẫn cắn răng bước vào bên trong hang.

“Chơi game không cảm nhận được, giờ mới cảm giác được cái âm u lạnh lẽo bên trong hang động này. Nếu mình không có năng lực hiện tại, còn là một người bình thường, có cho tiền cũng không dám vô đây. Má ơi sơn hết cả ga dà rồi!” – Trần Thịnh vừa cẩn thận quan sát xung quanh, vừa phàn nàn, cái này đúng là thử thách tinh thần thật.

Hang động tầm mắt rất thấp, hoàn toàn chính là lờ mờ sáng, Trần Thịnh căng mắt lên cũng chỉ nhìn thấy tối đa là 5 mét. Hiện tại hoàn toàn là dựa vào mấy con khô lâu binh của mình, vì chúng nhìn bằng lửa linh hồn trong hốc mắt, nên hoàn toàn không bị ánh sáng không tốt ảnh hưởng như Trần Thịnh.

Thật ra, Necromancer nói riêng và người mạo hiểm nói chung, chỉ cần đẳng cấp đủ cao, tinh thần đủ mạnh, hoàn toàn có thể sử dụng tinh thần lực cảm nhận xung quanh mà không cần phụ thuộc vào ánh sáng nữa. Tuy nhiên đáng tiếc hiện tại Trần Thịnh vẫn chưa đạt được cái đẳng cấp đó.

Trong tay Trần Thịnh cầm một tấm bản đồ, không giống với trong game phải tự lần mò mò hết bản đồ, tại thế giới hiện thực này, các người mạo hiểm tiền bối đã vẽ lại hết địa đồ cho những người đi sau như hắc có thể dựa vào đó mà hành động rồi. Rất tiện lợi, vậy nên hiện tại Trần Thịnh hoàn toàn là đang lần mò theo tấm bản đồ trên tay mà từng bước từng bước thanh lý quái vật bên trong hang động này.

“Bên kia có cái gì?” – Trần Thịnh chú ý tới một cục đen thui nằm ở rìa tầm mắt của hắc. Tò mò, Trần Thịnh bước đến gần, suýt chút nữa không la lên một tiếng.

Trước mắt hắc là một bộ nữ thi, chính xác là một thi thể của một nữ rogue, chính xác là phần còn lại của một nữ rogue. Khuôn mặt đã không thể nhận ra được vẻ xinh đẹp lúc trước (tất cả các rogue đều khá xinh xắn), trên người thật chỗ bị ăn mất, chỗ bị cào nát. Có vẻ như là trước khi chết, nàng còn bị bọn quái vật này xâm phạm qua, nơi thần thánh của người con gái giờ chỉ mơ hồ một mảnh. Nàng nằm đó, cô độc, lạnh lẽo. Trần Thịnh bên cạnh nàng phát hiện một bức thư, có thể là di ngôn của nàng chăng? Hắc không biết, nhưng cẩn thận bỏ nó vào trong túi áo, Trần Thịnh lại đào một cái huyệt, đem nàng an táng vào trong đó.

“Nếu như không cố gắng, thì cô gái đó chính là kết cục của mình.” – Trần Thịnh im lặng nhìn nắm mồ vừa mọc nói. Chết vào tay của quái vật, đến một cái toàn thây, một cái nắm mồ cũng là một chuyện xa xỉ đối với người mạo hiểm của thế giới này. Họ huấn luyện, thức tỉnh năng lực, bước lên con đường chiến đấu chống lại ác ma, rồi ngã xuống trên chính con đường đó. Thế giới này đã bao nhiêu năm như vậy Trần Thịnh không biết, nhưng người mạo hiểm đã ngã xuống bao nhiêu người, không có một người là không phải chết trong lúc chiến đấu với ác ma.

Trần Thịnh bỗng cảm thấy thật đồng cảm với người của thế giới này, thiên sứ họ tin ngưỡng không giúp gì nhiều, thậm chí còn muốn tiêu diệt họ. Chỉ có họ người mạo hiểm và lính đánh thuê tự chiến đấu, chèo chống cho cả nhân loại chống lại địa ngục ác ma. Cuộc chiến mới vô vọng làm sao.

“Mình sẽ kết thúc nó!” – Trần Thịnh kiên định quyết tâm trong lòng. Xoay người rời đi, phía sau, một nắm mồ đơn độc nằm đó, chứng kiến giây phút này của Trần Thịnh.

Trần Thịnh tiếp tục công cuộc luyện cấp của mình, sau một ngày mò nằm trong hang động hôi thối này, rốt cuộc hắc cũng lên cấp 5, học thêm kỹ năng cốt thuần, có thêm kỹ năng phòng ngự này, hắc càng thêm to gan lớn mật mà chiến đấu, tốc độ luyện cấp cũng tăng nhanh không ít.

Hướng dẫn kiếm bạc, điểm cống hiến và \$ rất đơn giản

Số từ: 1007

Báo Lỗi

Bạn có thể dùng phím mũi tên trái phải để lùi chươg hoặc sang chươg.


```
Reading(7460,2638715,0); if($.cookie('cbackground'))
{$('#wrap').css('background',$.cookie('cbackground'));if($.cookie('cbackground')=='#232323')$('.chapter').css('color','#777');} if($.cookie('cfont'))
$('.chapter').css('font-family',$.cookie('cfont')); if($.cookie('csize')) $('.chapter').css('font-size',$.cookie('csize')); if($.cookie('cline'))
$('.chapter').css('line-height',$.cookie('cline')); if($.cookie('cfull')=='container') $('#content').toggleClass('container container-fluid'); function
arrows_navigation(e) { e = e || window.event; if(e.keyCode == '37') { window.location.href=' truyen cv.com/vo-han-phong-luu/chuong-5/'; } else if
(e.keyCode == '39') { window.location.href=' truyen cv.com/vo-han-phong-luu/chuong-7/'; }} document.onkeydown = arrows_navigation;
```

Cảm ơn

Bạn đang đọc truyện *Vô Hạn Phong Lưu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Xong Nhiệm Vụ Đầu

Bên trong hang động không phân biệt ngày đêm, Trần Thịnh cứ đánh đấm đến một mỏi lại ngừng lại cắm trại nghỉ ngơi. Hiện tại có được 3 khô lâu bình Trần Thịnh cũng càng thêm an tâm mà ngủ, không còn quá lo lắng hải hung như trước.

Lại nói Trần Thịnh luôn luôn giữ một tia liên hệ với lại các triệu hoán vật của mình, chỉ cần một con khô lâu bình hy sinh là hắn sẽ cảm giác được ngay, cho dù là đang ngủ cũng sẽ bừng tỉnh, vậy nên cũng không sợ bị gọt đầu trong khi đang ngủ.

Cũng chỉ biết là Trần Thịnh đã mắc lều ngủ bốn lần rồi, rốt cuộc hắn cũng dọn dẹp cái hang này chỉ còn một góc cuối cùng. Nếu như hắn đoán không lầm, trùm cuối của cái hang này, tên gì nhỉ, thì thể bốc lửa, một con zombie, sẽ ở ngay cái góc đó.

Cấp 6 Trần Thịnh trên người rốt cuộc cũng có vài món trang bị, để xem nào, một cái nón vải, một đôi bao tay, một đôi giày vải, một cái giáp da. Đáng tiếc toàn bộ là đồ trắng, không hề có gì đặc sắc để khoe ra cả. Triệu hoán thì có được bốn khô lâu bình máu 18 tấn công 3-5, golem cấp 2 máu 60 tấn công 10-14. Mấy con khô lâu bình hiện tại vẫn là quá giòn, zombie hay chuột thì không sao, đụng mấy con khi đột thì ôi thôi, Trần Thịnh chỉ có thể không ngừng mà triệu hoán khô lâu bình mới bổ sung.

Nói là góc cuối, nhưng chính xác chỗ đó mà một khu vực rất rộng, nhìn trên bản đồ cứ như là một cái quảng trường nhỏ vậy. Chỉ có một lối vào duy nhất, Trần Thịnh đến bên cạnh rồi nhìn vào trong. Quá tốt là chỗ đó lại cực kỳ sáng, Trần Thịnh hoàn toàn có thể từ chỗ lối vào nhìn rõ mọi thứ bên trong.

Nói thế nào nhỉ, dọa hắn sợ hết hồn! Bên trong là hơn hai trăm con quái vật cùng tụ tập lại một chỗ, trung tâm là một con quái vật khác hẳn với những con còn lại, cùng với chừng năm con zombie khác cũng khác hẳn. Xem ra là boss cùng với năm con tiểu đệ tinh anh của nó.

Với cái lực lượng này, chỉ có thể lợi dụng địa hình một lối vào ở đây mà chặn đánh bọn chúng thôi, chứ không thì thực lực của Trần Thịnh hiện tại hoàn toàn không đủ để bầy quái vật này nhét kẻ răng.

Bởi vậy nên Trần Thịnh bắt đầu chiến thuật dụ quái, dụ từng tốp một quái vật ra cửa rồi bắt đầu chặn giết, giết đến vui quên cả trời đất. Nhìn kinh nghiệm không ngừng tăng lên, Trần Thịnh thỏa mãn cười, trong tay không ngừng phóng thích kỹ năng.

Không thể không nói, hiện tại Trần Thịnh đã có nhiều kỹ năng hơn trước nhiều, hỗ trợ khô lâu bình chiến đấu cũng rất tốt. Hiện tại Trần Thịnh đứng an toàn ở phía sau, vừa phóng thích kỹ năng nguyên rửa cấp năm đã học được “tăng thương tổn”, vừa phóng thích răng độc, thỉnh thoảng lại triệu hoán khô lâu bình bổ sung. Vừa bận rộn, vừa nhàn nhã.

Bỏ ra cả giờ, rốt cuộc Trần Thịnh cũng giết chết con quái vật cuối cùng, hiện tại bên trong hang động chỉ còn lại năm con quái vật tinh anh và một con boss thôi. Đã đến lúc xử lý bọn chúng.

Lại nói lúc này quái vật bình thường bị giết hết mà bọn chúng vẫn hoàn toàn không thèm đếm xỉa gì tới, xem ra là lại phân biệt đẳng cấp rồi đây. Hoặc là chúng nghĩ bọn lâu la đó có thể xử lý gọn được Trần Thịnh? Ai biết được, tuy nhiên hiện tại chỉ còn lại bọn chúng, chúng sẽ trả giá cho sự khinh địch lúc này.

Trần Thịnh dẫn theo đội quân của mình, bước qua từng lớp từng lớp xác chết của bọn quái vật, tiến vào bên trong hang động lớn này. Lúc này năm con quái tinh anh bước tới phía hắn, trận chiến bắt đầu.

Trần Thịnh đầu tiên cho bọn nó đều trúng một cái “Tăng thương tổn” nguyên rửa, sau đó là không gián đoạn răng độc. Còn các triệu hoán vật của hắn đã việc đáng làm thì làm mỗi con đều đấu với một con tinh anh quái vật. Trần Thịnh đặc biệt tấn công con quái đang đấu với golem, quyết định giải quyết từ con này.

Không ra mấy phút, con zombie tinh anh bị Trần Thịnh và golem cùng nhau đánh chết, sau đó chiến đấu càng không có chút nào bất ngờ, năm con tinh anh quái vật lần lượt bị giết chết. Mà đối thủ hiện tại của Trần Thịnh, chỉ là con boss cuối cùng còn sót lại thôi.

Một lần nữa Trần Thịnh lại chơi đánh hội đồng nữa, golem làm bao cát, bốn khô lâu và Trần Thịnh thì xoay quanh tấn công, máu của boss cũng một

đường an ổn mà hạ xuống

Rốt cuộc chừng mười lăm phút sau, boss rên lên ngã xuống, thi thể phát nổ một tiếng vang lớn, đem bốn khô lâu đang vây quanh nó cùng đã tàn máu golem nổ chết tại chỗ. Còn Trần Thịnh cũng may trốn xa hơn nên không chết, chỉ là bị mảnh vỡ đánh trúng mất chút máu.

Hướng dẫn kiếm bạc, điểm cống hiến và \$ rất đơn giản

Số từ: 974

Báo Lỗi

Bạn có thể dùng phím mũi tên trái phải để lùi chương hoặc sang chương.

```
Reading(7460,2638716,0); if($.cookie('background'))
{$('#wrap').css('background',$.cookie('background'));if($.cookie('background')=='#232323')$('.chapter').css('color','#777');} if($.cookie('cfont'))
$('.chapter').css('font-family',$.cookie('cfont')); if($.cookie('csize')) $('.chapter').css('font-size',$.cookie('csize')); if($.cookie('cline'))
$('.chapter').css('line-height',$.cookie('cline')); if($.cookie('cfull')=='container') $('#content').toggleClass('container container-fluid'); function
arrows_navigation(e) { e = e || window.event; if(e.keyCode == '37') { window.location.href=' truyencv.com/vo-han-phong-luu/chuong-6/'; } else if
(e.keyCode == '39') { window.location.href=' truyencv.com/vo-han-phong-luu/chuong-8/'; } } document.onkeydown = arrows_navigation;
```

Cảm ơn

Bạn đang đọc truyện *Vô Hạn Phong Lưu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Lần Đầu Tổ Đội

Xong việc thì tất nhiên là mò về rồi, còn nhận thưởng nữa, nếu hần nhớ không lầm là được một điểm kỹ năng, nhưng mà thế giới hiện thực này chuyển thành độ thuần thực rồi, vậy nên có thể là được học thêm một kỹ năng mới.

Tuy nhiên trước tiên hết phải nhất trang bị đã, để xem nào, roi ra một chiếc nhẫn, cùng với một cái bình bên trong có chứa một cái đầu. Má ơi vũ khí của Necromancer đúng là kinh dị thật. Chiếc nhẫn là cộng thêm 10% kim tệ roi ra và +5% kháng lửa, tạm ổn đi. Cái bình này là dùng bên tay trái, Necromancer một tay đưa phép, một tay là cái bình, nghĩ thôi đã thấy là lạ. Cái bình này +1 cho khô lâu tinh thông. Kể cũng lạ, khi Trần Thịnh cầm cái bình lên thì hần cảm giác được mình càng thêm thông hiểu về khô lâu hơn chút, có thể triệu hồi càng mạnh khô lâu bình, buông ra thì cái cảm giác đó như mộng nam kha, biến mất không tung tích.

Cầm lên hơn trăm kim tệ, Trần Thịnh mỹ mãn rời khỏi Den of Evil. Bước ra bên ngoài rồi, hần hưng hăng hít lấy khí trời, cảm giác đúng thật là sáng khoái không gì bằng.

Trần Thịnh cũng không quá gấp trở về, vậy nên hần cũng rất từ từ mà vừa đi vừa cây cạp. Giết boss giúp kinh nghiệm của hần tăng lên đến gần cấp 7 rồi, vậy nên hần mong trước khi về đến trại Rogue, có thể lên đến cấp 7.

Một đường không nói chuyện, chỉ có khi về gần đến trại Rogue, thì có chuyện phát sinh.

Số là Trần Thịnh đang nhàn nhã như tản bộ, vừa đi vừa nghiên cứu mấy con khô lâu bình của hần các khớp xương làm sao mà liên kết lại thì hần bỗng nghe tiếng kêu cứu. Trần Thịnh không tự nhận là người tốt, nhưng mà thấy chết không cứu không phải bản tính của hần, vậy nên hần lập tức mang theo “đội” của mình chạy về hướng phát ra tiếng kêu.

“Không ngờ cũng có ngày làm anh hùng cứu mỹ nhân!” – Trần Thịnh nhìn thấy cảnh trước mắt liền nói. Hai nữ rogue (hồi thừa, Rogue toàn nữ!) đang bị một bầy fallen tấn công. Bọn fallen – trăm luân ma này, là ý đông hiệp yếu điển hình. Kẻ thù mạnh lập tức bỏ chạy, từ quái nhỏ cho tới trăm luân vu sư – fallen shaman cũng cả nhấc cả nhấc mà chạy. Tuy nhiên gặp đối thủ ít người, yếu thế hơn là bọn nó lập tức bao vây tấn công, quyết tâm phải biến đổi phương thành thịt trong nồi canh bọn chúng vẫn nấu hàng ngày.

Bầy fallen ba mươi con này, có 4 shaman bên trong, tuy đối với hai rogue này là nguy hiểm cấp bậc tử thần, nhưng mà đối với level 6 Trần Thịnh, vừa đúng lúc gom đủ kinh nghiệm để hần lên cấp 7 luôn. Không chút do dự, Trần Thịnh lập tức xông tới, gia nhập chiến đấu, cũng không quên quăng ra một cái quyền rủa, đối với hai nữ rogue hồ lớn:

“Vòng ra phía sau yểm trợ! Nhanh!”. Hai nữ rogue xem ra cũng bị sợ không nhẹ, tuy nhiên bao nhiêu mồ hôi nước mắt huấn luyện cũng không phải làm không, lập tức làm theo lời Trần Thịnh, chạy ra phía sau đứng cạnh hần, cùng hần đồng thời đóng vai trò viên trình công kích.

Lúc này có thêm Trần Thịnh gia nhập thì cuộc chiến trở nên dễ bàn hơn nhiều. Sau khi Trần Thịnh và hai nữ Rogue ưu tiên đánh chết mấy ku shaman, không còn ai phục sinh, bọn trăm luân ma rất nhanh giải tán.

Tất nhiên là sau khi dọn dẹp chiến trường, Trần Thịnh cùng hai vị xinh đẹp rogue cùng nhau tổ đội trở về rồi. Hắn còn là gặp phải người quen, Alice là nữ Rogue đã mang thức ăn đến cho hắn khi hắn bị đói xiu. Đi cùng với nàng là Susan, một chị em tốt của nàng, cả hai cùng nhau ra ngoài tuần tra xem có quái vật bạo loạn hay không thì bị rơi vào vòng vây của một bầy fallen đang đói ăn.

“Hình chiếu của quái vật cũng cần ăn uống sao ta? Chưa kể trong hang động mình nhìn thấy nữ thi kia, có vẻ còn có nhu cầu sinh lí nữa, quái đản thật!” – Trần Thịnh nghĩ thầm trong bụng, tất nhiên hắn không dám nói ra, chỉ sợ vừa hỏi đi ra liền bị người ta mắng như xối máu chó đi, dù sao có ăn đi chăng nữa bọn chúng vẫn là đang ăn người sống đấy.

Một đường trở về cũng không có gì hung hiểm lắm, hai ngày sau, một nhóm ba người cuối cùng cũng về đến trại Rogue. Chia tay hai vị rogue nữ chiến sĩ, Trần Thịnh về thẳng lều của mình, cũng thăm, hắn thậm chí còn chưa đủ tiền mua nhà cho mình, mặc dù là người mạo hiểm, cũng phải học cách chịu khổ, mặc dù có nhiều ưu tiên, nhưng không thể để họ ngủ quên trong nhung lụa được.

Về đến lều Trần Thịnh đơn giản tắm một cái, chạy ra quán cơm ăn một bữa no nê, xong rồi là vui đầu ngủ. Gần nửa tháng rong ruổi bên ngoài, mặc dù không chiến đấu kịch liệt như những nghề nghiệp cận chiến, Trần Thịnh cũng mệt xanh mặt, hắn vốn không quen rong ruổi bên ngoài. Còn chuyện đến Akara lĩnh thưởng, rồi nhận nhiệm vụ kế, chuyện đó để sau, ngủ dậy rồi tính.

Hướng dẫn kiếm bạc, điểm cống hiến và \$ rất đơn giản

Số từ: 1002

Báo Lỗi

Bạn có thể dùng phím mũi tên trái phải để lùi chương hoặc sang chương.

```
Reading(7460,2638717,0); if($.cookie('cbackground'))
{$('#wrap').css('background',$.cookie('cbackground'));if($.cookie('cbackground')=='#232323')$('.chapter').css('color','#777');} if($.cookie('cfont'))
$('.chapter').css('font-family',$.cookie('cfont')); if($.cookie('csize')) $('.chapter').css('font-size',$.cookie('csize')); if($.cookie('cline'))
$('.chapter').css('line-height',$.cookie('cline')); if($.cookie('cfull')=='container') $('#content').toggleClass('container container-fluid'); function
arrows_navigation(e) { e = e || window.event; if(e.keyCode == '37') { window.location.href=' truyencv.com/vo-han-phong-luu/chuong-7/'; } else if
(e.keyCode == '39') { window.location.href=' truyencv.com/vo-han-phong-luu/chuong-9/'; }} document.onkeydown = arrows_navigation;
```

Cảm ơn

Bạn đang đọc truyện *Vô Hạn Phong Lưu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: Nhiệm Vụ Thứ Hai

Hôm sau Trần Thịnh ăn sáng xong liền đi đến lều của Akara lĩnh thưởng, hắn đang mong chờ một điểm kỹ năng mới để có thể học thêm một kỹ năng nữa đây.

Akara có vẻ đã đoán được sáng hôm nay hắn sẽ đến, Trần Thịnh vừa bước đến lều của nàng đã nghe nàng nói: “Là Trần Thịnh sao? Vào đi thôi!”. Trần Thịnh cũng nghĩ thầm, đúng là lãnh tụ của Rogue Camp có khác, đoán được mình sẽ đến luôn.

Hắn huyền vài câu, Trần Thịnh như ý nguyện nhận được một điểm kỹ năng, hắn không chút do dự lập tức học thêm một kỹ năng cấp sáu mới là thi bạo: kích nổ thi thể quái vật như một quả bom cấp 1 0/10 phạm vi 1 mét thương tổn bằng 60-100% máu của thi thể hao mana 15.

Này là một kỹ năng dùng trong quân công rất tốn, có điều khá tiêu hao mana. Tuy nhiên Trần Thịnh lại không ngần ngại tiêu hao mana này, hắn điểm thuộc tính mỗi lần thăng cấp thì có gấp 10 lần người khác. Vậy nên hiện tại điểm thuộc tính tinh thần của hắn hoàn toàn là hơn hẳn những người cùng cấp.

Chào tạm biệt Akara, đồng thời nghe theo lời của nàng nhắn, đi đến thủ lĩnh quân sự của trại Rogue – Kashya. Là một chiến binh mạnh mẽ, lãnh đạo lực lượng nữ chiến binh rogue chiến đấu chống lại quân đoàn địa ngục cũng như bảo vệ trại rogue. Muốn lấy được sự tín nhiệm của cô ta, không hề dễ dàng chút nào.

“Chào mừng đến với trại Rogue người lạ! Hãy tin ta, Akara là lãnh tụ tinh thần của chúng ta, nhưng nếu muốn có được sự tín nhiệm của ta và các rogue, sẽ cần nhiều hơn là giết vài con quái vật ngoài kia đấy, người mạo hiểm ạ!” – Kashya lạnh lùng nói.

“Cái này hoàn toàn là một bộ hoài nghi người khác ah!” – Trần Thịnh khó chịu nghĩ, hắn ghét nhất chính là thể loại không tin tưởng lẫn nhau như thế này. Đây là tính cách tạo nên, hắn thường tính nhiệm người khác, nên hắn cũng muốn người ta tính nhiệm mình. Có tính nhiệm nhau mới có thể làm việc cùng nhau được chứ, đó là cách suy nghĩ của Trần Thịnh, kiểu như Tào Tháo từng nói: “dùng thì tin, không tin thì không dùng” ấy mà.

Người ta một bộ mặt lạnh nên Trần Thịnh cũng không có gì để nói nhiều, hắn đơn giản là nhận nhiệm vụ đi giết Blood Raven rồi rời khỏi doanh trại quân sự của Kashya, hoàn toàn là không muốn ở lâu nhìn cái mặt như hắn thiếu tiền của nàng ta vậy.

Ngựa quen đường cũ, chạy ra chợ, mua sắm đầy đủ vật dụng cần thiết, lần này nhiều tiền rồi nên Trần Thịnh thủ sẵn thực phẩm đủ cho sáu tháng luôn, nước cũng mang đủ tắm và dùng sinh hoạt luôn. Nói chung là nhân vật chính của chúng ta bị một lần đói khát lúc đầu làm cho bị tâm lý ám ảnh rồi. Hoàn toàn chính là “bị phỏng canh nóng rồi thổi rau ngүй” luôn. Tuy nhiên hẳn hoàn toàn không chuẩn bị thừa, từ đây đi đến nghĩa trang nơi BloodRaven ở là mất hết ba tuần rồi, rồi còn luyện cấp, trên đường chiến đấu nữa. Hẳn còn chưa đủ tự tin đi thẳng một mạch tìm BloodRaven đâu, boss này chơi bắn cung, không đủ mạnh nằng ta hoàn toàn là vừa chạy vừa bắn tên ngược đãi chết hẳn.

Vì nhiệm vụ này không hề đơn giản tí nào nên Trần Thịnh quyết định là đi đến quán rượu xem có người mạo hiểm nào chịu cùng hắn tổ đội đi giải quyết cái nhiệm vụ khó nhằn này không.

Nói là quán rượu, kỳ thật là cung cấp đủ thứ dịch vụ, từ nước trái cây cho các nữ pháp sư, đến rượu cho mấy tên người man rợ, thậm chí có cả trà cho necromancer hay druid nữa.

Trần Thịnh gọi một bình trà, sau đó ngồi yên lặng nhìn mọi người xung quanh đang rất nhiệt tình chém gió về những gì họ vừa trải qua trong lần mạo hiểm vừa rồi. Có tên người man rợ đang nước miếng tung tóe khoe hẳn vừa dùng cây rìu của gã chém bay đầu một con boss nào đó. Trong khi bên kia một amazon vẻ mặt không kiên nhẫn nhìn tên người man rợ nọ, có vẻ như muốn dùng cây giáo đang đặt bên cạnh mình một giáo xuyên qua cái miệng ba hoa của tên người man rợ kia.

Quan sát một hồi lâu, rốt cuộc Trần Thịnh nhìn thấy một nữ pháp sư đang ngồi một mình trong góc. Hắn quyết định bước đến làm quen.

“Xin chào nữ pháp sư xinh đẹp! Tôi là Trần Thịnh, một cấp 7 Necromancer, hiện tại đang cần tổ đội đi tiêu diệt Blood Raven, không biết cô có hứng thú hay không?” – Trần Thịnh nở một nụ cười tươi rồi cùng nữ pháp sư bắt chuyện.

“Xin chào! Tôi là Celena, cấp 6 pháp sư! Tôi cũng đang muốn đi làm nhiệm vụ đó, xem ra chúng ta có thể cùng nhau hợp tác đó! Tuy nhiên tôi không muốn làm nhiệm vụ đó ngay mà muốn chờ lên cấp 8 hoặc hơn. Không biết anh có đồng ý cùng luyện cấp trước không?” – nữ phù thủy xinh đẹp hỏi. Tất nhiên, Trần Thịnh sắc lạng là hoàn toàn đồng ý!

Hướng dẫn kiếm bạc, điểm cống hiến và \$ rất đơn giản

Số từ: 974

Báo Lỗi

Bạn có thể dùng phím mũi tên trái phải để lùi chương hoặc sang chương.

```
Reading(7460,2638718,0); if($.cookie('cbackground'))
{$('#wrap').css('background',$.cookie('cbackground'));if($.cookie('cbackground')=='#232323')$('.chapter').css('color','#777');} if($.cookie('cfont'))
$('.chapter').css('font-family',$.cookie('cfont')); if($.cookie('csize')) $('.chapter').css('font-size',$.cookie('csize')); if($.cookie('cline'))
$('.chapter').css('line-height',$.cookie('cline')); if($.cookie('cfull')=='container') $('#content').toggleClass('container container-fluid'); function
arrows_navigation(e) { e = e || window.event; if(e.keyCode == '37') { window.location.href=' truyen cv.com/vo-han-phong-luu/chuong-8/'; } else if
(e.keyCode == '39') { window.location.href=' truyen cv.com/vo-han-phong-luu/chuong-10/'; } } document.onkeydown = arrows_navigation;
```

Cảm ơn

Bạn đang đọc truyện *Vô Hạn Phong Lưu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Cùng Mỹ Nữ Luyện Cấp

Cùng một người khác đi chiến đấu là một chuyện rất vui vẻ, nhất là khi còn đi cùng với người đẹp nữa. Hẹn với Celena hai hôm sau sáng sớm sẽ gặp tại công trại Rogue, Trần Thịnh trở về nhà chuẩn bị cho một chuyến mạo hiểm đầy mong đợi.

Sau khi đã chuẩn bị xong những thứ cần thiết cho 6 tháng tiếp theo bên ngoài mạo hiểm, Trần Thịnh kiểm tra kỹ lưỡng một lần nữa rồi đi đến chỗ hẹn với Celena. Hôm nay khí trời không tệ lắm, có vẻ là một khởi đầu tốt.

Trần Thịnh đợi chừng 10 phút thì Celena đến, hôm nay cô nàng nữ pháp sư này trông thật xinh xắn lạnh lợi. Một cái giáp da, một cái hai tay pháp trượng, một đầu tóc dài xõa tung trên lưng, lập tức hấp dẫn ánh mắt của Trần Thịnh. Hắn mỉm cười chào đón Celena.

“Chào buổi sáng Celena! Mọi thứ đã sẵn sàng chứ? Nếu ổn thì chúng ta xuất phát thôi!” – Trần Thịnh nhìn thấy Celena gật đầu liên xoay người, cả hai cùng nhau bắt đầu cuộc lữ hành của mình.

Ra khỏi phạm vi an toàn của trại Rogue, Trần Thịnh cũng lập tức triệu hồi ra tiểu đội chiến đấu của mình, cũng không quên vì bản thân thêm một cái cốt thuẫn. Celena cũng tự cho mình thêm một cái băng giáp hộ thể pháp thuật. Cả hai đều không phải vì đây là khu vực ít nguy hiểm mà mất đi cảnh giác.

Đây cũng là kỹ năng cơ bản của một người mạo hiểm, vì những người không lúc nào cũng duy trì cảnh giác, đã bỏ mạng hết rồi.

Từ lúc đến thế giới này, Trần Thịnh toàn là một mình hành động, bầu bạn với hắn cũng chỉ có golem với khô lâu binh, đi mạo hiểm luyện cấp với hắn hoàn toàn là một chuyện cực kỳ khô khan. Tuy nhiên lần này có một mỹ nữ theo cùng lại hoàn toàn khác, hai người mặc dù mới quen, nhưng mà trò chuyện cũng tạm ổn. Celena kể cho Trần Thịnh nghe về ngày tháng huấn luyện lúc nhỏ của mình, trong khi Trần Thịnh lại luôn là một cái rất tốt người nghe.

Hai người hiệu suất giết quái rất nhanh, hầu như hoàn toàn không có ngừng lại chiến đấu quá lâu, lâu nhất là chừng 5 phút đã kết thúc. Nhưng cũng mất một tuần lễ, hai người họ mới đến được giao giới giữa cánh đồng đầm máu Blood Moor và bình nguyên lạnh lẽo Cold Plain, nơi có một đội rogue tinh nhuệ đóng quân tại đây.

Chào đón hai người Trần Thịnh là nữ rogue nổi tiếng nhất trong game: Flavie, cô nàng rogue duy nhất có lời thoại trong game Diablo 2. Nếu như trong game, nàng ấy sẽ khuyên chúng ta cẩn thận hơn vì có nhiều nguy hiểm đang chờ đón phía trước, thì hiện tại Flavie lại khom người chào hai người Trần Thịnh, và mời họ vào nơi đóng quân nghỉ ngơi một lúc.

Nơi đóng quân thật ra là để bảo vệ truyền tống trận ở Cold Plain. Đây cũng là truyền tống trận đầu tiên trong game. Giờ đây trong thực tế, Trần Thịnh và Celena chỉ cần đến truyền chút ma lực vào truyền tống trận là có thể sử dụng nó để quay trở lại Rogue Camp mà không tốn quá nhiều thời gian di chuyển rồi.

Do sắc trời cũng không còn sớm nên hai người Trần Thịnh quyết định sẽ nghỉ lại tại đây. Họ cũng không phải là những người mạo hiểm duy nhất đang có mặt tại nơi đóng quân này, có hai người man rợ, một thích khách, một paladin và một druid cũng đang ở tại đây.

“Mọi người chuẩn bị trở về Rogue Camp à? Thu hoạch khá không?” – Trần Thịnh bắt chuyện với đội trưởng nhóm người mạo hiểm, một trẻ tuổi paladin.

“Vừa trở về từ Stony Field, thu hoạch cũng khá! Mọi người đều thắng cấp rồi! Bây giờ về Rogue Camp để mua thêm đồ cần thiết, với lại thử xem có mua được món trang bị nào không.” – Chàng thanh niên paladin vui vẻ trả lời. Cũng đúng, thu hoạch được khá, lại thêm thăng cấp, ai chẳng thích.

Rất tiếc là Trần Thịnh cùng Celena đều vừa mới ra khỏi Rogue Camp không lâu nên cũng không có gì để trao đổi với họ. Vậy nên cả bọn cũng không buôn bán gì, chỉ ngồi trao đổi kinh nghiệm với nhau về chiến đấu bên ngoài hoang dã thôi.

Có hai mươi rogue canh gác bên ngoài, Trần Thịnh cùng mọi người hoàn toàn thả lỏng nghỉ ngơi, Trần Thịnh cũng khó được không cần phải lo việc thả triệu hoán thú ra canh gác nữa.

Sáng hôm sau mọi người chào tạm biệt nhau rồi đường ai nấy đi. Trần Thịnh tiếp tục cùng với mỹ nữ pháp sư Celena tiến về hướng nghĩa trang của tu viện. Tất nhiên không phải lập tức đi giết Blood Raven, mà là đi luyện cấp trước.

Cùng chiến đấu với nhau, cùng chịu chung hoạ nạn chắc là cách dễ nhất để tạo cảm tình với nhau, mấy ngày nay tình cảm của Trần Thịnh và Celena nhanh chóng ấm lên.

Hướng dẫn kiếm bạc, điểm cống hiến và \$ rất đơn giản

Số từ: 937

Báo Lỗi

Bạn có thể dùng phím mũi tên trái phải để lùi chuong hoặc sang chuong.

```
Reading(7460,2638719,0); if($.cookie('background'))
{ $('#wrap').css('background',$.cookie('background'));if($.cookie('background')=='#232323')$('#.chapter').css('color','#777');} if($.cookie('cfont'))
$('#.chapter').css('font-family',$.cookie('cfont')); if($.cookie('csize')) $('#.chapter').css('font-size',$.cookie('csize')); if($.cookie('cline'))
$('#.chapter').css('line-height',$.cookie('cline')); if($.cookie('cfull')=='container') $('#content').toggleClass('container-fluid'); function
arrows_navigation(e) { e = e || window.event; if(e.keyCode == '37') { window.location.href=' truyen cv.com/vo-han-phong-luu/chuong-9/'; } else if
(e.keyCode == '39') { window.location.href=' truyen cv.com/vo-han-phong-luu/chuong-11/'; } } document.onkeydown = arrows_navigation;
```

Cảm ơn

Bạn đang đọc truyện *Vô Hạn Phong Lưu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Đi Làm Thịt Blood Raven Thôi

Sau gần ba tháng cùng nhau chém giết, rốt cuộc Trần Thịnh và Celena đồng thời đều lên đến cấp 9.

Tính danh: Trần Thịnh. Nghề nghiệp: Vô hạn giả. Cấp 9 exp 1025/250000.

Sức mạnh: 47.

Nhanh nhẹn: 47.

Thể chất: 97. Máu: 97. Thể lực: 97.

Tinh thần: 267. Ma lực: 267.

Kỹ năng:

Triệu hồi khô lâu cấp 6 125/800 máu 23 công kích 5-8 tổn mana 11 số khô lâu bình 6;

Khô lâu tinh thông cấp 4 110/500 máu +25% công kích +4;

Răng độc cấp 8 240/1500 số răng độc 9 công kích 8-15 độc tố công kích 8 tổn mana 9;

Golem cấp 4 35/100 máu 100 tấn công 14-20 tổn mana 40;

Gia tăng thương tổn cấp 5 44/400 tăng thương tổn nhận được 50% tổn mana 10;

Cốt thuẫn cấp 5 20/250 hấp thụ 300 thương tổn tổn mana 30.

Chỉ nói những kỹ năng chính thôi đã mệt ná thở, mà so với Diablo 3, Diablo 2 các chỉ số cũng khiêm tốn hơn nhiều. Diablo 3 chịu khó cày đến level max 70 là máu bắt đầu tính bằng hàng trăm ngàn rồi, đánh ra thương tổn cũng là toàn từ 700 ngàn đến triệu. Nói chung là Diablo 3 làm cho nhân vật chính càng giống với thần hơn là Diablo 2.

Cũng phải thôi, theo như truyền thuyết của thế giới Diablo, thì con người là kết tinh sau khi thiên sứ và ác quỷ kết hợp với nhau nên mạnh hơn cả thiên thần lẫn ác quỷ (cái này đúng là rất tuân theo kỹ thuật lai giống trong sinh học – gì mà con lai F1 gì đó, lâu quá quên mất rồi he he).

Truyền thuyết những đứa con đầu còn mạnh hơn cả cha mẹ chúng, vốn là thiên sứ trưởng và nữ hoàng mị ma, có thể tưởng tượng được họ trâu bò thế nào. Vậy nên Diablo 2 thiết kế những anh hùng hậu duệ của họ lại có chỉ số thấp lè tè thế này thì cũng không đẹp đẽ gì cho lắm.

À lạc đề rồi. Quay lại Trần Thịnh cùng Celena lên đến cấp 9, tự tin tràn đầy quyết định đi đánh Blood Raven trong khu mộ địa của tu viện. Họ gấp cũng phải, vì hoàn thành nhiệm vụ này, họ sẽ chính thức có tư cách thuê lính đánh thuê hỗ trợ chiến đấu. So với chiến đấu một mình, có các rogue hỗ trợ tất nhiên là tốt hơn. Trần Thịnh càng thêm mong đợi được chiến đấu cùng một bé rogue xinh xắn cho đỡ buồn đây.

Do là chuẩn bị đánh boss, nên hai người ngay từ khi bắt đầu đã tích trữ lại các bình máu và mana, hiện tại cả hai sở hữu cũng cả trăm bình. Tự tin tràn đầy, cả hai quyết định nghỉ ngơi thật tốt một ngày rồi hôm sau tấn công thẳng vào sào huyệt của Blood Raven.

À chú thích thêm là nghĩa trang của tu viện rất rộng lớn, Blood Raven chỉ ở ngay trung tâm thôi, còn hiện tại Trần Thịnh và Celena đang ở khu vực ngoại vi săn giết zombie để tí nữa chiến đấu với Blood Raven sẽ đỡ áp lực hơn. Mặc dù Blood Raven là một cung thủ, nhưng mà nó lại có chiêu gọi zombie từ mộ địa, vậy nên hiện tại giết bớt con nào hay con đó.

Hôm sau sáng sớm Trần Thịnh đã thức dậy chuẩn bị thức ăn cho cả hai. Trước khi đến thế giới này, hắn thường hay ngủ nướng, để người yêu hắn tự ăn sáng đi học, hiện tại điều đó khiến hắn rất buồn. Vậy nên Trần Thịnh cố gắng sửa, thành quả là mấy tháng cùng ăn uống cùng chiến đấu, Celena đối với hắn cảm giác rất là tốt, đến chính hắn cũng cảm thấy có khả năng là từ bạn chiến đấu thành bạn đời luôn.

Ăn sáng xong hai người tiến sâu dần vào nghĩa trang, 6 khô lâu bình cùng với golem đất đi trước mở đường, tạo thành một hình bán nguyệt bảo vệ Trần Thịnh và Celena bên trong. Tên Trần Thịnh này mặc dù đã có kỹ năng cốt thuẫn vẫn rất sợ chết, hoàn toàn là trốn phía sau cùng Celena phóng ma pháp. Trong khi hắn rõ ràng có một kỹ năng là lưỡi dao độc, nhiễm độc vũ khí cận chiến tấn công đối phương.

Cả đội đang tiến về phía trước thì một tiếng gào vang lên, đó là tiếng hét của zombie khi xung trận. Trần Thịnh nheo mắt lại, phát hiện phía trước lít lít nhit zombie, ít nhất cũng phải vài trăm gần ngàn con, đông nghịt một mảnh.

“Không được, phải tìm một chỗ hẹp để ngăn tụi nó lại, nếu không bị tụi nó bao vây chúng ta chết chắc!” – Trần Thịnh đỏ mồ hôi lạnh nói lớn với Celena bên cạnh hắn. Cô nàng pháp sư cũng gật đầu đồng ý, cả hai liền vừa đánh vừa lùi, cố tìm một chỗ địa hình có lợi cho mình chiến đấu.

“Chết tiệt thật! Giết bao nhiêu ngày rồi mà vẫn còn nhiều như thế này đây, thật quá sức tưởng tượng! Bao nhiêu đó đứng im cho mình giết cũng không đủ mana mà giết hết bọn chúng!” – Trần Thịnh bực bội nói.

Hướng dẫn kiếm bạc, điểm cống hiến và \$ rất đơn giản

Số từ: 900

Báo Lỗi

Bạn có thể dùng phím mũi tên trái phải để lùi chương hoặc sang chương.


```
Reading(7460,2638720,0); if($.cookie('cbackground'))
{ $('#wrap').css('background',$.cookie('cbackground'));if($.cookie('cbackground')=='#232323')$('.chapter').css('color','#777');} if($.cookie('cfont'))
$('.chapter').css('font-family',$.cookie('cfont')); if($.cookie('csize')) $('.chapter').css('font-size',$.cookie('csize')); if($.cookie('cline'))
$('.chapter').css('line-height',$.cookie('cline')); if($.cookie('cfull')=='container') $('#content').toggleClass('container container-fluid'); function
arrows_navigation(e) { e = e || window.event; if(e.keyCode == '37') { window.location.href=' truyen cv.com/vo-han-phong-luu/chuong-10/'; } else if
(e.keyCode == '39') { window.location.href=' truyen cv.com/vo-han-phong-luu/chuong-12/'; } } document.onkeydown = arrows_navigation;
```

Cảm ơn

Bạn đang đọc truyện *Vô Hạn Phong Lưu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Nhân Họa Đặc Phức

Rất may là mấy ngày hôm nay hai người bọn họ đã đem địa hình khu vực này nhớ rõ, vậy nên cũng không tốn bao lâu Trần Thịnh cùng Celena đã lùi đến một vòng xoay bằng đá chỉ có một lối hẹp để ra vào. Chiến thuật cũ được áp dụng, Trần Thịnh cho khô lâu và golem chặn cứng lối vào, Celena liên tục phóng thích ma pháp, còn hấn lo triệu hồi bổ sung khô lâu binh bị giết cùng quảng nguyên rửa.

Zombie nhìn như vô cùng vô tận, cả hai người họ giết đến khi Celena hết mana ngồi nghỉ ngơi uống thuốc, Trần Thịnh thì cũng bị bức tường xác chết phía trước làm cho sợ hết hồn. Khung xương vỡ vụn của khô lâu binh, đất sét vỡ tan của golem đất, cùng hàng trăm cái xác zombie tạo thành một cái đồi nho nhỏ trước vòng xoay đá này.

Rốt cuộc sau gần một giờ chiến đấu, bọn zombie cũng đã bị tiêu diệt gần hết, số lượng này cũng đã không uy hiếp được Trần Thịnh và Celena nữa, vậy nên cả hai quyết định tiếp tục tiến về phía trước xem sao. Sẵn tiện cũng diệt sạch lũ zombie này.

Cũng chẳng tốn bao lâu hai người Trần Thịnh đã thấy được vòng hàng rào sắt bao lấy khu vực trung tâm của nghĩa trang này. Hấn liền nhắc nhở Celena đề cao cảnh giác. Blood Raven từng là bạn của Kashya và cũng là một rogue rất mạnh mẽ, bị nàng ta bắn tên trúng cũng không phải cảm giác gì dễ chịu.

Mọi chuyện vẫn có vẻ thuận lợi khi số lượng zombie không đến nỗi khiến cả hai chết ngộp, họ vẫn có thể tiếp tục chiến đấu mà không quá nguy hiểm. Đột nhiên...

“Celena cẩn thận!” – Trần Thịnh phóng tới xô ngã Celena, bản thân thì hứng trọn một mũi tên lửa lên người. Mặc dù có cốt thuẫn bảo vệ, tổn thương hệ lửa vẫn khiến anh mất tí máu.

“Chết tiệt Blood Raven! Lại đánh lên chúng ta!” – Trần Thịnh nghiêng răng nói, lăn trên đất một vòng tránh một mũi tên lửa nữa vừa bắn tới. Hấn nói như hét lên với Celena:

“Celena! Yểm trợ tôi! Đừng tới gần nó!” – lúc này Trần Thịnh lại có dịp dùng chiêu mà anh luôn cho là cực vô dụng của Necromancer, chiêu tâm độc vũ khí. Đồi lấy một cây kiếm và một cái khiên, tự gia cố cốt thuẫn lại lần nữa, Trần Thịnh hướng về Blood Raven xông tới.

“Thịnh! Cẩn thận!” – Celena chỉ kịp hét lên dặn dò anh ta. Trần Thịnh cũng không có thời gian mà trả lời lại Celena, trong mắt hấn giờ chỉ còn lại một mục tiêu duy nhất: Blood Raven.

Có vẻ như biến thành quái vật khiến cho chỉ số thông minh của Blood Raven bị giảm xuống không ít, thấy Trần Thịnh xông tới mà hoàn toàn không giống một cung thủ lùi lại, cứ đứng đó bắn tên.

Trần Thịnh cũng mừng thầm trong bụng, chịu đựng hai mũi tên do khoảng cách quá gần không thể né tránh được, thanh kiếm đã quấn lấy màu xanh lục của độc tố chết chóc đâm vào người Blood Raven.

Nghe như một tiếng kêu rên, Blood Raven thét lên một tiếng rồi bỏ chạy một khoảng cách ngắn, sau đó dừng lại tiếp tục bắn tên về phía Trần Thịnh. Tuy nhiên lượng máu của Blood Raven đã giảm một phần năm, lại đang không ngừng giảm tiếp do trúng độc.

“À há! Người mặc dù là boss, nhưng mà lại là cung thủ ít máu. Đã vậy còn chờ bị đánh một cái mới bỏ chạy, nhà người chết chắc rồi!” – Trần Thịnh vui vẻ nghĩ. Né một mũi tên của Blood Raven bắn ra, hấn lại phóng tới, rồi lại một kiếm.

Đánh Blood Raven chỉ còn chút máu cuối cùng, bỗng dung nó nổi điên không tấn công Trần Thịnh nữa mà bắn ra một mưa tên về phía Celena. Trúng hết cái mưa tên này thì Celena chết chắc. Cô nàng là pháp sư nên năm điểm thuộc tính đa số là tăng tinh thần, vậy nên máu ít tốc độ cũng chậm nữa.

“Celena! Không!” – Trần Thịnh la lớn. Celena đã chết sững trước mưa tên, Trần Thịnh bỗng dung như biến thân thành người hùng sịp đỏ của Mỹ, phóng thẳng tới Celena, đứng lại phía trước cô nàng, trong tay cái khiên tròn giờ cao lên che lấy hai người.

Đùng đùng đùng... hàng loạt tiếng nổ lớn vang lên, toàn bộ khô lâu binh lập tức bị diệt, golem đất cũng chỉ còn chút xíu máu. Nhưng quan trọng nhất là

Celena không chết, cô nàng chỉ bị lửa vang trúng mắt gần nửa máu thôi, không sao cả. Còn Trần Thịnh giờ đã không nhìn ra hình người, chỉ còn đúng mười điểm máu, cốt tuẫn cũng tan vỡ.

“Ah! Ta giết người! Ủa? Chết rồi?” – Trần Thịnh chịu đau nốc một bình máu và mana, gia cố cốt tuẫn định đứng lên liều mạng thì thấy Blood Raven đã chết rồi.

Hướng dẫn kiếm bạc, điểm cống hiến và \$ rất đơn giản

Số từ: 912

Báo Lỗi

Bạn có thể dùng phím mũi tên trái phải để lùi chương hoặc sang chương.

```
Reading(7460,2638721,0); if($.cookie('cbackground'))
{$('#wrap').css('background',$.cookie('cbackground'));if($.cookie('cbackground')=='#232323')$('.chapter').css('color','#777');} if($.cookie('cfont'))
$('.chapter').css('font-family',$.cookie('cfont')); if($.cookie('csize')) $('.chapter').css('font-size',$.cookie('csize')); if($.cookie('cline'))
$('.chapter').css('line-height',$.cookie('cline')); if($.cookie('cfull')=='container') $('#content').toggleClass('container container-fluid'); function
arrows_navigation(e) { e = e || window.event; if(e.keyCode == '37') { window.location.href=' truyencv.com/vo-han-phong-luu/chuong-11/'; } else if
(e.keyCode == '39') { window.location.href=' truyencv.com/vo-han-phong-luu/chuong-13/'; } } document.onkeydown = arrows_navigation;
```

Cảm ơn

Bạn đang đọc truyện *Vô Hạn Phong Lưu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13: Lính Đánh Thuê

Nhìn cái xác Blood Raven phóng lên cao, từ bên trong, linh hồn một người nữ rogue phóng ra ngoài, có vẻ hướng về phía thiên đàng bay đi. Trần Thịnh cũng vỡ lẽ, là độc tố cuối cùng phát huy tác dụng rút đi chút máu cuối cùng của cô nàng, giúp Trần Thịnh giết chết Blood Raven.

“Hú hồn! Tưởng chết không!” – Trần Thịnh tên này không tim không phổi hướng Celena cười ha ha. Có điều Celena cũng không có cười lại với hắn. Nàng phóng người ôm lấy cổ Trần Thịnh, đặt lên môi hắn một nụ hôn ngọt ngào giữa chiến trường đầy máu và lửa.

“Cám ơn anh! Anh đã cứu em!” – Celena ôm chặt lấy Trần Thịnh thở thê. Lúc này nếu không phải Trần Thịnh che lấy nàng, nhận lấy tám chín phần thương tổn, Celena đã chết trong đòn phản kích cuối cùng đó của Blood Raven rồi chứ không đơn giản chỉ mất có nửa máu như bây giờ.

“Đây chính là nhân họa đắc phúc ah!” – Trần Thịnh cười ha ha nghĩ thầm. Anh hùng cứu mỹ nhân, mà còn là xả thân cứu nữa, có chút bài cũ ôn lại, nhưng trong thế giới đầy nguy hiểm này, luôn luôn hữu hiệu. Vợ chồng trong thế giới Diablo này, nhiều nhất chính là cùng nhau chiến đấu, tương trợ lúc nguy hiểm mà sinh ra cảm tình.

“Celena, làm người yêu anh nhé!” – Trần Thịnh nhìn Celena hỏi nhỏ. Cô nàng hạnh phúc khẽ gật đầu, hai má đỏ bừng không biết vì xấu hổ hay vì hạnh phúc. Còn Trần Thịnh thì cười ha ha, có chút đắc ý quên mình.

Xung quang zombie tất cả đều đã chết ngay khi linh hồn Blood Raven thoát khỏi cái xác khốn khổ của nàng. Vậy nên hai người cũng không cần phải chiến đấu nữa, thu dọn chiến trường trở về trại Rogue lĩnh thưởng thôi.

Hành trình trở về là một tuần trăng mật thật sự đối với Trần Thịnh và Celena. Khi mà cả hai người đều là trong mắt chỉ có người kia, hoàn toàn chính là một bộ đi dạo chơi chứ không phải là đi luyện cấp nữa.

Cũng còn may họ vẫn nhớ được nhiệm vụ của từng người mạo hiểm, từng nhân loại tại thế giới này từ khi sinh ra đó chính là chiến đấu chống lại quái vật từ địa ngục, trực tiếp hoặc gián tiếp, vậy nên cả hai cũng không có dùng cách đi bộ về Rogue Camp để kéo dài thời gian mà trực tiếp dùng truyền tống trận đi từ Cold Plain về trực tiếp trại Rogue.

Hào quang màu xanh lam lóe lên, cả hai đã xuất hiện tại truyền tống trận trong trại Rogue. Chào đón họ là các rogue đang canh giữ tại truyền tống trận. Gần trăm mũi tên nhắm vào họ, nhưng khi nhận ra là người một nhà thì lập tức cung kính khom người:

“Chào mừng hai vị đã trở lại trại Rogue!” – Đội trưởng rogue tại truyền tống trận nói. Trần Thịnh cũng vui vẻ cười nói “Các vị đã vất vả rồi!” với các rogue sau đó mới rời khỏi truyền tống trận. “Thật là một người mạo hiểm thân thiện!” – các rogue đều nghĩ thầm như vậy.

Về đến lều của mình, cả hai quyết định sau chuyến mạo hiểm lần tới, cả hai sẽ cùng nhau mua một căn nhà nhỏ để ở. Khác với trong game thường chỉ ở lại chương một là trại Rogue cao nhất là vài giờ, trong thực tế cả hai người Trần Thịnh và Celena có vẻ phải ở lại đây ít nhất là cả năm nữa, và tốc độ luyện cấp của hai người đã thuộc loại nhanh nhất tại đây, khi mà có một tên Necromancer khác loại Trần Thịnh cùng năng tố đội.

Hiện tại Trần Thịnh đã biết được mình khác người thế nào, ngoài chuyện mỗi lần lên một cấp tăng thêm đến 50 điểm thuộc tính, gấp 10 lần người khác, kỹ năng của hắn cũng là tăng lên bằng độ thuần thực chứ không tăng lên bằng điểm skill như những người mạo hiểm thông thường.

Một ngày nghỉ ngơi không nói chuyện, sáng hôm sau Trần Thịnh cùng Celena cùng nhau đến gặp Kashya để báo cáo nhiệm vụ lần này.

“Các người nhanh như vậy đã giết chết được Blood Raven rồi sao? Không thể không nói, ta rất bất ngờ và ấn tượng về chuyện này! Mặc dù đã bị biến thành quái vật nhưng năng cũng từng là một trong những rogue mạnh nhất tại đây! Các vị đã nhận được sự tín nhiệm của ta, hiện tại các vị có thể chọn một rogue cùng các vị chiến đấu.” – Kashya mang theo bất ngờ về mặt nói với Trần Thịnh và Celena.

Trần Thịnh nhớ ngay đến Alex, cô nàng lính đánh thuê đã cứu mình lúc hắn mới đến đây, cùng với chị em tốt Susan của nàng. Vậy nên hắn lập tức đề nghị được thuê hai cô nàng, Kashya tất nhiên là đồng ý ngay. Cũng thật may mắn là Alex là hóa cung thủ trong khi Susan là băng cung thủ, hoàn toàn hợp với dự tính ban đầu của Trần Thịnh và Celena sẽ thuê mỗi người một băng một hóa hai rogue.

Hướng dẫn kiếm bạc, điểm cống hiến và \$ rất đơn giản

Số từ: 938

Báo Lỗi

Bạn có thể dùng phím mũi tên trái phải để lùi chuong hoặc sang chuong.

```
Reading(7460,2638722,0); if($.cookie('cbackground'))
{ $('#wrap').css('background',$.cookie('cbackground'));if($.cookie('cbackground')=='#232323')$('.chapter').css('color','#777');} if($.cookie('cfont'))
{ $('.chapter').css('font-family',$.cookie('cfont')); if($.cookie('csize')) $('.chapter').css('font-size',$.cookie('csize')); if($.cookie('cline'))
{ $('.chapter').css('line-height',$.cookie('cline')); if($.cookie('cfull')=='container') $('#content').toggleClass('container container-fluid'); function
arrows_navigation(e) { e = e || window.event; if(e.keyCode == '37') { window.location.href=' truyen cv.com/vo-han-phong-luu/chuong-12/'; } else if
(e.keyCode == '39') { window.location.href=' truyen cv.com/vo-han-phong-luu/chuong-14/'; } } document.onkeydown = arrows_navigation;
```

Cảm ơn

Bạn đang đọc truyện *Vô Hạn Phong Lưu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: Chủ Thần Khởi Động Lại

Lính đánh thuê cùng người mạo hiểm là một loại khế ước, mỗi lúc chỉ có thể ký kết cùng một người, kinh nghiệm nhận được khi chiến đấu sẽ chia ra cho cả người mạo hiểm và lính đánh thuê. Nếu lính đánh thuê có level thấp hơn thì sẽ nhận kinh nghiệm nhiều hơn, còn khi đã ngang level rồi thì sẽ ưu tiên kinh nghiệm cho người mạo hiểm. Cơ bản là lính đánh thuê có cấp bậc không được vượt quá người mạo hiểm.

“Cũng tạm ổn, không đến nỗi quá bóc lột lính đánh thuê như trong mấy truyện về Diablo khác.” – Trần Thịnh nghĩ thầm khi xem xét thuộc tính của cái khế ước lính đánh thuê này. Sau khi ký kết xong, thì Alex sẽ đi theo Trần Thịnh như hình với bóng, thậm chí là ngủ cùng lều, điều này rất quan trọng. Bởi vì nếu người mạo hiểm chết, lính đánh thuê cũng sẽ chết theo luôn.

“Bíp! Năng lượng đã hồi phục, chủ thần bắt đầu khởi động lại!” – Trần Thịnh cùng Alex vừa về đến lều thì trong đầu Trần Thịnh vang lên một âm thanh mà hắn đã không được nghe gần mấy tháng.

“Bíp! Thế giới hiện tại: Diablo 2 bình thường, tiến độ chương 1 Rogue Camp nhiệm vụ hoàn thành 2/6. Hiện tại có được 2 thẻ nhiệm vụ cấp D và điểm thưởng 2000. Số lần có thể xuyên qua thế giới khác còn lại 1.”

Trần Thịnh bất ngờ vô cùng, bởi vì ngoài những thẻ nhiệm vụ và điểm thưởng ra còn có số lần xuyên qua thế giới khác nữa, như vậy có nghĩa là mình có thể chủ động xuyên qua thế giới khác để mạnh mẽ bản thân lên sau?

“Có thể!” – Trần Thịnh vừa nghĩ ngợi như vậy trong lòng thì chủ thần đã chủ động giải đáp cho hắn. Vậy nên Trần Thịnh lập tức hỏi làm sao để có được cơ hội xuyên qua thế giới khác, lần này chủ thần cũng lập tức trả lời cho hắn luôn: “Chỉ cần chủ thần tích đủ năng lượng để xuyên qua thì sẽ có được một lần xuyên qua. Tức là mỗi một lần xuyên qua thì phải ở lại thế giới đó ít nhất đến khi chủ thần nạp đủ năng lượng cho lần xuyên qua tiếp theo. Kể cả quay về thế giới đã đến cũng được tính là một lần xuyên qua”.

“Nếu như vậy tốc độ nạp năng lượng của chủ thần là bao nhiêu ah?” – Trần Thịnh như mười vạn câu hỏi vì sao, tiếp tục thắc mắc. “Tùy vào sức mạnh của bản thân ký chủ mà tốc độ nạp năng lượng của chủ thần sẽ tăng nhanh dần. Ngoài ra còn tùy thuộc vào thế giới mà ký chủ đang ở nữa.”.

Một câu hỏi nữa, vậy nếu muốn mang người từ thế giới nào đó theo thì thế nào, lần này chủ thần không trả lời Trần Thịnh mà rất trực tiếp mở ra bảng trao đổi vật phẩm, đập vào mắt Trần Thịnh là một tờ khế ước: người theo đuổi khế ước.

Người theo đuổi kẻ ước: ký kết có thể giúp một nhân vật trong thế giới ký chủ đang ở cùng ký chủ đi sang thế giới khác. Điều kiện sử dụng: Nhân vật đối với ký chủ độ hảo cảm từ 90 trở lên và hoàn toàn tự nguyện ký kết. Giá: 1 thẻ nhiệm vụ cấp D và 1000 điểm thưởng.

Cái người theo đuổi kẻ ước này không mắc, nhưng mà điều kiện để áp dụng nó thì hơi bị khó khăn, vì hảo cảm đạt đến 90 thì đã là người yêu hoặc là bạn chí cốt rồi, mà muốn đạt đến mức độ hảo cảm này cũng đâu phải chuyện dễ dàng gì. Trần Thịnh kiểm tra hiện tại Celena độ hảo cảm với hắn chỉ có 89, Alex là 70, Susan còn mới có 60.

Cũng khó trách, Trần Thịnh bề ngoài không khó nhìn, cũng chẳng đẹp trai, thuộc loại bình thường, hiện tại cũng không mạnh đến mức bá, vậy tất nhiên không quá hấp dẫn các em gái rồi. Còn nam sao, Trần Thịnh hiện tại vẫn chưa tìm được một người anh em tri kỷ đến mức độ cùng nhau chiến đấu khắp các thế giới như vậy.

Bởi vậy nên hiện tại cho dù muốn Trần Thịnh cũng không có ai để mà ký kết cái kẻ ước người theo đuổi cả, nên tạm dẹp nó qua một bên, giờ cái Trần Thịnh muốn là đi đến một thế giới khác để có nhiều thời gian hơn mà luyện các kỹ năng của mình lên cấp cao để đi vào Tristram, chỗ đó bây giờ là một thành phố đầy quái vật, mà luyện kỹ năng tại Diablo thế giới thì không đủ thời gian, Trần Thịnh muốn mạnh mẽ hơn nữa.

“Chủ thần, hiện tại nếu chọn xuyên qua thì có thể đến thế giới nào?” – Trần Thịnh thắc mắc không biết có thể lựa chọn thế giới xuyên việt đến không. “Hiện tại có thể xuyên việt đến Harry Potter thế giới hoặc Thiên Long Bát Bộ thế giới!”.

“Có thể lựa chọn!” – Trần Thịnh mở cò trong bụng. Đi đến Thiên Long Bát Bộ hiện tại với bộ kỹ năng của hắn không bị xem thành tà đạo truy sát mới lạ, Harry Potter thế giới lại có thể thông dong tăng lên thực lực của mình, những 7 năm ah, trước khi Voldermort sống lại cũng có gần 4 năm rông. Nhất là cuộc sống học sinh, thật hoài niệm, cũng thật mong đợi một thế giới đầy phép thuật đó. Thật ra, lý do chính là có Hermione, Ginny, Cho Chang, Luna và Fleur các mỹ nữ nữa.

Hướng dẫn kiếm bạc, điểm cống hiến và \$ rất đơn giản

Số từ: 1000

Báo Lỗi

Bạn có thể dùng phím mũi tên trái phải để lùi chương hoặc sang chương.

```
Reading(7460,2638723,0); if($.cookie('cbackground'))
{$('#wrap').css('background',$.cookie('cbackground'));if($.cookie('cbackground')=='#232323')$('.chapter').css('color','#777');} if($.cookie('cfont'))
$('.chapter').css('font-family',$.cookie('cfont')); if($.cookie('csize')) $('.chapter').css('font-size',$.cookie('csize')); if($.cookie('cline'))
$('.chapter').css('line-height',$.cookie('cline')); if($.cookie('cfull')=='container') $('#content').toggleClass('container container-fluid'); function
arrows_navigation(e) { e = e || window.event; if (e.keyCode == '37') { window.location.href=' truyen cv.com/vo-han-phong-luu/chuong-13/'; } else if
(e.keyCode == '39') { window.location.href=' truyen cv.com/vo-han-phong-luu/chuong-15/'; } } document.onkeydown = arrows_navigation;
```

Cảm ơn

Bạn đang đọc truyện *Vô Hạn Phong Lưu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: Phấn Đấu Lên Cấp 12

Tuy rằng rất muốn lập tức chạy đến thế giới Harry Potter, nhưng mà Trần Thịnh muốn chuẩn bị thêm một chút nữa trước khi đến đó, chẳng hạn như đạt đến cấp 12, để học thêm mấy kỹ năng quan trọng nữa, trong đó kỹ năng triệu hồi không lâu pháp sư là thứ mà Trần Thịnh đang rất thèm muốn.

Phải nói Necromancer là một nghề nghiệp rất vẹn toàn, một mình Necromancer là có thể tự hình thành một đội, bao gồm cả cận chiến, khiên thịt, tấn công từ xa, bổ sung nguyên rùa... chỉ có điều không đủ điểm kỹ năng để mà tăng hết tất cả thôi. Cho nên coi Necromancer là một nghề nghiệp mạnh cũng đúng, là một nghề nghiệp ngon điểm kỹ năng cũng đúng. Đến hiện tại Trần Thịnh vẫn chưa gặp một Necromancer nào có thể cùng lúc luyện tập hết cả ba hệ kỹ năng cả, trừ bản thân hắn.

Trần Thịnh cùng Celena quyết định nghỉ ngơi chừng ba ngày, chuẩn bị đầy đủ mọi thứ cần thiết, sau đó cùng nhau đi luyện cấp, mục tiêu là cấp 12, dự tính sẽ tiêu tốn của cả hai chừng ba tháng hoặc bốn tháng.

Ba ngày sau, một nhóm bốn người tập trung lại tại trước truyền tống trận của Rogue Camp, chuẩn bị xuất phát. Cuộc sống của người mạo hiểm là một cuộc chạy đua với thời gian, có rất ít thời gian nghỉ ngơi. Bởi vì nếu trước 30 tuổi mà không đạt đến cấp 30, họ sẽ tốn gấp đôi kinh nghiệm cho mỗi cấp tiếp theo sau cấp 30, đồng nghĩa với việc họ sẽ không kịp đạt đến cấp độ đủ cao để kéo dài thêm tuổi thọ.

Tại thế giới Diablo 2 này, một người mạo hiểm bình thường có 100 năm tuổi thọ, đạt đến cấp 30 sẽ trở thành 200 năm, cấp 60 là 400 năm và cấp 90 là một ngàn năm. Thậm chí nếu đột phá được cấp 90, tiến lên cấp 91, tuổi thọ sẽ tăng lên rất dữ dội, gần như là bất tử luôn, hai ba ngàn năm... cho nên tất

cả mọi người đều liều mạng mà luyện cấp.

Lần này địa điểm luyện cấp của nhóm Trần Thịnh chọn là Stony Field, đường hầm xuyên núi và Dark Wood. Ba khu vực này nối liền với nhau, càng về sau quái vật càng mạnh mẽ, là một chỗ luyện cấp lý tưởng vì quái vật dày đặc, kinh nghiệm cũng cao.

Do đội hình có tới ba người tấn công từ xa: Celena, Alex và Susan vậy nên Trần Thịnh cũng rất nhẹ nhàng mà đảm nhiệm vai trò triệu hoán cộng thêm tung nguyên rùa. Do đội hình đã hình thành nên tốc độ giết quái cũng tăng nhanh lên rất nhiều so với Trần Thịnh tự một mình đi luyện cấp.

Đầu tiên bốn người truyền tống đến Cold Plain, sau đó đi bộ đến Stony Field. Rót cuộc mất gần một tuần lễ họ mới đến được Stony Field. Sau đó là tháng ngày luyện cấp bắt đầu, hầu như mỗi ngày đều giống nhau, sáng, mọi người ăn bữa sáng do Alex làm, trưa thì của Susan làm, đến tối là do Celena làm. Trần Thịnh phụ trách canh gác, dọn dẹp và dựng lều trại, cũng như nhóm lửa chẳng hạn.

Mọi chuyện đều diễn ra theo đúng như mong đợi, khi mà đẳng cấp mọi người cũng từ từ tăng lên. Do mọi người tinh thần đều ngẩng cao nên chuyển luyện cấp cũng kết thúc sớm hơn dự kiến, ba tháng thay vì bốn tháng như kế hoạch từ trước.

Vậy nên cả nhóm quyết định sẽ trở về trại Rogue sớm hơn dự kiến, và cũng tranh thủ nghỉ ngơi một chút. Người mạo hiểm cái nghề nghiệp này đúng là rất dễ bị căng thẳng. Cả ngày chém giết, lại còn gần như không có thời gian nghỉ ngơi nữa, lúc nào cũng bị áp lực về thời gian. Chưa kể việc đi luyện cấp cũng không phải lúc nào cũng an toàn, thỉnh thoảng cũng có người mất tích, mà kết quả tìm kiếm thường là đã chết.

Tính danh: Trần Thịnh. Nghề nghiệp: Vô hạn giả. Cấp 12 exp 10025/900000.

Sức mạnh: 62.

Nhanh nhẹn: 62.

Thể chất: 127. Máu: 127. Thể lực: 127.

Tinh thần: 357. Ma lực: 357.

Kỹ năng:

Triệu hồi khô lâu binh cấp 8 1025/2000 máu 25 công kích 7-10 tổn mana 12 số khô lâu binh 8;

Triệu hồi khô lâu pháp sư cấp 1 10/50 máu 25 công kích 10-20 tổn mana 15 số khô lâu pháp sư 1;

Khô lâu tinh thông cấp 5 210/750 máu +30% công kích +5;

Răng độc cấp 10 1400/5000 số răng độc 11 công kích 10-20 độc tố công kích 10 tổn mana 11;

Golem cấp 5 305/500 máu 150 tấn công 18-24 tổn mana 45;

Golem tinh thông cấp 1 2/10 máu +10% công kích +5 tốc độ tấn công +5%;

Gia tăng thương tổn cấp 7 440/1000 tăng thương tổn nhận được 70% tổn mana 15;

Cốt thuần cấp 8 200/1500 hấp thụ 600 thương tổn tổn mana 50.

Cùng với một số kỹ năng nữa không liệt kê do nhiều, cũng giống như trong Diablo thôi, Necromancer Skill Tree mà.

Hướng dẫn kiếm bạc, điểm cống hiến và \$ rất đơn giản

Số từ: 878

Báo Lỗi

Bạn có thể dùng phím mũi tên trái phải để lùi chương hoặc sang chương.

```
Reading(7460,2638724,0); if($.cookie('background'))
{ $('#wrap').css('background',$.cookie('background'));if($.cookie('background')=='#232323')$('.chapter').css('color','#777');} if($.cookie('cfont'))
$('.chapter').css('font-family',$.cookie('cfont')); if($.cookie('csize')) $('.chapter').css('font-size',$.cookie('csize')); if($.cookie('cline'))
$('.chapter').css('line-height',$.cookie('cline')); if($.cookie('cfull')=='container') $('#content').toggleClass('container container-fluid'); function
arrows_navigation(e) { e = e || window.event; if(e.keyCode == '37') { window.location.href=' truyen cv.com/vo-han-phong-luu/chuong-14/'; } else if
(e.keyCode == '39') { window.location.href=' truyen cv.com/vo-han-phong-luu/chuong-16/'; }} document.onkeydown = arrows_navigation;
```

Cảm ơn

Bạn đang đọc truyện *Vô Hạn Phong Lưu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 16: Đến Thế Giới Harry Potter

Trở về trại Rogue, Trần Thịnh hỏi chủ thần về việc nếu hắn rời đi thế giới này đến thế giới Harry Potter thì thời gian tại đây sẽ thế nào? Dừng lại hay sẽ trôi chậm lại? Và câu trả lời hắn nhận được là chỉ trôi chậm lại, do hắn sẽ đến thế giới Harry Potter với bộ dạng một đứa trẻ 11 tuổi để bắt đầu năm học thứ nhất, nên hắn sẽ ở lại đó ít nhất là 7 năm nếu như đến năm thứ bảy hắn mới chiến thắng được Voldemort. Tương ứng với đó thời gian tại thế giới Diablo sẽ trôi qua chừng một tuần.

Cái này thì quá tốt, Trần Thịnh chỉ cần nói với Celena chờ hắn một tuần, hắn có chuyện cần làm, thế là có thể chạy thẳng đến thế giới Harry Potter rồi. Nghĩ là làm ngay, Trần Thịnh chia tay Celena tại trước lều của nàng, báo rằng mình có việc cần làm mất chừng một tuần lễ, bảo cô nàng đợi hắn một tuần sau hắn sẽ quay lại đến lúc đó cả hai có thể làm nhiệm vụ thứ ba là vây quét Tristram. Hắn cũng nhờ cô nàng chuẩn bị sẵn mọi thứ nhu yếu phẩm cần thiết để khi hắn trở lại thì có thể xuất phát ngay lập tức.

Chuẩn bị xong hết thảy, kể cả Alex hắn cũng gửi qua nhà của Celena luôn. Trở về lều của mình, Trần Thịnh câu thông với chủ thần, xác định xuyên qua thế giới Harry Potter.

“Bíp! Xác định thế giới thành công! Chuẩn bị truyền tống – Harry Potter!5...4...3...2...1... Bắt đầu!” – Cảnh vật trước mắt Trần Thịnh chợt tối, hắn rất quang vinh lần nữa ngất xỉu.

Anh Quốc, Luân Đôn, Cô nhi viện thánh George ngày 21/7/1991.

Trần Thịnh xuất hiện trong một căn phòng nhỏ cũ kỹ, trong hình hài một cậu bé 11 tuổi, mồ côi, có ma lực và vừa nhận được thư từ trường Hogwarts. Nội dung đúng y như trong truyện:

Gửi Thịnh Trần – Cô nhi viện thánh George, lầu 2 phòng 201.

Học viện Pháp thuật và Ma thuật Hogwarts

Hiệu trưởng: Albus Dumbledore (Huân chuẩn Merlin đệ nhất đẳng, đại phù thủy, tổng Warlock, trọng nhân tối cao, Liên đoàn phù thủy quốc tế)

Kính gửi cậu Thịnh Trần,

Chúng tôi lấy làm hân hạnh thông báo cho cậu biết rằng cậu đã trúng tuyển vào học viện pháp thuật và ma thuật Hogwarts. Xin vui lòng xem danh sách đính kèm về toàn bộ sách và trang thiết bị cần thiết.

Khóa học bắt đầu vào ngày 1 tháng 9. Chúng tôi đợi cú của cậu chậm nhất là ngày 31 tháng 7.

Kính thư,

Giáo sư McGonagall

Phó hiệu trưởng McGonagall.

Trần Thịnh nhanh chóng lấy bút viết ra đề thư trả lời cho con cú đang đậu trên bậu cửa sổ chờ hắn. Đại ý là đồng ý nhập học và sẽ chuẩn bị đầy đủ vật liệu cần thiết.

Sau khi cho con cú nhận lấy bức thư và bay đi mất, Trần Thịnh mới liên lạc với chủ thần, yêu cầu đổi điểm thưởng lấy tiền, nếu không không có tiền hắn hoàn toàn không thể mua được bất kỳ thứ gì ah. Nghe nói Hogwarts có quỹ khuyến học dành cho học sinh mồ côi như hắn, nhưng ai biết được, cứ phòng hờ trước cho chắc ăn.

“Phúc lợi thế giới mới tiền tệ 10000 bảng anh!” – Theo trí nhớ của Trần Thịnh, 5 bảng anh đổi được 1 galleon vàng, 1 galleon vàng bằng 17 sickle bạc và 1 sickle bạc bằng 29 knut đồng. Như vậy nếu như chữa lại một ngàn bảng anh để dùng trong thế giới Muggle, thì còn lại 9000 bảng anh sẽ đổi được 1800 galleon vàng. Khá dư dả vì trung bình mỗi năm học chi tiêu tốn cao nhất là 200 galleon vàng.

Cũng không lâu lắm khi mà giáo sư của trường Hogwarts đến đón Trần Thịnh đến Hẻm Xéo, và ngạc nhiên thay, đó lại là giáo sư Snape!

Trần Thịnh tròn mắt há hốc mồm khi nhìn thấy giáo sư Snape đến gặp vị sơ trưởng tại cô nhi viện này, tung một bùa lú lẫn lên cho vị sơ già, và đón Trần Thịnh đi. Hoàn toàn chính là một loại tác phong nhanh gọn lẹ của Snape.

Và cũng đừng mong mỗi giáo sư Snape quá ân cần với bất cứ học sinh nào, khi mà vị gián điệp gan dạ này mang hắn đến quán cái vạc lưng rồi đưa hắn vào Hẻm Xéo, sau đó đưa cho hắn danh sách những thứ cần mua, cùng với đến ngân hàng Gringotts rút lấy 50 galleon vàng tiền hỗ trợ từ quỹ khuyến học của trường cho hắn, sau đó độn thổ đi mất!

“Hờ hờ, mai mà mình đã sớm chuẩn bị đổi tiền, nếu không thì 50 galleon thì mình chỉ xài đồ cũ là cái chắc rồi. Quần áo cũ thì được, nhưng sách vở thì phải là đồ mới mới được.” – Này cũng là một cái bệnh của Trần Thịnh, hắn luôn thích sách giáo khoa của mình phải sạch sẽ, nếu như sau đó hắn dùng rồi dơ thì không sao, nhưng nếu mới mua đã dơ thì không được. Cho nên Trần Thịnh rất thẳng thắn quay lại Gringotts, đổi lấy 1800 galleon vàng để mà dùng.

Hướng dẫn kiếm bạc, điểm cống hiến và \$ rất đơn giản

Số từ: 928

Báo Lỗi

Bạn có thể dùng phím mũi tên trái phải để lùi chương hoặc sang chương.

```
Reading(7460,2638725,0); if($.cookie('background'))
{ $('#wrap').css('background',$.cookie('background'));if($.cookie('background')=='#232323')$('.chapter').css('color','#777');} if($.cookie('cfont'))
$('.chapter').css('font-family',$.cookie('cfont')); if($.cookie('csize')) $('.chapter').css('font-size',$.cookie('csize')); if($.cookie('cline'))
$('.chapter').css('line-height',$.cookie('cline')); if($.cookie('cfull')=='container') $('#content').toggleClass('container container-fluid'); function
arrows_navigation(e) { e = e || window.event; if(e.keyCode == '37') { window.location.href=' truyencv.com/vo-han-phong-luu/chuong-15/'; } else if
(e.keyCode == '39') { window.location.href=' truyencv.com/vo-han-phong-luu/chuong-17/'; } } document.onkeydown = arrows_navigation;
```

Cảm ơn

Bạn đang đọc truyện *Vô Hạn Phong Lưu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Mua Đũa Phép

Trần Thịnh mở tờ giấy mà giáo sư Snape vừa đưa cho hắn lúc này, là danh sách những thứ cần phải chuẩn bị cho năm học mới:

Học viện pháp thuật và ma thuật Hogwarts

Đồng phục

Học sinh năm thứ nhất cần

1. Ba bộ áo chùng thực tập màu đen.
2. Một nón đỉnh nhọn đen đội bao ngày.
3. Một bộ găng tay bảo hộ (bằng da rồng hoặc tương tự).
4. Một áo trùm mùa đông đen, thất lưng bạc.

Lưu ý đồng phục của tất cả học sinh đều mang phù hiệu trường và tên.

Sách giáo khoa

Tất cả các học sinh đều phải có các sách liệt kê sau đây:

- Sách thần chú căn bản lớp 1 của Miranda Goshawk.
- Lịch sử pháp thuật của Bathilda Bagshot.
- Lý thuyết pháp thuật của Adalbert Waffling.
- Hướng dẫn biến hình dành cho người nhập môn của Emeric Switch.
- Một ngàn thảo dược và nấm mốc có phép thuật của Phyllida Spore.
- Đề cương phép lạ và độc dược của Arsenius Jigger.
- Quái vật kỳ thú và nơi tìm ra chúng của Newt Scamander.

- Những lực lượng hắc ám: Hướng dẫn tự vệ của Quentin Trimble.

Trang thiết bị khác

- 1 cây đũa phép.
- 1 cái vạc (bằng thiếc, cỡ số 2).
- 1 bộ chai hũ ống nghiệm thủy tinh.
- 1 kính viễn vọng.
- 1 bộ cân bằng đồng.

Học sinh cũng có thể đem theo một con cú hoặc một con mèo hoặc một con cóc.

Lưu ý học sinh năm nhất không được phép có cán chổi riêng.

Dài thướt một trang giấy da danh sách, và giờ Trần Thịnh chuẩn bị phải mua hết mấy thứ này. Cảm giác mình chắc chắn không thể nào mua hết tất cả mọi thứ một lượt được, Trần Thịnh quyết định trước tiên đi đo quần áo, sau đó mua đũa phép, rồi mua sách. Mang chồng sách đó quay lại chỗ quán cái vạc lưng, thuê phòng trọ và quảng nó ở đó rồi mới đi mua tiếp những thứ khác.

Y theo kế hoạch làm việc, Trần Thịnh chạy đi đo quần áo tại tiệm quần áo của phu nhân Malkin và nhận được lời hẹn ba ngày nữa sẽ gửi đến chỗ hắn ở. Rồi chạy đến chỗ tiệm đũa phép của ông cụ Ollivanders.

Từ bên ngoài, Trần Thịnh có thể nhìn thấy dòng chữ đã bạc màu: Ollivanders nhà sản xuất những cây đũa phép chất lượng từ năm 382 trước công nguyên. Bên trong cửa sổ bám đầy bụi có trưng bày một cây đũa duy nhất đặt trên một cái gối tím bạc màu.

Khi Trần Thịnh bước vô trong tiệm thì nghe có tiếng chuông leng keng vang lên ở sâu dưới sàn nhà. Cả tiệm trống trơn chỉ có một cái ghế cho Trần Thịnh ngồi chờ. Hắn nhìn thấy hàng ngàn hộp nhỏ dài chất trên các kệ cao đến trần nhà.

“Chào cháu!” – Cụ Ollivanders xuất hiện một cách bất ngờ làm Trần Thịnh giật bắn người. “Chào cụ! Cháu đến để mua một cây đũa phép cho mình.” – Trần Thịnh chào lại ông cụ cũng như nói một câu có vẻ hơi thừa, chẳng lẽ cụ cậu đến đây để uống cà phê hay sao?

Như trong nguyên tác, cụ Ollivanders lấy ra một cuộn thước dây, đo đặc tay phải của Trần Thịnh, từ vai đến ngón tay, từ cổ tay đến cùi chỏ, từ vai đến sàn nhà, từ tay đến đầu gối và vòng quanh đầu cùng khoảng cách hai lỗ mũi.

Đo đặc xong xuôi, cụ Ollivanders lấy từ kệ ra một cây đũa phép đưa cho Trần Thịnh.

“Đây cậu Trần, thử cái này xem, gỗ sồi và lông đuôi bạch kỳ mã, hai tác rưỡi, xinh đẹp và linh hoạt. Cứ cầm nó lên và vẩy một cái!” – Cụ Ollivanders nói. Tuy nhiên Trần Thịnh vừa cầm lên thì cụ đã giật lại cây đũa phép và cho Trần Thịnh thử một cây khác.

Thử chừng chục cây đũa phép thì cụ Ollivanders bỗng nhiên ngừng lại, rồi cụ lăm bầm điều gì đó và đi vào sâu trong tiệm, một lát sau trở lại với một chiếc hộp màu đen tuyền trên tay. Khi cụ mở nó ra, bên trong nằm lẳng lẳng một cây đũa phép màu đen tuyền, mang khí tức huyền bí.

“Đây là một kết hợp mạo hiểm của ta, khi ta dùng gỗ sồi, cây nhựa ruồi và gỗ mun làm thân, lông đuôi bạch kỳ mã, lông đuôi phượng hoàng và tìm rồng để làm lõi. Độc nhất vô nhị, hoàn toàn huyền bí và không xác định, cậu hãy thử xem!” – Cụ Ollivanders nói. Và khi Trần Thịnh cầm lấy nó, một hơi ấm mãnh liệt trào dâng giữa các ngón tay.

Hướng dẫn kiếm bạc, điểm cống hiến và \$ rất đơn giản

Số từ: 847

Báo Lỗi

Bạn có thể dùng phím mũi tên trái phải để lùi chương hoặc sang chương.

```
Reading(7460,2638726,0); if($.cookie('cbackground'))
{$('#wrap').css('background',$.cookie('cbackground'));if($.cookie('cbackground')=='#232323')$('.chapter').css('color','#777');} if($.cookie('cfont'))
$('.chapter').css('font-family',$.cookie('cfont')); if($.cookie('csize')) $('.chapter').css('font-size',$.cookie('csize')); if($.cookie('cline'))
$('.chapter').css('line-height',$.cookie('cline')); if($.cookie('cfull')=='container') $('#content').toggleClass('container container-fluid'); function
arrows_navigation(e) { e = e || window.event; if(e.keyCode == '37') { window.location.href=' truyen cv.com/vo-han-phong-luu/chuong-16/'; } else if
(e.keyCode == '39') { window.location.href=' truyen cv.com/vo-han-phong-luu/chuong-18/'; } } document.onkeydown = arrows_navigation;
```

Cảm ơn

Bạn đang đọc truyện *Vô Hạn Phong Lưu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 18: Nhập Học

Trả cho cụ Ollivanders những 30 galleon vàng cho cây đũa phép đặc biệt của mình, Trần Thịnh thỏa mãn rồi đi tiệm đũa phép để đi mua sách giáo khoa ở tiệm Phú Quý và Cơ Hàn. Nhìn thấy cả một rừng sách bên trong tiệm, phản ứng đầu tiên của Trần Thịnh là phải gom hết cho bằng được số sách này về để đọc dần. Vâng thuộc tính một sách của Trần Thịnh lại bộc phát.

Thế là Trần Thịnh bỏ cả ngày còn lại trong tiệm sách, tìm mua những cuốn sách giáo khoa cùng mua thêm cả chục cuốn sách khác trong mọi lĩnh vực để đọc dần. Hắn quyết định trong lúc chờ đợi đến ngày 1 tháng 9 để đi học thì hắn sẽ đóng đô tại đây, đọc sách.

Cho nên hôm sau trong buổi sáng Trần Thịnh tranh thủ mua đầy đủ mọi thứ cần thiết cho năm học, sau đó đến tiệm thú cưng mua một con cú. Do Trần Thịnh thích màu đen nên hắn cũng chọn một con cú màu đen tuyền có tên là Black (!). Mua sắm xong xuôi hết Trần Thịnh liền đóng đô luôn giữa hai điểm là tiệm sách và phòng trọ của mình, chỉ làm một việc khác là đi mua thức ăn thôi.

Rốt cuộc đến ngày 31/7, Trần Thịnh cũng thấy Hagrid mang theo Harry Potter đến Hẻm Xéo để mua đồ, hắn cũng không có ý định làm quen, hiện tại Trần Thịnh chỉ muốn nhanh chóng đến trường để có thể vào phòng cần thiết, như vậy hắn có thể thoải mái luyện tập các kỹ năng của mình rồi. Với lại số với nhân vật chính Harry, Trần Thịnh càng có hứng thú với Hermione hơn.

Rốt cuộc cũng đến ngày nhập học, Trần Thịnh rất sớm thì đã đến sân ga, do hắn chỉ có một mình mà lại linh kinh đồ đạc, bác tài xế taxi thậm chí còn rất tốt bụng giúp hắn khuôn hành lý lên xe đẩy để vào trong sân ga Ngã tư vua. Trần Thịnh cũng vui vẻ mà boa thêm ít tiền cho bác tài xế tốt bụng ấy.

Trần Thịnh đến sân ga lúc 10h30, vừa đúng lúc Harry Potter cũng đến, vậy nên Trần Thịnh cũng không hề trắc trở bất chuyện với nó.

“Xin chào! Mình là Thịnh Trần, là tân sinh của Hogwarts, cậu cũng vậy à?” – Trần Thịnh đẩy chiếc xe đến gần Harry và hỏi. “Chào cậu mình là Harry, Harry Potter, cũng là tân sinh. Cậu có biết cách nào để đến sân ga 9 3/4 không vậy?” – Harry hỏi. Tất nhiên là Trần Thịnh biết. “Chỉ cần lao thẳng vào vách tường giữa sân ga số chín và số mười là được thôi! Tớ đi trước nhé! Làm theo tớ này.” – Nói rồi Trần Thịnh đẩy chiếc xe đẩy lao vọt tới bức tường và xuyên qua nó biến mất.

Có Trần Thịnh nên Harry cũng không cần phải nhờ đến gia đình Weasley để biết cách vào sân ga. Nhưng lúc này Trần Thịnh cũng không có để ý đến Harry, hắn hiện tại đang rất ấn tượng với chiếc xe lửa hơi nước tốc hành màu đỏ của Hogwarts, và hiện tại hắn đang tìm chỗ ngồi.

Dự định hoặc là đọc sách, hoặc là ngủ nên Trần Thịnh tìm đến một khoang cuối cùng của con tàu, chui vào đó và bắt đầu thay đồng phục trường, để tránh lát nữa lại phải thay. Rút một quyển sách ra, Trần Thịnh bắt đầu ngồi say mê đọc.

Khả năng Trần Thịnh không đọc sách được khủng như Hermione hay học tập chăm chỉ như cô nàng, nhưng Trần Thịnh lại rất thích đọc sách. Đó là thói quen từ nhỏ của hắn, các món quà mà cu cậu nhận được từ ba mẹ từ nhỏ vẫn luôn là các quyển sách, và cu cậu cũng không đòi hỏi gì hơn là những quyển sách.

Khi tàu gần chuyển bánh, cửa khoang đột ngột mở ra, Harry Potter đứng ở bên ngoài cười gượng gạo: “Xin lỗi nhưng mình có thể ngồi cùng được không? Ah là cậu à Thịnh?” – kêu lên ngạc nhiên, Harry mừng rỡ nói. “Tất nhiên là không thành vấn đề rồi Harry, có điều lần sau cậu nhớ gõ cửa nhé, làm mình hết hồn!” – Trần Thịnh cũng cười lại, ra hiệu cho Harry vào, cũng đồng thời nhắc nhở làm cậu nhóc xấu hổ đỏ mặt. “Xin lỗi!”.

Đang lúc Trần Thịnh và Harry nói chuyện về những gì họ sẽ học tại Hogwarts thì cánh cửa lại bật mở lần nữa, Trần Thịnh hết ý nhìn ra cửa thì thấy một cậu bé tóc đỏ đang đứng ở cửa: “Mình có thể ngồi ở đây không? Các khoang khác đã kín chỗ rồi.” – Ron nói. “Tất nhiên là được, nhưng lần sau cậu nhớ trước khi vào hãy gõ cửa nhé!” – Trần Thịnh buồn bực lặp lại câu nhắc nhở của mình.

Tiếp theo là màn giới thiệu y chang trong truyện, Ron Weasley tên vô duyên này lại há hốc mồm khi biết bên cạnh nó là Harry Potter lừng danh, và cũng không quên kiểm tra cái sẹo hình tia chớp của cu cậu.

“Ày, cho dù là ở Anh quốc, xứ sở nổi tiếng thần sĩ, thì lũ nhóc 11 tuổi vẫn còn chưa biết lễ phép là gì cả. Ron và Harry xuất thân bình dân cũng vậy, kể cả Malfoy xuất thân quý tộc cũng chẳng khá hơn. Mình có yêu cầu cao đâu, chỉ cần mức tối thiểu về phép lịch sự là được rồi mà.” – Trần Thịnh than thở trong lòng.

Hướng dẫn kiểm bạc, điểm cống hiến và \$ rất đơn giản

Số từ: 984

Báo Lỗi

Bạn có thể dùng phím mũi tên trái phải để lùi chương hoặc sang chương.

Reading(7460,2638727,0); if(\$.cookie('cbackground'))
{\$('#wrap').css('background',\$.cookie('cbackground'));if(\$.cookie('cbackground')=='#232323')\$('.chapter').css('color','#777');} if(\$.cookie('cfont'))

```
$('.chapter').css('font-family',$.cookie('cfont')); if($.cookie('csize')) $('.chapter').css('font-size',$.cookie('csize')); if($.cookie('cline'))  
$('.chapter').css('line-height',$.cookie('cline')); if($.cookie('cfull')=='container') $('#content').toggleClass('container-fluid'); function  
arrows_navigation(e) { e = e || window.event; if(e.keyCode == '37') { window.location.href=' truyen cv.com/vo-han-phong-luu/chuong-17/'; } else if  
(e.keyCode == '39') { window.location.href=' truyen cv.com/vo-han-phong-luu/chuong-19/'; } } document.onkeydown = arrows_navigation;
```

Cảm ơn

Bạn đang đọc truyện *Vô Hạn Phong Lưu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: Trên Tàu Điện

Tiếp theo mọi thứ lại giống như trong nguyên tác, khi mà nhà giàu mới nổi Harry Potter mua một đồng hồ ăn vặt để Ron không cần phải gặm bánh mì thịt nguội mà bà Weasley đã chuẩn bị cho nó nữa.

Khi nhìn thấy một bàn toàn là đồ ăn vặt, mỗi thứ một ít: kẹo dẻo các vị hiệu Bertie Bott, kẹo cao su thượng hạng hiệu Drooble, chocolate ếch nhái, bánh bí ngô, bánh bông lang, kẹo que cam thảo và nhiều thứ lạ lùng khác mà Trần Thịnh cũng bó tay không nhận ra được. Bao nhiêu đó mất 10 sickles và 7 knuts.

Harry chưa từng có thứ gì để mời người khác, vậy nên hiện tại nó cực kỳ nhiệt tình mời Ron và Trần Thịnh ăn bánh kẹo mà nó mới mua. Trần Thịnh cũng không còn cách nào khác ngoài việc vừa ăn một ít bánh kẹo vừa đọc sách tiếp. Chỉ chốc lát sau là cả bàn bánh kẹo đã biến mất và bụng của ba đứa.

Sau màn chocolate ếch nhái, cả ba lại bắt đầu ném thử kẹo đủ vị. Phong cảnh nông thôn bên ngoài cửa sổ càng ngày càng trải rộng ra, từ những cánh đồng ngăn nắp giờ đã là những cánh rừng hoang vu, những dòng sông uốn khúc và những ngọn đồi núi xanh thẫm. Trần Thịnh luôn luôn thích thú với những khung cảnh thiên nhiên như thế này, hẳn luôn cảm thấy yên bình và thanh thản đến lạ mỗi khi nhìn thấy những cánh rừng. Và đặc biệt luôn có một xung động chạy biến vào trong rừng, hòa mình vào thiên nhiên.

Cánh cửa bật mở, Neville với khuôn mặt tròn trĩnh thò đầu vào để hỏi thăm con cóc của mình nhưng mà không ai thấy cả. Khi cậu bé rời đi, Ron lại than vãn về con chuột Scabbers suốt ngày chỉ biết ngủ của mình. Lúc này cậu bé quyết định cho Harry và Trần Thịnh xem thử cậu ấy biến đổi lông chuột thành màu vàng. Cây đũa phép của Ron có dính cái gì phát phơ màu trắng ở đầu đũa.

“Lông bạch kỳ mã, gần bong ra rồi nhưng vẫn còn xài được.” – Cậu nhóc về mặt tội nghiệp nói. Ron vừa vẩy đũa phép thì cửa toa tàu lại bật mở, Trần Thịnh sờ trán, đúng là không thể chờ mong một đứa nhóc biết lịch sự gỗ cửa lúc 11 tuổi được.

Một cô bé cùng với cậu bé mất cóc Neville bước vào, tất nhiên là Hermione rồi, cô bé đang mặc một bộ đồng phục Hogwarts mới toanh cất tiếng hỏi:

“Có ai thấy một con cóc không? Neville mất một con cóc.” – Giọng cô bé oai như giọng bà chủ, tóc nâu dày xù, cùng với hai cái răng cửa to cỡ cộ. “Lúc này tại này đã nói là không có rồi mà.” – Nhưng mà những lời Ron nói đã không vào được tai của Hermione rồi khi mà cô bé chỉ nhìn chăm chú cây đũa phép trên tay Ron.

“Ah, đang làm phép hả? Coi nào!” – Cô bé ngồi xuống khiến Ron hơi bị chựng lại, nhưng mà sĩ diện rất cao nên Ron cũng cố gắng, tăng hắng đọc thần chú “Năng trời, mặt trời, hoa cúc. Có con chuột ngu béo núc. Hãy biến nó ra màu vàng!” – Ron vẩy cây đũa phép nhưng không có chuyện gì xảy ra cả. Con chuột vẫn xám ngoét và ngu lì bì.

“Cậu có chắc đó là câu thần chú thật không? Không ăn thua rồi chứ gì? Hồi trước tôi cũng có mấy câu để thực tập ấy mà! Mà câu nào cũng linh nghiệm hết. Ở nhà tôi không ai biết làm phép, thành ra lúc nhận thư gọi nhập học tôi ngạc nhiên quá chừng. Nhưng mà tất nhiên tôi thích lắm, vì tôi nghe nói đây là trường phù thủy danh tiếng nhất. Tôi đã học thuộc lòng hết các sách giáo khoa rồi. Hy vọng như vậy là đủ theo học. Nhân tiện xin tự giới thiệu, tôi là Hermione Granger, các bạn là ai?” – Hermione tuôn ra một tràng rồi ngừng lại chờ đợi, Trần Thịnh chỉ biết vỗ trán, không hổ là Hermione nha.

Sau đó là màn chào hỏi cùng với một lần nữa Harry lại làm Hermione kinh ngạc khi biết được nó chính là đứa bé sống sót. Rốt cuộc khi hỏi tới Trần Thịnh, cô bé nói một câu “Cậu là người châu Á hả?” Rốt cuộc khiến cho Trần Thịnh tìm được chút ít an ủi vì đến giờ cả Harry và Ron đều không có tí hứng thú nào với việc Trần Thịnh là người ở đâu cả.

“Neville, con cóc của cậu tên gì?” – Trần Thịnh hỏi. “Nó tên là Trevor” – Neville lí nhí trả lời. Vậy nên Trần Thịnh rút ra cây đũa phép đen thùi của mình, tưởng tượng ra một con cóc và hô lên “Accio Trevor!”. Lần đầu không linh nghiệm, Trần Thịnh lại tập trung hơn, và hô một lần nữa, lần này thành công, con cóc không biết từ chỗ nào bay vào lại khoang cửa Trần Thịnh.

Đưa con cóc cho Neville, Trần Thịnh cười cười nói “Có vẻ cậu nên học câu thần chú này, vì cậu là người biết rõ nhất về Trevor nên khi dùng bùa chú này sẽ dễ dàng hơn mình nhiều, lúc này mình chỉ biết là một con cóc tên Trevor thôi nên triệu hoán nó rất khó” – Vừa như giải thích vừa như nói chuyện phiếm, Trần Thịnh quay lại nhìn thấy Hermione hai mắt sáng rỡ nhìn nó, kinh ngạc nói: “Đó là bùa triệu hồi năm 4 mới được dạy, cậu làm sao làm được vậy?” – không hổ là Hermione, chuyện muốn hỏi là làm cách nào làm được chứ không phải là những câu khen như cậu giỏi quá. Trần Thịnh có chút thất vọng vì không được khen, nhưng cũng rất vui vẻ ngồi chỉ cho cô nàng cách dùng bùa triệu hồi.

Hướng dẫn kiếm bạc, điểm cống hiến và \$ rất đơn giản

Số từ: 1051

Báo Lỗi

Bạn có thể dùng phím mũi tên trái phải để lùi chương hoặc sang chương.

```
Reading(7460,2638728,0); if($.cookie('cbackground'))
{$('#wrap').css('background',$.cookie('cbackground'));if($.cookie('cbackground')=='#232323')$('.chapter').css('color','#777');} if($.cookie('cfont'))
$('.chapter').css('font-family',$.cookie('cfont')); if($.cookie('csize')) $('.chapter').css('font-size',$.cookie('csize')); if($.cookie('cline'))
$('.chapter').css('line-height',$.cookie('cline')); if($.cookie('cfull')=='container') $('#content').toggleClass('container container-fluid'); function
arrows_navigation(e) { e = e || window.event; if(e.keyCode == '37') { window.location.href=' truyen cv.com/vo-han-phong-luu/chuong-18/'; } else if
(e.keyCode == '39') { window.location.href=' truyen cv.com/vo-han-phong-luu/chuong-20/'; } } document.onkeydown = arrows_navigation;
```

Cảm ơn

Bạn đang đọc truyện *Vô Hạn Phong Lưu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Đến Hogwarts

Lát sau lại có ba đứa trẻ nữa đến, là Malfoy, Crabbe và Goyle. Cả hai lời qua tiếng lại được mấy câu thì lại chuẩn bị đánh nhau. Trần Thịnh cũng chẳng buồn can thiệp, tội nhỏ này quá chán ngắt, hắn đã gần 25 tuổi rồi, quá già để cùng chơi đùa với tội nó. Tuy nhiên bọn nó quá ồn làm Trần Thịnh không thể tiếp tục nói chuyện với Hermione về các quyển sách được, vậy nên nó rút đũa phép ra, phóng một bùa chắn ngang cửa, chia đôi năm tên nhóc con đang hăng tiết ra luôn.

Khi một giọng nói thông báo trên tàu vang lên còn năm phút nữa đến ga, và hành lý sẽ có nhân viên mang về trường. Trần Thịnh nghĩ có lẽ là gia đình của trường Hogwarts, một loài sinh vật khôn khéo.

Tàu đến nơi, bọn trẻ xô đẩy nhau, ùn ra cửa, đổ xô xuống một sân ga nhỏ xíu, tối tăm. Cũng đúng thôi, mỗi năm có khoảng chừng 50 tới 60 học sinh mới nhập học, cộng thêm học sinh năm bảy nữa thì cả Hogwarts chỉ có khoảng chừng bốn trăm học sinh của cả bốn nhà và cả bảy niên cấp. Như vậy với dân số lên đến khoảng hơn 57 triệu người vào thời điểm đó, mỗi năm phù thủy đến tuổi nhập học và chịu đi học tại Anh cũng chỉ có 50-60 người, tỷ lệ là 1/1000000. Xem ra phù thủy thật sự rất là ít ỏi ah. Số lượng phù thủy tại Anh quốc có lẽ cũng không nhiều lắm, vào khoảng từ 15000 đến 20000 người đi.

Nói hơi xa rồi. Có điều mọi người nghĩ xem, đâu phải phù thủy nào cũng trâu bò như Dumbledore hay là Voldemort đâu, vậy mà Voldemort còn muốn thống trị Muggle. Trong khi hiện tại vũ khí của Muggle đã mạnh mẽ đến không tưởng rồi, tên Voldemort cùng mấy tên Tử thần thực tử bè lũ của hắn đúng là điếc không sợ súng mà.

Trần Thịnh gần như là người cuối cùng xuống tàu, hắn đặc biệt không thích chen lấn (vậy mà tác giả mặc dù cũng không thích chen lấn nhưng mỗi sáng đều phải chen lấn trên tàu điện để đến trường hoặc đi làm thêm), vậy nên chờ cho mọi người xuống bớt rồi hắn mới khoan thai đi ra. Harry cùng với Ron dù sao cũng là con nít, háo hức chạy mất dép rồi.

Bước xuống tàu, không khí lạnh lẽo của buổi đêm tại miền bắc Scotland khiến Trần Thịnh không khỏi rung mình một cái. Đây cũng quá không khoa học đi, mới tháng chín đã lạnh như vậy, còn lạnh hơn cả Nhật.

Lão Hagrid giờ lên trong tay chiếc đèn lồng to tổ chẳng cũng khá là vừa với khổ người của lão, mang theo bọn tân sinh năm nhất đi về hướng bờ hồ. Mò mẫm, loạng choạng đi trên một lối đi có vẻ dốc và hẹp, hai bên đường cũng rất tối, Trần Thịnh không nhận được rút đũa phép ra hô nhỏ lumus, một đốm sáng xuất hiện trên đầu đũa phép của nó, giúp nó soi sáng một khu vực nhỏ xung quanh mình.

“Chút xíu nữa là các cháu sẽ nhìn thấy Hogwarts lần đầu tiên đây, qua khúc quanh này là thấy ngay thôi.” – Hagrid lớn tiếng nói. Con đường nhỏ bỗng bất ngờ kết thúc với một mặt hồ rộng bao la, bên kia bờ hồ, nằm trên đỉnh núi là một tòa lâu đài nguy nga đồ sộ với vô số tháp lớn nhỏ và vô vàn ô cửa sổ sáng đèn.

“Lên thuyền. Mỗi thuyền không chở quá bốn người!” – Hagrid hô lớn và tự mình một người một thuyền. Trần Thịnh leo lên một con thuyền nhỏ, có vẻ như anh chàng sẽ ngồi một mình vì ai bảo hắn nguyên bản không có trong cốt truyện đâu này?

Đoàn thuyền cùng rời bến, băng ngang mặt hồ phẳng lặng như gương, mọi người đều yên lặng nhìn chăm chăm tòa lâu đài, lúc này càng giống một ngọn tháp khổng lồ, hùng vĩ khi đoàn thuyền băng ngang một tấm màn kết bằng dây thường xuân rủ xuống mặt hồ, che lại một cách cửa rộng trên vách núi. Cả bọn cặp bến cảng cũng nằm sâu dưới chân lâu đài, treo lên lối đi trong núi đá, đến một cánh cổng khổng lồ bằng gỗ sồi. Giáo sư McGonagall đến đón mọi người và đưa họ đến một căn phòng trống cuối hành lang.

“Chào mừng các con đến Hogwarts. Tiệc khai giảng sắp bắt đầu, nhưng trước khi nhận chỗ ngồi trong đại sảnh đường, các con sẽ được phân loại để xếp vào các ký túc xá. Phân loại là một lễ rất quan trọng, bởi vì trong thời gian các con học ở đây, ký túc xá của con cũng giống như gia đình của con trong trường Hogwarts. Các con sẽ cùng học, cùng ngủ, cùng chơi với các bạn chung một ký túc xá...” – Tiếp theo giáo sư nói về các nhà, cũng như việc cộng và trừ điểm cùng cúp nhà cuối năm. Cuối cùng bà nhắc nhở bọn nhóc chỉnh trang y phục của mình trước khi tham gia lễ phân loại.

Sau đó giáo sư rời đi, đang lúc bọn trẻ chờ thì một đám chừng hai mươi con ma bay ngang khiến bọn nhóc một trận sợ hãi. Con ma giống một thầy tu béo nhìn bọn nhóc mỉm cười: “Học sinh mới đây mà. Chắc là sắp được phân loại phải không?”. Bọn nhóc không dám trả lời, chỉ có Trần Thịnh lên tiếng: “Dạ đúng thưa ngài! Giáo sư McGonagall yêu cầu bọn con chờ tại đây trước khi được phân loại.”. “Ồ ắt tượng đây, không phải tân sinh nào cũng dám nói chuyện với chúng ta khi lần đầu gặp mặt đấy!” – con ma thầy tu béo cười khen ngợi, trong khi cả bọn tiếp tục lướt đi.

Hướng dẫn kiểm bạc, điểm cống hiến và \$ rất đơn giản

Số từ: 1042

Báo Lỗi

Bạn có thể dùng phím mũi tên trái phải để lùi chuong hoặc sang chuong.

```
Reading(7460,2638729,0); if($.cookie('cbackground'))
{$('#wrap').css('background',$.cookie('cbackground'));if($.cookie('cbackground')=='#232323')$('.chapter').css('color','#777');} if($.cookie('cfont'))
$('.chapter').css('font-family',$.cookie('cfont')); if($.cookie('csize')) $('.chapter').css('font-size',$.cookie('csize')); if($.cookie('cline'))
$('.chapter').css('line-height',$.cookie('cline')); if($.cookie('cfull')=='container') $('#content').toggleClass('container container-fluid'); function
arrows_navigation(e) { e = e || window.event; if (e.keyCode == '37') { window.location.href=' truyen cv.com/vo-han-phong-luu/chuong-19/'; } else if
(e.keyCode == '39') { window.location.href=' truyen cv.com/vo-han-phong-luu/chuong-21/'; } } document.onkeydown = arrows_navigation;
```

Cảm ơn

Bạn đang đọc truyện *Vô Hạn Phong Lưu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Chiếc Nón Phân Loại

Một giọng nói vang lên: “Tiến tới trước, lễ phân loại sắp bắt đầu.”. Giáo sư McGonagall đã trở lại, mang theo lũ nhóc ra khỏi phòng, băng ngang hành lang, xuyên qua vài cánh cửa đôi nữa rồi mới bước chân vào đại sảnh đường. Cả bọn dừng lại trước chiếc ghế cao bốn chân có một chiếc nón phù thủy hình chop cũ kỹ, te tua, và váu khắp nơi và dơ cực kỳ.

Trong vài giây, mọi thứ đều im lặng, và bỗng nhiên cái nón vặn vẹo, một miếng toạt gần vành nón mở ra như một cái miệng và nó bắt đầu hát:

Ờ nay ta dẫu không xinh

Nhưng mà chớ xét ngoại hình

Xét về thông minh sắc sảo

Đổ nón nào qua mặt ta

Các người cứ đội nón hoa

Mũ cối, mũ nồi tùy thích

Không sao, ta đây chấp hết

Nón ta: phân loại Hogwarts

Những điều giấu chẳng nói ra

Ta đọc được từ trong óc

Hãy chải đầu và vuốt tóc

Đặt lên, ta nói cho nghe

Người nào vô Gryffindor

Cái lò luyện trang dũng cảm

Người nào vô Hufflepuff

Nơi đào tạo kẻ kiên trung

Khó khăn chẳng khiến ngại ngừng

Đáng tin, đáng người chín chắn

Ai vào Ravenclaw được

Nơi đào luyện trí tuệ nhanh?

Vừa ham học lại chân thành

Hoặc Slytherin cũng thế

Dạy cho ta đa mưu túc trí

Làm sai niền đạt mục tiêu

Hãy đội lên! Hãy đội nào!

Đừng sợ sệt, nghe ta nói

Nghe ta nói, ta phân loại

Người là ai, ở nhà nào

Hãy bình tĩnh, đội lên nào

Trong vành nón như tay ấm

Kết thúc bài hát, cả sảnh đường nổ tung trong tiếng vỗ tay, cái nón nghiêng mình chào bốn phương tám hướng rồi đứng yên.

Giáo sư McGonagall bước tới trước với một cuộn giấy da dày trong tay: “Khi ta gọi tên người nào thì người đó chỉ việc đội nón và ngồi lên ghế. Bắt đầu: Hannah Abbott!”

Yên lặng giây lát “Hufflepuff!” “San Bones!” “Hufflepuff!” “Terry Boot!” “Ravenclaw!” “Mandy Brocklehurst!” “Ravenclaw!” “Lavender Brown!” “Gryffindor!” “Millicent Bulstrode!” “Slytherin!” “Justin Finch – Fletchley!” “Hufflepuff!” “Seam Finnigan!” “Gryffindor!” “Hermione Granger!” “Gryffindor!” – Trần Thịnh nghe tiếng Ron nghiêng răng trèo trẹo – “Có vẻ J.K Rowling đã đúng khi nói bà không cảm thấy Ron sẽ đem lại hạnh phúc cho Hermione.” – Trần Thịnh nghĩ thầm

“Neville Longbottom!” “Gryffindor!” “Draco Malfoy!” “Slytherin!” – và thêm một loạt các tên nữa, cho đến Harry Potter. Xung quanh nổi lên tiếng xì xầm bàn tán. Và tất nhiên, sau một hồi do dự, chiếc nón đã đưa Harry về Gryffindor trong tiếng vỗ tay hoan hô như sấm dậy của nhà Gryffindor cùng tiếng la hét “Chúng ta có Harry Potter rồi!” của anh em sinh đôi nhà Weasley.

Rốt cuộc cuối cùng là Trần Thịnh, Ron đã lết về nhà Gryffindor với vẻ mặt xanh mét như tàu lá chuối. Còn Trần Thịnh sau khi được đọc tên cũng hít một hơi bước đến đội chiếc nón lên đầu. Còn hồi hộp hay run thì không, dù sao cũng đã tay dính máu quái vật hơn sáu tháng trời bên Diablo 2 rồi, còn sợ cái gì trong trường hợp này, không chết được.

“Hừm, cậu nhóc, rất huyền bí, ta hoàn toàn không đọc được bất kỳ suy nghĩ gì bên trong cậu, đây là lần đầu tiên trong cả cuộc đời ta gặp trường hợp này. Thôi như vậy, cậu muốn vào nhà nào, cứ nói với ta, ta sẽ xếp cậu vào nhà đó!” – Chiếc nón phân loại lên tiếng trong đầu nó. Do bảo mật nên chủ thần đã bảo vệ trí nhớ của Trần Thịnh, cho dù Voldemort cũng không thể đọc được. Vậy nên Trần Thịnh nghĩ, để cho thuận tiện thì nên vào nhà Gryffindor để dễ dàng theo kịp tiến độ với nhóm của Harry. Tuy nhiên hán đến đây là để học tập, vậy nên vào nhà Ravenclaw có vẻ ổn hơn. Mà thôi kệ nó.

“Đầu cũng được, thôi thì vào nhà Ravenclaw vậy.” và thế là “Ravenclaw!”.

Hướng dẫn kiếm bạc, điểm cống hiến và \$ rất đơn giản

Số từ: 738

Báo Lỗi

Bạn có thể dùng phím mũi tên trái phải để lùi chươg hoặc sang chươg.

```
Reading(7460,2638730,0); if($.cookie('cbackground'))
{ $('#wrap').css('background',$.cookie('cbackground'));if($.cookie('cbackground')=='#232323')$('.chapter').css('color','#777');} if($.cookie('cfont'))
$('.chapter').css('font-family',$.cookie('cfont')); if($.cookie('csize')) $('.chapter').css('font-size',$.cookie('csize')); if($.cookie('cline'))
$('.chapter').css('line-height',$.cookie('cline')); if($.cookie('cfull')=='container') $('#content').toggleClass('container container-fluid'); function
arrows_navigation(e) { e = e || window.event; if(e.keyCode == '37') { window.location.href=' truyen cv.com/vo-han-phong-luu/chuong-20/'; } else if
(e.keyCode == '39') { window.location.href=' truyen cv.com/vo-han-phong-luu/chuong-22/'; } } document.onkeydown = arrows_navigation;
```

Cảm ơn

Bạn đang đọc truyện *Vô Hạn Phong Lưu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22: Những Ngày Đầu Tiên Tại Hogwarts

Do là người cuối cùng được phân loại nên mọi người cũng không chú ý đến Trần Thịnh lắm, hiện tại có lẽ ai cũng đã đói bụng còn chờ bữa tiệc tối rồi. Vậy nên tiếng vỗ tay hoan hô dành cho Trần Thịnh cũng thuộc hàng ít nhất, hoàn toàn không thể so được với sự hoan hô nhiệt liệt cho Harry Potter lúc này.

Lúc này cụ Dumbledore đứng dậy, tươi cười với tất cả các học sinh, hai cánh tay cụ đang rộng, tưởng như không có gì có thể làm cụ vui hơn là được nhìn thấy tất cả các học sinh của mình tại đây. Cụ nói: “Chào mừng các con bước vào niên học mới ở Hogwarts. Trước khi các con nhập tiệc, ta có đôi lời muốn nói. Những lời ấy là Ngụ đàn! Mít ước! Vật vãnh! Véo! Cảm ơn!” – và cụ ngồi xuống trong tiếng vỗ tay hoan hô của mọi người.

“Là tiếng La tin, đọc ngược lại là nguyên Merlin phù hộ các con!” – Trần Thịnh lầm bầm. Những Ravenclaw ngồi xung quanh cũng hiểu ra, đối với khát khao trí thức Ravenclaw mà nói, chuyện đầu tiên nghĩ đến là ẩn ý phía sau những lời nói đó. Vậy nên khi Trần Thịnh nói ra mọi người đều vỡ lẽ ra là vậy.

Có điều hiện tại tất cả sự chú ý của mọi người đều tập trung vào bàn thức ăn trước mặt. Chẳng biết lúc nào mà những chiếc đĩa vàng phía trước mặt đều đã đầy ắp thức ăn. Tất nhiên là một bữa tiệc thịnh soạn theo phong cách của Anh quốc. Cũng may rằng Trần Thịnh sống trong thế giới Diablo hơn nửa năm, ăn uống kham khổ, nên đối với nó bàn thức ăn này đúng là sơn hào hải vị.

Sau khi hoàn tất bữa tiệc tối, cụ Dumbledore lại đứng lên dặn dò thêm về một số việc nữa, chẳng hạn như không được vào rừng cấm, không được lên hành lang tầng thứ ba phía bên tay phải nếu không muốn chết một cách cực kỳ đau đớn. Tất nhiên chúng ta đều biết đó là lối vào nơi cất giấu hòn đá phù thủy, thử thách đầu tiên để rèn luyện Harry Potter của cụ Dumbledore.

Kết thúc bài ca của trường đầy thảm hại, với ca từ kỳ lạ cùng giai điệu không chệ vào đâu được, nhất là giai điệu đưa tang của hai anh em sinh đôi nhà Weasley, Trần Thịnh đi theo huynh trưởng nhà Ravenclaw trở về tháp Ravenclaw, nơi đặt ký túc xá của họ.

Lối vào là một cửa sồi lớn, chính giữa là một cái đầu ung, khi mọi người đến, nó há miệng ra và hỏi: “Tất cả mọi thứ đều sẽ đi về đâu?”. Vị huynh trưởng trả lời: “Hư vô.” – cái đầu chim ung nói chính xác sau đó mở ra. Đây cũng là chỗ đặc biệt của nhà Ravenclaw, họ không đặc mặt khẩu mà mỗi lần con chim ung đều sẽ đổ một câu đố, trả lời được thì mời vào, không được thì đứng chờ người khác cứu trợ vậy.

Trần Thịnh không có bạn cùng phòng, một lần nữa hán lại bị lẻ ra, nhưng đó lại là thứ hán mong muốn, như vậy hoàn toàn có thể làm bất kỳ điều gì mình thích mà không cần phải lo lắng đến những đứa khác. Mặc dù có rất nhiều kế hoạch cần thực hiện tại thế giới này, nhưng mà hiện tại Trần Thịnh chỉ quảng người lên giường, rồi ngủ một giấc thẳng đến sáng, thả lỏng thần kinh để đối mặt với những gì sắp đến.

Tuần đầu tiên của năm học cũng không có gì quá nặng với lũ nhóc, vì có rất nhiều đứa là lần đầu tiên tiếp xúc với ma pháp. Trần Thịnh cũng rất vui về học lại căn bản của ma pháp, theo cách giải thích của thế giới Harry Potter. Mặc dù hiện tại ma lực của Trần Thịnh đã rất cao, hơn 300 ma lực và tinh thần lực, tương đương với một phù thủy trưởng thành rồi. Tất nhiên không tính vào hàng các giáo sư mạnh mẽ như McGonagall hay giáo sư Snape, những người mà Trần Thịnh đoán là ma lực cũng vào khoảng 1500-2000. Còn như huyền thoại Dumbledore và Voldemort, chắc cũng phải hơn 5000 ma lực đi à nha. Tất nhiên số liệu cũng chỉ là một cách ví von tương đối, còn rất nhiều yếu tố khác ảnh hưởng đến thực lực như kiến thức, kinh nghiệm, năng khiếu vân vân...

Lợi thế của Trần Thịnh là thuộc tính khác của hán mạnh hơn hán các phù thủy bình thường, bởi vì điểm thuộc tính khá nhiều, vậy nên hán luôn kiên trì tăng thêm ít điểm cho sức mạnh nhanh nhẹn cũng như thể lực. Vậy nên ba thuộc tính đó của hán hoàn toàn ăn đứt phù thủy bình thường, vốn thường quá phụ thuộc vào ma pháp. Và một thuộc tính cũng quan trọng không kém là tinh thần lực. Cái này Trần Thịnh liên tục tăng trong khi người bình thường rất khó tăng lên nó, đây là lợi thế cực lớn của Trần Thịnh.

Lớp biến hình của giáo sư McGonagall là một thử thách khá khó với Trần Thịnh, tuy nhiên với tinh thần lực gấp ba lần phù thủy trưởng thành của mình, rốt cuộc cuối tiết Trần Thịnh cũng biến được mấy que diêm thành cây kim bạc có những hoa văn bên trên, mang về cho Ravenclaw 10 điểm. Lớp bùa chú Trần Thịnh cũng rất thành công, lại mò được 10 điểm. Nói chung là Trần Thịnh khá tốt trong các môn, kể cả lịch sử pháp thuật, đơn giản vì Trần Thịnh luôn rất thích lịch sử.

Thảo dược là môn học rất thú vị, Trần Thịnh đi vào các nhà kính, rốt cuộc hán không biết mình là Necromancer tử vong hay là Druid thiên nhiên nữa,

những cây ma được lại có vẻ thích kẻ cận hần, và loay hoay một lúc hần lại mò được 5 điểm nữa.

Hướng dẫn kiếm bạc, điểm cống hiến và \$ rất đơn giản

Số từ: 1065

Báo Lỗi

Bạn có thể dùng phím mũi tên trái phải để lùi chương hoặc sang chương.

```
Reading(7460,2638731,0); if($.cookie('cbackground'))
{$('#wrap').css('background',$.cookie('cbackground'));if($.cookie('cbackground')=='#232323')$('.chapter').css('color','#777');} if($.cookie('cfont'))
$('.chapter').css('font-family',$.cookie('cfont')); if($.cookie('csize')) $('.chapter').css('font-size',$.cookie('csize')); if($.cookie('cline'))
$('.chapter').css('line-height',$.cookie('cline')); if($.cookie('cfull')=='container') $('#content').toggleClass('container container-fluid'); function
arrows_navigation(e) { e = e || window.event; if(e.keyCode == '37') { window.location.href=' truyen.v.com/vo-han-phong-luu/chuong-21/'; } else if
(e.keyCode == '39') { window.location.href=' truyen.v.com/vo-han-phong-luu/chuong-23/'; } } document.onkeydown = arrows_navigation;
```

Cảm ơn

Bạn đang đọc truyện *Vô Hạn Phong Lưu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Lớp Học Độc Được

Mỗi tối thứ tư đều có một lớp thiên văn, và Trần Thịnh thực sự rất thích môn này. Lúc trước khi còn nhỏ hần luôn mơ ước có một cái kính thiên văn riêng để ngắm nhìn các vì sao trên bầu trời. Và bây giờ, không chỉ ngắm nhìn, mà còn làm hàng đồng bài tập về việc điền vị trí các ngôi sao trên bản đồ sao cho giáo sư nữa. Tuy nhiên hần khá thích thú với chuyện này, mặc dù chuyện này không thích bằng việc nhìn các ngôi sao.

Cuối tuần, các tân sinh Ravenclaw có một lớp độc được đầu tiên học với nhà Hufflepuff do giáo sư Snape, người hùng thầm lặng trong truyện của chúng ta dạy. Tất nhiên ngoài những mỹ danh như người đứng cảm nhất, chung thủy nhất, điệp viên giỏi nhất vân vân và vân vân không ai biết thì ông có vài tiếng xấu mà ai cũng biết: thiên vị, mở miệng là mắng mỏ hoặc nói móc người khác.

Giáo sư Snape bắt đầu bằng một bài phát biểu đã đi vào sử sách: “Chúng bây tới đây để học một bộ môn khoa học tinh tế và một nghệ thuật chính xác là chế tạo độc được. Vì trong lĩnh vực này không cần phải vun vẩy dũa phép nhiều cho lắm, nên thường chúng bây không tin rằng đây cũng là một loại hình pháp thuật. Ta không trông mong gì chúng bây thực sự hiểu được cái đẹp của những cái vạc sùi tăm nhè nhẹ, tỏa làn hương thoang thoang; cũng chẳng mong gì chúng bây hiểu được cái sức mạnh tinh vi của những chất lỏng lan trong mạch máu người, làm mê hoặc đầu óc người ta, làm các giác quan bị mắc bẫy... Nhưng ta có thể dạy cho chúng bây cách đóng chai danh vọng, chế biến vinh quang, thậm chí cầm chân thần chết – nếu chúng bây không phải là một lũ đầu bò mà lâu nay ta vẫn phải dạy.”

Không thể không nói, bài diễn văn của giáo sư Snape rất cuốn hút, rất có tính lôi kéo cũng như kích phát đầu chí chứng tỏ mình không phải là một “tên đầu bò” của học sinh. Đáng tiếc thường thì mọi người sẽ bị cái cách dạy học và vẻ ngoài đáng sợ của Snape làm mọi chuyện hoàn toàn đi sai hướng.

“Được rồi! Chúng ta có một người có cái tên khá lạ ở đây! Trần! Nếu ta thêm rễ bột của lan nhạt quang vào dung dịch ngải tây, thì ta sẽ được gì?” – Giáo sư Snape bỗng nhìn chằm chằm Trần Thịnh hỏi. Coi bộ giáo sư độc được của chúng ta cũng có chút ấn tượng với đứa trẻ mồ côi mà thầy ấy đi đón lúc hè.

“Một thứ thuốc ngủ cực mạnh tên con đầu của cái chết đang sống thừa thầy.” – Trần Thịnh có chuẩn bị rồi, không dễ ăn anh đầu a ha ha ha...

“Được, nếu ta bảo mi tìm cho ta một be-zoar thì mi sẽ tìm ở đâu?” – “Từ bao tử con dê, là sỏi nghiền có thể giải hầu hết các chất độc, thưa thầy.” – “Mũ thầy tu và cây bà sỏi khác nhau ở chỗ nào?” – “Hai cây đó là một, còn có tên là cây phụ tử, thưa thầy.” – Trần Thịnh rất nhẹ nhàng trả lời trót lọt ba câu hỏi của giáo sư Snape.

“Được rồi, tại sao các ngươi không ghi chép nó đi?” – Giáo sư Snape có vẻ không được hài lòng lắm khi mà màn mở đầu của mình không đạt được thành công như mong đợi. Từ đó đến cuối buổi học, giáo sư Snape chia cặp bọn trẻ, giao cho chúng thực hành trộn một chất độc đơn giản để chữa mụn nhọt. Đi qua đi lại, áo trùm đen quét lét phết, và tuyệt đối không thêm đếm xia gì đến Trần Thịnh nữa.

Được rồi, do Ravenclaw và Hufflepuff học cùng nhau nên cũng không có đến mức độ một bên khen một bên chê kinh khủng như trong lớp của Gryffindor và Slytherin. Mà tại đây, hoàn toàn là chỉ có tiếng chê mà thôi, Trần Thịnh rốt cuộc hiểu tại sao học trò lại sợ lớp của giáo sư Snape đến thế, và bản thân Snape cũng chỉ luôn dạy ra những đứa đầu bò như ông ta nói. Trong một không khí học tập căng thẳng như vậy, không khó hiểu khi mà đa số học sinh lại không làm được theo yêu cầu của Snape.

Trần Thịnh biết hần cần học tốt môn này, không biết vấn đề được liệu như thế nào, nhưng có nhiều món độc được rất hữu ích, từ trị thương, trị bệnh, kéo dài sự sống, trị nguyên rủa. Cho tới những món khác dùng để giết người, để tra hỏi người khác, thậm chí còn có phúc linh tề loại này tăng may mắn

đồ vật nữa.

Đó là chưa kể đến, hòn đá phù thủy là kết tinh của cả luyện kim thuật và độc dược cao cấp nhất. Còn hòn đá phù thủy là cái gì, ôi nó là một cục đá màu đỏ có thể biến mọi thứ thành vàng và chế ra thuốc trường sinh bất lão. Hấp dẫn chưa nào?

Tất nhiên hiện tại ngồi chế độc dược trị mụn nhọt mà mơ mộng tới chuyện chế tạo hòn đá phù thủy cho riêng mình thì đúng là hơi bị xa xôi quá. Với lại thời gian của Trần Thịnh ở lại tại thế giới này cũng có hạn, bản thân hắn cũng không có nhiều thời gian như vậy để nghiên cứu chế tạo ra nó. Có lẽ cách tốt nhất cho Trần Thịnh là cố gắng lấy được hòn đá phù thủy mà cụ Dumbledore đang bảo vệ bên trong trường này.

Này lại dẫn tới một chuyện nữa, làm sao thuyết phục được chủ nhân của Hòn đá phù thủy và con cáo già Dumbledore trao nó cho mình dùng đây?

Hướng dẫn kiếm bạc, điểm cống hiến và \$ rất đơn giản

Số từ: 1054

Báo Lỗi

Bạn có thể dùng phím mũi tên trái phải để lùi chuong hoặc sang chuong.

```
Reading(7460,2638732,0); if($.cookie('cbackground'))
{$('#wrap').css('background',$.cookie('cbackground'));if($.cookie('cbackground')=='#232323')$('.chapter').css('color','#777');} if($.cookie('cfont'))
$('.chapter').css('font-family',$.cookie('cfont')); if($.cookie('csize')) $('.chapter').css('font-size',$.cookie('csize')); if($.cookie('cline'))
$('.chapter').css('line-height',$.cookie('cline')); if($.cookie('cfull')=='container') $('#content').toggleClass('container container-fluid'); function
arrows_navigation(e) { e = e || window.event; if (e.keyCode == '37') { window.location.href=' truyen cv.com/vo-han-phong-luu/chuong-22/'; } else if
(e.keyCode == '39') { window.location.href=' truyen cv.com/vo-han-phong-luu/chuong-24/'; } } document.onkeydown = arrows_navigation;
```

Cảm ơn

Bạn đang đọc truyện *Vô Hạn Phong Lưu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Lớp Học Bay

Có lẽ tất cả chúng ta ai cũng từng có mơ ước được bay lượn trên bầu trời tự do như những chú chim lúc nhỏ (thực ra lớn rồi mình vẫn có ước mơ một ngày nào đó được như vậy...^-^). Vậy nên khi có thông báo lớp học bay vào thứ năm mỗi tuần, Trần Thịnh rất là mong đợi.

Này cũng là một nghịch lý trong thế giới Harry Potter và thế giới Diablo. Trong khi bên thế giới Diablo, bạn mạnh đến mức giết được cả ác ma, nhưng xuyên suốt quá trình đi cứu thế giới đó, phương tiện di chuyển chủ yếu của bạn là cặp chân. Nhất là khi gặp phải quái vật biết bay, chỉ biết đứng đực ra đó chờ nó đáp xuống mới đánh được, còn không thì...bốn mắt nhìn nhau trào máu hòng vậy.

Trong thế giới Harry Potter, có thể khả năng chiến đấu không cao lắm (dù sao cũng là sách thiếu nhi), nhưng mà trình độ áp dụng pháp thuật rất cao, đến từng chi tiết nhỏ trong cuộc sống luôn. Khi đến thế giới này, Trần Thịnh cũng ôm một tham vọng học hỏi ma pháp ở đây để dung hợp với ma pháp của thế giới Diablo, khiến mình đủ mạnh để đánh thắng cấp độ khó địa ngục (bạn nào có chơi Diablo 2 rồi thì khỏi nói, đúng là khó đến mức không để người ta thắng được mà!).

Lớp học bay Ravenclaw sẽ học cùng Hufflepuff. So sánh với Gryffindor và Slytherin lúc nào cũng như những kẻ thù truyền kiếp của nhau, hai nhà Ravenclaw và Hufflepuff có vẻ khá là hiền hòa và nhạt nhòa trong truyện. Một là trung thực, một là đam mê kiến thức, hoàn toàn không giống với can đảm và mưu mô, cả ngày gây xích mích đánh nhau.

Do Gryffindor và Slytherin học bay vào buổi chiều, nên Ravenclaw và Hufflepuff được học bay vào buổi sáng. Tân sinh của hai nhà, gần ba mươi người, tập hợp thành hai hàng ngang đối diện nhau, mỗi đứa bên chân đều có một cây chổi lẳng lẳng nằm trên mặt đất. Mấy cây chổi của trường cũ xì, không biết đã được dùng bao lâu rồi, đuôi chổi đã te tua to tẻ hết trơn. Trần Thịnh vừa nhìn thấy cây chổi mà hắn chuẩn bị dùng để thực hành bay, liền nghĩ ngay đến việc mua một cây chổi riêng của mình. Đồng thời hắn cũng nghĩ đến việc nếu có nhiều tiền sẽ mua tặng trường một lô chổi mới thay đồng đồ cũ này, quá tệ rồi, không biết cười lên có an toàn không đây nữa.

Giáo viên môn bay, giáo sư Hooch đã đến, bà có mái tóc xám ngắn và một đôi mắt vàng rực như chim ưng. Trần Thịnh đã có chút chết lặng, hắn là người châu Á, hơn hai mươi năm cuộc đời toàn gặp các cặp mắt đen. Bây giờ hắn gặp các cửa sổ tâm hồn đủ màu, lam lục vàng gì đủ cả. Nếu như lúc trước còn ở Nhật, các cô gái hay dùng kính áp tròng đổi màu tròng mắt, thì giờ là hàng thật giá thật mất đủ màu.

Lúc này giáo sư Hooch quát lên: “Nào, còn chờ gì nữa, mỗi trò tay phải đặt lên trên cán chổi và hô: LÊN!”. Mọi người lập tức làm theo và gào to “LÊN!”. Tuy nhiên có vẻ các chim ưng con thích hợp việc đọc sách hơn là cười chổi, vì chỉ có vài đứa là cây chổi chịu nhảy lên tay chúng, còn lại đa số là không nhúc nhích hoặc lăn nhẹ trên mặt đất.

Hàng đối diện nhà Hufflepuff cũng không khá hơn là bao, tuy nhiên trở trêu thay là có vẻ các chú lửng lại có khiếu bay hơn là các chú chim ưng, khi mà số lượng học sinh kêu được chổi bay lên tay nhiều hơn gấp đôi so với Ravenclaw. “Linh vật tượng trưng cũng không thể hiện được năng khiếu của đa số học sinh nhỉ, ít nhất mình cho rằng thông thái thường đi kèm với hình ảnh của cú mà. Mặc dù cú thật ra rất ngu.” – Trần Thịnh nghĩ trong bụng. Không biết nếu Rowena Ravenclaw biết được những gì Trần Thịnh nghĩ lúc này có đội mồ dậy mà giết hấn không nữa?

Bây giờ bà Hooch đang đi chỉnh lại cách bọn nhỏ trèo trên cán chổi mà không bị tuột xuống. Bà đi qua đi lại chỉnh tư thế cho lũ học trò. Sau khi cả bọn đã có vẻ ổn rồi, bà nói: “Bây giờ, khi tôi thổi còi, các trò đạp mạnh chân xuống mặt đất. Nắm chặt cán chổi, bay lên chừng một thước, rồi hạ xuống bằng cách chồm tới trước một chút, chú ý tiếng còi. Ba...hai...một...hoét!”

Cả bọn nhóc đều đạp mạnh chân xuống mặt đất và phóng lên cao. Có lẽ do quá hưng phấn mà một số đứa phóng lên hơi cao khiến bà Hooch lập tức phải chạy đến bảo bọn chúng hạ độ cao xuống. Có điều Trần Thịnh lại gặp rắc rối, cây chổi của nó bỗng dưng như một con bò tót xuất chuồng, phóng vọt lên khi Trần Thịnh muốn đáp xuống theo hiệu lệnh của bà Hooch khiến hấn giật mình cả người nằm rạp trên cán chổi để giữ thăng bằng.

Cây chổi phóng lên cao chừng ba mươi mét, sau đó bắt đầu, với vận tốc mà theo Trần Thịnh là cao nhất của nó, lao thẳng về phía rừng cấm. Phía sau nó, bà Hooch đã nhảy lên cây chổi của mình và đuổi theo nó, cố gắng cứu vãn tình thế. Trần Thịnh không khỏi thán than lớp học bay của bà Hooch thật đúng là lăm tai họa. Bây giờ là hấn, chiều nay theo nguyên tác sẽ là Neville, rõ khổ.

Lao nhanh vào rừng cấm là một chuyện không hề khôn ngoan tí nào, nếu như bay cao còn đỡ, hiện tại cây chổi đã hạ thấp độ cao xuống còn chừng 10 mét, và cây trong rừng cấm, cao hơn mười mét là vô số kể. Bây giờ thì Trần Thịnh đang chơi môn thể thao “bay vượt chướng ngại vật” nếu như thể giới phù thủy có môn này. May mắn Trần Thịnh có tinh thần lực cao hơn người thường rất nhiều, thể chất cũng khá nên tuy rằng liên tục hụp xuống, lộn vòng trên cán chổi, hấn vẫn chưa bị thương nặng, trừ việc áo chùng bị rách te tua cùng các vết xước trên người.

Trần Thịnh cùng bà Hooch làm một cuộc truy đuổi chừng 10 phút, rốt cuộc cây chổi có vẻ đã mệt, hoặc là Trần Thịnh liên tục cố gắng ghi chặt lại nó khiến nó bị nghẹt thở (nếu chổi bay thật sự cần phải hô hấp). Cây chổi chậm dần lại và hạ thấp độ cao xuống, rốt cuộc đáp xuống nền rừng cấm cách suông sẽ. Trần Thịnh thở phào một cái, nở một nụ cười với giáo sư Hooch vừa đáp xuống bên cạnh nó với vẻ mặt kinh ngạc và sợ hãi.

“Môn bay thật thú vị, cô Hooch nhỉ? Có điều em cũng không ngờ mình còn sống để mà nói nhận xét này với cô!” – Trần Thịnh nhe răng cười, bông đùa với giáo sư Hooch. “Không phải ai cũng có thể sống sót và không bị thương gì nặng để đùa với cô sau chuyện như vậy đâu Trần. Em bay rất tốt! Cô tặng 10 điểm cho nhà Ravenclaw!”

Được điểm xem như niềm vui ngoài ý muốn. Sau khi kiểm tra kỹ lưỡng cây chổi đã hoàn toàn ổn định lại, Trần Thịnh cùng cô Hooch bay trở lại trường, rừng cấm, không phải chỗ để ở lâu.

Trần Thịnh quay trở lại lớp trong tiếng hoan hô của bọn trẻ cùng lớp của nó. Mọi người đều thờ phào khi thấy hấn an toàn trở về, chỉ bị xây xát chút ít, phần nhiều là thán phục Trần Thịnh không bị gì khi cây chổi giờ chừng như vậy. Do Trần Thịnh bị thương nên bà Hooch cho nó nghỉ sớm đi bệnh xá trị mấy vết xây xát đó, còn lớp học bay, đây là nguyên văn của bà Hooch: “Trò đã bay giỏi như vậy thì không cần đến lớp của cô cũng được Trần à. Cô hy vọng sẽ gặp trò trong đội Quidditch của nhà Ravenclaw trong tương lai.”

À há, nếu như mọi chuyện đúng kế hoạch, chiều tối nay, Harry Potter sau một lần không nghe lời giáo viên đã trở thành tâm thủ mới của đội Gryffindor và là cầu thủ trẻ nhất trong một trăm năm qua tại Anh. Hấn bỗng nhiên bừng tỉnh, chẳng trách tên Harry Potter ấy trẻ trâu như vậy. Sau bao nhiêu lần phá luật, không vâng lời, nó vẫn luôn được tuyên dương, được thưởng vì đã làm như vậy. Hậu quả trực tiếp nhất của chuyện này là khiến nó trở thành một trẻ trâu chính hiệu, hoàn toàn không thèm nghe ai cả, chỉ tin chính bản thân. Và hậu quả lớn mà Trần Thịnh vẫn còn nhớ từ chuyện trẻ trâu của nó là cái chết của cha đỡ đầu của nó Sirius Black ở tập 5.

Hướng dẫn kiếm bạc, điểm cống hiến và \$ rất đơn giản

Số từ: 1624

Báo Lỗi

Bạn có thể dùng phím mũi tên trái phải để lùi chương hoặc sang chương.

```
Reading(7460,2638733,0); if($.cookie('background'))
{ $('#wrap').css('background',$.cookie('background'));if($.cookie('background')=='#232323')$('.chapter').css('color','#777');} if($.cookie('cfont'))
$('.chapter').css('font-family',$.cookie('cfont')); if($.cookie('csize')) $('.chapter').css('font-size',$.cookie('csize')); if($.cookie('cline'))
$('.chapter').css('line-height',$.cookie('cline')); if($.cookie('cfull')=='container') $('#content').toggleClass('container container-fluid'); function
arrows_navigation(e) { e = e || window.event; if(e.keyCode == '37') { window.location.href=' truyen cv.com/vô-han-phong-luu/chuong-23/'; } else if
(e.keyCode == '39') { window.location.href=' truyen cv.com/vô-han-phong-luu/chuong-25/'; } } document.onkeydown = arrows_navigation;
```

Cảm ơn

Bạn đang đọc truyện Vô Hạn Phong Lưu được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25: Thách Đấu

Đúng như dự đoán, chiều hôm đó chuyện Harry Potter chụp lấy quả cầu gọi nhớ của Neville Longbottom và ngay lập tức bị giáo sư McGonagall gọi đi đã truyền khắp trường. Trần Thịnh cũng không thể không bội phục khả năng bà tám của các cô cậu phù thủy nhỏ tuổi này, hoàn toàn chính là tin tức linh thông 24 giờ, không gì là không biết.

Lúc ăn cơm tối Trần Thịnh nhìn thấy bên bàn Gryffindor nhóm của Harry và Ron đang nói gì đó với nhóm của Malfoy, hẳn liền biết tối nay sẽ có trò hay để nhìn rồi. Vậy nên tối nay Trần Thịnh cũng quyết định đi đêm một bữa, vừa đúng lúc hắn thực hành bữa tàng hình vừa học được trong sách luôn.

Tối hôm đó, Trần Thịnh ôm một quyển sách rồi tàng hình ra phòng truyền thống ngồi sẵn ở đó, vừa chờ đợi vừa đọc sách. Đến tận gần mười hai giờ đêm, hắn mới nghe tiếng cửa mở, và một nhóm bốn cái bóng đen tiếng vào phòng truyền thống. Trần Thịnh cũng không chờ cho bọn Harry tìm thấy hắn, hắn đứng dậy lên tiếng: “Các bạn bị lừa rồi! Malfoy đã báo cho thầy giám thị Filch, có lẽ hiện tại thầy giám thị cùng với bà Norris đang chạy vội đến đây.”

Cả bọn Harry giật bắn người khi nhìn thấy Trần Thịnh xuất hiện, nghe hắn nói xong, Hermione lập tức nói: “Minh đã bảo các cậu rồi, hiện tại đã rõ chưa, nhanh về ký túc xá thôi!” – đến nước này thì cả Ron và Harry đều đồng ý, nhưng khi cả bọn định chuẩn em về ký túc xá thì tiếng của thầy giám thị Filch vang lên:

“Đánh hơi chung quanh đi cưng, chắc tụi nó núp trong góc nào đó thôi!” – cả bọn lập tức cực kỳ hoảng sợ, năm đứa phóng chạy thật nhanh, chuẩn em về hướng cánh cửa không có giọng nói của thầy Filch. Bọn nó vừa khuất thì thầy Filch cũng đến phòng truyền thống.

Trần Thịnh thì thảo với bốn đứa kia “Lối này!”. Cả bọn bò dọc một phòng triển lãm dài chất đầy những bộ áo giáp. Giọng thầy giám thị ngày càng gần khiến Neville bỗng dưng ré lên rồi té chạy, nhưng anh chàng bị trượt ngã, nó bám vội lấy eo Ron và cả hai té nhào vào một bộ áo giáp. Tiếng kim loại va nhau trong đêm tối đĩnh tai nhức óc đủ khiến cả lâu đài thức dậy.

“CHẠY!” – Harry gào lên và cả năm đứa chạy tuôn ra khỏi phòng triển lãm, không dám ngoái cổ lại dù chỉ một lần xem thầy giám thị có đuổi theo không. Chúng cứ chạy thục mạng, ngoặt qua trụ cửa, lao xuống hành lang. Trần Thịnh cứ yên tâm chạy theo sau Harry, sẵn tiện giúp Neville chạy nhanh hơn cho khỏi lạc đàn.

Rốt cuộc bọn nó ngừng lại tại phòng học bữa mê, cách phòng truyền thống cả dặm. Lúc này Hermione lại muốn răn dạy Harry và Ron nữa: “Malfoy nó lừa bạn! Bạn thấy chưa? Nó không hề đến chỗ hẹn. Nó đã báo tin cho thầy Filch nên thầy mới biết có người trong phòng truyền thống. Nếu không có Trần thì bọn mình tiêu rồi!” – Harry nghĩ Hermione nói đúng, nhưng bản chất ngang bướng khiến nó không chịu thừa nhận sai lầm của mình với cô bé. “Thôi, đi nào, tụi mình phải về tháp Gryffindor càng nhanh càng tốt!” – Harry nói.

Nhưng quán tính lịch sử thật mạnh, bọn nó vừa mới định đi thì con yêu tinh Peeves xuất hiện. Nó nhìn cả bọn, vẻ mặt cực kỳ khoái trá và cười những tiếng the the. Trong khi Hermione định năn nỉ Peeves bỏ qua cho tụi nó thì Ron đã nổi quạu xô nó sang một bên. Peeves lập tức rống to: “CÓ HỌC SINH TRỐN NGỦ! CÓ HỌC SINH TRỐN NGỦ TRONG HÀNH LANG BỮA MÊ!”.

Có điều lần này có Trần Thịnh, vậy nên Peeves vừa hét hết câu thì Trần Thịnh đã tung một bữa chú trói chặt nó và thuận tiện khóa miệng nó lại luôn. Sau đó cả bọn chạy đến cuối hành lang và đâm đầu vào một cánh cửa bị khóa. Ron rên rí: “Tiêu rồi. Tụi mình hết cách rồi! Thế là xong!”.

Trần Thịnh khinh thường nói: “Giờ mới biết hối hận thì hơi muộn đấy Weasley. Tránh ra xem, cậu có phải phù thủy không vậy? Cầm đũa phép để gõ trống à?” – chỉ vào ổ khóa và hô lên Alohomora, cánh cửa mở toang ra và cả bọn chui vào bên trong.

Bên kia cánh cửa, thầy Filch hỏi Peeves xem chúng đang ở đâu, có điều hiện tại Peeves đang bị trói bữa trói miệng của Trần Thịnh nên không nói năng được gì. Cả bọn chỉ nghe tiếng Peeves bay vù qua và tiếng thầy Filch chửi rủa ngày càng xa dần. Cả bọn thở phào nhẹ nhõm, có điều Trần Thịnh đã nhìn thấy mục đích của chuyện nó làm hôm nay.

Con chó ba đầu với ba cặp mắt điên dại long sòng sọc, ba cái mũi nhắm nhúm chun về ba hướng, ba cái mõm đầy răng nhọn hoắt, nước dãi nhều lòng thông từ những chiến răng nanh vàng khè.

“Anh bạn này không đánh răng bao lâu rồi vậy hả?” – Trần Thịnh vẫn còn tâm trí đùa được trước khi lập tức đập bọn nhóc văng ra khỏi căn phòng và hắn đóng sập cửa lại ngay sau lưng chúng. Một lần nữa cả bọn lại chạy toét khói ngược lên hành lang, chạy mệt đến khi gặp chân dung Bà Béo trên tầng bảy.

“Hiện tại các cậu đã cảm thấy vui về vì cái tinh thần ưa mạo hiểm và dũng cảm của mình chưa hả Harry và Ron? Tôi hy vọng hai cậu sau này trước khi làm bất kỳ chuyện gì hãy nhớ suy nghĩ thật kỹ trước khi quyết định. Và nhớ luôn là vì muốn vi phạm nội quy trường mà hôm nay hai cậu suýt chút nữa chết, và kéo thêm hai người khác suýt chết chung đấy!” – Trần Thịnh không hề khách khí trách mắng hai tên trẻ trâu trước mặt. Sau đó mới chúc mọi người ngủ ngon rồi ếm bữa tàng hình lên người bỏ đi.

Trở lại tháp Ravenclaw, nằm lên giường êm của mình rồi, Trần Thịnh bắt đầu kế hoạch cho tương lai. Con chó ba đầu Fluffy là một chiến lực khá tốt nếu có thể thuần phục nó chiến đấu cho mình. Tất cả các giống chó đều có đặc tính trung thành, dù cho nó có một đầu, ba đầu hay là trăm đầu đi chăng nữa, bản chất của loài chó là trung thành với chủ. Vậy nên sẽ khá là khó khăn trong việc thu phục nó từ tay của Hagrid.

Hiện tại vị trí nơi cất giữ hòn đá phù thủy đã rõ, giờ chỉ còn khó khăn làm sao lấy nó ra khỏi tấm gương và thuyết phục được Dumbledore cho mình dùng nếu như Nicolas Flamel không muốn dùng nó nữa chứ không phá hủy nó đi.

Trước mắt, Trần Thịnh hy vọng là hai cái tên trẻ trâu huyền thoại Harry Potter và Ron Weasley đó sẽ phần nào rút ra được bài học từ chuyện đêm hôm trước cũng như những lời nói của hắn. Nhưng có vẻ hắn đã lầm, khi mà sáng hôm sau Trần Thịnh nhìn thấy hai cu cậu hoàn toàn phần khởi thảo luận cái gì đó cùng nhau suốt giờ ăn sáng, hắn liền biết những lời nói của mình hoàn toàn là nước đổ đầu vịt rồi.

“Có vẻ, cứng đầu là đặc điểm chung của trẻ con phương Tây?” – Trần Thịnh có chút buồn bực nghĩ thầm. Hắn không thể ngờ sau một chuyện nguy hiểm như vậy mà hai tên đó vẫn còn có thể tràn đầy hưng phấn mà thảo luận về thứ mà con chó đang bảo vệ. Có lẽ, hai tên nhân vật chính chính là thứ “không nào” trong truyền thuyết chăng?

Tóm lại hiện tại Trần Thịnh cũng không rảnh mà quản hai tên đó, hắn đang có một loạt kế hoạch cần thực hiện, và những thứ này đã ngốn hết phần lớn thời gian của hắn nên hắn không thể đi lo chuyện bao đồng như hai tên chuyên gia không làm bài tập về nhà kia. Còn Hermione là một tin tức cực tốt cho Trần Thịnh khi mà sau vụ thách đấu nửa đêm đó thường hay tìm hắn bàn về chuyện học hành.

Hướng dẫn kiếm bạc, điểm cống hiến và \$ rất đơn giản

Số từ: 1516

Báo Lỗi

Bạn có thể dùng phím mũi tên trái phải để lùi churong hoặc sang churong.

```
Reading(7460,2638734,0); if($.cookie('cbackground'))
{ $('#wrap').css('background',$.cookie('cbackground'));if($.cookie('cbackground')=='#232323')$('.chapter').css('color','#777');} if($.cookie('cfont'))
$('.chapter').css('font-family',$.cookie('cfont')); if($.cookie('csize')) $('.chapter').css('font-size',$.cookie('csize')); if($.cookie('cline'))
$('.chapter').css('line-height',$.cookie('cline')); if($.cookie('cfull')=='container') $('#content').toggleClass('container container-fluid'); function
arrows_navigation(e) { e = e || window.event; if (e.keyCode == '37') { window.location.href=' truyen cv.com/vo-han-phong-luu/chuong-24/'; } else if
(e.keyCode == '39') { window.location.href=' truyen cv.com/vo-han-phong-luu/chuong-26/'; } } document.onkeydown = arrows_navigation;
```

Cảm ơn

Bạn đang đọc truyện *Vô Hạn Phong Lưu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Lễ Hội Halloween

Hôm nay sau khi đàn cú đưa thư đến cho mọi người vào giờ ăn (Trần Thịnh không biết họ nghĩ làm sao mà để cho lũ cú đến vào lúc đang ăn như vậy, hoàn toàn chính là mất vệ sinh cực kỳ, nào lông cú, nào bụi...) thì Harry Potter đã nhận được một bưu kiện dài ngoẵng, cần sáu con cú to để khiêng nó đến. Trần Thịnh vừa nhìn liền biết “phần thưởng do vi phạm lời giáo viên” của Harry đã đến, một cây chổi Nimbus 2000 mới toanh do giáo sư McGonagall mua tặng cho nó.

“Như vậy thử hỏi lớn tại sao nó lại quậy không chịu nghe lời chứ?” – Trần Thịnh ngán ngẩm lắc đầu rồi quay lại tập trung giải quyết bữa ăn của mình. Trần Thịnh đã bắt đầu tập luyện hàng sáng nên hắn cần lượng dinh dưỡng nhiều hơn lúc trước. May là nhà trường không tính tiền ăn uống của học sinh, không thì cũng là một khoản khá lớn đây.

Từ khi nhập học đến nay cũng đã được hai tháng rồi. Trần Thịnh hàng ngày vẫn dậy sớm luyện tập chạy bộ trong khuôn viên trường, tới đến lại qua phòng cần thiết mà luyện tập các kỹ năng đến khi cạn kiệt mà lực mới ngừng lại. Mỗi buổi chiều hắn đều có mặt tại thư viện, nhất là cuối tuần gần như ngâm mình cả ngày trong đó. Số lượng sách trong thư viện trường Hogwarts thật ấn tượng. Trần Thịnh đoán có ít nhất hơn 10 vạn quyển bên trong đó, ngoài ra còn có khu sách cấm mà Trần Thịnh vẫn chưa có dịp sử dụng nữa.

Hàng ngày Trần Thịnh đều bận quay mòng mòng, hầu như cả tuần chỉ có được một buổi chiều chủ nhật là hắn tự cho phép mình nghỉ ngơi bằng cách tản bộ men theo bờ hồ Đen và gần với rừng cấm thôi. Biết thực lực mình vẫn không quá mạnh để có thể tự do tự tại dạo rừng cấm nên Trần Thịnh vẫn luôn kiềm nén ý định đi dạo rừng cấm của mình.

Trong khi đó quan hệ của Trần Thịnh và Hermione vẫn đang trong giai đoạn âm thầm đều. Do tính cách cô nàng không có nhiều bạn, hay có thể nói là không có bạn bè, nên đối với một người cũng “chăm chỉ” như mình và luôn nói chuyện cùng mình, học nhóm cùng mình là Trần Thịnh, Hermione rất là quý trọng tình bạn này. Hầu như lúc nào cũng có thể thấy Trần Thịnh cùng Hermione ở cùng nhau trong thư viện, ít nhất hiện tại vẫn chưa thấy hai người này ngồi thư viện một mình lần nào cả.

Trong khi đó Harry cũng khá là bận rộn với những buổi tập Quidditch của mình. Vô tri thật tốt, Trần Thịnh nhiều lúc cũng thật hâm mộ sự tự do thoải mái của Harry. Không biết được bản thân đang gánh trách nhiệm lớn, nó hoàn toàn đang làm những gì mà một đứa con nít cỡ tuổi nó đều sẽ làm: chơi đùa cùng bạn bè.

Buổi sáng ngày lễ hội Halloween, mọi người thức dậy trong mùi bánh bí ngô nướng thơm ngào ngạt khắp sảnh đường. Sáng hôm đó Ravenclaw và Gryffindor cùng học môn bùa chú của giáo sư Flitwick. Buổi học hôm nay là điều khiển đồ vật bay, điều mà có lẽ đứa con nít nào cũng háo hức muốn

làm thử. Giáo sư chia lớp thành từng cặp đôi để thực tập. Ron được chia cặp cùng Hermione, và khuôn mặt của nó cứ như ăn phải ruồi vậy.

“Đừng quên rằng các trò đang thực tập cử động cổ tay cho nhẹ nhàng. Điều và nhẹ. Nhớ, điều và nhẹ. Nhớ rằng đọc đúng lời từng câu thần chú là cực kỳ quan trọng. Các trò đừng quên cái gương lão phù thủy Baruffio, chỉ vì phát âm nhầm “f” thành “s” mà rốt cuộc bị cả một con trâu đè lên ngực, ngã lăn đùng ra sàn.”

Harry và Seamus lắc mãi cổ tay nhưng vẫn thất bại, ít ra chúng cũng cố gắng làm thật điều và thật nhẹ. Tuy kết quả cuối cùng Seamus làm cháy cái lông chim không được khả quan cho lắm. Còn tên Ron thì vung cánh tay như cánh quạt gió, Trần Thịnh thắc mắc không biết cái đầu thẳng đó có não hay không, hoàn toàn không thể liên tưởng được “thật điều thật nhẹ” với động tác hiện tại của thẳng óc nhỏ đó.

“Bạn đọc sai rồi. Phải đọc là Wing-gar-dium Levi-o-sa, kéo dài chữ “gar” một cách duyên dáng.” – Trần Thịnh nhìn thấy Hermione cầu nhàu với Ron, và nó quạu: “Bạn giỏi thì sao không làm đi?” với một gương mặt mà Trần Thịnh cũng chỉ muốn đâm vào mặt nó một phát cho đỡ tức.

Tất nhiên Hermione cũng không chịu nổi, cô nàng nổi nóng xắn tay áo lên, không phải đến đâm vào mặt Ron, mà phẩy nhẹ đũa phép của mình đọc: “Win...gar...dium...Levi...o...sa...” – và lập tức mấy cái lông chim trên bàn bỗng bay lên chấp chôn lơ lửng trên đầu cô nàng cả thước.

Giáo sư Flitwick, này giờ vẫn còn đang chăm chú nhìn mấy cái lông chim đang lơ lửng của Trần Thịnh vỗ tay: “Giỏi lắm. Làm tốt lắm! Mọi người xem này, trò Hermione và trò Thịnh đã thành công rồi! Cho nhà Gryffindor và Ravenclaw mỗi nhà năm điểm!”. Trần Thịnh có thể nhìn thấy rõ mặt Ron chuyển sang màu gan heo, và nó cúi gằm mặt xuống bàn học.

Kết thúc buổi học, Trần Thịnh có thể nghe Ron và Harry nói chuyện với nhau: “Thiệt tình không ai chịu đựng con nhỏ đó nổi. Nó đúng là một con ác mộng!” – Vừa dứt lời thì Trần Thịnh nhìn thấy Hermione vội vã vượt qua mặt hai tên vô tích sự đó, gương mặt ngập trong nước mắt.

“Chắc Hermione nghe bạn nói xấu nó.” – Harry nói. “Rồi sao? Lẽ ra nó phải nhận thấy vì sao nó không có bạn bè chứ!” – Ron hơi áy náy chút, nhưng lập tức cứng đầu nổi. Trần Thịnh lúc này bước tới cạnh hai kẻ dở hơi đó, lạnh lùng nói: “Cậu cũng nên xem lại chính bản thân mình đi, Ron!” – liếc nhìn Ron đang định cãi lại cái gì đó, Trần Thịnh nhường mảy, không thêm chờ nghe những lời cãi bướng của tên đó, đuổi theo Hermione.

“Số mình đúng là khổ thật, không được dự tiệc mà phải như tên biến thái ngồi chờ ở bên ngoài nhà vệ sinh nữ như thế này đây.” – bên ngoài nhà vệ sinh nữ, Trần Thịnh nhàm chán lật từng trang sách, phàn nàn nói. Trần Thịnh hoàn toàn có thể dựa theo nguyên tắc đi ăn tiệc rồi sau đó chạy theo hai tên Harry và Ron đến cứu Hermione. Nhưng mà hắn không an tâm liệu có hiệu ứng con bướm nào ở đây không nên cứ ngồi ở bên ngoài nhà vệ sinh nữ suốt từ chiều đến giờ. Không phải hắn không muốn vào an ủi Hermione, mà lúc hắn vừa đuổi đến đây, định an ủi cô nàng thì Hermione đã bảo Trần Thịnh cứ đi về cô ấy một mình. Vậy nên, ừ nếu cậu muốn vậy, thế là hắn ngồi đây.

“Hai thẳng dở hơi kia giờ chắc là đang ăn uống thả ga không nhớ gì hết đến cô bé tội nghiệp này rồi.” – Vẫy đũa phép biến ra một con chó rồi lại biến mất, Trần Thịnh nhàn nhã nghĩ. Nếu như không có sự kiện cứu nhau này, thì bộ ba của Hogwarts chắc chắn sẽ không xuất hiện, vì Hermione sẽ không bao giờ công nhận hai người Ron và Harry đáng trở thành bạn bè của cô nàng.

Đang lúc Trần Thịnh định đi vào khuyên Hermione lần nữa vì hắn cũng đói rồi, khuyên cô nàng rồi kéo nhau đi ăn luôn cũng được, không đánh con quỷ cũng chẳng sao thì một mùi hôi thối xộc vào mũi nó. Trần Thịnh biết con quỷ khổng lồ sắp đến rồi nên lập tức vọt vào nhà vệ sinh nữ, mở tung cánh cửa buồng vệ sinh Hermione đang ngồi, không đếm xỉa đến gương mặt chèm nhèm nước mắt của cô nàng, hắn nói:

“Hermione, khóc nhiều đó đủ rồi, có một con quỷ khổng lồ xổng chuồng đang hướng về phía này, mình nghĩ là chúng ta nên rời khỏi đây đi ăn tối sẽ an toàn và tốt hơn nhiều so với tiếp tục ngồi đây khóc và đợi con quỷ khổng lồ đến thăm đấy.” – Trần Thịnh nói có vẻ hài hước nhưng mà Hermione nghe xong thì khuôn mặt đã tái mét vì sợ. Cô nàng lập tức đứng dậy theo Trần Thịnh chạy ra ngoài, có điều trước mặt hai đứa đã đứng một con quỷ khổng lồ cao bốn mét rồi.

Hướng dẫn kiếm bạc, điểm cống hiến và \$ rất đơn giản

Số từ: 1570

Báo Lỗi

Bạn có thể dùng phím mũi tên trái phải để lùi chương hoặc sang chương.

```
Reading(7460,2638735,0); if($.cookie('cbackground'))
{ $('(#wrap').css('background',$.cookie('cbackground'));if($.cookie('cbackground')=='#232323')$('.chapter').css('color','#777');} if($.cookie('cfont'))
$('.chapter').css('font-family',$.cookie('cfont')); if($.cookie('csize')) $('.chapter').css('font-size',$.cookie('csize')); if($.cookie('cline'))
$('.chapter').css('line-height',$.cookie('cline')); if($.cookie('cfull')=='container') $('#content').toggleClass('container container-fluid'); function
arrows_navigation(e) { e = e || window.event; if (e.keyCode == '37') { window.location.href=' truyen cv.com/vo-han-phong-luu/chuong-25/'; } else if
(e.keyCode == '39') { window.location.href=' truyen cv.com/vo-han-phong-luu/chuong-27/'; } } document.onkeydown = arrows_navigation;
```

Cảm ơn

Bạn đang đọc truyện *Vô Hạn Phong Lưu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Sau Chiến Thắng Nho Nhỏ Đầu Tiên

Hermione nhìn thấy con quỷ thì hoảng sợ định hét lên, nhưng mà Trần Thịnh đã kịp thời bịt miệng cô nàng, hấn thì thầm: “Hermione! Im lặng và đi sau lưng mình!” – cánh cửa phòng vệ sinh nữ vẫn còn mở và cả hai rón rén bước về hướng cánh cửa.

Khi chỉ còn cách chừng vài bước thì bỗng cánh cửa đóng sầm lại và bị khóa từ bên ngoài. “Hai thằng mất dạy!” – Trần Thịnh gầm lên. Tiếng đóng cửa đã gây nên sự chú ý của con quỷ, nên Trần Thịnh cũng không thêm yên lặng làm gì nữa. Hấn quay lại đối mặt với con quỷ, không quên dặn dò Hermione: “Cậu ở yên đó! Tròn sau lưng mình, rõ chưa?” – không chờ Hermione trả lời, Trần Thịnh niệm chú, gọi ra golem đất đứng chắn trước mặt mình, đồng thời phòng một bùa choáng đánh trúng con quỷ.

Con quỷ khổng lồ khựng lại trong chốc lát, rồi rống lên một tiếng, nó vung cái chày về phía golem đất lúc này đang đứng trước mặt nó. Àm một tiếng, một chày của nó làm golem đất mất một phần ba máu, tuy nhiên như vậy là đủ cho Trần Thịnh. Hấn quăng cho con quỷ một lời nguyền mù mắt khiến con quỷ tạm thời không thấy đường, trong tay lại ngưng tụ một thanh cốt mâu, kỹ năng cấp 12 của Necromancer bắn trúng con quỷ. Không hề ngừng lại, Trần Thịnh lại tung thêm một bùa choáng và một bùa nổ tung nữa vào con quỷ khiến nó lùi lại ba bước gào rú vì đau đớn.

Do bị mù tạm thời vì lời nguyền của Trần Thịnh nên con quỷ bắt đầu vung chày lung tung, phá nát từng buồng vệ sinh nhỏ, khiến mảnh vỡ bay đầy trời. Trần Thịnh không thể không ngừng tấn công nó mà gia trì cho Hermione và hấn một cái cốt thuẫn. Cũng không quên tiếp tục tặng cho con quỷ thêm mấy cái bùa choáng nữa.

“Con quỷ này kháng phép dữ quá, sát thương phép thuật hạ thấp ít nhất là 50%. Nếu muốn sát thương bảo trì 100% thì tinh thần chí ít cũng phải đạt 1000 điểm à nha.” – Trần Thịnh buồn bực nhìn đã ăn năm cái bùa choáng mà vẫn “không choáng” quỷ khổng lồ. Hấn chuyển sang dùng kỹ năng của Necromancer, các phép của Necromancer hoàn toàn là tổn thương vật lý như cốt mâu chẳng hạn. Nhà người kháng phép thì anh đây chịu theo luôn, anh không ngán đâu hề hề.

Bị bốn cái cốt mâu bắn trúng một bên chân, con quỷ khổng lồ lập tức bị thương đến mức không đứng được, nó khụy một chân xuống sàn nhà, không ngừng kêu gào vì đau đớn. Tùy theo sức uy hiếp của nó cũng giảm xuống đáng kể, Trần Thịnh cũng không muốn giết nó ngay tại chỗ này, như vậy quá kinh tế hãi tục. Hấn nhắm ngay con mắt của con quỷ, lúc này đã thấp và gần hấn hơn lúc nãy rất nhiều, tặc vào đó một cái bùa choáng. Con quỷ khổng lồ cả người bỗng sững lại, tiếng la hét cũng im bật đi, nó ngã ra sàn một cái rầm, rốt cuộc bị “choáng” rồi.

Lúc này Trần Thịnh mới có thời gian nhìn xem Hermione. Cô bé có vẻ đã bớt sợ hơn lúc đầu, nhất là khi bắt đầu thấy Trần Thịnh thắng thế so với con quỷ. Hiện tại khi con quỷ đã nằm dài trên sàn rồi, cô bé mới run giọng hỏi: “Nó chết rồi hả Thịnh?” – Trần Thịnh cười cười lắc đầu: “Chưa chết đâu, chỉ bị choáng thôi. Cậu có sao không? Không sao thì tốt rồi, giờ tui mình đi thôi, đợi cậu từ chiều đến giờ mình đổi meo rồi đây. Hôm nay là Halloween, chắc là nhà bếp sẽ có nhiều đồ ăn ngon lắm đấy! Cậu cũng nên ăn gì đó, khóc từ chiều giờ mệt rồi chứ gì?” – Trần Thịnh nắm lấy tay Hermione dẫn cô nàng ra khỏi phòng vệ sinh, cũng không quên giải trừ triệu hoán chú golem đất chỉ còn có một phần ba máu sau khi đã ăn hai chày của con quỷ.

Cả hai vừa bước tới cửa thì cánh cửa bật mở, Harry, Ron và các giáo sư gương mặt hốt hoảng chạy vào. Nhìn thấy con quỷ khổng lồ nằm trên sàn nhà, giáo sư Quirrell kêu lên một tiếng, ngồi phịch xuống một cái bần cầu vẫn may mắn còn nguyên vẹn sau cuộc chiến, hai tay ôm ngực nức nở. Harry và Ron hai tên dờ hơi thì khuôn mặt trắng bệch khi nhìn con quỷ khổng lồ, rồi nhìn thấy Trần Thịnh và Hermione thì lại chuyển sang xấu hổ cúi đầu không dám nhìn hai người. Giáo sư McGonagall khuôn mặt trắng bệch vì giận dữ: “Các con nghĩ ra cái trò gì vậy hả?” – với giọng lạnh băng, bà chất vấn Trần Thịnh.

“May là các con chưa bị nó giết chết! Tại sao không chịu ở trong phòng ngủ?” – Bà hỏi tiếp, giáo sư Snape nhìn con quỷ, rồi nhìn Trần Thịnh, ánh mắt có vẻ nghiền ngẫm.

Lần này thì Trần Thịnh không thêm để cho Hermione kịp chịu tội thay gì cả, hấn một hơi đem hết tiền căn hậu quả nói ra, đến khúc hấn và Hermione sắp trốn ra được thì bị nhốt lại, nó nhìn Harry và Ron với con mắt bốc lửa. “Đúng là hai tên thành sự thì thiếu mà bại sự có thừa mà!” – Trần Thịnh trong lòng tức giận nghĩ.

“Thôi được rồi! Trong trường hợp này, Trần Thịnh, nhà Ravenclaw được thêm 10 điểm, không phải học sinh năm nhất nào cũng có thể hạ một con quỷ khổng lồ cao bốn mét thế này đâu. Còn Harry và Ron, mỗi trò bị trừ một điểm. Hành động vô ý của hai trò đã suýt chút nữa giết chết hai người bạn học của các trò đấy. Còn bây giờ các trò về ký túc xá của mình đi. Cô sẽ báo việc này cho thầy Dumbledore sau.” – Giáo sư McGonagall sau khi nghe hết mọi chuyện, quyết định.

“Thịnh, mình không về ký túc xá sao anh?” – Hermione hỏi, khi thấy Trần Thịnh nắm tay cô nàng đi thẳng mà không phải về ký túc xá. Khuôn mặt cô bé hiện tại đã hết sợ hãi, thay vào đó là một vẻ đờ bưng khi bàn tay vẫn còn được Trần Thịnh nắm chặt. Nhớ lại lúc nãy trong nhà vệ sinh nữ, nhớ lại bóng lưng của Trần Thịnh chắn trước mặt nàng, lần đầu tiên trong đời, cô bé có cảm giác thích ai đó.

“Ừ anh đang đói muốn chết đây em, giờ tui mình đi xuống nhà bếp kiếm gì ăn đi. Em cũng vậy, không cần phải vì lời nói của mấy tên dờ hơi đó mà buồn phiền đau lòng gì. Em hãy cứ là em là được. Em đâu thể nào làm hài lòng cả thế giới chứ? Mấy tên đó cũng còn trẻ con lắm, không có được suy nghĩ chín chắn như em nên không hiểu em cũng là chuyện bình thường thôi.” – Trần Thịnh cũng không quay đầu lại nói. Hấn hiện tại không tận dụng cơ hội này đi ăn tối cùng Hermione thì quả thật rất đáng tiếc, về tháp Ravenclaw có gì vui đâu. Còn hai tên Harry và Ron thì kệ xác tui nó, anh còn chưa tính sổ hai chú vạ khóa cửa nhốt anh lại đây.

Nhà bếp của trường Hogwarts có đến hàng trăm gia tinh, Trần Thịnh ước lượng chắc ít nhất cũng phải có chừng hai trăm đi. Có vẻ đây là nơi tập trung nhiều gia tinh nhất nước Anh. Gia tinh trường Hogwarts không chỉ nấu ăn, mà còn dọn dẹp, giặt giũ, làm tất cả các công việc vặt vãnh khác cho trường.

Vậy nên các cô cậu phù thủy hoàn toàn không cần phải lo lắng chuyện giặt giũ quần áo của mình. Chúng luôn được xếp gọn gàng lại tại đầu giường sau khi bọn nhóc đi học về.

Các gia tinh khi thấy Trần Thịnh bước vào cùng Hermione thì rất là ngạc nhiên lẫn vui mừng. Lập tức một con gia tinh có vẻ là trưởng nhóm tại đây bước đến cung kính chào Trần Thịnh và Hermione: “Xin chào cậu Trần và phù thủy xinh đẹp, không biết chúng tôi có vinh hạnh được giúp gì cho hai cô cậu?” – Trần Thịnh mỉm cười khom người đáp lễ, hẳn cũng thường xuyên đến đây ăn khuya, hầu như là mỗi ngày sau khi đã luyện tập mệt nhọc tại phòng cần thiết. “Chào Ali! Xin lỗi vì làm phiền mọi người sớm thế này, nhưng mà hôm nay có việc bận nên tôi chưa có ăn tiệc tối hôm nay, không biết giờ nhà bếp vẫn còn gì để ăn chứ?”.

Lúc này cả hai đã ngồi xuống một cái bàn trong phòng bếp, hai gia tinh khác đã mang lên cho hai đĩa bánh ngọt và nước trà, sở thích của Trần Thịnh mà các gia tinh đều đã nhớ rõ, cùng nước hoa quả cho Hermione. “Cậu vẫn luôn khách khí như vậy cậu Trần, được phục vụ cho cậu là niềm vui của chúng tôi. Mời cậu chờ cho một chút sẽ có ngay!”.

Hướng dẫn kiếm bạc, điểm cống hiến và \$ rất đơn giản

Số từ: 1631

Báo Lỗi

Bạn có thể dùng phím mũi tên trái phải để lùi chương hoặc sang chương.

```
Reading(7460,2638736,0); if($.cookie('background'))
{$('#wrap').css('background',$.cookie('background'));if($.cookie('background')=='#232323')$('.chapter').css('color','#777');} if($.cookie('cfont'))
$('.chapter').css('font-family',$.cookie('cfont')); if($.cookie('csize')) $('.chapter').css('font-size',$.cookie('csize')); if($.cookie('cline'))
$('.chapter').css('line-height',$.cookie('cline')); if($.cookie('cfull')=='container') $('#content').toggleClass('container container-fluid'); function
arrows_navigation(e) { e = e || window.event; if (e.keyCode == '37') { window.location.href=' truyen cv.com/vo-han-phong-luu/chuong-26/'; } else if
(e.keyCode == '39') { window.location.href=' truyen cv.com/vo-han-phong-luu/chuong-28/'; } } document.onkeydown = arrows_navigation;
```

Cảm ơn

Bạn đang đọc truyện *Vô Hạn Phong Lưu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28: Hẹn Hò Với Người Giỏi Sẽ Giúp Bạn Giỏi Lên

Chỉ chốc lát sau, các gia tinh đã đưa lên một bữa tối thịnh soạn cho Trần Thịnh và Hermione. Cả hai vừa ăn vừa trò chuyện rất vui vẻ, Hermione cũng hỏi han về điều kiện lao động của các gia tinh ở đây, cô bé tuy còn nhỏ nhưng có vẻ bắt đầu suy nghĩ tới việc giải phóng gia tinh rồi. Sau một buổi tối lãng mạn, Trần Thịnh và Hermione cảm ơn các gia tinh về bữa ăn ngon khiến cả bọn cảm động đến rơi nước mắt (mặc dù Trần Thịnh luôn làm vậy suốt mấy tháng nay, họ vẫn cảm động phát khóc mỗi khi được Trần Thịnh cảm ơn) và mời họ lại đến bất kỳ lúc nào cũng được.

Đưa Hermione về ký túc xá của Gryffindor, Trần Thịnh cũng trở về tháp Ravenclaw, hôm nay chiến đấu một chút thật là thư giãn gân cốt, chưa kể khiến hắn cũng nhận thức được một phần về cơ cấu sức mạnh của thế giới này. Nằm trên giường tổng kết lại kinh nghiệm nhận được trong cuộc chiến, Trần Thịnh mơ màng ngủ lúc nào không hay.

Sáng hôm sau như thường lệ chạy thể dục ở bên bờ hồ Đen, lần này Trần Thịnh có thêm một người bạn đồng hành: Hermione. Cô bé hôm nay cũng dậy sớm, mặc một bộ đồ vận động ra bờ hồ Đen cùng Trần Thịnh chạy bộ. Do là lần đầu tiên, lại là nữ nên cũng khiến cô bé rất mệt, mồ hôi đầm đìa, còn Trần Thịnh thì do tập cùng Hermione, chạy chậm lại cùng nàng nên trái lại thoải mái rất nhiều.

Tập xong thì hai người cùng trở lại lâu đài, rồi cùng đi ăn sáng. Cô nàng quả thật là không thèm để ý người khác khi mà trực tiếp chạy qua bàn của Ravenclaw ngồi cùng Trần Thịnh luôn. Các Ravenclaw cũng không để ý lắm, họ cũng rất nể phục cô bé Gryffindor cực kỳ thông minh tài giỏi này.

Quan hệ của hai người từ sau vụ đêm hội Halloween trở nên vi diệu hơn rất nhiều. Nếu như lúc trước cả hai càng giống như bạn học của nhau, thì hiện tại tiếp cận thanh mai trúc mã hơn khi mà bắt đầu làm gì cũng cùng nhau cả. Lúc trước chỉ là đi thư viện cùng nhau thì bây giờ là tập luyện buổi sáng cùng nhau, dùng bữa cùng nhau, thậm chí ban đêm tập luyện tại phòng cần thiết cùng nhau nữa. Trong khi Trần Thịnh luyện tập các loại bùa chú này nọ thì Hermione thường xem sách, thỉnh thoảng cũng cùng Trần Thịnh luyện tập. Cô bé rất hiếu kỳ về các kỹ năng Necromancer của Trần Thịnh, luôn đòi Trần Thịnh dạy, tuy nhiên hắn không muốn biến cô bé thành một nữ Necromancer nên không dạy. Nữ Druid hay nữ pháp sư thì còn có thể.

“Có lẽ sau này nên để nàng cùng Celena chỉ giáo lẫn nhau, cả hai cô nàng đều là pháp sư hết. Nếu như thành công, hình như mình sẽ có một quân đoàn mỹ nữ pháp sư à nha, Celena, Hermione, Fleur, Cho Chang...” – Trần Thịnh bắt đầu chảy nước miếng. Ấc xấu hổ quá, bỏ qua cảnh này đi.

Có câu nói, yêu ai sẽ càng ngày càng giống người đó. Hiện tại Trần Thịnh với Hermione là một ví dụ điển hình cho câu nói này. Cả hai bắt đầu không ngừng tiến bộ trong mọi mặt: Hermione pháp lực và năng lực chiến đấu bắt đầu tăng lên, Trần Thịnh thì tốc độ đọc sách của hắn cũng tăng đáng kể. Hầu như hai người đều trở thành học trò giỏi và ngoan điển hình trong mắt các thầy cô, luôn luôn ghi điểm cho nhà mình trong các tiết học. Tất nhiên môn đặc

được vẫn là lực bất tòng tâm.

Không biết nếu các thầy cô biết được hai đứa học trò cưng của họ hàng đêm vẫn đến mười một giờ đêm mới về đến giường ngủ thì họ sẽ nghĩ gì nhỉ?

Đi đêm với Trần Thịnh suốt khiến Hermione cũng không còn cần chặt chuyện vi phạm nội quy của hai tên Harry và Ron nữa. Điều này cũng vô tình làm dịu đi quan hệ của ba đứa nhóc. Ít nhất khi không có Trần Thịnh học cùng thì ba đứa cũng có thể ngồi cùng nhau học được.

Mùa đông đã kéo đến, trời trở nên lạnh căm. Những ngọn núi quanh trường đổi màu xám xịt và mặt hồ Đen se lại như tấm gương thép lạnh băng. Thời tiết khắc nghiệt cũng không làm cho Trần Thịnh và Hermione từ bỏ chuyện tập luyện hàng sáng của mình.

Mùa Quidditch đã đến, và Harry cũng bận túi bụi với những buổi tập của nó. Hermione mặc dù chịu làm bạn với bọn nó, nhưng vẫn còn khá xa để cô nàng chịu dò đáp án cho Harry và Ron như trong nguyên tác nên cả hai đứa nó lúc nào cũng khổ ra mặt.

Trần Thịnh đôi lúc cũng quên mất mình đang có một chiếc đồng hồ chủ thần bị biến dị trên tay khi mà cuộc sống học đường quá nhẹ nhàng khiến hắn quên mất thời gian. Cũng vì vậy mà Trần Thịnh luôn giữ cho mình thật bận rộn để không bao giờ quên mất mục đích của mình mà la cà lêu lổng.

Mặc dù Trần Thịnh bay rất tốt nhưng do hiện tại đội bóng nhà Ravenclaw vẫn không thiếu người nên Trần Thịnh cũng không có lập tức vào đội ngay như Harry Potter. Thay vào đó giáo sư Flitwick nói nhỏ với nó năm hai lập tức gia nhập đội bóng để thay cho một đàn anh sẽ ra trường vào năm nay. Và thầy rất chờ mong năm sau đội sẽ thi đấu khởi sắc hơn những năm qua. Trần Thịnh nghĩ nếu như thầy biết năm sau sẽ có chuyện gì xảy ra chắc thầy sẽ không lạc quan như bây giờ đâu.

Hôm nay là ngày cuối tuần và cả trường nhốn nháo chuẩn bị đi xem trận Quidditch đầu tiên của năm nay giữa Gryffindor và Slytherin. Mười một giờ đúng và gần như cả trường đều đổ ra sân bóng để quan sát trận cầu đầu tiên của cầu thủ trẻ tuổi nhất trong một trăm năm qua ở Anh quốc. Trần Thịnh nhìn thấy cả buổi ăn sáng Harry không ăn gì nhiều vì quá căng thẳng. Hắn chẳng hiểu nổi thằng nhóc tổ chất tâm lý yếu xiu như vậy mà lại thành công giết chết Voldemort. Tính ra chúa tể hắc ám cũng đen thật.

Thực ra Trần Thịnh không định đi xem, nhưng sức nhớ đến lần này Harry Potter sẽ suýt chết khi bị Quirrell yểm bùa lên cây chổi nên hắn mới cùng Hermione đi ra sân bóng. Sau khi quan sát cả sân bóng và xác định được chỗ ngồi của Quirrell rồi thì Trần Thịnh liền dắt tay Hermione đến gần chỗ đó ngồi xuống. Đơn giản để lát nữa khỏi phải chạy xa thôi.

Bà Hooch cầm còi trọng tài. Bà đứng giữa sân chờ hai đội tiến ra, một tay bà đã cầm sẵn cây chổi. Khi tất cả các cầu thủ đã đứng chung quanh mình, bà Hooch nói:

“Tất cả các trò nghe đây, ta muốn tất cả phải chơi một trận thật hay thật đẹp!” – Trần Thịnh bĩu môi, Slytherin là đội rất thường chơi xấu, nói chơi đẹp với đội họ chẳng khác nào là nước đổ đầu vịt, nói chỉ tốn nước bọt mà thôi. Dù sao có ai bị treo giò không cho chơi nữa đâu mà phải lo cơ chứ?

Tiếng còi vang lên và trận đấu đã bắt đầu. Tiếng bình luận của Lee Jordan vang lên: “Và ngay lập tức, Angelina của đội Gryffindor giành được banh Quaffle. Chà, cô gái này quả là một Truy thủ xuất sắc, mà lại hấp dẫn nữa chứ...” – tên này đúng là ba hoa lắm chuyện thật. Cũng may giáo sư McGonagall ngồi ngay bên cạnh đã lập tức nhắc nhở.

Sau một lần phạm lỗi nặng với Harry và một quả phạt đền, thì chuyện gì đến cũng đến khi cây chổi của Harry bị chấn động và chao đảo dễ sợ như muốn hất văng Harry té xuống. Trần Thịnh nhìn thấy cảnh này, liền nói với Hermione đang ngồi bên cạnh hắn: “Hermione em đi lên khán đài cùng anh, đi đót áo choàng của Quirrell thôi. Hắn đang yểm bùa cây chổi của Harry đó.” – Hermione gật đầu rồi cùng Trần Thịnh chạy đến phía sau chỗ ngồi của Quirrell. Một ngọn lửa phun ra từ đầu đũa phép khiến áo choàng của Quirrell lập tức bắt lửa. Và chừng ba mươi giây sau, một tiếng la oái vang lên, cây chổi của Harry cũng bình thường trở lại. Cu cậu leo lên cây chổi và lao xuống đất như chim ưng săn mồi.

Hướng dẫn kiếm bạc, điểm cống hiến và \$ rất đơn giản

Số từ: 1575

Báo Lỗi

Bạn có thể dùng phím mũi tên trái phải để lùi chương hoặc sang chương.

```
Reading(7460,2638737,0); if($.cookie('cbackground'))
{ $(' #wrap').css('background',$.cookie('cbackground'));if($.cookie('cbackground')=='#232323')$('.chapter').css('color','#777');} if($.cookie('cfont'))
{ $('.chapter').css('font-family',$.cookie('cfont')); if($.cookie('csize')) $('.chapter').css('font-size',$.cookie('csize')); if($.cookie('cline'))
{ $('.chapter').css('line-height',$.cookie('cline')); if($.cookie('cfull')=='container') $('#content').toggleClass('container container-fluid'); function
arrows_navigation(e) { e = e || window.event; if(e.keyCode == '37') { window.location.href=' truyen cv.com/vo-han-phong-luu/chuong-27/'; } else if
(e.keyCode == '39') { window.location.href=' truyen cv.com/vo-han-phong-luu/chuong-29/'; } } document.onkeydown = arrows_navigation;
```

Cảm ơn

Bạn đang đọc truyện *Vô Hạn Phong Lưu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29: Tấm Gương Ảo Ảnh

Trận đấu kết thúc cũng đúng như những gì Trần Thịnh đã biết, Harry nuốt trửng trái Snitch và giành chiến thắng. Nhìn cả trường ầm ầm hoan hô cho chiến thắng của nhà Gryffindor, ít nhất là có ba nhà hoan hô cho chiến thắng này, ngoại trừ Slytherin, Trần Thịnh cùng Hermione trở về lâu đài trước khi đám đông kịp ủa ra.

Trần Thịnh không biết không có Hermione hỗ trợ với vai trò là quân sư, đầu não của bộ ba thì hai tên Harry và Ron có làm nên được tích sự gì không. Chẳng hạn như biết về cụ Nicolas Flamel hoặc là hòn đá phù thủy, thậm chí hoài nghi về Snape. Nhưng mà Trần Thịnh cũng không quan tâm lắm, theo như kinh nghiệm của vô hạn khủng bố, càng thay đổi nhiều cốt truyện thì càng được phần thưởng phong phú hơn. Mặc dù hiện tại cái chủ thần của Trần Thịnh gặp trục trặc và đang tự sửa chữa dần, thậm chí nó còn không có nhiệm vụ cụ thể mỗi khi đi đến các thế giới khác nhau nữa. Nhưng mà Trần Thịnh nghĩ những thứ cơ bản như phá hoại nội dung cốt truyện chắc vẫn còn.

Do trận đấu lần này kết thúc khá sớm nên Trần Thịnh cùng với Hermione cũng không vội trở về lâu đài, ngày chủ nhật cuối tuần cả hai luôn dành ra một buổi chiều để nghỉ ngơi. Hai người bước dọc theo bờ hồ Đen, ngắm nhìn mặt hồ phẳng lặng như gương, vừa đi vừa trò chuyện đủ thứ trên trời dưới đất hết.

“Thịnh, anh nói tại sao giáo sư Quirrell lại đi ếm bùa cây chổi của Harry cơ chứ? Thầy ấy định giết chết Harry hay sao?” – Hermione vẫn còn đang suy nghĩ chuyện lúc trưa, nghĩ đến nếu như Trần Thịnh và cô nàng không cứu Harry kịp thời, hậu quả khủng khiếp có thể xảy ra thì cô liền tái mặt đi. Là một học sinh ngoan, cô nàng không hiểu nổi tại sao một giáo sư lúc này cũng cả làm nhút nhát như vậy lại có thể có ý định giết chết một học sinh của mình.

“Hermione, em luôn rất thông minh, em nghĩ xem trên cõi đời này, ai là người muốn giết chết Harry nhất chứ?” – Trần Thịnh cũng không trả lời ngay, mà hỏi ngược lại cô bé. Hermione há hốc miệng, không tin hỏi ngược lại Trần Thịnh: “Là kẻ mà ai cũng biết là ai đấy sao anh? Không thể nào, hắn đã chết từ hơn mười năm trước rồi mà? Harry đã giết chết hắn!”. Trần Thịnh xoa đầu an ủi cô bé, càng làm mái tóc cô nàng thêm xù lên.

“Chúa tể hắc ám không chết. Hắn là phù thủy hắc ám rất mạnh mẽ, tất nhiên sẽ có cách để bản thân hắn sống lại. Vậy nên rất có khả năng, Quirrell chính là tay sai mới của hắn, đang tìm cách phục sinh hắn. Hành động hôm nay của Quirrell, rất có thể là được chủ nhân của hắn sai khiến, trả thù Harry vì đã làm lời nguyện giết chóc phản phệ khiến hắn biến mất hơn mười năm nay. Tất nhiên đây chỉ là suy đoán của anh thôi, nhưng anh chắc chắn là không sai biệt lắm so với sự thật đâu em à.” – Trần Thịnh từ từ nói, nhìn Hermione khuôn mặt có vẻ sợ hãi, hắn lại nói tiếp:

“Tuy nhiên em đừng lo, chuyện sống lại là không dễ dàng gì, và hiện tại chúng ta ở đây trong Hogwarts là rất an toàn, chưa kể cụ Dumbledore vẫn còn ở trong trường, chúa tể hắc ám sẽ không dám làm xằng bậy đâu. Giờ bỏ qua chuyện đó đi, hôm nay ngày nghỉ hai chúng ta cứ thoải mái đi dạo đã. Như vậy mới tốt cho đầu óc.”

Sau khi chơi chơi đá xem ai ném viên đá này nhiều lần hơn trên mặt hồ, cả hai về lâu đài ăn tối, sau đó lại đến phòng cần thiết luyện tập đến đêm, đi ăn khuya tại nhà bếp xong, Trần Thịnh mới đưa cô nàng về ký túc xá Gryffindor, kết thúc một ngày cuối tuần vui vẻ của cả hai. Cô bé cũng có vẻ đã quên chuyện lúc trưa rồi, hay ít nhất là hiện tại sẽ không để ý lắm. Nhưng mà Trần Thịnh cũng kêu Hermione lưu ý Harry về những chuyện đã xảy ra lúc trưa để nó cẩn thận. Còn Harry nghĩ như thế nào thì Trần Thịnh cũng không quan tâm lắm.

Lễ Giáng sinh tại phương Tây cũng gần như là Tết tại Việt Nam. Người ta được nghỉ, về nhà cùng gia đình. Ngày lễ này thậm chí còn đậm chất gia đình hơn cả Tết ở Việt Nam, khi mà người ta chủ yếu là sẽ ở nhà cùng gia đình mình, tận hưởng khoảng thời gian hiếm hoi trong năm họ có thể giành cả ngày cùng các thành viên khác trong nhà.

Thế giới phù thủy mặc dù không tin vào chúa trời, nhưng họ cũng nghĩ lễ giáng sinh như dân Muggle. Có lẽ hàng ngàn năm sống cùng nhau, phù thủy cũng chịu ảnh hưởng của dân Muggle rất nhiều, ít nhất là về chuyện nghĩ lễ. Vậy nên hôm nay Trần Thịnh giúp Hermione kéo hành lý ra ga tàu, cô bé chuẩn bị về nhà nghỉ lễ Giáng sinh. Còn Trần Thịnh thì không mặn mà lắm chuyện trở về cô nhi viện nghĩ lễ, hắn định tranh thủ kỳ nghỉ này làm thêm một số việc.

Nhẹ nhàng xoa xoa đầu Hermione và chúc cô bé kỳ nghỉ vui vẻ, Trần Thịnh chờ đến khi đoàn tàu khuất bóng mới trở về lâu đài. Kỳ nghỉ này, sẽ là một kỳ nghỉ bận rộn đây.

Chuyện đầu tiên Trần Thịnh làm là viết một lá thư cho cụ Dumbledore, nói về việc làm của Quirrell cũng như những dự đoán của mình về chúa tể hắc ám, và cảnh báo với cụ về việc trong khu rừng cấm bên cạnh trường, có một thứ mà có thể giúp chúa tể hắc ám, mặc dù với một cái giá rất đắt. Tuy nhiên giữa được sống bị nguyện rủa và cái chết, một tên sợ chết như Voldemort chắc chắn sẽ chọn cái đầu tiên.

Viết xong mấy dòng cho cụ Dumbledore, Trần Thịnh liền để cho con cú Black của mình đi đưa cho cụ. Hắn cũng không sợ bị cụ nghi ngờ, ta ngay thẳng mà, cây ngay không sợ chết đứng. Đó là phong cách của Trần Thịnh.

Hôm tiệc giáng sinh, Trần Thịnh làm một bụng no căng thức ăn. Một bữa tiệc đúng nghĩa. Mặc dù Trần Thịnh không thích tiệc tùng cho lắm, nhưng mà lần này thật nhiều các món ngon khiến Trần Thịnh rất thích thú. Có các gia đình phục vụ, phù thủy chỉ việc hưởng thụ thôi, chẳng trách quý tộc cũng dần sa đọa.

Tối hôm đó, Trần Thịnh rút cuộc tìm được chiếc gương ảo ảnh, hắn rất tò mò chiếc gương sẽ cho hắn thấy cái gì đây. Trên gương khắc một dòng chữ: ERISED STRA EHRU OYT UBE CAFRU OYT ON WOHSI – I show not your face but your heart’s desire – Tôi không hiện lên gương mặt mà điều trái tim bạn mong muốn.

“Không biết Harry nó có đến đây chưa nhỉ?” – Trần Thịnh bước đến trước gương, giải trừ phép tàng hình của mình và nhìn chăm chú vào tấm gương.

Giờ phút này, hần hồi hợp đến nín thở, không biết rốt cuộc trong tim mình đang muốn chính xác là thứ gì.

Có vẻ như lúc này chủ thần cũng giải trừ bảo vệ đầu óc của Trần Thịnh tạm thời, nên ban đầu chiếc gương chỉ có mình hần, nhưng sau đó hình ảnh trong gương bắt đầu biến ảo.

Trần Thịnh có chút dở khóc dở cười khi nhìn thấy hình ảnh trong gương, này cũng quá đậm đường đi. Hần đang đứng đó, mỉm cười, xung quanh hần, Hermione, Cho Chang, Celena, Alex, Susan, Ginny cùng rất nhiều mỹ nữ khác. Trần Thịnh có thể nhận ra một số người trong đó như Fleur nhờ mái tóc bạch kim, Ginny nhờ mái tóc rực lửa của mình. Hermione trong gương cũng xinh đẹp hơn hiện tại rất nhiều, hai cái răng thỏ cũng biến mất rồi. Ấc thậm chí còn có cả mình tinh nữa, Trần Thịnh vừa phát hiện ra vài cô nàng trong nhóm nhạc Girls' Generation của Hàn Quốc ở thế giới hiện thực.

“Con nhìn thấy gì hả Thịnh? Thầy nhìn thấy thầy có rất nhiều kẹo, ăn không hết kẹo.” – bất ngờ một giọng nói vang lên sau lưng Trần Thịnh. Hần không cần nhìn lại cũng biết người đến là ai: giáo sư Dumbledore.

Hướng dẫn kiếm bạc, điểm cống hiến và \$ rất đơn giản

Số từ: 1552

Báo Lỗi

Bạn có thể dùng phím mũi tên trái phải để lùi chương hoặc sang chương.

```
Reading(7460,2638738,0); if($.cookie('background'))
{$('#wrap').css('background',$.cookie('background'));if($.cookie('background')=='#232323')$('.chapter').css('color','#777');} if($.cookie('cfont'))
$('.chapter').css('font-family',$.cookie('cfont')); if($.cookie('csize')) $('.chapter').css('font-size',$.cookie('csize')); if($.cookie('cline'))
$('.chapter').css('line-height',$.cookie('cline')); if($.cookie('cfull')=='container') $('#content').toggleClass('container-fluid'); function
arrows_navigation(e) { e = e || window.event; if (e.keyCode == '37') { window.location.href=' truyen cv.com/vo-han-phong-luu/chuong-28/'; } else if
(e.keyCode == '39') { window.location.href=' truyen cv.com/vo-han-phong-luu/chuong-30/'; } } document.onkeydown = arrows_navigation;
```

Cảm ơn

Bạn đang đọc truyện *Vô Hạn Phong Lưu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30: Rỗng!

“Ta thật bất ngờ một học sinh năm nhất như con lại có ma lực mạnh như vậy, thậm chí đã có thể sử dụng bữa tàng hình rồi đấy, trò Thịnh à.” – Cụ Dumbledore từ tốn nói khi bước đến đứng bên cạnh Trần Thịnh.

“Éo ớn tí nào rồi!” – Trần Thịnh nghĩ thầm “Chắc có lẽ con có thiên phú cao ha hả!” – Trần Thịnh cười gượng gạo. “Thầy có việc gì cứ nói thẳng đi ạ.” – Hần không thích vòng vo, nhất là những chuyện không phải tình cảm thì càng không rảnh để vòng vo nữa. Vậy nên Trần Thịnh rất trực tiếp hỏi thẳng thầy Dumbledore. Nó chắc chắn rằng thầy đã biết được nó là người viết lá thư đó do con cú đưa thư là con cú của riêng Trần Thịnh.

“Ừ, ta cũng rất ấn tượng về khả năng suy đoán của trò. Khi nhận được thư của trò, ta không biết có nên tin rằng trò là một cậu bé 11 tuổi không nữa? Trò đã biết bao nhiêu rồi?” – Cụ Dumbledore cũng không vòng vo nữa, nghiêm mặt nói chuyện. “Có vẻ như khá nhiều đấy thầy, chẳng hạn như cụ Nicolas Flamel và hòn đá phù thủy, con chó ba đầu Fluffy đang canh gác cổng vào, Quirrell đang cố gắng tìm cách lấy hòn đá phù thủy, và thầy Snape cũng đang cố ngăn cản chuyện đó. Mà quan trọng nhất có lẽ là chuyện chúa tể hắc ám Voldemort đang cố gắng phục sinh đi?” – Trần Thịnh không đáng kể nói.

Cụ Dumbledore nhướn mày, có vẻ cảnh giác nhìn Trần Thịnh, có vẻ như cụ muốn lập tức dùng Chiết tâm trí thuật lên người Trần Thịnh. Nhưng khi nhìn thấy sự tự tin và vẻ thẳng thắn trên gương mặt Trần Thịnh, cụ lại không làm như vậy: “Ta thật không biết có phải con có năng khiếu dự ngôn thuật hay là đầu óc cực kỳ giỏi nữa. Tuy nhiên ta quyết định tin tưởng con. Có điều ta hy vọng con giữ bí mật chuyện này giúp ta.”

“Đó là chuyện đương nhiên, thưa thầy. Nhưng thầy định thế nào? Việc ngăn chặn Voldemort phục sinh cũng không phải là việc dễ, nhất là khi chúng ta không biết bằng cách nào mà hần vẫn có thể giữ cho linh hồn của mình không tiêu tan sau mười năm, thậm chí còn có khả năng sẽ tạo một thân thể mới và trở lại như xưa nữa chứ? Thông tin của con không đủ nên con cũng không thể nào đưa ra dự đoán chính xác được.” – Trần Thịnh cũng sáng khoái nói. Hần tất nhiên là đã biết hết tất cả cốt truyện rồi, nhưng mà vẫn phải giả bộ cần thêm thông tin để suy đoán. “Giả làm người có bộ óc siêu phàm cũng không tệ lắm ha ha.” – Nhìn gương mặt cụ Dumbledore ánh lên vẻ tán thưởng, Trần Thịnh ngấm nghĩ.

Buổi trò chuyện tối hôm đó kéo dài đến khuya, khi cụ Dumbledore quyết định cả hai nên về nghỉ ngơi mới kết thúc. Trần Thịnh nhận được đặc quyền có thể đến văn phòng hiệu trưởng bất kỳ lúc nào hần muốn, và được đến khu sách cấm nếu cần. Xem ra cụ cũng rất bức thiết trong việc làm sao để tiêu diệt Voldemort vĩnh viễn.

Trần Thịnh biết mình đã bước đầu giành được sự tin nhiệm của cụ Dumbledore, điều này giúp hần có thể dễ thở hơn nhiều trong những năm tới khi theo

học tại Hogwarts. Hiện tại, ít nhất cụ Dumbledore sẽ hoàn toàn xem hắn như một bộ óc suy luận siêu phàm. Nếu cụ có xem thám tử lừng danh Conan, dám cụ sẽ nghĩ đến nó là người lớn bị teo nhỏ lắm. Mà tất nhiên, cụ không thích thể giới Muggle đến mức đọc truyện tranh của họ.

Đã bắt đầu gần ngày thi, và từ khi trở lại sau nghỉ lễ Giáng sinh, Hermione bắt đầu cùng Trần Thịnh điên cuồng ôn tập cho kỳ thi cuối khóa lần này. Ngày chẳng bù với Trần Thịnh, hắn có thể cực kỳ chăm khi học, nhưng ôn thi thì không bao giờ nên kết quả thi cũng không phải lúc nào cũng khả quan. Giờ có Hermione kèm bên cạnh, hắn không thể không cùng cô bé ôn tập được.

Trận Quidditch giữa Gryffindor và Hufflepuff diễn ra với giáo sư Snape làm trọng tài. Người đàn ông khốn khổ ấy vì muốn đảm bảo không ai sẽ yểm bùa lên cây chổi của đứa con trai của người yêu và kẻ thù của ông ấy mà chạy đi làm trọng tài. Cũng thật khó cho thầy ấy.

Hermione nói cho Trần Thịnh biết về chuyện bác Hagrid đang ấp trứng một con rồng. Cái này hấp dẫn, nếu như có thể giữ lại con hắc long Na Uy ấy làm vật cưỡi, nó là một trợ lực tuyệt vời đấy. Trần Thịnh vẫn chưa bao giờ hoài nghi sức hấp dẫn của bản thân với các loài sinh vật. Hắn thậm chí hoài nghi đang lẽ ban đầu mình nên là Druid chứ không phải là Necromancer cơ. Vậy nên đối với việc thu phục con rồng sắp nở này, Trần Thịnh đứng là tự tin tràn đầy.

Cũng chính vì vậy mà Trần Thịnh mới rất tích cực chạy xuống chòi của bác Hagrid cùng Hermione để giúp bác ta ấp trứng rồng. Cả hai cùng nhau thảo luận về việc làm thế nào để nuôi được con rồng này, Trần Thịnh thậm chí còn bỏ công ra nghiên cứu về các bùa chú thu nhỏ sinh vật và bùa biến hình thành động vật nữa. Tất nhiên Hermione không có vẻ thích thú như vậy, cô bé vẫn rất lo lắng về chuyện rồng đã bị cấm nuôi nhốt từ năm 1700 rồi. Và chuyện căn nhà Hagrid ở là nhà gỗ, trong khi rồng vẫn hay phun lửa.

“Không sao đâu em, nếu hỏa hoạn mà đốt chết được người khổng lồ thì họ đã tuyệt chủng từ lâu, không cần phải chờ bị phù thủy săn giết mới còn lại một nhúm như hiện tại đâu.” – Trần Thịnh cười giải thích với cô bé khi biết cô nàng đang lo lắng chuyện cháy nhà. “Còn về chuyện luật nuôi, anh sẽ nói với cụ Dumbledore về chuyện này. Nếu như có một con rồng được thuần hóa để bảo vệ trường và cho học sinh có cái nhìn trực quan về loài sinh vật hùng mạnh này, anh nghĩ chắc cụ cũng rất vui về đề nó ở lại trường đấy.”

Chỉ cần nghĩ tới việc có một bầy rồng làm tiểu đệ, Trần Thịnh liền sáng khoái, lúc đó đi luyện cấp cũng thật nhẹ nhàng, vung tay một cái, một bầy rồng tiến lên phun lửa, lập tức kết thúc, quá đã.

Vấn đề hiện tại chỉ còn lại việc liệu Trần Thịnh có thể thuần phục được loài sinh vật đã được bộ pháp thuật xác định không thể thuần phục này hay không mà thôi. Nếu hắn cũng không làm được thì cũng không còn kế hoạch gì nữa cả.

Hôm nay vừa kết thúc lớp học thì Hermione đã chạy đến kêu Trần Thịnh cùng đến chòi của bác Hagrid vì con rồng đang nở. Trần Thịnh cũng thật háo hức vọt đi, bữa trưa cũng mặc kệ luôn. Đến nơi đã thấy cái trứng đen được để giữa bàn, bên trên có một vết nứt lớn. Trần Thịnh có thể cảm nhận được bên trong quả trứng, một tâm trạng háo hức muốn ra khỏi vỏ của con rồng con. Hắn lập tức đến sát bên quả trứng, dùng tinh thần lực đi khích lệ con rồng con. Nhận ra được con rồng con càng có vẻ phấn khích hơn, và mong muốn gặp được Trần Thịnh ngay, hắn mỉm cười, xem ra khả năng thuần phục con rồng này là rất cao đấy.

Chỉ chốc lát sau là con rồng nở, nó nhỏ xíu, đen thui, trên người vảy rồng cũng còn rất mềm mại, Trần Thịnh và Hagrid đều vui ra mặt. Ít nhất chuyện ấp trứng cũng là công sức của cả hai người cùng hợp tác. Con rồng con khi khò từ lỗ mũi của mình, sau đó kêu ré một tiếng, phóng lên đứng trên vai Trần Thịnh, móng vuốt non nớt bầu lầy áo chùng của nó.

“Hagrid, xem ra nó thích cháu hơn rồi ha ha!” – Trần Thịnh cười ha ha trêu ghẹo Hagrid, cũng không quên liên tục dùng tinh thần đi trao đổi với con rồng con. “Bác Hagrid, bác nghĩ một cái tên cho nó đi nhé. Con sẽ đi nói với thầy Dumbledore về chuyện có thể giữ nó lại trường không.” – Trần Thịnh cũng giao nhiệm vụ cho Hagrid. Vị bán người khổng lồ này cũng rất vui về nói: “Yên tâm đi Thịnh, bác sẽ nghĩ một cái tên thật hay cho nó. Cứ nghĩ đến việc có một con rồng tại trường Hogwarts là bác lại hưng phấn không thể kiềm lại được, ha ha ha!” – lão Hagrid cười lớn làm rung cả cái chòi của lão.

Hướng dẫn kiếm bạc, điểm cống hiến và \$ rất đơn giản

Số từ: 1596

Báo Lỗi

Bạn có thể dùng phím mũi tên trái phải để lùi chương hoặc sang chương.

```
Reading(7460,2638739,0); if($.cookie('cbackground'))
{ $('#wrap').css('background',$.cookie('cbackground'));if($.cookie('cbackground')=='#232323')$('.chapter').css('color','#777');} if($.cookie('cfont'))
$('.chapter').css('font-family',$.cookie('cfont')); if($.cookie('csize')) $('.chapter').css('font-size',$.cookie('csize')); if($.cookie('cline'))
$('.chapter').css('line-height',$.cookie('cline')); if($.cookie('cfull')=='container') $('#content').toggleClass('container container-fluid'); function
arrows_navigation(e) { e = e || window.event; if(e.keyCode == '37') { window.location.href=' truyen cv.com/vo-han-phong-luu/chuong-29/'; } else if
(e.keyCode == '39') { window.location.href=' truyen cv.com/vo-han-phong-luu/chuong-31/'; } } document.onkeydown = arrows_navigation;
```

Cảm ơn

Bạn đang đọc truyện *Vô Hạn Phong Lưu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 31: Vào Rừng Cấm

Thực tế mà nói, cụ Dumbledore cũng là một thành viên của hội đồng Warlock, cơ quan lập luật cho giới phù thủy qua các đại hội Warlock. Và hiện tại, khi mà một hy vọng có thể thuần phục loài rồng, đồng nghĩa với khả năng sẽ có thêm một nguồn sức mạnh cực kỳ to lớn trong cuộc chiến chống lại Voldemort, cụ lập tức đồng ý ngay. Ít nhất là cho đến khi con rồng có vẻ mất không chỗ, cụ hoàn toàn cho phép giữ nó lại trong trường.

Rời khỏi văn phòng hiệu trưởng sau khi đã hứa hẹn với cụ Dumbledore về chuyện sẽ cố hết sức thuần phục loài rồng, Trần Thịnh chiến thắng trở về căn nhà gỗ của lão Hagrid. Hiện tại căn nhà ấy đã che chắn bí bưng hết trơn, mỗi lần vào trong đều nóng đến cháy cả mỡ ra. Tuy nhiên Trần Thịnh cần nuôi dưỡng tình cảm với loài rồng, vậy nên hàng ngày trừ giờ đi học ra hầu như hần đều ở đây.

Con rồng con lớn rất nhanh, Hagrid đã đặt tên cho nó là Norbert, Trần Thịnh cũng không có ý kiến gì về chuyện đặt tên này, hần hoàn toàn là dân dờ tẹ trong lĩnh vực đó. Tuy nhiên ở vấn đề khác thì Trần Thịnh hoàn toàn ăn đứt Hagrid: giành tình cảm của con rồng con Norbert này.

Hiện tại con rồng đã to hơn trước rất nhiều, ít nhất cũng đã dài hơn một thước, và quậy kinh khủng, không có Trần Thịnh ở đó thì lão Hagrid có lẽ đã thương tích đầy người rồi. Trần Thịnh đoán chừng hai tuần nữa, nó sẽ to hơn cái chồi của bác Hagrid, lúc đó phải đưa nó vào rừng cấm ở thôi. Còn chuyện nó có quậy hay không không đáng lo, chỉ cần một tuần nữa Trần Thịnh sẽ làm cho nó tuyệt đối ngoan ngoãn.

Cụ Dumbledore cũng rất quan tâm chuyện này khi đến thăm con rồng Norbert vào cuối tuần. Hoàn toàn ấn tượng về khả năng thuần phục rồng của Trần Thịnh, cụ kích động:

“Làm cực kỳ tốt đấy Thịnh! Và cả Hagrid nữa! Cứ đà này, chúng ta sẽ có thêm nhiều sức mạnh có thể sử dụng khi đấu với Voldemort hơn.” – Mặc dù đến trình độ như Voldemort, một mình hần cũng có thể xử đẹp một con rồng trưởng thành. Những nếu là hai con, ba con, thậm chí cả đàn đây? Chưa kể đến việc mấy con rồng này có thể phối hợp với phù thủy cùng chiến đấu nữa thì sao? Đến lúc đó, e rằng Voldemort cũng phải bỏ chạy đi. Chưa kể đám Tử Thần Thực Tử cũng không mạnh như hần, không phải ai cũng đơn đấu rồng được.

“Vấn đề hiện tại là tài chính để nuôi rồng.” – Trần Thịnh vuốt ve con Norbert đang nằm bên cạnh chân mình cau mày nói – “Một con có thể thả tạm vào rừng cấm. Nhưng mà như vậy sẽ phá hoại nghiêm trọng đời sống của các sinh vật pháp thuật khác. Vậy nên tốt nhất chúng ta nên nuôi Norbert như là thú cưng. Tức là cho ăn chứ không để nó tự đi sinh tự diệt được. Em nghĩ khi đã hoàn toàn thuần phục nó rồi, ta nên thả nó sống ven biển, như vậy vừa có thể để nó săn cá biển, chúng ta cũng dễ dàng đi cho ăn nó. Có biến cũng dễ dàng triệu hồi nó đến chiến đấu.”

Còn về việc tiền vàng mua gia súc từ đâu đến, này dễ dàng, Trần Thịnh sẽ lợi dụng trên cơ sở các vật phẩm Muggle, chế tạo các vật phẩm tiện ích cho giới phù thủy. Đảm bảo sẽ cháy hàng thu bội tiền cho xem. Chuyện kinh doanh, nên nhờ hai anh em Fred và George hỗ trợ, họ là chuyên gia trong mấy chuyện này.

Nói hết kế hoạch ra cho cụ Dumbledore, sau khi được cụ đồng ý, Trần Thịnh cũng bắt tay vào làm việc. Quý thời gian của Trần Thịnh càng ngày càng hẹp lại, hoàn toàn chính là bận tới tấp mất ngủ. Cũng may hần không cô đơn, Hermione luôn bên cạnh hần, vậy nên công việc cũng không còn quá nhàm chán nữa.

Nếu nói đến chuyện Trần Thịnh đang làm, hiện tại hần đang phát triển một món đồ mà có lẽ ai cũng đã biết, đó là máy nghe nhạc cá nhân. Nếu như thành công thì món đồ mà pháp kết hợp với kỹ thuật này chắc chắn sẽ bán chạy. Nhất là giới quý tộc phù thủy, hoàn toàn chính là dư tiền thích hưởng thụ lực lượng nồng cốt.

Chuyện này cũng không đơn giản, đầu tiên là nó không thể dùng pin, Trần Thịnh đang nghĩ tới việc khắc một pháp trận có khả năng tự động tụ tập ma lực trong không khí để tự tạo năng lượng hoạt động cho mình. Nếu thành công với thí nghiệm nho nhỏ này, Trần Thịnh có thể ném thủ tạo một tụ ma lực pháp trận lên áo chùng của mình chẳng hạn. Mục đích là tăng lên lượng ma lực trong không khí xung quanh hần, như vậy khi hần thực hiện pháp thuật, độ mạnh yếu sẽ gia tăng đáng kể.

Nói hơi xa rồi, hiện tại quay lại thực tế chút. Như chúng ta đều biết, sự kiện con rồng sẽ dẫn đến chuyện Harry đụng độ Voldemort trong rừng cấm khi đi tìm hiểu về chuyện mấy con bạch kỳ mã bị tấn công. Nhưng bây giờ Trần Thịnh đã giải quyết êm chuyện con rồng đó rồi nên giờ đến lượt hần phải tự đi giải quyết chuyện bạch kỳ mã. Số là quan hệ giữa Trần Thịnh và lão Hagrid đã rất thân với nhau nhờ vào vụ con rồng. Vậy nên hiện tại khi có một vụ tấn công bạch kỳ mã xảy ra, lão Hagrid lập tức nhờ đến Trần Thịnh cùng đi xem sao.

Bạch kỳ mã là một loài ma pháp sinh vật đầy quyền năng và nhanh nhẹn, vì vậy khi có một thứ xuất hiện trong rừng cấm và có thể tổn thương được con bạch kỳ mã, lão Hagrid cũng ngần không muốn đi một mình. Lão nghĩ ngay đến chuyện nhờ Trần Thịnh cùng con rồng Norbert giúp đỡ. Sau vụ con rồng, giờ không ai xem Trần Thịnh là một học sinh năm nhất nữa, nhất là khi cụ Dumbledore cực kỳ tin tưởng nó. Tất nhiên lần đầu tiên chạm mặt Voldemort, Trần Thịnh không thể bỏ qua, nếu được hần còn muốn diệt luôn hần cho khỏe nợ.

Tối hôm đó, sau khi kêu lên Norbert lúc này đã dài đến ba mét, cùng với Hagrid, con chó Fang và Harry (cái này là theo yêu cầu của cụ Dumbledore, nói là giúp Harry rèn luyện), cả nhóm bắt đầu đi vào rừng cấm.

Hagrid và Harry cùng với con chó Fang một nhóm, Trần Thịnh cùng với Norbert một nhóm cùng nhau tìm kiếm. Không thể nói, này cũng là lần đầu Trần Thịnh đến rừng cấm vào ban đêm, lúc trước hần toàn đến vào buổi chiều, thường là một mình, thỉnh thoảng cùng Hermione nữa. Chủ yếu là Trần Thịnh không cưỡng lại được sức hấp dẫn của rừng xanh đối với hần. Hiện tại ban đêm, lại thêm một mình nên Trần Thịnh không khách khí lập tức triệu hồi golem đất cùng với quân đoàn khô lâu của mình ra để canh giới. Mặc dù qua bao nhiêu thế giới đi nữa, cái tính sợ chết của hần cũng không đổi.

À, quên không cập nhật trạng thái của Trần Thịnh, sau khi không ngừng luyện tập tại Hogwarts, hiện tại, hắn có thể cùng lúc gọi được 10 khô lâu binh cùng ba khô lâu pháp sư rồi. Tự khô lâu binh đoàn của hắn cũng đã hình thành một sức chiến đấu không thể khinh thường, chưa kể golem đất đã đạt cấp 8, cũng đã mạnh hơn nhiều.

Norbert cao to hiện tại đang đứng trên vai hắn, à không phải là Norbert ba mét, mà là Nobert thu nhỏ chỉ còn nửa mét thôi, tuy vậy cũng khá là nặng đấy. Trần Thịnh đã thành công trong việc biến nhỏ Norbert lại khi cần, chẳng hạn như hiện tại. Thân hình ba mét của nó nếu luồn lách trong rừng cấm cùng Trần Thịnh thì quá ư là khó, vậy nên hắn thu nhỏ nó lại cho tiện. Khi cần Trần Thịnh chỉ việc suy nghĩ, lập tức bùa thu nhỏ sẽ được giải, và một con rồng ba mét sẽ xuất hiện giúp hắn chiến đấu.

Đi không biết bao lâu, rốt cuộc Trần Thịnh cũng nhìn thấy manh mối của chuyến đi này: một vết máu màu ánh bạc, lấp lánh dưới nền rừng cấm trong đêm đen, đẹp đẽ như ánh trăng rằm, thê thảm như một tiếng kêu cứu trong rừng rậm.

Hướng dẫn kiếm bạc, điểm cống hiến và \$ rất đơn giản

Số từ: 1571

Báo Lỗi

Bạn có thể dùng phím mũi tên trái phải để lùi chương hoặc sang chương.

```
Reading(7460,2638740,0); if($.cookie('cbackground'))
{ $('#wrap').css('background',$.cookie('cbackground'));if($.cookie('cbackground')=='#232323')$('.chapter').css('color','#777');} if($.cookie('cfont'))
$('.chapter').css('font-family',$.cookie('cfont')); if($.cookie('csize')) $('.chapter').css('font-size',$.cookie('csize')); if($.cookie('cline'))
$('.chapter').css('line-height',$.cookie('cline')); if($.cookie('cfull')=='container') $('#content').toggleClass('container container-fluid'); function
arrows_navigation(e) { e = e || window.event; if (e.keyCode == '37') { window.location.href=' truyen cv.com/vo-han-phong-luu/chuong-30/'; } else if
(e.keyCode == '39') { window.location.href=' truyen cv.com/vo-han-phong-luu/chuong-32/'; } } document.onkeydown = arrows_navigation;
```

Cảm ơn

Bạn đang đọc truyện *Vô Hạn Phong Lưu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32: Đấu Với Quirrell - Voldermort

“Nhanh lên thôi, hy vọng chúng ta tới kịp để cứu lấy con bạch kỳ mã này!” – Trần Thịnh ngồi xuống xem xét vết máu hướng về đâu, sau đó ra lệnh cho các khô lâu tản ra. Trần Thịnh cũng các khô lâu của mình có một mối liên hệ, giúp hắn có thể dựa vào ngọn lửa linh hồn trong mắt khô lâu cảm nhận xung quanh.

“Hướng này!” – Trần Thịnh cảm nhận một lúc, phát hiện vết máu hướng đi lập tức tập trung toàn bộ khô lâu về hướng đó xuất phát. Bản thân hắn trong tay đã lăm lăm cây đũa phép, trên trán, mồ hôi rịn ra lấm tấm. Tất cả cơ bắp trong cơ thể bắt đầu căng cứng, sẵn sàng chiến đấu. Đối thủ lần này không phải dễ chơi.

Chạy băng băng trong rừng cấm liên tục thêm chừng mười phút, rốt cuộc Trần Thịnh đã thấy được mục tiêu: một con bạch kỳ mã đang nằm thoi thóp trên nền rừng. Bốn vó thon dài co lại, trong đôi mắt vừa hé mở ra khi nghe tiếng động do Trần Thịnh đến gây ra tràn ngập sợ hãi, tuyệt vọng. Trần Thịnh phóng đến bên người nó ngồi xuống xem xét. Có vẻ vẫn còn cứu được. Trần Thịnh thì thầm các câu thần chú chữa thương, khép lại các miệng vết thương trên người nó.

“Vết thương gây ra bằng phép thuật hắc ám. Phép thuật chữa thương không có tác dụng lớn. Phải dùng đến nó thôi.” – Trần Thịnh lăm bằm, trong tay xuất hiện một bình thuốc màu tím, đó chính là bình thuốc “thần dược” trong Diablo. Hắn nhanh chóng mở nắp chai thuốc, nâng đầu con bạch kỳ mã lên, nghiêm túc nói:

“Tin tưởng tôi, uống thứ này vào thử xem” – Bạch kỳ mã khó nhọc mở miệng ra, Trần Thịnh lập tức rót hết cả chai vào miệng nó. Lập tức điều thần kỳ diễn ra, các vết thương trên người nó bốc lên khói đen, sau đó nhanh chóng khép lại. Tuy nhiên Trần Thịnh lại phát hiện một vấn đề khác, con bạch kỳ mã vẫn còn rất yếu, không thể nào đứng lên được.

“Mấy cái lời nguyên hắc ám này cũng bá đạo thật, còn cần máu tươi mới có thể giải quyết hết được.” – Trần Thịnh lăm bằm. Trong ánh mắt kinh ngạc của con bạch kỳ mã, Trần Thịnh dùng đũa phép cắt một đường trên cổ tay mình, lập tức máu tươi chảy ròng, rơi vào miệng bạch kỳ mã nằm dưới đất.

Mất gần một lít máu, rốt cuộc lời nguyên mới được hóa giải hết, mà con bạch kỳ mã cũng đã hoàn toàn khỏe lại, nó đứng lên, đôi mắt to tròn nhìn Trần Thịnh. Còn nhân vật chính của chúng ta hiện tại đã ngồi bệt trên nền rừng vì mất máu quá nhiều. “Nào giờ đi hiến máu nhiều nhất cũng lấy có 550ml, giờ một hơi hơn 1000ml, đuối rồi!”.

Lo sợ chúa tể hắc ám hay Quirrell sẽ đến ngay lập tức, Trần Thịnh biến Norbert về kích thước ban đầu, con rồng lo lắng quay xung quanh hắn rùng rợn,

báo hiệu nguy hiểm đang đến gần.

“Không ổn rồi! Bạch kỳ mã, lập tức chạy về với bầy đàn của người đi, ít nhất hết năm nay cũng đứng ra ngoài đây nữa, và đừng đi một mình. Năm nay khu vực bìa rừng không yên ổn đâu.” – Trần Thịnh vịn Norbert đứng lên, đối với bạch kỳ mã nói.

Làm hán ngạc nhiên là bạch kỳ mã không bỏ đi, nó chỉ hí một tiếng, cọ đầu vào người Trần Thịnh, ngửi ngửi mùi hán, sau đó đứng bên cạnh hán, tư thế như muốn chiến đấu cùng hán vậy. “Cái này lạ, không phải nói bạch kỳ mã chỉ bị hấp dẫn bởi các trinh nữ sao? Không lẽ trên người mình có mùi Hermione?” – Trần Thịnh bó chiếu. Hán cũng không kịp tự hỏi lâu thì một bóng đen lướt tới trên nền rừng.

“Ồ hô hô, hung thủ của chúng ta đã đến rồi. Định đến hưởng dụng bữa tiệc máu bạch kỳ mã sao? Đáng tiếc ta đã chữa lành cho nó, người công tội rồi.” – Trần Thịnh cười nhạo bóng đen, hán cũng không nói thẳng tên Quirrell, sợ tên này bị lộ làm chuyện điên rồ thì khổ hán. Ngược lại với vẻ thoải mái của Trần Thịnh, bóng đen phần nộ rít gào khi nhìn thấy bạch kỳ mã đã khỏe re đứng cạnh Trần Thịnh. Không khí xung quanh như đặc quánh lại, không lời nào dư thừa nữa, cả hai cùng xuất thủ:

“Stupefy!” “Avada Kedavra!” – Cả hai đều nhảy sang một bên né tránh lời nguyên phóng tới. Trần Thịnh quay về bóng đen hét lên “Expelliarmus!” nhưng bóng đen cũng né luôn. Khi bóng đen định phản đòn thì Norbert đã phóng tới, một cột lửa phun ra khiến bóng đen không kịp hoàn thành lời nguyên tấn công mà phải thay thế bằng một bùa chắn.

“Reducto!” – Trần Thịnh tung ra một lời nguyên nổ tung, nổ văng bóng đen sang một bên. Lúc này bạch kỳ mã cũng xung phong, trên đầu chiếc sừng sáng lên bạch quang. Trần Thịnh tin chắc ăn một sừng này không dễ chịu gì. Bóng đen tất nhiên cũng nghĩ vậy nên lập tức khoảng cách ngắn gọn thỏ, né được đòn xung phong của bạch kỳ mã. Chưa kịp thở lấy hơi thì đón chào hán là ba quả cầu lửa bằng sét của ba con khô lâu pháp sư đánh tới.

“Àm!” – Cả ba quả cầu lại trúng bùa chắn của bóng đen. Lần này nó quyết định bỏ chạy ngay lập tức. Trần Thịnh cũng không cản được bóng đen thoát đi nếu nó muốn. Ngay khi Trần Thịnh ra lệnh cho mười bộ khô lâu bình chặn đường, hán liền mất liên lạc với bốn bộ khô lâu. Trong chớp mắt bóng đen đã giải quyết bốn bộ khô lâu bằng một bùa nổ tung, thoát khỏi vòng vây.

“Xem ra chúng ta vẫn chưa đủ trình đấu với anh Vol nh?” – Trần Thịnh cười cười nói. Hán biết thế nào lúc này cũng là do Voldemort chiếm lấy cơ thể Quirrell để chiến đấu. Chứ với trình độ của Quirrell, khó mà trốn thoát khi bị hai sinh vật huyền bí mạnh mẽ cùng một phù thủy vây đánh như vậy. Ít nhất hán sẽ không thoát được mà không có tí thương tích nào như lúc này.

“Mày cần lớn nhanh lên Norbert à. Tao không thấy an toàn chút nào khi anh Vol vẫn cứ lảng vảng ở đây rồi.” – Trần Thịnh vỗ vỗ đầu con rồng Norbert. Nó hiện tại đang khịt khịt từ mũi bất mãn khi để đối thủ chạy mất. “Và chú mày nữa, cảm ơn chú mày đã ở lại chiến đấu cùng bọn ta.” – Trần Thịnh cũng quay sang xoa xoa hai má con bạch kỳ mã.

“Người ta là nữ mà, sao lại gọi người ta là chú mày chứ!” – Một giọng nói vang lên trong đầu Trần Thịnh. Và trong ánh mắt kinh ngạc của Trần Thịnh, con bạch kỳ mã trước mặt hán cả người sáng lên bạch quang. Chuyện tiếp theo khiến Trần Thịnh trợn mắt: từ trong bạch quang, một cô gái xuất hiện, dung mạo thánh khiết như thiên sứ, mái tóc trắng bạc, trên đầu một cái sừng nhỏ nhỏ chứng tỏ cô nàng không phải nhân loại.

“Ồi mẹ ôi! Bạch kỳ mã biến thành người được sao trời?” – Trần Thịnh cảm thán, thế giới phép thuật quả là thần kỳ, không chuyện gì là không xảy ra được. Trần Thịnh nhìn sang Norbert, không biết tên này có biến hình thành người được không nữa.

“Anh không cần nhìn nó, rồng không biến thành người được đâu. Chỉ có bạch kỳ mã sau khi chấp nhận một nhân loại và uống máu của họ, thì mới có thể biến thành hình dáng nhân loại được thôi.” – Bạch kỳ mã, à không, cô gái trước mặt Trần Thịnh mở miệng nói chuyện, vẫn còn phát âm khá ngọng nghịu do lần đầu nói bằng miệng.

“Em là Elize. Là thành viên của đàn bạch kỳ mã sống tại rừng cấm này. Cảm ơn anh đã cứu em.” – Cô gái, à không, Elize nhỏ nhẹ nói. “Nếu mình nhớ không lầm là được bạch kỳ mã chấp nhận nữa mà? Có lẽ nào? Ahii?” – Trần Thịnh suy nghĩ vẩn vơ trong đầu. Cảm giác thật kích thích nha, có một con bạch kỳ mã... “Đúng vậy em sẽ đi theo anh, giờ anh là...chồng em!” – một tiếng nói vang lên làm Trần Thịnh hết hồn.

Hướng dẫn kiếm bạc, điểm cống hiến và \$ rất đơn giản

Số từ: 1529

Báo Lỗi

Bạn có thể dùng phím mũi tên trái phải để lùi chương hoặc sang chương.

```
Reading(7460,2638741,0); if($.cookie('cbackground'))
{ $(' #wrap').css('background',$.cookie('cbackground'));if($.cookie('cbackground')=='#232323')$('.chapter').css('color','#777'); } if($.cookie('cfont'))
{ $('.chapter').css('font-family',$.cookie('cfont')); if($.cookie('csize')) $('.chapter').css('font-size',$.cookie('csize')); if($.cookie('cline'))
{ $('.chapter').css('line-height',$.cookie('cline')); if($.cookie('cfull')=='container') $('#content').toggleClass('container container-fluid'); function
arrows_navigation(e) { e = e || window.event; if(e.keyCode == '37') { window.location.href=' truyen.com/vo-han-phong-luu/chuong-31/'; } else if
(e.keyCode == '39') { window.location.href=' truyen.com/vo-han-phong-luu/chuong-33/'; } } document.onkeydown = arrows_navigation;
```

Cảm ơn

Bạn đang đọc truyện *Vô Hạn Phong Lưu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 33: Việc Vật Trước Kỳ Thi

Trần Thịnh đang trên đường trở về lâu đài cùng Hagrid và Harry, nhiệm vụ hôm nay con như viên mãn hoàn thành rồi. Cứu được bạch kỳ mã, đánh đuổi bóng đen bí ẩn tấn công các bạch kỳ mã trong rừng cấm. Vậy nên hiện tại cả bọn kéo nhau trở về lâu đài.

Tất nhiên riêng Trần Thịnh thì còn có vài thu hoạch khác, kinh nghiệm chiến đấu tại thế giới này, cũng như ước lượng về sức mạnh kẻ địch có cái thiện. Rồi biết bạn đang nghĩ gì mà, cô nàng bạch kỳ mã Elize chứ gì? Cô bé đã trở về với đàn của mình rồi, cả hai hẹn nhau kết thúc kỳ thi cuối năm Trần Thịnh sẽ đến thăm cô.

Trần Thịnh trở lại lâu đài chuyện đầu tiên chính là đến thư viện xem những ghi chép về bạch kỳ mã. Theo những gì ghi chép thì vào thời cổ đại, khi nhân loại vẫn chưa là mạnh nhất trên thế giới, bạch kỳ mã có thể dễ dàng thấy được. Ngoài ra còn có yêu tinh, tinh linh, rồi người lùn... Lúc đó, tinh linh đứng đầu trong thế giới vì sinh mệnh dồi dào, khả năng phép thuật mạnh mẽ. Tuy nhiên khi con người phát minh ra đũa phép thì mọi chuyện bắt đầu thay đổi.

Con người, với khả năng sinh sản hơn hẳn tinh linh, lại có thêm đũa phép khiến khả năng phép thuật tăng mạnh, bắt đầu chiếm ưu thế. Họ tiêu diệt từng bộ phận tinh linh, đến khi các tinh linh cùng các loài sinh vật phép thuật khác liên hợp lại để chống lại loài người, mọi chuyện đã quá muộn. Nhân loại chiến thắng cuộc chiến cổ đại đó, trở thành bá chủ địa cầu. Tới hiện tại thì đã rất lâu rồi không ai từng phát hiện được tung tích của bá chủ địa cầu một thời tinh linh nữa. Người ta cho rằng loài sinh vật cực kỳ mạnh mẽ có thể làm phép thuật cường đại không cần đũa phép này đã tuyệt chủng rồi. Yêu tinh thì sau một lần khởi nghĩa thất bại, rồi cuộc ký kết hiệp ước với loài người kéo dài hơn ngàn. Rồi, đồng minh mạnh mẽ của tinh linh ngày trước, giờ thành như súc vật của loài người, thỉnh thoảng lại bị giết để lấy máu, tim, da vân vân làm tài liệu phép thuật.

Bạch kỳ mã, từng là vật cưỡi của các nữ tinh linh mạnh mẽ, giờ lưu lạc đến mức độ cũng thành đối tượng thỉnh thoảng bị giết để lấy nguyên liệu pháp thuật của nhân loại. Bọn nhân mã càng khỏi nói, lúc nào cũng kiêu ngạo mà không biết tình cảnh của mình thảm hại cỡ nào, hoàn toàn chính là con người phát tay một cái là diệt tộc. Nói chung bước ngoặt của mọi chuyện này là đũa phép.

Trần Thịnh cảm khái, thế giới Harry Potter này phức tạp hơn hẳn tưởng nhiều. Bảy quyển sách, tám bộ phim chỉ là chút xíu phần nổi của tảng băng trôi thôi. Điều này cũng khiến Trần Thịnh cảm thấy thật thú vị, càng có nhiều thứ hấp dẫn hơn rồi, không phải lúc nào cũng bám vào cốt truyện mà làm nữa, nhưng mà cũng đồng nghĩa với việc nguy hiểm hơn nhiều.

Ra khỏi thư viện, Trần Thịnh không để ý đụng trúng một nữ sinh trước mặt khiến sách trên tay rơi hết xuống đất. Hắn vội vàng xin lỗi rồi cùng nàng nhặt sách lên trả lại. Lúc này Trần Thịnh mới phát hiện người hắn đụng trúng là Cho Chang cùng nhà với hắn, trên hắn một năm. Cô bé là một người Trung Quốc nhập cư tại Anh quốc, nàng có một mái tóc đen dài, cùng một đôi mắt đen lấy lay động lòng người. Tất nhiên nàng rất đẹp, không giống như trong phim chọn diễn viên đầu, tự tưởng tượng thôi.

“Là Cho à? Xin lỗi nhém, mình vô ý quá!” – Trần Thịnh cười trả lại sách cho Cho Chang. Cô bé cũng rất vui vẻ nhận lại đồng sách của mình. “Cậu cũng là người châu Á hả?” – Mặc dù cùng nhà, nhưng cách biệt một năm, thêm nữa Cho Chang lại thường chơi chung với các bạn nữ thôi nên cũng không có nói chuyện với Trần Thịnh.

“Mình đến từ Việt Nam, một nước phía nam Trung Quốc. Cậu là người Trung Quốc đúng không? ‘xin chào’ (các câu trong dấu ‘’ là bằng tiếng của người nước đó, ở đây là tiếng Trung)” – Lúc trước có học tí tiếng Trung từ đám bạn, giờ có chỗ xài há há.

Tất nhiên là Cho Chang rất vui vì có người nói được một hai câu tiếng Trung với cô, là một người nhập cư, lại là người châu Á, cô cũng khá tự ti tại đây. Giờ có một người cũng là người châu Á nói chuyện với cô làm cô rất vui. Cả hai trò chuyện rất vui vẻ về mọi thứ. Cho Chang đã là học sinh năm hai nên nàng cũng có nhiều thứ để nói cho Trần Thịnh, chẳng hạn như về các môn học...

Nói chuyện một lúc thì cả hai liền tạm biệt nhau, hiện tại đã kề sát ngày thi, hầu như cả tháp Ravenclaw đều đang điên lên vì bài vở. Mặc dù đã rất lâu không có đợt được cúp nhà nhưng Ravenclaw vẫn luôn xếp đầu về thành tích học tập, nhất là điểm thi. Tất nhiên Trần Thịnh biết năm nay người đứng đầu điểm thi không phải nhà Ravenclaw rồi, nhưng mà hắn cũng không có hứng thú đi tranh ngôi vị đứng đầu học tập với Hermione. Hắn còn nhiều chuyện khác cần phải làm nữa.

Giờ có vẻ như chỉ có mình Trần Thịnh cô đơn rồi. Hermione cũng rất bận chuyện ôn luyện bài vở của mình nên không thể cùng hắn làm mấy chuyện không liên quan đến học tập được. Thành ra Trần Thịnh thành người cô đơn.

Nếu Trần Thịnh nhớ không lầm thì ngày kết thúc cuộc thi cuối năm là ngày Quirrell hành động. Trần Thịnh cũng đã viết thư nhắc nhở Dumbledore về chuyện Quirrell có thể sẽ hành động trong thời gian gần đây. Còn chuyện cụ có tiếp thu hay không thì hắn cũng không biết nữa, khó nói lắm. Trần Thịnh luôn nghĩ rằng rất có thể cụ sẽ để Harry tham gia vào chuyện này, vì mục đích rèn luyện chứa cứu thế.

Máy nghe nhạc của Trần Thịnh đã được chừng 50% tiến độ rồi, giờ hắn chỉ còn lại vấn đề cuối là cách cập nhật bài hát. Hắn đang do dự chuyện có nên cho luôn các bài hát của thế giới Muggle vào hay không. Nói thật là các bài hát của thế giới phù thủy Trần Thịnh không cảm mạo cho lắm, nó cứ quái quái thế nào ấy.

Kỳ thi cuối cùng cũng đến. Tất cả học sinh năm nhất đều tham gia vì năm nay không có đứa nào nằm liệt giường khi đang thi cả. Cả bọn thi viết, rồi thực hành. Môn bùa chú, giáo sư Flitwick yêu cầu bọn nhỏ khiến cho một quả dưa chạy băng qua một cái bàn, Trần Thịnh cho nó chạy với vận tốc của Usan

Bolt, điểm tuyệt đối. Môn biến hình là biến chuột thành hộp thuốc lá, càng đẹp điểm càng cao, nếu còn râu thì bị loại, hắc biến con chuột thành một hộp thuốc lá bằng bạc có khắc hoa văn rất tinh mỹ, bên trên còn có một dòng chữ hút thuốc có hại cho sức khỏe. Giáo sư McGonagall bật cười vì hộp thuốc lá của hắc, điểm tối đa. Môn độc dược thì khỏi nói, giáo sư Snape đứng cạnh bên cạnh tụi nó trong khi tụi nó điều chế thuốc lú lẩn. Trần Thịnh thì trong một năm qua cũng đã làm thử khá nhiều nồi thuốc, dễ dàng thông qua.

Rốt cuộc ngày thi cuối, lịch sử pháp thuật đã đến, khi giáo sư Binns thu các cuộn giấy da lại, mọi người lập tức hoan hô vì cuối cùng kỳ thi cũng đã kết thúc. Hiện giờ cả bọn có thể thoải mái đến tuần sau, trước khi kết quả thi công bố.

Trần Thịnh cũng không có thời gian chờ đợi, hắc lập tức chạy vào rừng cấm. Tối hôm nay sẽ lại có một cuộc chiến xảy ra, vậy nên hắc cần tất cả các trợ thủ.

Một hơi chạy đến nơi ở của Norbert trong rừng cấm, là một ngọn núi nhỏ trong rừng. Trần Thịnh gặp Norbert đang nằm ngủ. Con rồng nhỏ này giờ đã lớn gấp đôi, thân hình sáu mét keng cang của nó đang nằm cuộn lại trong cái hang rồng Trần Thịnh làm cho nó. Trong mũi phát ra từng đợt khói theo nhịp thở của anh chàng.

“Norbert! Dậy thôi, có chuyện vui rồi, đi thư giãn gân cốt chút đi nào!”

Hướng dẫn kiếm bạc, điểm cống hiến và \$ rất đơn giản

Số từ: 1580

Báo Lỗi

Bạn có thể dùng phím mũi tên trái phải để lùi chuong hoặc sang chuong.

```
Reading(7460,2638742,0); if($.cookie('background'))
{$('#wrap').css('background',$.cookie('background'));if($.cookie('background')=='#232323')$('.chapter').css('color','#777');} if($.cookie('cfont'))
$('.chapter').css('font-family',$.cookie('cfont')); if($.cookie('csize')) $('.chapter').css('font-size',$.cookie('csize')); if($.cookie('cline'))
$('.chapter').css('line-height',$.cookie('cline')); if($.cookie('cfull')=='container') $('#content').toggleClass('container container-fluid'); function
arrows_navigation(e) { e = e || window.event; if(e.keyCode == '37') { window.location.href=' truyen cv.com/vo-han-phong-luu/chuong-32/'; } else if
(e.keyCode == '39') { window.location.href=' truyen cv.com/vo-han-phong-luu/chuong-34/'; } } document.onkeydown = arrows_navigation;
```

Cảm ơn

Bạn đang đọc truyện *Vô Hạn Phong Lưu* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34: Chuẩn Bị

Trần Thịnh vừa kêu lên Norbert, định mang theo anh chàng trở về lâu đài thì một bóng trắng vụt qua cánh rừng, lao lên ngọn núi, đứng lại trước cửa hang. Đó là Elize, nhưng mà sao nàng đến đây chứ? Do biết đây là hang rồng nên rất ít sinh vật dám bén mảng đến khu vực này, không ai muốn làm một chuyến du lịch vào bụng rồng cả.

Cô nàng bạch kỳ mã biến lại thành hình người, lập tức phóng tới Trần Thịnh, ôm chầm lấy hắc: “Em nhớ anh!” – nàng nỉ non bên tai Trần Thịnh.

Cái này quá đã! Ôm trong người thân hình mềm mại của Elize, hay chính xác hơn là đang nằm trong lòng nàng, Trần Thịnh ngửi thấy mùi thơm từ cơ thể nàng. Nói thế nào nhỉ, một mùi hương thanh tân, sáng khoái cả người, là mùi của tự nhiên. Lại nói mặc dù hiện tại Trần Thịnh hoàn toàn chính là thân hình một cậu nhóc 15 tuổi, nhưng mà hắc vẫn thấp hơn Elize, chỉ cao đến ngực nàng, vậy nên hoàn toàn chính là nằm trong lòng. Một năm qua Trần Thịnh đã cao lớn lên rất nhanh, có lẽ đến năm hai hắc sẽ khôi phục thân cao ban đầu. Lúc đó mới chính thức là “ôm Elize vào lòng”.

“Em vẫn khỏe hả? Sao em lại đến đây? Anh định đi thăm em đây. Anh vừa thi xong rồi.” – Trần Thịnh ngược nhìn cô nàng, trên gương mặt trắng ngần ấy đã xuất hiện vài vệt nước mắt, hắc bèn đưa tay lau đi giúp nàng. Elize vui vẻ hưởng thụ sự quan tâm đó, nàng nói: “Sau đêm anh cứu em, em và Norbert cũng quen biết nhau. Với lại rồng và bạch kỳ mã từng là chiến hữu thời cổ đại, vậy nên em cũng thường đến đây chơi với Norbert cho đỡ buồn. Hôm nay em có cảm giác là anh sẽ đến nên em liền đến sớm hơn bình thường, quả nhiên là gặp được anh.” – “cái này có vẻ như là công lao của chuyện cho cô nàng uống máu của mình à nha” – Trần Thịnh nghĩ thầm trong lòng.

“Hôm nay anh đến để cùng Norbert đi chiến đấu chống lại kẻ thù, rất có thể kẻ đã tấn công em hôm nọ tối nay sẽ lấy cắp một thứ đang được canh giữ trong trường Hogwarts, anh phải ngăn chặn chuyện này lại.” – Trần Thịnh vuốt ve mái tóc trắng như tuyết của Elize. Hiện tại nàng đang nằm gối đầu lên đùi Trần Thịnh, mái tóc trắng như tuyết xỏa tung trong lòng hắc.

“Em có thể giúp anh, cho em theo anh về lâu đài với!” – Elize nhìn Trần Thịnh, trong mắt tràn đầy lo lắng nói. Bóng đen hôm đó rất mạnh, nàng biết điều đó, nên khi nghe Trần Thịnh nói chuẩn bị chiến đấu cùng bóng đen đó lần nữa, nàng lập tức muốn đi giúp sức.

Trần Thịnh cũng không lần nhân, hấn đồng ý ngay. Sau đó Trần Thịnh hẹn gặp Elize và Norbert tối nay tại bìa rừng cấm rồi lập tức trở về. Hấn còn cần tìm thêm viện quân nữa. Rất có thể Voldemort sẽ khống chế thân thể Quirrell để chiến đấu, như vậy thì sẽ cực kỳ nguy hiểm. Và viện quân mà Trần Thịnh tìm kiếm, đã tự tìm đến Trần Thịnh.

“Sao? Các cậu muốn tớ cùng đi lấy hòn đá phù thủy hả?” – Mặc dù liên tục phun bọt cặp đôi Harry và Ron, nhưng mà thực tế quan hệ của hấn với họ cũng không tệ lắm, ít ra Trần Thịnh luôn giúp hai tên lơ ngơ này khi có thể. Harry cũng biết Trần Thịnh từng cứu mạng hấn một lần trong trận Quidditch, nên Harry vẫn luôn rất tin tưởng Trần Thịnh. Chưa kể đến mối quan hệ vi diệu hiện tại giữa Trần Thịnh và Hermione, một người bạn khác của Harry và Ron, mặc dù không thân như trong truyện nữa.

“Đúng vậy, bọn mình nghi ngờ là Snape đang định đánh cắp hòn đá vào tối nay, mà thầy Dumbledore lại đi vắng rồi. Bọn mình phải hành động ngay vào tối nay.” – Harry nghiêm trọng nói.

“Phải gọi là giáo sư Snape, Harry à. Và theo mình nghĩ thì không phải thầy Snape đang định ăn cắp hòn đá đầu Harry, mình nghĩ là một người khác cơ. Nhưng cũng không chắc là ai!” – Trần Thịnh nhún mày nói. Hấn đang cố tưởng tượng cảm giác của Harry sau khi thù hận Snape bảy năm, rồi biết được sự thật, rồi lại nghĩ lại những gì nó đã làm với Snape trong quá khứ. “Ờ ờ, chắc chắn là tràn ngập hối hận và tự trách. Cho mi chữa thói tự cho là đúng đó. Đúng là chỉ có đôi mắt là giống mẹ, còn lại là một bản từ cha khác ra mà.”

Nhìn thấy Harry định nói gì nữa, Trần Thịnh lập tức ngắt lời: “Nhưng giờ không quan trọng là ai định lấy hòn đá, điều quan trọng là hiện tại thầy Dumbledore đã đi vắng, và các giáo sư khác không tin tưởng chúng ta, vậy nên chúng ta cần đi lấy hòn đá ngay lập tức trong đêm nay. Nếu Voldemort có được nó, cả lũ chúng ta sẽ tiêu hết. Hay ít nhất, trong bốn người chúng ta, chỉ có mình là có thể không bị Voldemort truy sát.” – Trần Thịnh nghiêm trọng nói.

Lần này đến lượt ba đứa nhóc ngẩng ra, Ron hỏi tại sao thì Trần Thịnh nhếch miệng nói: “Harry không cần nói, Ron là vì gia đình cậu vẫn luôn chống lại Voldemort, thân cận với Muggle, không phải gia đình cậu vẫn luôn bị gọi là sự sỉ nhục của phù thủy thuần huyết sao? Còn Hermione, phù thủy xuất thân từ Muggle, không cần nói cũng biết rồi. Vì vậy, cho dù không vì hai cậu, mình cũng sẽ vì Hermione mà tham gia chuyện này. Ít nhất hiện tại nếu Voldemort tái xuất, mình không tự tin đủ mạnh để bảo vệ Hermione an toàn.” – Cái này là Trần Thịnh thuần túy kiểm điểm trước mặt Hermione. Có gì hấp dẫn hơn một người nam nhân sẵn sàng lao vào nguy hiểm, chống lại chúa tể hắc ám, phù thủy mạnh nhất thời hiện đại, để cứu mình khỏi nguy cơ bị chúa tể hắc ám tấn công sao? Cứ nhìn vẻ mặt xúc động hai mắt tràn đầy nước mắt của Hermione, liền hiểu Trần Thịnh thành công đến thế nào.

Thế là cả bọn hẹn nhau, chờ đến nửa đêm sẽ gặp nhau tại hành lang lâu ba. Hermione cũng không trở về tháp Gryffindor tham khảo sách vở sau khi nghe được lời khuyên của Trần Thịnh: trước đại chiến, nên đề đầu óc thả lỏng. Cô nàng cũng có vẻ tự tin hơn nhiều khi có Trần Thịnh bên cạnh, ít nhất hấn vẫn luôn tỏ ra đáng tin hơn hai ông chú kia. Và Hermione cũng biết thực sự Trần Thịnh giỏi đến mức nào, có vẻ cô bé chỉ thắng được Trần Thịnh về khoản học tập và khả năng đọc sách kinh người của mình thôi.

Cho nên hiện tại một nhóm bốn đứa đang dạo chơi dọc bờ hồ, kể cả Harry và Ron cũng cảm thấy nhẹ nhõm hơn nhiều khi bị Trần Thịnh ảnh hưởng. Hai đứa cũng không giống như nguyên tác căng thẳng chờ đến nửa đêm nữa, ít nhất hiện tại bọn nó vẫn có thể trò chuyện thoải mái với nhau được.

Đêm đến. Trần Thịnh mang theo Hermione đi đến rừng cấm, cô bé cũng không biết hấn tại sao phải chạy ra rừng cấm vào lúc này, nhưng cô vẫn vô điều kiện tin tưởng hấn mà đi theo cùng. Đến bìa rừng, không khó để nhìn thấy cái thân hình sáu mét khổng lồ của Norbert, nó đang nằm chán chạo chán chạo mặt đất, nhìn thấy Trần Thịnh đến lập tức vui mừng chạy tới, vung vẩy cái đuôi, hung phấn rống lên một tiếng. Trần Thịnh vỗ trán nghĩ sao mà mây càng ngày càng giống chó thế này, thật không biết mây là rồng đen Na Uy hay là chó đội lột rồng nữa.

Bên cạnh Norbert, Elize đã đứng đó, yên tĩnh và sáng chói trong đêm. Nàng vẫn đang trong hình hài một con bạch kỳ mã, nên sự xuất hiện của hai sinh vật mạnh mẽ bậc nhất trong tự nhiên này kích thích Hermione không nhẹ.

“Trời ơi, anh Thịnh, là Norbert và bạch kỳ mã! Anh định nhờ họ hỗ trợ à?” – Cô nàng kinh ngạc thốt lên. “Ừ, là cô bạn bạch kỳ mã của anh. Nàng tên là Elize.” – Trần Thịnh cười trả lời Hermione, trong khi vỗ vỗ đầu Norbert, con rồng này giờ đang làm nũng với Trần Thịnh. Thật là bó tay với nó, ở chung với con Fang riết rồi lấy tính chó thiết rồi, không còn tí hung hăng nào như khi mới nở cả. Trong lúc Trần Thịnh vẫn còn đang cung chiêu vuốt ve con rồng của mình, bên cạnh Hermione đã bắt đầu lên tiếng tiếp.

Hướng dẫn kiếm bạc, điểm cống hiến và \$ rất đơn giản

Số từ: 1602

Báo Lỗi

Bạn có thể dùng phím mũi tên trái phải để lùi chương hoặc sang chương.

```
Reading(7460,2638743,0); if($.cookie('cbackground'))
{ $(' #wrap').css('background',$.cookie('cbackground'));if($.cookie('cbackground')=='#232323') $(' .chapter').css('color','#777'); } if($.cookie('cfont'))
{ $(' .chapter').css('font-family',$.cookie('cfont')); if($.cookie('csize')) $(' .chapter').css('font-size',$.cookie('csize')); if($.cookie('cline'))
{ $(' .chapter').css('line-height',$.cookie('cline')); if($.cookie('cfull')=='container') $('#content').toggleClass('container container-fluid'); function
arrows_navigation(e) { e = e || window.event; if(e.keyCode == '37') { window.location.href=' truyen cv.com/vo-han-phong-luu/chuong-33/'; } else if
(e.keyCode == '39') { window.location.href=' truyen cv.com/vo-han-phong-luu/chuong-35/'; } } document.onkeydown = arrows_navigation;
```

Cảm ơn

Bạn đang đọc truyện *Vô Hạn Phong Lưu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 35: Tiến Vào

“Nhưng không phải trong truyền thuyết bạch kỳ mã chỉ thân cận với các cô gái trong trắng sao? Anh là nam mà?” – Hermione như một cô bé hiếu kỳ, bắt đầu mười vạn câu hỏi vì sao của nàng. Tất nhiên là Trần Thịnh không thể nào trả lời hết mấy thứ này nên hần bèn nói với Elize: “Em trả lời Hermione giúp anh nhé!”.

Trần Thịnh cũng không ngờ Elize gật đầu với mình rồi biến thành hình người ngay trước mặt Hermione. Trong khi Hermione còn đang há hốc mồm vì ngạc nhiên thì Elize đã lên tiếng chào hỏi và bắt đầu giải thích với Hermione, về đêm gặp gỡ định mệnh đó, Trần Thịnh cứu nàng như thế nào, đại chiến với bóng đen ra sao, và nàng giờ đã thành vợ Trần Thịnh. . .

Hermione nghe đến chuyện Elize đã là vợ của Trần Thịnh thì bỗng chốc khuôn mặt nàng trầm xuống, nàng cảm thấy trong lòng đau, như có một thứ gì ư thích của mình bị người khác lấy mất vậy. Tuy nhiên cô bé cũng còn nhỏ, mặc dù thích Trần Thịnh nhưng vẫn chưa biết yêu là gì, vậy nên dù thông minh, nàng cũng không biết cảm giác hiện tại của mình là gì, nàng chưa đọc được thứ gì tương tự như vậy cả.

Trần Thịnh mặc dù nhìn thấy khuôn mặt Hermione bỗng nhiên trầm xuống, buồn thiu trong đêm, nhưng mà hần có thể làm gì đây? Muốn vượt qua chuyện này, đồng ý theo mình đi khắp nơi, cũng chỉ cách khiến cho nàng càng thêm cảm nhận được tình yêu của mình dành cho nàng lớn thế nào, đủ để nàng từ bỏ tất cả, đồng ý cùng các cô gái khác theo mình thôi.

Trần Thịnh thu nhỏ Norbert lại, để nó leo lên vai mình rồi cùng với Hermione và Elize trở lại lâu đài. Ở cửa vào cả nhóm gặp thầy giám thị Filch cùng bà Norris đang đi tuần đêm. Trần Thịnh cười niềm nở cúi đầu chào: “Chào buổi tối, thầy Filch, và cả bà Norris nữa! Hôm nay thầy đi tuần sớm nhỉ?”. Thầy Dumbledore đã cho phép Trần Thịnh đi đêm, vậy nên hần cũng không cần phải dùng phép tàng hình để trốn thầy giám thị như trước nữa. Từ trước đến nay Trần Thịnh luôn yêu quý những người lao động tầng chót ở nơi hần sống, thường là các công nhân vệ sinh, bảo vệ. Vậy nên Trần Thịnh cũng không có ác cảm với thầy giám thị, suy cho cùng, một người không có khả năng phép thuật, sống ở một nơi mọi người đều có năng lực phép thuật, thỉnh thoảng bị học sinh ăn hiếp. Thi sinh ra một thầy giám thị thù ghét học sinh cũng là điều dễ hiểu, Trần Thịnh rất thông cảm với thầy, khi chính hần cảm nhận được độ đáng ghét của các cô cậu nhóc phù thủy này kinh khủng đến mức nào.

“Ah, là Thịnh à? Em cùng Hermione đang làm gì vậy? Còn quý cô này là? Sao thầy chưa gặp bao giờ vậy nhỉ?” – Thầy Filch cũng cười chào hần. Một đứa học sinh khác hần, không xem thường một pháo lép như mình. Thậm chí món đồ phù phép đầu tiên Trần Thịnh thành công cũng tặng thầy, đó là một bộ lau chùi vệ sinh được phù phép tự động dọn dẹp. Một pháo lép như thầy ấy cũng chỉ cần kêu nó thì nó cũng lập tức đi theo và làm những thứ thầy chỉ đạo. Hiện tại trên người thầy giám thị còn có một hộp nhạc bán thành phẩm của Trần Thịnh tặng, giúp thầy đỡ buồn chán trong các buổi tuần đêm. Vậy nên thầy giám thị rất quý Trần Thịnh, hần thậm chí nghĩ nếu như không có được sự cho phép đặc biệt của cụ Dumbledore, hần vẫn có thể thoải mái đi đêm vì thầy Filch sẽ không bắt hần làm gì.

“Thầy, tối hôm nay không ổn đâu, thầy tốt nhất là nên đến cửa vào, đón thầy Dumbledore trở về. Khi mà thầy ấy trở về, phiên thầy nói với thầy ấy là “Kế hoạch đã thực thi” dù em được không? Nếu được nữa, phiên thầy dùng cú của em gửi cho thầy Dumbledore một lá thư giục thầy ấy trở về dù em!” – Trần Thịnh cũng nhân tiện nhờ thầy giám thị chuyển lời luôn. Sau khi thầy Filch đã đáp ứng rồi, Trần Thịnh lập tức mang theo nhóm người của mình đến hành lang lâu ba. Tại đây hần gặp được Harry, Ron và... Neville! Thăng nhóc hiện tại vẫn còn quần lầy Ron không buông tay.

“Thậm chí các cậu không thể thuyết phục được Neville ở lại nữa hả?” – Trần Thịnh có chút ngán ngẫm, không có Hermione, hai tên này không biết cách nào để yểm bùa Neville khi cậu bé ngăn hai tên này đi đêm. Năng lực thì không có, mà toàn nghĩ làm chuyện vi đại không ha.

Rốt cuộc Trần Thịnh phải ngắn gọn giải thích cho Neville hiểu chuyện bọn chúng định làm, cũng như khả năng rất nguy hiểm. “Hiện tại thầy Filch không đi tuần đêm, cậu có thể về ngay lúc này, nhưng nhớ đừng nói với ai cả đấy!” – Trần Thịnh nói, nhưng không ngờ cậu bé Neville hay nhút nhát ấy lại nói: “Không, tớ sẽ đi cùng các cậu, kè mà ai cũng biết là ai đấy đã khiến gia đình tớ tan nát, tớ cũng muốn đi cùng các cậu.” – Rồi hiện tại đội quân lại tăng quân số, lên đến sáu người: Trần Thịnh, Elize, Harry, Ron, Hermione, Neville, tính luôn cả Norbert thì là bảy.

“Cậu thật sự là một Gryffindor đấy, Neville à” – Trần Thịnh cười nói, mở ra cánh cửa. Con chó ba đầu Fluffy lập tức đứng lên gầm gừ khi nhìn thấy có người tiến vào căn phòng. Nhưng khi nhìn thấy người đi đầu là Trần Thịnh, nó liền lập tức kêu lên vui sướng, cái đuôi điên cuồng vẫy, ba cái đầu tranh nhau đưa tới làm nũng với Trần Thịnh. Ừm, không thể không nói, bản lĩnh thuần phục ma thú của Trần Thịnh rất cao cường. “Cái này đúng là thuần mất hơn con Norbert vẫy đuôi nhiều!” – Trần Thịnh ngẫm nghĩ trong lòng, bên cạnh hần, hiểu được suy nghĩ của Trần Thịnh Elize không khỏi bật cười một tiếng khiến đang đi bên cạnh nàng Hermione khó hiểu nhìn nàng. Nhưng sau khi nghe Elize giải thích, cô nàng cũng cười khanh khách. Chỉ có ba thằng con trai vẫn còn đang khủng hoảng nhìn Fluffy là không biết, cùng với con rồng Norbert vẫn còn đang ghen tị chuyện vẫy đuôi là không biết gì.

“Lúc này có người đã đi qua đây hả Fluffy? Có người ru ngủ mày rồi phải không?” – Trần Thịnh cầm lên một cây đàn hạc hỏi Fluffy. Con chó cúi đầu về mặt hơi lồi, nó không thể cưỡng lại con buồn ngủ do âm nhạc gây ra được. Trần Thịnh cũng không trách nó, hần vẫy đưa phép thu nhỏ nó lại, để cho nó chạy theo bên chân mình, rồi dẫn đầu nhảy xuống nắp hầm.

Đội cho cả bọn đều nhảy xuống rồi, Trần Thịnh mới phóng ra một ngọn lửa khổng lồ, lập tức cây vồng sa tăng co rút lại, nhường cả bọn đi qua.

“Ồ, phải nhờ Harry ra tay rồi, cậu phải bắt một chiếc chìa khóa vừa với cánh cửa này thôi. Để xem, có thể là một chìa khóa cổ, to, bằng bạc, và có thể cánh đã hơi te tua do bị bắt được một lần rồi.” – Trần Thịnh nhìn cánh cửa nói. Sau đó hần để cho Hermione và Neville cùng Elize đứng tại cửa, bản

thân cùng Ron và Harry phóng lên chổi thần vọt vào đám chìa khóa đang bay lượn đầy trên nóc phòng.

Cả ba bao vây lấy cái chìa khóa, rốt cuộc Harry bắt được cái chìa khóa lần nữa, cả bọn lại thông qua một cửa ải nữa, bây giờ đối mặt họ là một bàn cờ khổng lồ. Trần Thịnh cũng tự nhận không có khả năng chơi cờ giỏi như Ron, vậy nên hắn hoàn toàn nhường cho Ron phát huy. Không muốn bị nện nên Trần Thịnh cũng không tiến lên thế chỗ cho các quân cờ, mà thật ra hắn thấy hoàn toàn không cần. Đơn giản là Ron làm rộn chuyện thêm, vậy nên hắn chỉ việc để Ron bước lên đứng vào vị trí vua, rồi bắt đầu chơi cờ.

Trần Thịnh có vẻ phải bội phục Ron về khả năng chơi cờ của nó. Chỉ mất chừng hai mươi phút, nó đã hạ gục hoàn toàn phe cờ trắng, cho cả bọn thông qua cửa ải này. Tiếp theo, cả bọn nhìn thấy con quỷ khổng lồ cao gần tám mét đang nằm dài với một cục u to tổ chảng trên đầu, xem có vẻ chưa chết nhưng cũng không còn khả năng chiến đấu nữa. Cả bọn đơn giản là cứ đi tiếp đến cửa ải của giáo sư Snape.

Hướng dẫn kiếm bạc, điểm cống hiến và \$ rất đơn giản

Số từ: 1593

Báo Lỗi

Bạn có thể dùng phím mũi tên trái phải để lùi chuong hoặc sang chuong.

```
Reading(7460,2638744,0); if($.cookie('cbackground'))
{ $('#wrap').css('background',$.cookie('cbackground'));if($.cookie('cbackground')=='#232323')$('.chapter').css('color','#777');} if($.cookie('cfont'))
$('.chapter').css('font-family',$.cookie('cfont')); if($.cookie('csize')) $('.chapter').css('font-size',$.cookie('csize')); if($.cookie('cline'))
$('.chapter').css('line-height',$.cookie('cline')); if($.cookie('cfull')=='container') $('#content').toggleClass('container container-fluid'); function
arrows_navigation(e) { e = e || window.event; if (e.keyCode == '37') { window.location.href=' truyen cv.com/vo-han-phong-luu/chuong-34/'; } else if
(e.keyCode == '39') { window.location.href=' truyen cv.com/vo-han-phong-luu/chuong-36/'; } } document.onkeydown = arrows_navigation;
```

Cảm ơn

Bạn đang đọc truyện *Vô Hạn Phong Lưu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Lại Gặp Anh Vol

Trần Thịnh sau khi nghe được Hermione đọc hết một lượt những gì viết trên giấy da, liền đơn giản cầm lên chai nhỏ ngoài cùng. Hắn nói: “Phía sau đám lửa màu đen đỏ, chính là tay sai của Voldemort, thậm chí có thể là chính bản thân hắn. Vậy nên đề nghị của mình rất đơn giản: mọi người nên trở lại, mình sẽ đi đối phó với hắn. Trong cả nhóm, trình độ của mình là cao nhất, vậy nên trách nhiệm này, hãy để mình gánh vác.” – Trần Thịnh vừa dứt lời thì Harry đã lên tiếng phản đối:

“Không thể để cậu đi mạo hiểm một mình như vậy được, mình sẽ đi theo cậu. Mình đã từng sống sót trước hắn một lần, có thể mình sẽ lại sống sót trước hắn một lần nữa!” – Trần Thịnh nhìn Harry nghiêm túc nói: “Harry, nếu mình không làm, cậu sống sót, bởi vì mẹ cậu đã dùng mạng sống của mình làm giá cả, tình yêu của bà đối với cậu làm cầu dẫn, thực hiện một bùa chú bảo vệ cực mạnh lên người cậu, giúp cậu an toàn cho tới khi bùa này mất hiệu lực, thường là khi cậu trưởng thành, hoặc là khi nó hết năng lượng.” – Trần Thịnh từ tốn nói những gì đã đọc được trong một quyển sách trong khu vực cấm – “Vậy nên cậu cần trân trọng mạng sống đã được đánh đổi bằng mạng sống của mẹ mình. Tất nhiên nếu như bên kia là Voldemort, có khả năng cậu sẽ sống sót rất cao đấy.” – Trần Thịnh như giễu cợt nói hết.

“Mẹ mình... đã hy sinh để cứu mình sao?” – Harry lắp bắp. Cậu nhóc hàng đêm vẫn hay gặp ác mộng về cái đêm định mệnh đó. Với lại Trần Thịnh không có lý do gì lừa nó nên nó khá tin tưởng những gì Trần Thịnh nói.

“Được rồi, Ron, Hermione, Neville, các cậu uống thuốc này, băng qua ngọn lửa tím chạy về báo với thầy Dumbledore nhanh đi, không biết mình có thể kéo dài được bao lâu nên tốt nhất các cậu nên nhanh chân lên nhé.” – Trần Thịnh mỉm cười nhìn ba đứa nói. “Không được, anh phải về cùng bọn em!” – Hermione phản đối.

Trần Thịnh đau đầu (chính xác là tác giả cũng đau đầu, không muốn tả chuyện ngăn cản nhau này nữa), vậy nên hắn nạt nộ nói: “Được rồi! Thứ nhất, thuốc không đủ để cả bọn cùng tiến về phía trước, thứ hai, cần có người đi cấp báo với thầy Dumbledore, thứ ba, thực lực của mình mạnh, có thể đấu một hồi, Harry có bùa bảo vệ của mẹ, còn các cậu không có gì hết. Vậy nên, hiện tại mình quyết định, các cậu lập tức quay lại ngay!” – Trần Thịnh sùng cồ lên có vẻ lực uy hiếp cực mạnh, ba đứa nhóc lập tức uống thuốc vọt ngay, Hermione trước khi đi còn ôm lấy Trần Thịnh một cái, không nỡ rời đi chút nào. Rốt cuộc còn lại Trần Thịnh, Harry, Elize, Norbert và Fluffy.

“Rồi cậu không muốn quay lại muốn cùng tớ chiến đấu đúng không? Đắm tay một cái nào, dù lỡ mình có xong phim rồi thì Harry cậu không được quên tớ đâu đấy nhé!” – Trần Thịnh cười khà khà đắm tay cùng Harry, khiến cậu nhóc bót rung đôi chút.

Sau đó Trần Thịnh đưa cho Harry cái chai, bản thân mình từ tron túi lôi ra một cái chai nữa, to hơn và chứa nhiều ma dược hơn. Trần Thịnh biết chuyện này trước nên đã nhờ thầy Snape cùng pha chế thêm thuốc để vượt qua tường lửa này. Giờ hắn, Harry, Elize và hai con rồng cùng chó đều uống thuốc

này vào, sau đó cả bọn xông qua tường lửa.

Bên trong căn phòng rộng rãi này, đang đứng một người, đó không phải là Voldemort hay Snape (tất nhiên rồi), mà là Quirrell. Harry tròn mắt há hốc mồm khi biết được Snape không phải muốn giết nó mà luôn cố gắng cứu nó. Trần Thịnh cũng nhăm chán không thôi, lời kịch y như nguyên tác ah, hẳn lợi dụng lúc Quirrell cùng Harry lo nói chuyện, đã cho Fluffy và Norbert chia ra hai bên bao vây lấy Quirrell.

“Ngay bây giờ! Tấn công!” – Khi mà Quirrell tháo khăn trùm đầu ra, khoe ra Voldemort đang ký sinh trên gáy hắn, Trần Thịnh lập tức hành động. Norbert và Fluffy hiện nguy hình phòng tới Quirrell. Elize cũng trở lại hình dáng bạch kỳ nữ, còn Trần Thịnh trong tay đũa phép không ngừng huy động. Elize, Norbert và Fluffy lập tức được cốt thuẫn bảo vệ. Đồng thời trước mặt Trần Thịnh và Harry xuất hiện tên ú golem đất cùng với mười hai khô lâu binh (lại lên 2 cấp), sau lưng bọn nó cũng xuất hiện ba khô lâu pháp sư. Đội hình này vừa hiện ra lập tức dọa ngốc Harry, cũng khiến Quirrell giật dử gào thét:

“Là ngươi! Ngươi là kẻ phá đám ta trong rừng cấm!” – “Được chúa tể hắc ám nhớ nhưng, thật là vinh hạnh của ta!” – Trần Thịnh cười cười nhưng không hề chậm trễ, một loạt răng độc phóng ra, như mưa bom bão đạn phóng về phía Voldemort.

Đúng như Trần Thịnh dự đoán, Voldemort lập tức tiếp quản thân thể Quirrell, bắt đầu thao túng thân thể Quirrell chiến đấu. Một đòn lá chắn hoàn mỹ chặn lại cơn mưa răng độc của Trần Thịnh cùng ba quả cầu lửa băng sét của khô lâu pháp sư. Voldemort vừa tránh sang một bên, khỏi ngọn lửa của Norbert phun ra, vừa tung một bùa nổ tung, kết liễu ba con khô lâu binh đang lao đến.

Thập người xuống né một bùa choáng Trần Thịnh phóng đến, hắn trả lại cho Fluffy một bùa choáng khác, khiến con chó kêu ăng một tiếng, một cái đầu trúng bùa ngất ngư ngay. Nhưng mà lúc này Elize đã phóng đến, trên sừng lóe sáng bạch quang khiến Voldemort hoảng hốt phải dộn thổ khoảng cách gần sang một bên. Chuyện này tất nhiên tiêu hao của hắn rất nhiều ma lực nên Voldemort thở hổn hển. Mặc dù có năng lực và kinh nghiệm của Voldemort, nhưng mà cơ thể của Quirrell lại không có ma lực hùng hậu như chính bản thân Voldemort, đó là điểm yếu của hắn hiện tại.

Một tia sáng xanh lục xẹt ngang Trần Thịnh, hắn vội vàng nhảy sang một bên tránh né. Chiến đấu với mấy tên phù thủy hắc ám này quá nguy hiểm, ăn một tia sáng xanh của bọn chúng thì lập tức đi gặp ông bà ngay. Trần Thịnh che lấy Harry, cậu nhóc lúc này cũng cầm đũa phép trong tay, mặc dù không biết nên làm gì vì không biết một bùa tấn công nào cho ra hồn cả.

“Harry! Nấp cho kỹ vào! ‘má, nguy hiểm vài!’” – Trần Thịnh lại lần một vòng né một bùa chú khác của Voldemort, miệng phun tiếng Việt, không ngờ Voldemort lại khó nhằn như vậy. Hắn đã tiến bộ rất nhiều sau lần chiến đấu trong rừng cấm, cả Norbert cũng vậy, hiện tại còn có thêm Fluffy giúp đỡ nữa mà vẫn thật vất vả mới nhỉnh hơn Voldemort một chút. Danh hiệu chúa tể hắc ám hay phù thủy mạnh nhất cũng không phải thôi ra.

Trần Thịnh rút cuộc là dính đòn, một lời nguyên nổ tung khiến mấy cục đá đập trúng hắn, cái chân hắn trong nháy mắt mất liên lạc với tổng bộ đại não. (Đại ca nào: Alo chân nghe rõ trả lời. ..alo alo...thắng chân giờ phút này mà nó tắt máy đi chơi rồi! Phải đuổi việc nó!) Trần Thịnh cũng không kịp rên la vì đau, hắn lết ra phía sau một cái cột, lập tức cho cái chân đang đình công của mình một lời nguyên trị thương.

Nhưng mà Voldemort không cho Trần Thịnh thời gian nghỉ ngơi khi hắn lao đến Harry, bàn tay vươn ra nắm lấy cổ cậu nhóc. Sau đó, một tiếng kêu đau đớn vang lên, bàn tay của Voldemort, chính xác là của Quirrell căng phồng lên giống như phồng, sưng phù và bóng lưỡng. “Vẫn không thể không nhớ đến nó!” – Trần Thịnh vừa trị cái chân vừa nhìn cảnh này, hắn nói lớn: “Harry! Hắn không thể đụng vào da trần của cậu, lợi dụng tấn công đi!”. Harry lập tức chụp hai bàn tay lên mặt Quirrell, khiến hắn gào lên vì đau đớn. Đồng thời Harry cũng gào lên, có vẻ như cái trán cậu lại đau nữa. Trần Thịnh cũng không cần nhiều hơn nữa. Hắn tung ra một lời nguyên giải giới đánh chính xác vào người Quirrell khiến hắn té bật ra phía sau, đũa phép văng ra khỏi tay bay vào một góc.

Quirrell lăn lộn vài vòng nữa rồi nằm im re luôn, xem ra đã đi gặp ông bà rồi.

Hướng dẫn kiếm bạc, điểm cống hiến và \$ rất đơn giản

Số từ: 1571

Báo Lỗi

Bạn có thể dùng phím mũi tên trái phải để lùi chương hoặc sang chương.

```
Reading(7460,2638745,0); if($.cookie('cbackground'))
{$('#wrap').css('background',$.cookie('cbackground'));if($.cookie('cbackground')=='#232323')$('.chapter').css('color','#777');} if($.cookie('cfont'))
$('.chapter').css('font-family',$.cookie('cfont')); if($.cookie('csize')) $('.chapter').css('font-size',$.cookie('csize')); if($.cookie('cline'))
$('.chapter').css('line-height',$.cookie('cline')); if($.cookie('cfull')=='container') $('#content').toggleClass('container container-fluid'); function
arrows_navigation(e) { e = e || window.event; if(e.keyCode === '37') { window.location.href=' truyen cv.com/vô-han-phong-luu/chuong-35/'; } else if
(e.keyCode === '39') { window.location.href=' truyen cv.com/vô-han-phong-luu/chuong-37/'; }} document.onkeydown = arrows_navigation;
```

Cảm ơn

Bạn đang đọc truyện *Vô Hạn Phong Lưu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37: Lễ Tổng Kết

Trần Thịnh đứng lên, mặc dù vẫn còn cả nhấc nhưng mà cái chân đã trở lại cương vị làm việc của mình (Đại ca nào: Mày còn trốn việc nữa là anh đuổi việc chú mày đó! Cái chân: Dạ dạ em biết mà đại ca.). Trần Thịnh bước đến kiểm tra xem Quirrell đã thật sự xong phim chưa thì một đoàn khói đen từ cơ thể hắn bốc lên xuyên qua Trần Thịnh và Harry chạy khỏi căn phòng. Một cơn đau nhói khiến cả nó và Harry đều té lăn trên mặt đất, Harry thì quan vinh ngất xỉu, còn Trần Thịnh thì ngáp ngáp luôn.

Đang lúc Trần Thịnh không biết lấy hồn đá bằng cách nào thì Norbert đã đi đến bên cạnh Trần Thịnh, trong móng vuốt cầm lấy hồn đá. Còn Elize hiện tại đang ôm lấy Trần Thịnh, lo lắng nước mắt không ngừng rơi, cả người không ngừng lóe sáng bạch quang trị liệu lấy Trần Thịnh. Chiều cuối của Voldemort quá bá, đánh thẳng vào linh hồn khiến giờ Trần Thịnh từ chỗ chỉ gây chân giò thành ra ngáp ngáp luôn. Con cò hó Fluffy không biết làm sao cho phải, ngồi chồm hổm bên cạnh Trần Thịnh, ba cái đầu thay phiên nhau không ngừng hú. Trần Thịnh thật sự phiền con cò hó này, nếu hắn không phải bị thương nặng đã đứng lên kêu nó ngậm miệng lại rồi, thật là ồn hết sức, không biết bệnh nhân cần yên tĩnh nghỉ ngơi sao?

Hai mí mắt Trần Thịnh nặng trĩu, hắn muốn ngủ, hình ảnh cuối cùng hắn nhìn thấy trước khi ngủ mất là cụ Dumbledore lao đến, hắn khinh bỉ nghĩ thầm: “Y như cảnh sát trong phim, toàn đến dọn dẹp hiện trường!”.

Rốt cuộc mọi chuyện cũng kết thúc, Trần Thịnh tỉnh lại tại trạm xá vào hai hôm sau, đập vào mắt hắn là mái tóc trắng xóa của Elize, cô nàng đang nằm gối đầu lên giường của hắn ngủ gật. Xem ra là không rời khỏi đây từ khi cuộc chiến kết thúc. Bên giường kê bên, Harry cũng đã tỉnh và đang nói chuyện với cụ Dumbledore. Cái tủ nhỏ đầu giường nó chất đầy bánh kẹo của người hâm mộ gửi tặng. Trái ngược với Trần Thịnh suốt ngày bận rộn với đủ thứ chuyện của mình, Harry khá rảnh rỗi, lại là cầu thủ Quidditch nên nhân duyên rất tốt. Nó có chuyện, lại được Dumbledore tuyên truyền, người hâm mộ đông là điều dễ hiểu.

Trần Thịnh tỉnh lập tức khiến cho Elize cũng tỉnh giấc theo, nàng vui mừng ôm lấy hắn, khiến hắn lập tức ngập trong bộ ngực của nàng. “Hừm, không quá to, vừa đủ, đúng loại mình thích.” – Trần Thịnh lập tức đầu óc đen tối nghĩ ngợi, khiến cho Elize lập tức xấu hổ không thôi, nàng đỏ mặt buông Trần Thịnh ra. Hắn có thể nhìn thấy cô nàng liếc khẽ xuống bộ ngực của mình, chỉ còn kém giờ tay lên sờ thử xem “vừa đủ” là thế nào mà khiến Trần Thịnh thích.

“Con đã tỉnh rồi Thịnh! Chuyện con làm rất xuất sắc! Thầy đến là Quirrell đã chết, còn Voldemort cũng đã bỏ chạy rồi. Xem khung cảnh tan hoang ở đó, thầy biết con đã chiến đấu rất dữ dội hả?” – Cụ Dumbledore cười hòa ái với Trần Thịnh.

“Hừm, Voldemort mạnh mẽ thật, dù là đang trong thân thể của Quirrell mà vẫn có khả năng chiến đấu cao như vậy, khiến con không khỏi giật mình. Cuối cùng nếu không nhờ có Harry, có thể lần đó bọn con đã thất bại, con cũng đi gặp ông bà rồi.” – Trần Thịnh lầm bầm than vãn với Dumbledore.

Có vẻ khá thích thú với cách nói về gặp ông bà của Trần Thịnh, cụ Dumbledore cười hiền từ: “Nhưng dù sao các con cũng đã chiến thắng, bảo vệ được hồn đá. À nói về hồn đá, cụ Flamel đã đồng ý với ta cho con sử dụng nó. Cụ còn đưa cho ta các bút ký, tài liệu nghiên cứu của cụ nhờ chuyển nó cho con. Xem ra cụ cũng rất thích những ý nghĩ sáng tạo của con đấy.” – Cụ Dumbledore vừa nói vừa xuất ra một chồng khổng lồ sách vở khiến Trần Thịnh hai mắt sáng rực.

“Tất nhiên ta sẽ nhờ người chuyển thẳng đến ký túc xá của con, trời ơi nó nhiều ít nhất cũng phải bằng hơn một ngàn quyển sách đấy, chất đầy cả túi không gian của thầy.” – Cụ Dumbledore vỗ vỗ chiếc túi da cụ luôn đeo bên hông nói.

“Con cảm ơn thầy. Con sẽ viết thư cảm ơn cụ Flamel ngay. Để xem chúng ta có thể tìm được thứ gì có thể chống lại Voldemort từ món quà to lớn này của cụ Flamel.” – hai thầy trò nhìn nhau cười.

“Thầy rất ấn tượng với con đấy, cô nàng bạch kỳ mã nàng thậm chí đã chọn con làm phối ngẫu của mình. Chuyện này trong lịch sử là chưa hề có tiền lệ đấy. Nhờ có cô ấy mà thương thế con mới hồi phục nhanh như vậy đấy. Bà Pomfrey cũng than thở không thôi về khả năng trị thương của Elize.” – Cụ Dumbledore liếc nhìn Elize đang ngồi một bên yên lặng nắm lấy bàn tay Trần Thịnh qua cặp kính nửa vàng trắng của mình nói.

“Được cô ấy chọn là hạnh phúc và niềm may mắn trong cuộc đời con, thưa thầy.” – Trần Thịnh cũng mỉm cười, đưa tay vuốt nhẹ mái tóc Elize. Cụ Dumbledore nhìn thấy đôi trẻ đang tình tứ cũng không tiện ngăn cản, cụ đứng lên chào tạm biệt mọi người rồi ra về, Trần Thịnh còn loáng thoáng nghe thấy “tình yêu tuổi trẻ thật cảm động ah” gì đó đại loại như vậy khiến hắn cười rung cả người.

Lễ tổng kết năm học, hạng nhất năm nay vẫn là Slytherin. Hạng tư Gryffindor 312 điểm hạng ba Hufflepuff 352 điểm hạng nhì Ravenclaw 422 điểm và Slytherin 472 điểm. Cả sảnh đường đều trang hoàng bằng màu xanh lá và bạc cùng con rắn biểu tượng của nhà Slytherin. Vậy là đã bảy năm liên tiếp, Slytherin đạt được cúp nhà.

Tất nhiên chuyện gì đến cũng phải đến khi mà cụ Dumbledore đứng lên phát biểu: “Làm tốt lắm Slytherin, tuy nhiên có một số điểm giờ chót cần cộng thêm vào.”

“Đầu tiên là Rin Weasley, vì đã chơi vắn cờ hay nhất Hogwarts trong nhiều năm qua...50 điểm!” – Học sinh nhà Gryffindor hoan hô vang dội, như muốn nổ trần nhà. Tiếng Percy vang vọng “Là em trai tôi đó” cũng có thể dễ dàng nghe thấy được.

“Điểm cho Hermione Granger, vì đã dùng đầu óc suy luận khi đương đầu với lửa...50 điểm!” – Hermione òa khóc, cô bé vui đầu vào cánh tay mình vì xúc động. Có lẽ nếu không có Elize, cô bé có thể đã chạy đến ôm Trần Thịnh rồi. Có chút tiếc nuối.

“Điểm cho Harry Potter, vì khí phách trong sáng và lòng dũng cảm xuất chúng...60 điểm!” – tiếng reo hò ầm ĩ điếc cả tai, Trần Thịnh không khỏi nhúm mày, cái này quá là điên cuồng đi.

Chờ đến khi sảnh đường đã lập lại im lặng, cụ Dumbledore tiếp tục: “Điểm cho Thịnh Trần, vì lòng dũng cảm và tận tụy hết mình, bảo vệ bạn bè khỏi nguy hiểm. .60 điểm!” – Tiếng hoan hô từ bàn Ravenclaw vang lên như sóng gầm, mọi người hoan hô cuồng nhiệt, các chú chim ưng tung hô Trần Thịnh. Hiện tại, họ đã đứng đầu.

“Cuối cùng, có rất nhiều loại dũng cảm, dám đương đầu với kẻ thù là dũng cảm, dám đương đầu với bạn của mình cũng là một loại dũng cảm, cùng bạn bè chung hoạn nạn cũng là một loại dũng cảm, tôi thưởng Neville Longbottom. .10 điểm!” – Tiếng gào thét như tiếng gầm của những con sư tử vang lên. Neville đỏ bừng mặt, chưa bao giờ nó kiếm được nhiều điểm cho nhà như hôm nay.

“Được rồi, hiện tại có lẽ nên thay đổi trang trí một chút!” – Cụ Dumbledore vỗ tay, hai dây cờ hoa trong đại sảnh đường biến thành một bên đỏ thắm của sư tử, một bên xanh dương của chim ưng. Mọi người hoan hô nhiệt liệt, một đêm cuồng hoan cho cả hai nhà.

Hướng dẫn kiếm bạc, điểm cống hiến và \$ rất đơn giản

Số từ: 1470

Báo Lỗi

Bạn có thể dùng phím mũi tên trái phải để lùi chương hoặc sang chương.

```
Reading(7460,2638746,0); if($.cookie('cbackground'))
{ $('#wrap').css('background',$.cookie('cbackground'));if($.cookie('cbackground')=='#232323')$('.chapter').css('color','#777');} if($.cookie('cfont'))
$('.chapter').css('font-family',$.cookie('cfont')); if($.cookie('csize')) $('.chapter').css('font-size',$.cookie('csize')); if($.cookie('cline'))
$('.chapter').css('line-height',$.cookie('cline')); if($.cookie('cfull')=='container') $('#content').toggleClass('container container-fluid'); function
arrows_navigation(e) { e = e || window.event; if (e.keyCode == '37') { window.location.href=' truyen cv.com/vo-han-phong-luu/chuong-36/'; } else if
(e.keyCode == '39') { window.location.href=' truyen cv.com/vo-han-phong-luu/chuong-38/'; } } document.onkeydown = arrows_navigation;
```

Cảm ơn

Bạn đang đọc truyện *Vô Hạn Phong Lưu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 38: Đến Thăm Bạch Kỳ Mã

Tất nhiên là ngày hôm đó tất cả các thành viên của nhà Slytherin không thể nào mà vui vẻ tận hưởng bữa tiệc cuối năm được, khi mà chiến thắng lại vụt mất trong tầm tay. Không có chuyện gì khó chịu hơn là con gà đã luộc chín lại bay mất cả.

Hành động cộng điểm vào phút cuối của cụ Dumbledore, thêm vào chuyện có hai nhà đoạt cúp, châm ngòi cho một thù oán mới giữa hai nhà Gryffindor và Slytherin, vốn đã kéo dài cả ngàn năm nay. Trên chuyến tàu trở về vào ngày hôm sau, có thể dễ dàng nhìn thấy những đóm lửa xung đột tóe lên giữa thành viên hai nhà Gryffindor và Slytherin. Cũng còn may, không phải ai cũng xung động như Malfoy hay Harry hoặc là Ron, vậy nên mọi chuyện cũng không tiến triển thành một cuộc ẩu đả quy mô lớn.

Trần Thịnh chỉ cười trừ nhìn bọn nhóc, hiện tại những đứa trẻ nhà Slytherin, có mấy người không phải con ông cháu cha? Mặc dù là phương Tây chuyện một người làm quan cả họ được nhờ không phổ biến thì cũng có đi? Chưa kể giới phù thủy hiện tại, chop bu quyền lực đều trong tay các quý tộc thuần huyết, đi gây chuyện với con cháu của họ hay chính bản thân họ, không khôn ngoan chút nào.

Tiền Hermione về nhà nghỉ hè, nhân tiện cũng tạm biệt cô nàng lớp trên Cho Chang, Trần Thịnh quay trở lại trường. Cụ Dumbledore đã đặc cách cho nó ở lại trường nếu muốn, và tất nhiên là Trần Thịnh đồng ý, hẳn còn quá nhiều chuyện cần làm.

Năm tới sẽ có nhiều chuyện xảy ra, Trần Thịnh không biết mình có khả năng hấp dẫn được Từ Xà làm tiểu đệ của mình hay không, nhưng hẳn sẽ cố gắng thử xem. Khả năng giết người bằng ánh mắt của nó chẳng khác nào là phần mềm hack cả. Trần Thịnh suy đoán có thể nếu có được nó thì ở thế giới khác khả năng này của nó cũng sẽ giảm bớt đáng kể. Tuy nhiên cứ nghĩ đến chuyện mặt rắn Voldemort bị từ xà giết bằng ánh mắt, hẳn lại không nhận được mong muốn thu phục từ xà cho bản thân mình.

“Bây giờ phải đến thăm Elize cùng bảy đàn của nàng trước đã, không biết trong rừng cấm có bao nhiêu bạch kỳ mã đây?” – Trần Thịnh vừa thay bộ áo chùng đồng phục thành một bộ áo chùng phù thủy màu đen bình thường, vừa ngẫm nghĩ cho chuyến đi của mình. Thành thật mà nói, chẳng ai biết rừng cấm rốt cuộc rộng bao nhiêu trừ hiệu trưởng ra. Đơn giản vì hiệu trưởng Hogwarts mỗi đời đều phải chịu trách nhiệm yểm bùa che giấu cho cả khu rừng, đơn giản là để đuổi Muggle đi. Nếu không có ai thấy được nhân mã lại có chuyện cho bộ Pháp thuật làm.

Trần Thịnh bước ra khỏi lâu đài, tắm mình trong cái nắng có phần cay độc của mùa hè, hẳn rào bước băng qua sân trường, hướng về phía rừng cấm tiến đến. Hôm nay là ngày Trần Thịnh chính thức ra mắt gia đình của Elize, mặc dù này đã quyết định đi theo hẳn từ lâu, nhưng mà Trần Thịnh vẫn chưa đi gặp gia đình của nàng. Giờ đã được nghỉ rồi, không tranh thủ đi thăm nàng là một tội lỗi không thể tha thứ được.

Trần Thịnh gặp Elize ở bìa rừng, nàng đang chờ hắn, nhìn gương mặt háo hức của nàng mà hắn cảm thấy vẫn luôn không quan tâm nàng đúng mức. Khẽ hôn nhẹ lên trán Elize, Trần Thịnh cười nói: “Chúng ta đi thôi, đi gặp gia đình của em” – Elize được Trần Thịnh hôn thì đỏ hồng cả khuôn mặt. Nàng ừ nhẹ một tiếng, biến lại thành hình bạch kỳ mã, để cho Trần Thịnh cưỡi trên người nàng, chậm rãi đi vào trong rừng sâu.

Trên đường đi họ ghé ngang qua chỗ ở của Norbert, mang theo con rồng “đã không còn nhỏ” này đi cùng. Norbert mặc dù hiện tại đã gần bảy mét, sau khi được Trần Thịnh biến nhỏ lại, vẫn leo lên vai hắn như một thói quen, khiến cho Trần Thịnh phải gia trì thêm một chú ngữ khiến nó nhẹ lại, không thì hắn chỉ có nước gãy xương sống.

Một đoàn một người một bạch kỳ mã một rồng đi cả nửa ngày mới đến được mục đích chuyến đi lần này: nơi tụ họp của các bạch kỳ mã trong rừng cấm. Trần Thịnh đoán hiện tại hắn cách Hogwarts có lẽ ít nhất cũng hơn bốn mươi năm mươi cây số đi, hắn đã vào sâu trong rừng cấm, có lẽ là sâu nhất mà các học sinh Hogwarts từng đến.

Nơi tập trung của bạch kỳ mã là một vòng tròn các cây cổ thụ, chỉ ít cũng có hơn năm mươi cây cổ thụ cao chọc trời mà ít nhất cũng phải hai mươi ba mươi người mới ôm hết này tại đây. “Thiên nhiên kỳ vĩ ah!” – Trần Thịnh ngược nhìn mấy cái cây, cảm thán hết sức nói. Mỗi gốc cây đều có một hốc, bên trong là một gia đình bạch kỳ mã, thường là một cặp vợ chồng, đôi khi cũng có con non. Khi bạch kỳ mã con trưởng thành, nó sẽ ra riêng, tìm một hốc cây gần tại đây cho mình nếu như mấy gốc cây này đều đã chật.

Bên trong vòng tròn tạo bởi những cái cây cổ thụ này, là một khu đất trống chằng chịt rễ cây lồi lên trên mặt đất, hiện tại khi Trần Thịnh bước vào, hắn có thể nhìn thấy cả trăm bạch kỳ mã đang tụ tập tại đây, trắng xóa cả một vùng.

“Má ơi bao nhiêu đây bạch kỳ mã mà bị bọn trộm tóm hết được thì lại có một vài tỷ phú xuất hiện trong giới phù thủy đây.” – Trần Thịnh cảm khái, số lượng hơn một trăm bạch kỳ mã này tuy nhìn như không nhiều, nhưng nên biết đây là thế giới hiện đại. Thời kỳ các bạch kỳ mã thành đàn hàng ngàn con cùng phi nước đại đã hết rồi, giờ mà có được một đàn lớn thế này thật là quý hiếm vô cùng.

Elize đến bên cha mẹ mình, có vẻ như là một đôi vợ chồng bạch kỳ mã có vị trí khá cao trong bầy khi mà hiện tại họ đang đứng tại trung tâm của khu đất trống. Trần Thịnh nhìn thấy được mọi người đều rất hân hoan khi Elize đi đến bên cạnh cha mẹ mình. Xem ra quan hệ giữa các thành viên trong bầy bạch kỳ mã rất tốt đây.

“Chào mừng cậu đến với làng bạch kỳ mã tại rừng cấm. Cậu là nhân loại đầu tiên đến đây với tư cách là một thành viên trong đàn đấy. Cũng chỉ có cổ đại tinh linh từng có được khả năng này với tư cách là bằng hữu của chúng ta.” – Con bạch kỳ mã có vẻ cao tuổi nhất trong bầy lên tiếng nói chuyện với Trần Thịnh.

“Rất hân hạnh được đến đây! Và cũng rất vinh dự được là một thành viên của đàn. Ừ mà khoan, sao tự nhiên tôi lại trở thành thành viên của đàn rồi?” – Trần Thịnh đang đáp lễ thì giật mình nhận ra sự không bình thường ở đây. “Vi cậu đã được Elize chọn, nên cậu là thành viên của đàn. Cũng chỉ có cụ Dumbledore là bằng hữu nhân loại hiếm hoi của đàn mà thôi.” – Con bạch kỳ mã đầu đàn giải thích cho Trần Thịnh.

Xem ra cụ Dumbledore có nhân duyên rất tốt với các sinh vật sống xung quanh lâu đài nha, nào là người cá, nào là nhân mã, giờ còn có bạch kỳ mã. Không biết có người sói không nhỉ? Chắc là có, ít nhất cụ từng giúp đỡ người sói Remus Lupin rất nhiều nha?

“Được Elize chọn trúng là một sự may mắn lớn trong đời tôi. Tôi sẽ cố gắng mang lại cho nàng hạnh phúc.” – Trần Thịnh mỉm cười nhìn Elize, cô nàng hiện tại đã bước đến bên cạnh hắn. Nghe Trần Thịnh nói như vậy, Elize hạnh phúc dụi dụi đầu mình vào người hắn. Cô nàng hiện tại vẫn duy trì hình dáng bạch kỳ mã, nên theo thói quen của các loài ngựa, thì dụi đầu vào ai là rất vui vẻ hạnh phúc tin tưởng người đó.

Trần Thịnh xoa xoa bòm nàng đáp lễ. Tiếp theo đó mọi người bắt đầu làm quen với nhau. Biết được Trần Thịnh đang chống lại chúa tể hắc ám, các nhân mã cũng biểu thị sẽ toàn lực giúp đỡ hắn khi hắn cần. Họ cũng biết được chúa tể hắc ám là người tấn công Elize đêm đó, cũng biết nếu chúa tể hắc ám lên nắm quyền, họ sẽ nguy hiểm. Chẳng ai dám chắc chúa tể hắc ám không tiếp tục thêm khát máu bạch kỳ mã nữa. Đến lúc đó cả đàn càng thêm nguy hiểm hơn hiện tại rất nhiều, Trần Thịnh cũng vui vẻ tiếp nhận giúp đỡ.

Hướng dẫn kiếm bạc, điểm cống hiến và \$ rất đơn giản

Số từ: 1625

Báo Lỗi

Bạn có thể dùng phím mũi tên trái phải để lùi chương hoặc sang chương.

```
Reading(7460,2638819,0); if($.cookie('cbackground'))
{$('#wrap').css('background',$.cookie('cbackground'));if($.cookie('cbackground')=='#232323')$('.chapter').css('color','#777');} if($.cookie('cfont'))
$('.chapter').css('font-family',$.cookie('cfont')); if($.cookie('csize')) $('.chapter').css('font-size',$.cookie('csize')); if($.cookie('cline'))
$('.chapter').css('line-height',$.cookie('cline')); if($.cookie('cfull')=='container') $('#content').toggleClass('container container-fluid'); function
arrows_navigation(e) { e = e || window.event; if(e.keyCode == '37') { window.location.href=' truyen.v.com/vo-han-phong-luu/chuong-37/'; } else if
(e.keyCode == '39') { window.location.href=' truyen.v.com/vo-han-phong-luu/chuong-39/'; } } document.onkeydown = arrows_navigation;
```

Cảm ơn

Bạn đang đọc truyện *Vô Hạn Phong Lưu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39: Kinh Doanh Thuận Lợi

Trần Thịnh ở lại với đàn bạch kỳ mã đến hôm sau mới rời khỏi, chuyển đi giúp hắn biết thêm rất nhiều về bạch kỳ mã, thói quen sinh hoạt của họ... Trần Thịnh cũng thu hoạch được một đồng đuôi bạch kỳ mã, mỗi một con một sợi, trên một trăm sợi lông, bao nhiêu đây là một tài sản không hề nhỏ, vậy mà họ cứ cho không Trần Thịnh.

Với đồng đuôi bạch kỳ mã này, Trần Thịnh cũng không dự định cứ như vậy mà bán đi, hắn chưa đến nỗi nghèo như vậy. Hắn dùng những tài liệu phép thuật quý giá này vào những chuyện khác có ý nghĩa hơn là vài đồng galleon đó. Chẳng hạn như dùng lông đuôi bạch kỳ mã để khắc họa lên ma trận trị liệu hoặc phòng ngự, sẽ tăng hiệu quả của ma trận lên gấp đôi hoặc hơn nữa, tùy theo độ mạnh mẽ của chủ nhân sợi lông đuôi đó.

Elize không hề nghi ngờ là một bạch kỳ mã khá mạnh, khi mà Trần Thịnh dùng lông đuôi của nàng thử nghiệm, hiệu quả của ma trận trị liệu tăng lên gấp ba lần. Điều này cũng khiến cho bất kỳ một vết thương nào, dù cho là do hắc ma pháp gây ra, cũng có thể điều trị được mà không còn vết và tổn sức như trước. Hắn vẫn còn nhớ lần trị liệu cho Elize, dù đã dùng hơn hai phần ba ma lực vẫn không thể triệt tiêu được sự ăn mòn của hắc ma pháp trong vết thương của nàng. Ngày một phần cũng là do anh Vol quá bá.

Lần này, Trần Thịnh tạo ra hai sợi dây chuyền bạc có khả năng giúp bù đắp trị liệu mạnh lên gấp bốn lần, bên trong cũng có tích trữ ma lực đủ cho một lời nguyên trị liệu và một lời nguyên phòng ngự. Sau khi hoàn thành và nghiệm thu, Trần Thịnh thêm một bữa truy tung lên nó để hắn có thể dễ dàng biết được vị trí của người đeo sợi dây chuyền này. Xong xuôi hết tất cả, hắn cho Black mang theo nó, đem cho Hermione và Cho Chang cùng với lá thư thăm hỏi đầu tiên trong hè. Hắn hứa mỗi tuần đều sẽ viết thư đều đặn cho hai cô nàng. À, chính xác, anh chàng chúng ta bắt đầu tấn công Cho Chang rồi, để trể lại rơi vào tay anh chàng đen đuôi Hufflepuff kia thì khổ.

Còn tại sao không làm cho Elize, này hoàn toàn là không cần thiết, cô nàng luôn bên cạnh Trần Thịnh, nếu có người muốn hại nàng, thì hắn sẽ ngồi không sao? Có hắn bên cạnh mà nàng vẫn bị thương được thì coi như là khỏi cứu rồi. Mà Trần Thịnh cũng tự nhận hiện tại không ai có thể làm thương tổn tới một người luôn bên cạnh hắn và được hắn quan tâm bảo vệ như vậy. Họa chẳng khi Voldemort sống lại thì còn có thể đi.

Xong chuyện món quà cho hai cô “bạn gái trong danh sách tấn công” của mình, Trần Thịnh lại không ngừng nghỉ, mang theo Norbert lúc này đã biến trở lại nguyên hình, bay đến biển bắc. Hắn chuẩn bị tìm một hòn đảo cho Norbert sống trên đó, ăn thì chỉ việc xuống biển bắt cá thôi. Hiện tại Norbert đã quá lớn để tiếp tục sống trong rừng cấm, mà nếu cứ để nó ở đó, Trần Thịnh sẽ phá sản vì tiền thức ăn nuôi nó mất. Hiện tại sản phẩm máy nghe nhạc của Trần Thịnh chỉ mới hoàn tất xong khâu sản xuất đại trà. Trần Thịnh cũng đã tại Hẻm Xéo mua một khu đất nhỏ để mở cửa hàng bán sản phẩm của mình. Giờ chỉ còn chờ mọi chuyện chuẩn bị kỹ càng là có thể đem ra bán kiếm tiền.

Cụ Dumbledore cũng hỗ trợ Trần Thịnh về mặt nhân công ban đầu khi cho hắn thuê 10 chú gia tinh của trường, giá là hai galleon mỗi tháng cho mỗi chú. Trong đó lần đầu tiên Trần Thịnh đề xuất với cụ Dumbledore về chuyện cho gia tinh nghỉ ngơi một ngày trong tuần luân phiên nhau, cũng như phát lương tháng cho họ. Mặc dù chỉ là đồng lương rẻ bèo một galleon mỗi tháng, nhưng điều này cũng khiến cho các gia tinh đối với sự hào phóng của cụ Dumbledore và Trần Thịnh cảm động đến quý rap trước mặt hai người mà cảm ơn, nước mắt nước mũi tèm lem.

Trần Thịnh dự định là không cho các gia tinh của trường Hogwarts tự do, nhưng cũng không bóc lột sức lao động như trước đây. Có tiền họ sẽ chi tiêu, có thời gian rảnh họ sẽ nghỉ ngơi cho lại sức để phục vụ tốt hơn. Thậm chí có thể sẽ gia tăng dân số gia tinh trong trường lên, như vậy nguồn nhân lực có thể thuê cho những chuyện cần thiết càng nhiều hơn. Chuyện tốt như vậy, Trần Thịnh cũng thấy ngại khi các gia tinh lại xem hắn như là thánh sống mà cúng bái.

Cơ bản 10 gia tinh mà Trần Thịnh thuê, mỗi một tuần đều được nghỉ ngày chủ nhật, sáu ngày còn lại, họ có thể làm ra được 300 cái máy nghe nhạc. Trần Thịnh đoán như vậy là đủ để tiêu thụ trong một tuần, có điều hắn có vẻ đánh giá quá thấp sức mua của giới phù thủy, nhất là khi món đồ này lại có khả năng giúp cho họ giải trí mọi lúc mọi nơi. Trong khi giới phù thủy lại ít có những thứ giải trí như vậy.

Khi cửa tiệm của Trần Thịnh mở cửa, và bày bán 600 cái máy nghe nhạc đầu tiên, chưa đầy ba ngày, toàn bộ bốc hơi. Giới quý tộc quả thật là điên cuồng với món đồ chơi mới này. Mỗi gia tộc hầu như đều là mua mỗi người một cái, hoàn toàn chính là quá điên cuồng. Nên nhớ là Trần Thịnh yết giá mỗi cái máy nghe nhạc như vậy 10 galleon vàng, gần đắt bằng một cây đũa phép. Chưa kể nếu muốn có bài hát mới, vì khi vừa mua trong máy chỉ tặng kèm 100 bài hát, họ sẽ phải đến cửa hàng của hắn tại Hẻm Xéo để cập nhập, mỗi lần như vậy lại mất một galleon vàng nữa.

“Này đúng là đang giết tiền mà!” – Trần Thịnh nhìn báo cáo kết quả kinh doanh mà hết hồn. Mỗi cái máy nghe nhạc như vậy, chi phí sản xuất chừng 2 galleon vàng, chi phí thuê nhân viên bán hàng và mặt bằng chừng một galleon vàng nữa, chi phí bản quyền bài hát chia đều ra cũng chừng 2 galleon vàng. Như vậy mỗi cái máy Trần Thịnh thu lời 5 galleon vàng. Nhưng còn chuyện cập nhật bài hát mới nữa, đáng lẽ ra cập nhập bài hát mới chỉ phí bản quyền là không, vì đã tính hết vào chi phí bán máy rồi, thế mà Trần Thịnh lại thu 1 galleon phí dụng, lúc đó lại càng thêm giết tiền nữa, chẳng ai muốn nghe đi nghe lại hoài một bài hát.

Trong vòng ba ngày Trần Thịnh đã lời được 3000 galleon vàng. Trần Thịnh cũng không nhàm chán, lập tức phân nửa tiền lời chuyển vào quỹ từ thiện do hắn lập ra. Còn phân nửa lại vào túi riêng của hắn, để phục vụ mua thêm nguyên liệu nghiên cứu độc dược hoặc là chế tạo mấy món đồ mới chẳng hạn, hiện tại chỉ có máy nghe nhạc thì hơi đơn điệu chút.

Có một điều buồn cười là, bộ pháp thuật nằm trong tay các quý tộc vì họ là người cung cấp tài chính chính cho bộ hoạt động. Bộ pháp thuật Anh, nơi quyền lực nhất thế giới về mặt pháp thuật, lại luôn nằm trong tình trạng thiếu tiền, này cũng thật vô cùng mỉa mai.

Đây cũng là một nguyên nhân Trần Thịnh kiếm tiền. Dùng tiền mua quyền lực, không ai sẽ từ chối cả. Nhất là khi nắm được bộ pháp thuật, đồng nghĩa với nắm lấy mấy chục thần sáng mạnh mẽ, chuyện này rất đáng giá để đầu tư.

Mấy tuần tiếp theo, máy nghe nhạc luôn trong tình trạng cháy hàng, và cửa hàng càng thêm bận rộn khi bắt đầu có người đến để cập nhật bài hát mới. Trần Thịnh không thể nâng tổng số nhân viên trong tiệm của mình tại Hẻm Xéo lên mười người mới xử lý hết mọi chuyện được. Không gian ma pháp cũng được áp dụng để mở rộng không gian cửa hàng, đáp ứng lưu lượng khách hàng đông đảo mỗi ngày.

Nghi hè được một tháng, Trần Thịnh chính thức tung ra hai trái bom mới: vòng cổ trị thương và phòng ngự cùng bộ lau dọn thông minh. Cả hai món đồ này đều gây oanh động lớn. Vòng cổ trị thương và phòng ngự loại bình thường, chỉ cần có ma lực là có thể khởi động mà không cần chú ngữ. Còn đối với pháp lép, nó còn có khả năng tích tụ ma lực bị động trong không khí, ước lượng mỗi ngày có thể tích đủ năng lượng để phóng thích một lần trị liệu chú ngữ hoặc phòng ngự chú ngữ. Có khả năng dự trữ hai lần phóng thích chú ngữ ma lực, này là tin tức quá tốt với các pháp lép vốn không có khả năng phép thuật.

Hướng dẫn kiếm bạc, điểm cống hiến và \$ rất đơn giản

Số từ: 1662

Báo Lỗi

Bạn có thể dùng phím mũi tên trái phải để lùi chương hoặc sang chương.

```
Reading(7460,2638820,0); if($.cookie('background'))
{$('#wrap').css('background',$.cookie('background'));if($.cookie('background')=='#232323')$('.chapter').css('color','#777');} if($.cookie('cfont'))
$('.chapter').css('font-family',$.cookie('cfont')); if($.cookie('csize')) $('.chapter').css('font-size',$.cookie('csize')); if($.cookie('cline'))
$('.chapter').css('line-height',$.cookie('cline')); if($.cookie('cfull')=='container') $('#content').toggleClass('container container-fluid'); function
arrows_navigation(e) { e = e || window.event; if (e.keyCode == '37') { window.location.href=' truyen cv.com/vo-han-phong-luu/chuong-38/'; } else if
(e.keyCode == '39') { window.location.href=' truyen cv.com/vo-han-phong-luu/chuong-40/'; } } document.onkeydown = arrows_navigation;
```

Cảm ơn

Bạn đang đọc truyện *Vô Hạn Phong Lưu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 40: Đưa Harry Potter Đi Trốn

Bộ lau dọn thông minh khỏi cần nói, sản phẩm đó hiện tại thầy Filch đang giữ một bộ. Giờ cả vòng cổ thầy cũng có một cái, Trần Thịnh dám chắc hiện tại hắn có ở trước mặt thầy đánh học trò khác thầy cũng không thêm nói gì nữa.

Cái vòng cổ thật sự là bom lớn, khi mà bộ pháp thuật đặt hàng luôn cho tất cả các nhân viên của họ mỗi người một bộ. Bộ lau dọn thông minh được các bà nội trợ cực kỳ yêu thích, không cần chú ý, không cần ma lực điều khiển vẫn có thể tự mình làm việc, quá tuyệt vời. Vòng cổ hầu như mỗi nhà đều sắm một bộ, dù sao không phải ai cũng giỏi các bùa chú trị thương hay phòng ngự cả.

Trần Thịnh hiện tại quả thật là ngày thu đầu vàng. Hắn lập một xưởng sản xuất tại làng Hogsmade, thuê ba mươi công nhân làm việc, hỗ trợ họ là ba mươi gia đình khác của Hogwarts. Cái xưởng này khiến cho làng Hogsmade bỗng nhiên thêm ra hơn năm mươi nhân khẩu, chuyện kinh doanh cũng náo nhiệt hơn khiến mọi người đều hài lòng.

Quỹ từ thiện của Trần Thịnh cũng bắt đầu hoạt động, hắn viện trợ cho cô nhi viện nơi hắn đã sinh ra và lớn lên (theo hồ sơ chủ thần thành lập, lại nói chủ thần cả năm nay lại im ru nữa), giúp đỡ gia đình các con em không đủ tiền theo học tại Hogwarts có thể đi học. Thậm chí gia đình Ron rốt cuộc cũng không còn phải cho con mình mặc quần áo cũ hay dùng bữa phết cũ nữa.

Tất nhiên được chăm sóc nhất là trường Hogwarts khi mà các nhân viên của trường đều được tăng lương. Trần Thịnh cũng thực hiện lời hứa của mình khi sắm cho trường một đám chó bay mới thay thế đám chó cũ đã suýt giết Trần Thịnh hồi năm nhất. Có điều cây chó năm đó Trần Thịnh giữ lại, hắn muốn tìm tòi xem có thể khôi phục nó hay không. Mỗi một sự đột biến đều có bí mật của nó. Có khi cái tạo xong, cây chó này lại nhanh hơn cả cây tia chớp ấy chứ?

Mấy chuyện Trần Thịnh làm tất nhiên là đến tai hai cô bé Hermione và Cho Chang. Cả hai nàng đều luôn theo dõi nhật báo tiên tri hàng ngày. Vậy nên Trần Thịnh lập tức nhận được hai con cú, ca ngợi hắn hết lời vì những hành động của mình. Có điều Trần Thịnh có vẻ không cười nổi khi mà hai con cú của hai nàng đều lườm nhau sắc lẹm. Không biết hai cô chủ của chúng khi gặp nhau có cùng nhau tranh một trận thư hùng không nữa?

Rùng mình một cái vút bỏ ý nghĩ đáng sợ đó ra khỏi đầu, Trần Thịnh tiếp tục nghiên cứu của mình. Hắn vừa tặng cho hội phượng hoàng mỗi người một cái vòng cổ đặc biệt tăng gấp ba khả năng trị liệu, còn các thần sáng cũng nhận được mấy cái phiên bản tăng gấp hai lần. Hành động này khiến danh tiếng của hắn tăng lên không ít, chắc chắn khi Voldemort trở lại, hắn sẽ lập tức lọt vào tầm ngắm các nhân tài “không chiêu mộ được thì phải giết” của Voldemort ngay. Chuyện này nên vui hay buồn đây?

Tháng bảy đến, Trần Thịnh sau một thời gian bận rộn cuộc rút ra chút thời gian đi giải cứu Harry khỏi nhà nó, theo như hán dự đoán, hiện tại cu cậu chắc chắn đang bị nhốt trong phòng của mình, thư từ thì bị chặn lại không thể cầu cứu ai được rồi.

Chào tạm biệt các gia tinh của trường Hogwarts, Trần Thịnh lên đường đến Luân Đôn. Hán vừa đi thăm các gia tinh vì nghe họ nói là hơn ba mươi gia tinh của Hogwarts đã mang bầu. Và đến khi khai giảng năm học mới, trường sẽ chào đón thêm hơn ba mươi gia tinh. Lại mất chừng sáu tháng nữa, thì sẽ có ba mươi gia tinh gia nhập đội ngũ phục vụ cho Hogwarts. Mà Trần Thịnh, cũng vui về vì như vậy đồng nghĩa với việc hán sẽ có thêm nhiều gia tinh để thuê làm việc cho xưởng sản xuất của hán.

Chui ra khỏi lò sưởi của cửa hàng hán tại Hẻm Xéo, Trần Thịnh chào hỏi các nhân viên tại cửa hàng mình vài câu, khích lệ mọi người cố gắng làm việc rồi rời khỏi. Bắt một chuyến taxi đến nơi ở của Harry, Trần Thịnh gõ cửa ngôi nhà.

“Xin chào ông, tôi là bạn của Harry, không biết tôi có thể vào nhà thăm bạn tôi được không?” – Trần Thịnh lúc này đã thay một bộ vest đen, trông không khác gì một Muggle thực thụ. Vậy nên khi nghe được hán là bạn của Harry, di dượng của Harry đều bất ngờ. Nhưng sau đó là nỗi giận: “Không có một tên đồng bóng nào được phép vào nhà ta. Và ta cũng không cho phép nó giao du với loại người như người!” – Lão hét vào mặt Trần Thịnh, đóng sầm cửa lại vào mặt hán.

“Xem ra không áp dụng biện pháp mạnh không được nhì?” – Trần Thịnh cười nói, cánh cửa bậc mở, và hán bước vào trong nhà trong ánh mắt khiếp sợ của di dượng Harry. Không dùng đũa phép làm phép, trò này Trần Thịnh đã quá thành thục, thế giới Diablo không đũa phép làm phép là chuyện rất bình thường.

Trần Thịnh không nhìn sắc mặt đã tím như trái cà của ông dượng không lò của Harry, hán đặt xuống bàn món quà hán mang theo: một cái đồng hồ treo tường đắt tiền rồi lên lầu, đi thẳng đến phòng của Harry.

Có vẻ như thái độ của hai vợ chồng người bảo hộ Harry khá nhà giảm nhiệt khi nhìn thấy chiếc đồng hồ trên bàn, nhưng khi Trần Thịnh lên lầu, ông dượng lại gào thét: “Ta không cho phép người vào phòng nó, ta sẽ báo cảnh sát! Người là đang xâm nhập nhà dân bất hợp pháp!” – các thớ thịt hoặc là mở trên người ông dượng cực phẩm này rung lên theo tiếng thét của lão. Trần Thịnh cũng không muốn nghe, hán đơn giản là gạt con voi hình người này sang một bên, mở cửa phòng Harry, và bắt gặp ánh mắt kinh ngạc của Harry đang nằm chán ngời trên nệm, không thể tin nổi bỗng dưng hán lại xuất hiện trước cửa phòng mình.

“Xem ra cậu có một mùa hè không quá được như ý nhỉ Harry? Sao khỏe không? Minh đến đón cậu đi dạo gió trời đây!” – Trần Thịnh thái độ trước sao vẫn như vậy, lúc nào khỏe miệng cũng cười cười cả. Harry cũng đã hết kinh ngạc chuyển sang vui mừng quá đỗi khi nghe Trần Thịnh đến đón nó đi khỏi nơi quỷ quái chết tiệt này. Harry lập tức nhảy lên khỏi giường, bắt đầu dọn dẹp đồ đạc. Trần Thịnh cũng giúp một tay, một bữa triệu hồi khiến toàn bộ hành lý của Harry phá cửa găm cầu thang bay đến, sau đó phẩy nhẹ tay một cái, toàn bộ hành lý quần áo lập tức được sắp xếp gọn gàng.

“Ok mọi thứ đã xong xuôi, hiện tại bọn mình đi thôi!” – Trần Thịnh cất hết mấy cái rương của Harry vào trong túi không gian của mình, thả con cú mèo của Harry ra, sau đó mang theo nó rời khỏi ngôi nhà trong ánh mắt giết người của di dượng nó.

“Bây giờ chúng ta nên đi xe buýt đến trang trại hang sóc của Ron đi. Minh nghĩ cậu sẽ rất vui khi được ở đó trong mùa hè này!” – Trần Thịnh cười cười, giờ đũa phép trong tay lên. Lập tức một chiếc xe buýt ba tầng màu tím xuất hiện, thắng một cái kết trước mặt hai đứa. Trần Thịnh mang theo về mặt kinh ngạc Harry lên xe, nói rõ điểm đến rồi trả hai galleon vàng cho phụ xe, sau đó ngồi trên một cái giường trống.

“Nếu như sau này cậu có lỡ đường, thì cứ gọi xe buýt hiệp sĩ, nó sẽ đến đón cậu, cách gọi như lúc này mình làm vậy, giờ cao đũa phép lên, vậy là xong giá cả cũng rẻ nữa!” – Trần Thịnh giải thích với về mặt còn đang bất ngờ Harry Potter – “Không phải phù thủy nào cũng có thể độn thổ, và không phải chỗ nào cũng có hệ thống lò sưởi để dùng bột Floo, vậy nên dùng xe buýt vẫn rất phổ biến.” – Trần Thịnh tranh thủ phổ cập giáo dục cho Harry, để tránh sau đó hàng này cùng với tên Ron dùng xe bay đến trường.

Chẳng mấy chốc đã đến trang trại Hang sóc, cả hai vừa xuống xe thì chiếc xe lao đi mất.

Hướng dẫn kiếm bạc, điểm cống hiến và \$ rất đơn giản

Số từ: 1582

Báo Lỗi

Bạn có thể dùng phím mũi tên trái phải để lùi chương hoặc sang chương.

```
Reading(7460,2638821,0); if($.cookie('background'))
{ $('#wrap').css('background',$.cookie('background'));if($.cookie('background')=='#232323')$('.chapter').css('color','#777');} if($.cookie('cfont'))
$('.chapter').css('font-family',$.cookie('cfont')); if($.cookie('csize')) $('.chapter').css('font-size',$.cookie('csize')); if($.cookie('cline'))
$('.chapter').css('line-height',$.cookie('cline')); if($.cookie('cfull')=='container') $('#content').toggleClass('container container-fluid'); function
arrows_navigation(e) { e = e || window.event; if (e.keyCode == '37') { window.location.href=' truyen cv.com/vo-han-phong-luu/chuong-39/'; } else if
(e.keyCode == '39') { window.location.href=' truyen cv.com/vo-han-phong-luu/chuong-41/'; }} document.onkeydown = arrows_navigation;
```

Cảm ơn

Bạn đang đọc truyện *Vô Hạn Phong Lưu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 41: Đến Chơi Nhà Ron

Cả hai vừa gõ cửa thì Ron đã xuất hiện với khuôn mặt tràn đầy kinh ngạc lẫn vui mừng không thể che giấu được: “Harry! Thịnh! Hai cậu đến nhà mình chơi à? Thật không thể tin được! Làm sao hai cậu đến được đây?”

“Bọn mình đi xe buýt hiệp sĩ đến! Nào cậu không định mời bọn mình vào nhà sao? Mà quên nữa, mình nghĩ Harry sẽ ở lại chơi trong nhà cậu đến hết mùa hè này đây!” – Trần Thịnh cười nói. Ron lúc này mới giật mình mời hai người bọn họ vào trong. Hiện tại vẫn còn là sáng sớm, cả nhà Ron đang định ăn sáng nên Ron mới có thể mở cửa nhanh như vậy.

Khỏi cần nói cả nhà họ kích động như thế nào khi chúa cứu thế Harry đến chơi. Lần này cộng thêm một thiên tài mới của giới phù thủy và nhà hảo tâm số một nữa. Tất nhiên là đang nói đến Trần Thịnh. Hẳn làm từ thiện không giấu tên, kinh doanh cũng vậy, nên ai cũng biết rằng cậu nhóc cô nhi Ravenclaw 12 tuổi này đang làm mưa làm gió giới phù thủy Anh quốc. Gia đình Ron nhận được nhiều hỗ trợ từ quỹ từ thiện của Trần Thịnh nên bà Weasley hoàn toàn nhiệt tình hơn mức cần thiết với Trần Thịnh. Tất nhiên bà nội trợ này luôn nhiệt tình với các người bạn của Ron.

Là người chủ gia đình, ông Weasley cũng rất trân trọng cảm ơn Trần Thịnh, ông còn khoe cho hắn chiếc vòng cổ của hắn tặng cho thành viên hội phượng hoàng. Bà Weasley lập tức làm thêm hai phần ăn sáng cho Trần Thịnh và Harry. Ron lập tức bắt chuyện với Harry về việc những lá thư của nó hoàn toàn không nhận được hồi âm. Còn Trần Thịnh cũng bắt đầu nói chuyện với hai thiên tài mua bán nhà Weasley: hai anh em sinh đôi, nói rõ ý định sẽ nhờ hai người đến quản lý cửa tiệm của hắn, bất kỳ khi nào hai người bọn họ sẵn sàng.

“Đến lúc đó, chúng ta sẽ hợp tác phát triển sản phẩm. Các ý tưởng về những món đồ giải trí của hai anh rất tốt, lúc đó chúng ta chắc chắn sẽ bán đắt. Hiện tại nếu như hai anh cần tài chính cho các thí nghiệm của mình, em sẵn sàng cung cấp cho hai anh.” – Trần Thịnh cùng hai anh em sinh đôi nước miếng tung tóe nói về các kế hoạch hợp tác kinh doanh của mình và hai người trong tương lai.

Có điều lúc này Trần Thịnh bị xao lãng. Ánh mắt của hắn thu hút về cô bé vừa từ trên lầu bước xuống, cô em út của nhà Weasley: Ginny Weasley. Tuy còn nhỏ nhưng mà cô bé cũng thật đáng yêu vô cùng, Trần Thịnh nghĩ thầm: “Xin lỗi nha Harry, vợ của cậu, anh cũng cướp luôn đi thôi. Dù sao hiện tại cũng đang cướp người yêu của cậu rồi!”.

Cô bé hiện tại ngoài Harry ra, càng thêm thần tượng Trần Thịnh vì những thành tích kinh người mà hắn đạt được trong mấy tháng hè ngắn ngủi vừa qua. Vậy nên khi vừa xuống nhà và nhìn thấy hai thần tượng của mình đều ngồi trong bàn ăn cùng gia đình, cô bé kinh hoàng mở to hai mắt. Trần Thịnh thấy cô bé có vẻ sắp ngất vì kinh động liền phóng một bùa chú an thần lên người cô bé để bình tĩnh cô nàng lại.

“Đây chắc là Ginny em gái Ron rồi. Đến cùng ăn sáng với mọi người không nào?” – Trần Thịnh cười hiền hòa. Ginny, có vẻ đã bình tĩnh hơn nhiều nhờ bùa an thần của Trần Thịnh, lí nhí đáp: “Nhưng mà không đủ chỗ ngồi mà.”.

“Đó không là vấn đề!” – Trần Thịnh cười to đáp lời, bàn tay phát một cái, cái bàn ăn lập tức dài thêm ra, cùng xuất hiện thêm mấy cái ghế mới. Một màn này khiến cho những người đang dùng bữa kinh ngạc há hốc mồm. Không đùa phép thi pháp, phép biến hình cực kỳ thành thạo. “Không hổ danh là thiên tài mới của giới phù thủy nha Thịnh! Trình độ phép thuật của con khiến chú cũng thấy xấu hổ đó!” – Ông Weasley bắt ngờ nói với Trần Thịnh.

Khiếm tốn vài câu, Trần Thịnh liền vỗ chiếc ghế bên cạnh hắn, ra hiệu Ginny đến ngồi xuống cùng mọi người dùng bữa. Cô bé lập tức ngoan ngoãn đi đến ngồi xuống bên cạnh Trần Thịnh. Hắn lại biến ra một bộ đồ ăn mới cực kỳ tinh mỹ cho cô bé, bắt đầu bắt chuyện với cô bé này. Ginny, hiện tại trong mắt toàn bộ là sung bái nhìn Trần Thịnh, vui vẻ và hưng phấn cùng hắn trò chuyện đủ thứ trên đời.

Bữa sáng cùng nhà Weasley kết thúc rất vui vẻ. Trần Thịnh nhìn thấy bà Weasley bận rộn dọn dẹp, liền việc nghĩa chẳng từ xắn tay áo lên nhảy vào phụ giúp, ông bà Weasley không cản được, bà Weasley đành chấp nhận cùng Trần Thịnh dọn dẹp.

Sau bữa sáng mọi người vui vẻ trò chuyện với nhau về chuyện Hogwarts, Trần Thịnh cùng ông Weasley nói chuyện rôm rả về Muggle. Hắn cùng ông đi xem chiếc xe hơi nhà Weasley, thậm chí còn đưa ra một số kiến nghị cải tiến nữa. Hai người thậm chí bắt tay nhau cùng làm một số cải tiến nho nhỏ.

“Chiếc xe yếu điểm là khả năng tích tụ và dự trữ ma lực vẫn còn thấp, như vậy sử dụng lâu sẽ không được, chẳng hạn khả năng tàng hình sẽ mất nếu dùng lâu hơn hai mươi phút.” – Trần Thịnh đánh giá – “Chúng ta nên cải tiến ma trận, như vậy sẽ tăng lớn tính năng của chiếc xe này. Ma trận này có lẽ con sẽ khắc được, nhưng cần một hai giờ. Chắc phải ở lại làm phiền ăn bữa cơm trưa với gia đình rồi.”.

“Chúng ta mong còn không được nữa là!” – ông Weasley nhiệt tình nói. Thế là cả hai người bỏ ra cả buổi sáng sửa chữa chiếc xe. Thành quả là toàn bộ tính năng chiếc xe tăng lên gấp đôi. Không gian bên trong Trần Thịnh cũng yếm bữa khiến nó càng rộng rãi thoải mái thêm, cả nhà Weasley ngồi chung xe cũng không quá chật chội nữa.

Xong việc này, Trần Thịnh lại quay vào trong bếp cùng bà Weasley làm bữa trưa. Lần này bà cũng không cản hắn nữa, đơn giản là biết không cản được. Trần Thịnh làm món tù của hắn: cánh gà chiên nước mắm và xà lách trộn thịt xào. Món này hoàn toàn mới mẻ với cả nhà Weasley và Harry. Hắn được mọi người khen không dứt miệng vì món ngon này. Ginny nhìn hắn ánh mắt càng là chỉ có các ngôi sao nhỏ. Thật ra đây là món tù hắn tự tin nhất. Kêu hắn làm mấy món khác, hắn bó tay ngay.

Ăn cơm trưa xong, Trần Thịnh chào tạm biệt gia đình Weasley. Trước khi rời đi, do thấy gia đình quá đông người, bà Weasley trong những ngày hè khi

mọi người có mặt hầu như đông đủ không làm xuể việc nhà, Trần Thịnh gọi một con gia tinh đến, cho nó giúp gia đình Weasley. Ban đầu hai ông bà Weasley kịch liệt từ chối, gia tinh là tài sản cực kỳ có giá trị trong giới phù thủy mà hầu như chỉ có các quý tộc lâu đời mới sở hữu được. Vậy nên họ không dám nhận món quà quá lớn này của Trần Thịnh. Nhưng Trần Thịnh thuyết phục họ rằng hắn cũng không tặng, đây chỉ là cho mượn trong mấy tháng hè thôi để bà Weasley đỡ cực. Rốt cuộc họ cũng miễn cưỡng đáp ứng hắn. Mà hình tượng Trần Thịnh trong mắt gia đình Weasley hoàn toàn chính là sáng chói luôn.

“Không biết sau này mang con gái họ chạy mất họ lại nghĩ mình như thế nào nữa đây?” – Trần Thịnh nghĩ thầm trong bụng. Hắn leo lên xe buýt hiệp sĩ, trở về Hẻm Xéo. Sau khi mua một số vật dụng cần thiết cho việc tân trang cây chổi bay của mình, Trần Thịnh dùng bột Floo đến cửa tiệm của mình tại Hogsmade, rồi cười Elize đã chờ sẵn về trường.

Cô nàng có vẻ hơi khó chịu vì Trần Thịnh bỏ đi hơn nửa ngày, dù sao hắn đã hứa là sẽ luôn mang cô theo bên người. Trần Thịnh phải khó khăn lắm mới an ủi được cô nàng. Hứa từ nay về sau, dù cho đi chiến đấu cũng sẽ mang nàng theo, lúc này mới dỗ cho cô nàng bạch kỳ mã này thỏa mãn. Cũng từ đó, Trần Thịnh dù đi bất cứ đâu, làm bất kỳ chuyện gì, bên cạnh hắn luôn có các người yêu của hắn, bầu bạn với hắn.

Hướng dẫn kiếm bạc, điểm cống hiến và \$ rất đơn giản

Số từ: 1581

Báo Lỗi

Bạn có thể dùng phím mũi tên trái phải để lùi chuong hoặc sang chuong.

```
Reading(7460,2639258,0); if($.cookie('cbackground'))
{ $('#wrap').css('background',$.cookie('cbackground'));if($.cookie('cbackground')=='#232323')$('.chapter').css('color','#777');} if($.cookie('cfont'))
{ $('.chapter').css('font-family',$.cookie('cfont')); if($.cookie('csize')) $('.chapter').css('font-size',$.cookie('csize')); if($.cookie('cline'))
{ $('.chapter').css('line-height',$.cookie('cline')); if($.cookie('cfull')=='container') $('#content').toggleClass('container container-fluid'); function
arrows_navigation(e) { e = e || window.event; if(e.keyCode == '37') { window.location.href=' truyen cv.com/vo-han-phong-luu/chuong-40/'; } else if
(e.keyCode == '39') { window.location.href=' truyen cv.com/vo-han-phong-luu/chuong-42/'; } } document.onkeydown = arrows_navigation;
```

Cảm ơn

Bạn đang đọc truyện *Vô Hạn Phong Lưu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Trường Sinh Linh Giá

Trần Thịnh hiện tại đã thành thói quen chuyện cười bạch kỳ mã di chuyển. Lần đầu tiên cười còn có cảm giác là lạ, cũng hơi mất thăng bằng, nhưng giờ đã không còn cảm giác khó chịu đó nữa. Giờ Trần Thịnh có thể hoàn toàn ngồi vững trên lưng Elize khi nàng phóng nước đại trong rừng cấm. Trần Thịnh vẫn còn nhớ lần đầu khi hắn đang cười Elize chạy trong rừng gặp phải một nhóm nhân mã. Bộ mặt gập quỵ của tụi nhân mã lúc đó khiến Trần Thịnh hiện tại nghĩ lại vẫn cười phun.

Hôm nay Trần Thịnh về đến lâu đài thì đi thẳng lên văn phòng hiệu trưởng, hai bức tượng đá canh cổng nhìn thấy là hắn liền dịch sang một bên, để lộ ra cầu thang phía sau.

Cụ Dumbledore đang ngồi sau bàn làm việc, có vẻ đang suy nghĩ chuyện gì đó khá phiền não, đôi lông mày đã bạc phơ của cụ nhăn lại, những ngón tay thon gầy gõ nhẹ lên mặt bàn. Thấy Trần Thịnh đi vào, cụ bắt chuyện:

“Là Thịnh à? Có chuyện gì mà con đến tìm ta vậy?” – Giọng cụ thể hiện sự mệt mỏi rõ rệt, không giống vẻ sung sức ngày thường của cụ. “Con đến tìm cụ có chút việc cần nói. Mà không biết chuyện gì khiến cụ có vẻ mệt mỏi như vậy?” – Trần Thịnh lấy ra một cái ghế từ không trung, đối diện cụ ngồi xuống.

Cụ Dumbledore khẽ nhướng mày: “Ta đang suy nghĩ về việc làm cách nào Voldemort có thể trở lại được sau khi bị ác chú của chính mình phản phệ mà chết vào các đêm đó. Con cũng biết đó, có nhiều phép thuật hắc ám tà ác mà thậm chí cả ta cũng không biết hết được.” – Cụ tỏ ra phiền muộn cực kỳ khi nói về vấn đề này.

“Con nghĩ mình có thể trả lời cho cụ câu hỏi đó. Thực ra đó cũng là chuyện con định nói với cụ hôm nay. Sau khi tìm hiểu, cộng thêm tính cách Voldemort mà con suy đoán từ lời kể của cụ, con nghĩ khả năng mình đã đoán đúng thứ gì giúp chúa tể hắc ám có thể sống lại.” – Trần Thịnh cũng vừa khéo chuẩn bị nói với cụ là mình vừa ‘tìm ra’ giả thuyết về các Trường sinh linh giá của Voldemort.

“Có thật không? Con nói ta nghe xem nào!” – Cụ Dumbledore có vẻ cực kỳ kích động. Với khả năng phán đoán như thần của Trần Thịnh (thật ra là do biết trước nội dung cốt truyện), cụ cũng tin rất có thể phán đoán này của Trần Thịnh là chính xác. Tất nhiên, nó hoàn toàn chính xác.

“Con nghĩ hắn đã dùng các Trường sinh linh giá để bảo tồn một phần linh hồn của mình!” – Trần Thịnh thẳng thắn nói. Hắn nhìn thấy mày cụ Dumbledore

khẽ cau lại, rồi sau đó giãn ra, đôi mắt cụ sáng ngời lên sau cặp kính nửa vàng trắng của mình, cả khuôn mặt cụ giãn ra, một nụ cười xuất hiện trên môi cụ.

“Đúng vậy, tại sao ta không nghĩ đến nó sớm hơn chứ? Một Trường sinh linh giá bao tòn một mảnh linh hồn của mình, khi linh hồn chính chết đi sẽ thay thế được linh hồn chính tiếp tục tồn tại! Thịnh, con có một đầu óc thiên tài!” – Cụ khen không dứt miệng Trần Thịnh. Nhưng cụ lại ngừng lại: “Con nói là các trường sinh linh giá? Ý con là hán không chỉ có một cái?”.

“Một kẻ sợ chết như Voldemort không thể nào chỉ làm một cái trường sinh linh giá cả. Con biết mặc dù trong lịch sử chẳng có mấy người thành công tạo ra dù chỉ một cái trường sinh linh giá, nhưng con nghĩ rằng với trình độ của mình, khả năng rất cao là Voldemort sẽ làm ra nhiều hơn một cái Trường sinh linh giá để bảo hiểm!” – Trần Thịnh sờ sờ cằm tiếp tục diễn xuất của mình – “Ngoài ra con nghĩ những thứ này sẽ là những thứ cực kỳ quý giá, hoặc là có quan hệ mật thiết với hán. Đồng thời những món đồ này chắc chắn sẽ được bảo vệ bằng hắc ma pháp cực kỳ mạnh mẽ, cũng như được giấu ở những nơi an toàn và bí mật!” – Trần Thịnh tiếp tục nói xạo không chớp mắt.

Cụ Dumbledore có vẻ trầm tư, nhìn thấy cụ rơi vào vòng suy nghĩ của mình, Trần Thịnh cũng không quấy rối cụ, hán quay sang ngắm con phượng hoàng Fawkes, lúc này đang nhìn hán với một ánh mắt tò mò. Con chim đỏ này có kích thước cỡ một con thiên nga, tuy nhiên lại quý hơn thiên nga rất nhiều. Lông đuôi làm lõi đĩa phép, nước mắt có thể trị thương, kể cả là nọc độc của tử xà, có thể đỡ được một tử chú của Voldemort mà không chết, chỉ đơn giản là phục sinh. Nói chung, đơn giản một chữ: bá cháy!

Đáng tiếc Fawkes chỉ trung thành với Dumbledore mà thôi. Trần Thịnh ngắm nhìn con Fawkes mà trong lòng nghĩ không biết còn phượng hoàng hoang dã không, bắt vài con về, vừa có rồng vừa có bạch kỳ mã vừa có phượng hoàng thì xem như mình quá bá về khoảng sinh vật huyền bí rồi. Có điều Trần Thịnh cũng chỉ nghĩ như vậy thôi. Phượng hoàng bản thân đã cực hiếm, chưa kể đến chuyện thuyết phục nó đi theo mình cũng không dễ dàng tí nào. Nếu không thì tiệm bán thú nuôi tại Hẻm Xéo đã bán ra phượng hoàng rồi.

“Con nghĩ có lẽ chúng ta nên tìm hiểu từ quê hương của hán. Cụ có thể tìm hiểu thêm về quê mẹ hán, cũng như cô nhi viện nơi hán từng ở, chắc là sẽ có manh mối nào đó đấy!” – Trần Thịnh nhìn cụ Dumbledore suy tư liền nói.

Cụ Dumbledore đã vọt đi mất. Cụ đi đến quê hương của Voldemort. Gia tộc của mẹ hán là hậu duệ cuối cùng của Slytherin nên cũng không quá khó để mà tìm được ngôi làng nơi mẹ hán từng sống. Chuyện xử lý mấy thứ này tất nhiên là giao cho cụ Dumbledore, Trần Thịnh chỉ đóng vai trò tham mưu là được. Trước khi cụ đi, Trần Thịnh cũng luôn cường điệu rằng chắc chắn là Voldemort sẽ thiết kế các cạm bẫy xung quanh và trên cả Trường sinh linh giá nữa, nên tuyệt đối không được có hành động khinh địch.

“Hy vọng là cụ không xúc động đến mức lập tức đeo chiếc nhẫn lên đi, như vậy thì cũng quá xui xẻo đi!” – Trần Thịnh lăm bầm khi rời khỏi văn phòng của hiệu trưởng. Con Fawkes cũng đã đi theo cụ, đây là gợi ý của Trần Thịnh phòng trường hợp khẩn cấp. Ít nhất nước mắt phượng hoàng là thần dược.

Trở lại tổng hành dinh của mình tại phòng cần thiết, Trần Thịnh lại lao đầu vào công việc, không phải để chế ra sản phẩm mới cho cửa hàng của mình, mà là để nghiên cứu sâu về cổ ngữ rune hơn. Đây là những thứ cốt lõi cho các ma trận, và cũng là cội nguồn ma lực cho các ma trận. Hermione mặc dù đọc rất nhiều sách, nhưng cô bé vẫn chưa học đến cổ ngữ rune. Thứ này phải năm ba mới được học, mà cô bé thì chỉ mới xem như đã đọc hết sách dành cho năm hai, bao gồm cả các sách tham khảo đi. Cô bé vẫn còn cần thời gian để trưởng thành hơn nữa.

Giúp cho Trần Thịnh nhiều chuyện nhất hiện tại có lẽ là Elize, cô nàng bản thân là một sinh vật huyền bí, kiến thức không phải thông thường nhiều. Nhất là về tự nhiên, hoàn toàn là ăn đứt Trần Thịnh, bỏ xa hán mấy con phố luôn.

Là một sinh vật cực kỳ gần gũi với tự nhiên và ma pháp, nàng bẩm sinh đã hiểu về ma pháp cũng như các cổ ngữ rune. Thực chất cổ ngữ rune là thứ mà các tinh linh cổ đại đã sáng tạo ra. Con người sau khi đánh bại các tinh linh mới học được cách sử dụng hệ thống này như là một nguồn ma lực khổng lồ.

Với tư cách là chiến hữu của các tinh linh, bạch kỳ mã cũng biết đến các cổ ngữ rune này, và có vẻ như họ có kiến thức còn rộng hơn cả con người về cổ ngữ rune. Trần Thịnh phải nhìn nhận lại các sinh vật huyền bí rồi, bạch kỳ mã giỏi về cổ ngữ rune, nhân mã giỏi tiên tri, rồng là xe tăng hạng nặng, phượng hoàng chính là quân y nha. Tổ hợp như vậy mà vẫn thất bại, đủ thấy con người quá đồng quạ nguy hiểm như thế nào.

Hướng dẫn kiếm bạc, điểm cống hiến và \$ rất đơn giản

Số từ: 1575

Báo Lỗi

Bạn có thể dùng phím mũi tên trái phải để lùi chương hoặc sang chương.

```
Reading(7460,2642162,0); if($.cookie('cbackground'))
{$('#wrap').css('background',$.cookie('cbackground'));if($.cookie('cbackground')=='#232323')$('.chapter').css('color','#777');} if($.cookie('cfont'))
$('.chapter').css('font-family',$.cookie('cfont')); if($.cookie('csize')) $('.chapter').css('font-size',$.cookie('csize')); if($.cookie('cline'))
$('.chapter').css('line-height',$.cookie('cline')); if($.cookie('cfull')=='container') $('#content').toggleClass('container container-fluid'); function
arrows_navigation(e) { e = e || window.event; if(e.keyCode == '37') { window.location.href=' truyen.com/vo-han-phong-luu/chuong-41/'; } else if
(e.keyCode == '39') { window.location.href=' truyen.com/vo-han-phong-luu/chuong-43/'; } } document.onkeydown = arrows_navigation;
```

Cảm ơn

Bạn đang đọc truyện *Vô Hạn Phong Lưu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 43: Năm Thứ Hai

Thật ra trong thế giới Diablo cũng có cổ ngữ rune, đó là các hòn đá nhỏ thần kỳ. Có điều hiện tại Trần Thịnh chỉ mới hoàn thành hai nhiệm vụ nhỏ trong chương một, còn lâu lắm hắn mới có thể có được viên đá đầu tiên. Và cũng còn lâu lắm hắn mới có được chiếc hộp thần kỳ để mà hợp mấy viên đá đó lại.

Nhận thấy hiện tại chỉ có một cái cốt thuần để phòng ngự thôi là không ổn tí nào, nên Trần Thịnh định sẽ dùng các ký tự rune này để tổ hợp lên một ma trận phòng ngự khắc lên áo chùng chẳng hạn. Nếu như khắc bằng lông bạch kỳ mã, khả năng thậm chí từ chú cũng chặn lại được luôn ấy chứ.

Cổ ngữ rune không dễ dàng, mặc dù có cấp bậc chuyên gia Elize bên cạnh giúp đỡ, mãi đến tận ngày nhập học, Trần Thịnh cũng không rời khỏi phòng cần thiết. Ăn uống cũng toàn là các gia tinh mang đến cho hắn luôn.

Đến ngày nhập học, Trần Thịnh không thể không tạm dừng chuyện nghiên cứu của mình lại để đi dự lễ. Đến đại sảnh đường, Trần Thịnh đứng ngoài cửa đợi. Một lát sau, tiếng nói chuyện ồn ào từ xa vọng tới, các học sinh sau một kỳ nghỉ hè, rốt cuộc trở lại lâu đài. Hắn chờ đợi hồi lâu, rốt cuộc nhìn thấy cái bóng quen thuộc.

“Hermione! Nghi hè có vui không?” – Trần Thịnh chào cô nàng khi Hermione chạy đến trước mặt hắn, khuôn mặt kích động đỏ bừng. “Nghi hè với gia đình rất vui, nhưng mà không có cậu bên cạnh nên không được hoàn mỹ!” – Hermione chu môi nói. Được rồi cô bé giờ đã học được những nhẽo làm dáng với Trần Thịnh rồi, có tiến bộ lớn.

Trả lời câu này thế nào? Trần Thịnh cũng bó tay không biết làm sao, hắn không thể nói năm sau hè anh đến nhà em đi? Mà có muốn cũng không được, hắn luôn rất bận rộn với những nghiên cứu của mình, phải đảm bảo đến khi Voldemort sống lại rồi thì có thể đủ mạnh để đối kháng với hắn.

Trần Thịnh cười không nói mà vỗ vỗ đầu Hermione, nhìn ra cửa chờ một người khác, và người đó đã đến, Cho Chang.

“Cho, nghi hè vui chứ hả?” – “Mình với cả nhà rất vui, còn cậu làm gì hè này?” – Đừng bao giờ nói chuyện với một người con gái khác khi đang đứng cùng một người con gái, cho dù họ có còn nhỏ đến thế nào đi nữa. Đây là kết luận của Trần Thịnh sau buổi tối hôm nay, khi mà hắn tự trị liệu mấy vết tím bên eo trong phòng của mình. “Quá bạo lực! Chiều này chỉ cần là nữ ai cũng biết ah!” – Trần Thịnh cảm thán nói.

Buổi lễ nhập học năm nay cũng bắt đầu bằng một bài hát của chiếc nón phân loại. Trần Thịnh tranh thủ liếc nhìn sang bàn nhà Gryffindor, Ron và Harry vẫn vắng chỗ. Hy vọng hai tên khờ đó không thật sự sẽ lái xe bay đến trường đi. Dù sao Trần Thịnh đã chỉ cho Harry cách gọi xe buýt hiệp sĩ, chắc nó không ngốc tới mức dùng xe, hy vọng đi.

Suốt bữa tiệc hôm đó, Trần Thịnh vừa trò chuyện vui vẻ với Cho Chang, vừa gại hết sống lưng khi cảm nhận được những cái liếc nhìn sắc lẹm của Hermione từ bên bàn nhà Gryffindor. Sáng hôm sau không biết cô nàng có còn nhớ chuyện tập luyện nữa không. Mà hiện tại, Cho Chang đã tỏ ý với hắn là muốn tham gia chuyện luyện tập buổi sáng của Trần Thịnh. Tất nhiên hắn không thể không đồng ý được.

“Chỉ mong khi Lockhart quá tệ trong việc dạy phòng chống nghệ thuật hắc ám thì mình có cơ hội tổ chức một nhóm học sinh tự học thật sự đi! Lúc đó ở cùng nhau nhiều hơn thì dễ bồi dưỡng tình cảm hơn.” – Trần Thịnh nghĩ thầm. Khác nhà với nhau đúng là có nhiều khó khăn thật.

Harry và Ron cuối cùng vẫn là đến muộn, nhưng không đến nỗi quá tệ như lần trước, hai cu cậu đã ngồi xe buýt tới đây. Trần Thịnh thậm chí thắc mắc sao hai đứa đó hấp tấp như vậy, không chờ ba mẹ Ron quay lại rồi giải quyết vấn đề đó sau. Dù sao cũng đã muộn mất rồi, ngồi xe đuổi theo tàu làm cái gì không biết nữa? Do cả hai lần này ngồi xe buýt tới nên cũng không bị thầy Snape bắt được răn dạy, cũng không bị phạt cấm túc từ ngay đầu năm.

Hai cu cậu đến kịp lúc cụ Dumbledore giới thiệu giáo viên mới môn phòng chống nghệ thuật hắc ám: Gilderoy Lockhart. Bậc thầy về bùa lú và viết lách, nhưng hoàn toàn mù tịt về những thứ khác. Trần Thịnh nhìn bên cạnh Cho Chang và Hermione bên bàn Gryffindor đang hai mắt đắm đuối đầy sùng bái nhìn Lockhart, bổ sung thêm một đặc tính nữa: cực kỳ sát gái và không thể không công nhận rất đẹp trai cũng như cười rất quyến rũ.

Trần Thịnh cũng không ghen ghét ra mặt như Ron, thế giới có nhiều loại người, có những người ăn com bằng khuôn mặt cũng không lạ. Còn vấn đề hắn giới bùa lú và chuyên đi yểm bùa lú để giành công trong các tác phẩm của mình thì... thế giới phù thủy đâu có tươi sáng như bọn trẻ nghĩ đâu. Những phù thủy tài giỏi kia hoàn toàn là quá tự phụ hoặc cả tin nên bị Lockhart đả kích. Cũng còn may là hắn chỉ làm người ta mất trí nhớ mà không giết ai.

Buổi tiệc kết thúc sau khi mọi người đã no nê, tất cả học sinh đều trở về ký túc xá của riêng mình. Harry cũng có thêm một cái đuôi là fan hâm mộ cuồng nhiệt là Colin Creevey, cậu nhóc năm nhất luôn kè kè cái máy ảnh để chụp hình thần tượng của mình. “Cũng may mình không đến nỗi bị săn đón như vậy. Mấy ngôi sao trong thế giới thật đúng là khờ!” – Trần Thịnh nói thầm khi quàng mình lên chiếc giường của mình.

Sáng hôm sau, Trần Thịnh dậy sớm luyện tập như thường lệ, bên cạnh bờ hồ không có một bóng người. Hắn thầm nghĩ chắc là hai cô bé đã nghỉ ngơi cả mùa hè nên không muốn tập lại chẳng? Nhưng dù cho hai cô bé có thế nào đi chăng nữa thì hắn cũng phải cố gắng, chỉ có thực lực tuyệt đối mới có thể bảo vệ những người mình yêu thương được.

“Ah, chào buổi sáng giáo sư Sprout! Hôm nay giáo sư sớm nhỉ?” – Trần Thịnh chào giáo sư môn thảo dược đang đi bộ ra khỏi sân trường. “Là Thịnh à? Cô đang định đi chuẩn bị các cây nhân sâm cho buổi học đầu. Cảm ơn mấy cây nhân sâm của em. Thật không ngờ sâu trong rừng cấm lại có nhân sâm

đây!” – Giáo sư Sprout cười tươi rồi nói. Máy cây nhân sâm lần này là Trần Thịnh cùng Elize phát hiện được trong rừng, có cả một khu vực khổng lồ toàn nhân sâm phân bố dày đặc trong rừng. Trần Thịnh nhớ đến chuyện tử xà có thể hóa đá người nên hắn bèn mang một đám cây non về trồng. Hiện tại giáo sư Sprout cùng với trợ lý mới Elize cùng nhau chăm sóc các cây thảo dược này của trường.

Elize lúc này cũng chào hỏi giáo sư Sprout một tiếng, nàng cũng đang cùng Trần Thịnh luyện tập buổi sáng. Cô nàng hiện tại ở cùng giáo sư Sprout trong nhà kính trong giờ học, còn sau giờ học thì nàng thường theo Trần Thịnh một bước không rời. Hắn cảm giác được trong trường đã bắt đầu có một đám nam sinh theo đuổi nàng, mặc cho nàng vẫn luôn đi cùng hắn. Elize quá thu hút, vẻ đẹp của nàng có thể khiến người khác lập tức an tĩnh tâm hồn lại, không khó hiểu khi nàng có nhiều người theo đuổi.

Sáng hôm đó cả Hermione và Cho Chang đều không có đến tập cùng hắn, còn bữa ăn sáng thì Trần Thịnh cũng ăn rất sớm rồi rời đi. Quái lạ là hai cô nàng bình thường rất sớm liền dậy này hiện tại lại ngủ nướng. Trần Thịnh cũng không có suy nghĩ nhiều, chẳng có manh mối nào cả. Hắn hiện tại đi thẳng đến lớp độc dược của giáo sư Snape. Hắn muốn hỏi giáo sư vài vấn đề về kinh nghiệm pha chế thuốc.

Hướng dẫn kiểm bạc, điểm cống hiến và \$ rất đơn giản

Số từ: 1547

Báo Lỗi

Bạn có thể dùng phím mũi tên trái phải để lùi chuong hoặc sang chuong.

```
Reading(7460,2642163,0); if($.cookie('cbackground'))
{$('#wrap').css('background',$.cookie('cbackground'));if($.cookie('cbackground')=='#232323')$('.chapter').css('color','#777');} if($.cookie('cfont'))
$('.chapter').css('font-family',$.cookie('cfont')); if($.cookie('csize')) $('.chapter').css('font-size',$.cookie('csize')); if($.cookie('cline'))
$('.chapter').css('line-height',$.cookie('cline')); if($.cookie('cfull')=='container') $('#content').toggleClass('container-fluid'); function
arrows_navigation(e) { e = e || window.event; if (e.keyCode == '37') { window.location.href=' truyen cv.com/vo-han-phong-luu/chuong-42/'; } else if
(e.keyCode == '39') { window.location.href=' truyen cv.com/vo-han-phong-luu/chuong-44/'; } } document.onkeydown = arrows_navigation;
```

Cảm ơn

Bạn đang đọc truyện *Vô Hạn Phong Lưu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 44: Rắc Rối Đầu Năm

Nói chuyện với Snape có lẽ nên được xếp vào một trong những cách rèn luyện tính chịu đựng và giữ bình tĩnh hay nhất thế giới. Dù cho là Trần Thịnh biết được là Snape thật sự là người rất chung thủy, một trái tim tràn đầy tình yêu với Lily. Nhưng mà hôm nay nói chuyện với Snape, đối diện cái mặt người chết đó, thật sự nhiều lúc hắn chỉ muốn đâm vào mặt Snape vài cái cho đỡ tức.

Nhưng ít ra là cả hai khi nói về độc dược cũng không đến nỗi quá khô khan, khi mà Snape có một niềm đam mê cực lớn với độc dược. Có lẽ, trong đầu Snape, ngoài tình yêu dành cho Lily, thì đam mê với độc dược và nghệ thuật hắc ám là hai thứ duy nhất còn sót lại về mặt tình cảm đi? Thật là một con người tội nghiệp, cả cuộc đời chính là một chuỗi những bi kịch xuyên suốt, nếu là Trần Thịnh hắn, tự sát xong cho rồi.

Buổi học đầu năm học cũng không hề có chút gì khác, Snape không hề có ý định khiến cho buổi học đầu năm trở nên dễ thở hơn bình thường. Họ chẳng là Snape hoàn toàn không đếm xỉa đến Trần Thịnh, khiến cho hắn ở một góc tự điều chế độc dược của mình. Đây đã là cảm ơn trời đất, chỉ cần Snape không phiền gây áp lực là được rồi. Nhìn những đứa Ravenclaw và Hufflepuff khác xem, khổ mặt ra mà pha trộn dưới sự soi mói của ông.

Rời khỏi căn hầm ngột ngạt của giáo sư Snape, mọi người lại đến lớp bùa chú của giáo sư Flivitch. Năm nay chuyện đầu tiên giáo sư Flivitch nói với Trần Thịnh là kêu hắn vào đội tuyển Quidditch của nhà Ravenclaw. Được rồi, năm nay sẽ bận càng thêm bận đây, nhưng mà có thể đấu với Harry Potter ở lĩnh vực nó đặc ý nhất cũng là một điều không tệ chút nào. Trần Thịnh bày tỏ rất chờ mong khi hai đứa gặp nhau trên cán chổi. Mà nếu hắn nhớ không lầm, năm nay Malfoy cũng gia nhập cuộc chơi nữa.

“Sẽ là một năm thú vị đây.” – Trần Thịnh trở lại đại sảnh đường ăn trưa. Ngồi xuống vị trí cuối bàn của mình, Trần Thịnh rút một quyển sách của Lockhart ra xem. Mặc dù hắn không ra sao, nhưng mà các câu chuyện trong sách đều có thật, và là một kinh nghiệm tuyệt vời cho bản thân, vậy nên tại sao không đọc chứ? Thậm chí Trần Thịnh còn muốn thỉnh giáo hắn về bùa lú lẫn của ông nữa. Ít ra món đó Trần Thịnh đảm bảo không ai qua được Lockhart.

“Buổi học đầu của cậu thế nào?” – Cho Chang cũng đã đến ngồi cạnh Trần Thịnh, hắn khá bất ngờ vì bình thường Cho Chang hay đi cùng các cô bạn của mình chứ không ngồi ăn cùng hắn. “Mà cũng phải, lúc trước lúc nào Hermione cũng bên cạnh mình. Với lại lúc đó hai đứa cũng chưa quen thân như vậy.” – Trần Thịnh liếc mắt nhìn chỗ trống bên cạnh hắn mà Hermione vẫn thường ngồi, cười trả lời Cho Chang: “Tiết học đầu năm lại là độc dược của thầy Snape, cậu có thể nghĩ nó thế nào rồi đó!” – Trần Thịnh phối hợp làm một vẻ mặt bất đắc dĩ khiến Cho Chang cười khúc khích.

Cả hai cùng nhau dùng bữa trưa, vừa ăn vừa nói về chuyện học tập của mình. Cho Chang có vẻ cũng rất hâm mộ Lockhart khi mà nàng thao thao bất

tuyệt về các chuyến phiêu lưu của Lockhart với Trần Thịnh. “Nếu cậu muốn, sau này ra trường rồi chúng ta có thể cùng nhau đi phiêu lưu thám hiểm!” – Trần Thịnh không cho là chuyện lớn lao nói. Có điều câu nói này của hắn khiến cho Cho Chang đỏ mặt: “Đây là gián tiếp bày tỏ tình cảm sao?” – được rồi cô bé năm ba đã bắt đầu biết yêu.

Mặc dù có chút thẹn đỏ mặt, nhưng mà Cho Chang rất vui khi nghe Trần Thịnh nói vậy, có điều nàng cũng không trả lời ngay. Con gái mà, nên thẹn thùng rụt rè một chút có khi lại tốt. Trần Thịnh cũng không biết hắn khiến Cho Chang phải suy nghĩ nhiều như vậy. Hắn đơn giản chính là đang nói sự thật. Khả năng phiêu lưu qua các thế giới, cuộc sống đó không phải phiêu lưu mạo hiểm thì còn cái gì là phiêu lưu mạo hiểm hay kích thích nữa? Trần Thịnh chỉ sợ là các cô nàng không bỏ qua được gia đình mà đi theo hắn thôi.

Vừa tiêu diệt bữa trưa của mình vừa lật từng trang sách, cuộc sống học đường vẫn luôn khiến người ta hướng tới như vậy. Trần Thịnh nhìn sang bên bàn Gryffindor, thấy Hermione đang ngồi cùng Harry và Ron. Xem ra cô bé càng ngày càng thân với hai cậu kia, nhất là khi nàng biết được Trần Thịnh hiện tại đã có quan hệ thân mật với ít nhất là hai cô gái: Cho Chang và Elize.

Trần Thịnh cũng không nói gì thêm, về cơ bản thì thật ra đó mới là bộ ba Hogwarts chính xác. Chỉ vì có hắn xen vào nên mới lộn xộn đến thế này đó chứ. Hắn cũng không thể nào đi phàn nàn chuyện này được. “Cứ cố gắng đi, đến đâu thì đến vậy, tình cảm không thể ép buộc được. Chọn đi theo mình sẽ hy sinh rất nhiều.” – Trần Thịnh nghĩ trong đầu, hắn thở dài kết thúc bữa trưa, chào tạm biệt Cho Chang đang nói chuyện vui vẻ với mấy cô bạn gái của mình rồi đi thẳng lên thư viện.

Mọi chuyện có vẻ đều diễn ra rất yên bình trong năm hai này cho đến hiện tại. Trần Thịnh mỗi sáng sớm đều đi tập luyện, cuối tuần thậm chí còn rảnh rỗi mà phóng lên cây chổi cái tiến của mình mà lao đi vài vòng cho vui nữa.

Cây chổi quạ ngày nào giờ được Trần Thịnh cải tiến lại, các ma trận gia tốc, ổn định... được Trần Thịnh khắc lại hết. Hắn biến cây chổi từ chỗ là một cây chổi cũ mềm không ai thèm giờ có tốc độ kinh khủng. Bà Hooch thậm chí nói cả đời bà chưa từng thấy cây chổi nào nhanh đến như vậy khi hắn mời bà cười thử để xem còn khiêm khuyết chỗ nào nữa không.

Elize hiện tại vẫn luôn cùng giáo sư Sprout chăm sóc các loài thảo dược. Ngoại trừ buổi sáng cùng Trần Thịnh luyện tập cạnh bờ hồ, buổi tối cùng hắn ăn tối tại phòng cần thiết thì hầu như nàng không rời khỏi các nhà kính. Tất nhiên đêm nàng ngủ lại tại phòng của Trần Thịnh. Vì chuyện này mà Trần Thịnh phải nói chuyện với giáo sư Flitwick một hồi lâu. Cũng may mắn là hắn luôn là học sinh rất được lòng giáo sư, lại thêm hắn là một tồn tại đặc thù tại đây nên được chấp nhận.

Tất nhiên, là ngủ cùng phòng, không có làm chuyện gì bậy bạ ở đây cả. Trần Thịnh hiện tại thân thể mặc dù cao lớn như thiếu niên 15 tuổi, nhưng mà dù sao cũng còn quá nhỏ. Thậm chí bản thân Trần Thịnh cũng chưa vượt qua được rào cản tâm lý đó nữa.

Cuối tuần, Trần Thịnh đang tản bộ dọc bờ hồ đen thì nhìn thấy Harry mang theo cây chổi của mình hướng về sân tập Quidditch. “Khô thân thẳng nhóc có một tên đội trưởng quá điên cuồng với môn này.” – Trần Thịnh lắc lắc đầu. Hiện tại hắn cũng đang ngửa tay, vậy nên Trần Thịnh vung đưa phép lên, cây chổi từ trong phòng ngủ phá không mà tới, thẳng lại bên cạnh Trần Thịnh như chờ chủ nhân leo lên vậy. Trần Thịnh cũng không chân chừ, tung người ngồi lên cán chổi, phóng vút lên cao.

Không khí buổi sáng quất vào mặt Trần Thịnh khiến hắn cảm thấy cực kỳ sáng khoái. Bay lượn như một cánh chim tự do trên bầu trời, nhìn cả một vùng vẫn còn chìm trong sương sớm, mặt trời vừa ló dạng tỏa ánh hào quang rực rỡ phía chân trời. Trần Thịnh cảm thấy cả người tràn đầy năng lượng, cảm giác thật thoải mái.

“Mới giờ này mà đã đi tập Quidditch, nếu như bọn nó nhiệt tình với chuyện học hành như vậy thì có phải tốt hơn nhiều không?” – Trần Thịnh nhìn các thành viên đội Gryffindor tập trung về phía sân huấn luyện lắc đầu nói. Đùng một tiếng, cây chổi của Trần Thịnh gây ra một vụ nổ âm thanh khi đạt đến tốc độ âm thanh (hơn 300m/s). Đột phá bức tường âm thanh gây ra vụ nổ cũng không khiến Trần Thịnh bị thương, hắn đã trang bị rất kỹ cho chuyện này, các bùa chắn, bùa bảo vệ đều luôn trong tình trạng sẵn sàng. Hắn lao đi như tia chớp về phía sân tập Quidditch.

Hướng dẫn kiểm bạc, điểm cống hiến và \$ rất đơn giản

Số từ: 1605

Báo Lỗi

Bạn có thể dùng phím mũi tên trái phải để lùi chương hoặc sang chương.

```
Reading(7460,2650474,0); if($.cookie('cbackground'))
{ $('#wrap').css('background',$.cookie('cbackground'));if($.cookie('cbackground')=='#232323')$('.chapter').css('color','#777');} if($.cookie('cfont'))
$('.chapter').css('font-family',$.cookie('cfont')); if($.cookie('csize')) $('.chapter').css('font-size',$.cookie('csize')); if($.cookie('cline'))
$('.chapter').css('line-height',$.cookie('cline')); if($.cookie('cfull')=='container') $('#content').toggleClass('container container-fluid'); function
arrows_navigation(e) { e = e || window.event; if (e.keyCode == '37') { window.location.href=' truyen cv.com/vo-han-phong-luu/chuong-43/'; } else if
(e.keyCode == '39') { window.location.href=' truyen cv.com/vo-han-phong-luu/chuong-45/'; } } document.onkeydown = arrows_navigation;
```

Cảm ơn

Bạn đang đọc truyện *Vô Hạn Phong Lưu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Máu Bùn

Lượn vòng trên bầu trời sân tập Quidditch với tốc độ siêu thanh, từ bên dưới, nhìn Trần Thịnh như một bóng mờ màu đen đang lao nhanh trên bầu trời. Hắn đang vừa cười chời vừa nghĩ đến chuyện bằng cách này bày ra hết ưu thế tốc độ của mình trong trận Quidditch tối giữa Ravenclaw và Hufflepuff.

Trần Thịnh lượn lơ trên trời đến khi mặt trời đã sáng hẳn thì các cầu thủ đội Gryffindor mới ra sân tập, mọi người leo lên cán chổi của mình lao vút vút trong không khí. Hắn cũng có thể nhìn thấy Hermione đang cùng Ron ngồi trên ghế khán đài. Quan hệ của ba người Hermione Ron và Harry ám lên thấy rõ trong những ngày qua, khi mà cô bé không còn dành hầu hết thời gian cho Trần Thịnh nữa.

Đúng lúc đội Gryffindor chuẩn bị tập thì đội Slytherin đã đến, và cả hai đội lập tức chất vấn nhau. Trần Thịnh lúc này cũng từ trên cao bỏ nhào xuống. Tiếng rít không khí vang lên bên tai Trần Thịnh, khi chỉ còn cách mặt đất chừng hai mươi mét hắn mới kéo cán chổi lên để giảm tốc và đáp xuống bên cạnh hai nhóm Gryffindor và Slytherin.

“Ít ra thì không ai trong đội Gryffindor phải mua vị trí của mình. Họ được tuyển vào đội bằng tài năng thuần túy!” – Trần Thịnh đáp xuống vừa đúng lúc nghe được Hermione nói ra những lời này. Lập tức Malfoy phản pháo cô bé: “Ai hỏi tới mày, con nhãi ranh Mudblood bẩn thỉu.”

Trần Thịnh nhảy khỏi cán chổi, phóng tới Malfoy, miệng gầm lên: “Thằng nhãi! Sao mày dám nói vậy hả?” – Flint, đội trưởng của Slytherin lập tức nhảy ra chắn trước Malfoy và Trần Thịnh. Hắn cũng không chần chừ, đưa phép lập tức xuất hiện trong tay, một bùa giải giới bản Flint văng ra xa mấy mét bên ngoài. Ron lúc này đã thò tay vào túi áo chùng của nó lấy cây đũa phép ra, không biết thế nào mà cây đũa phép của nó vẫn bị gãy: “Mày phải trả giá cho điều đó Malfoy!” – một tia sáng xanh lóe lên trúng ngay bụng Ron làm nó bật ngã ra sau, lăn cù trên cỏ.

Hermione thét lên: “Ron! Ron! Cậu có sao không?” – Cô bé ngồi xuống đỡ Ron dậy, cu cậu không trả lời được mà bắt đầu ói ra những con ốc sên. Trong khi cả đội Gryffindor bắt đầu xúm lại Ron thì Trần Thịnh đã túm lấy cổ áo Malfoy nhấc bổng nó lên khỏi mặt đất.

“Mày vừa làm một điều mà mày chắc chắn phải hối hận Malfoy à!” – Trần Thịnh rít lên qua kẽ răng, đưa phép trong tay phải hắn dí vào mặt Malfoy, trong con mắt chỉ còn lại lửa giận đang dâng trào. Các thành viên khác của đội Slytherin định chạy đến cứu đều bị Trần Thịnh một chiêu giải giới cho đánh bay ra hết. Hắn hiện tại đang rất giận, và cần một người để trút giận.

Nhìn hiện tại, Hermione đang ôm lấy Ron không biết làm sao, mọi người đều chú ý đến Ron, trong khi Trần Thịnh vừa vi phạm một đồng nội quy nhà trường, tấn công các con cháu quý tộc vì cô nàng mà nàng không hề để ý đến hắn. Đây càng khiến Trần Thịnh tức điên lên được. Đũa phép trong tay Trần Thịnh biến mất, Malfoy thấy vậy cứ nghĩ hắn sẽ buông tha cho mình nên mừng rỡ, nhưng tiếp đến chào đón cái mặt vừa giãn ra của Malfoy là một nắm đấm.

“Bốp!” – “A!!!” – Một tiếng bốp lạnh lùng vang lên, Malfoy gào lên thảm thiết, hai tay ôm mặt mình cố gắng giỡn giữa khỏi tay của Trần Thịnh. Nhưng mà một công tử nhà giàu không rèn luyện làm sao chống lại một tên lúc nào cũng luyện tập và luôn chiến đấu chứ? Malfoy không thể thoát khỏi được cánh tay Trần Thịnh đang nắm lấy cổ áo nó, và tất nhiên là mặt nó lại ăn một đấm nữa.

“Bốp! Bốp! Bốp!” – Trần Thịnh một hơi tung ra ba cú đấm vào mặt Malfoy mới buông tay ra, nó té bịch xuống đất. Miệng mũi lúc này đầy máu, con mắt bầm tím, lẫn lộn đau đớn trên mặt đất. Trần Thịnh đạp chân lên ngực Malfoy, chỉ tay vào mặt nó nói: “Từ nay về sau, mày khôn hồn thì đừng bao giờ thốt ra cái từ đó nữa, nếu không, thì cho dù cha mày có tới đây cũng không cứu được mày đâu. Tin tao đi, tao chưa bao giờ nói xạo đâu!” – Trần Thịnh hầm hừ đe dọa Malfoy, lúc này mới hờ hững nhìn lại Hermione.

Cô bé cùng Harry đang mỗi người một tay dìu Ron đứng lên, cùng với các đội viên khác của đội Gryffindor, nhìn Trần Thịnh như là một sinh vật ngoài hành tinh. Còn đội Slytherin, lúc này đã bận rộn mang Malfoy đi trạm xá rồi. Fred và George rớt cuộc lên tiếng: “Không thể tin được là em lại là một Ravenclaw chứ không phải Gryffindor! Đánh rất hay đấy Thịnh!” – Hai tên này căn bản không sợ trời không sợ đất, hoàn toàn hoan hô Trần Thịnh, chỉ tiếc hắn không phải cùng nhà Gryffindor để mà cùng nhau đi quậy thôi.

Trong khi đó Hermione lại không nói gì nhìn Trần Thịnh, cô bé đề nghị cùng Harry mang Ron đi đến nhà Hagrid để xem lão có cách nào giải quyết chuyện này không. Vậy là cả ba lại dắt díu nhau đi mất. Trần Thịnh cũng không nói gì, hắn đơn giản là leo lên chổi, đập một cái, phóng lên cao rít gào rời khỏi.

Trần Thịnh đến nhà lão Hagrid trước, lúc này lão đang cùng với Lockhart nói chuyện với nhau, Trần Thịnh đơn giản là mở cửa đi vào, cũng không thèm đếm xỉa đến giáo sư Lockhart đang có mặt, rót trà uống mấy chén liên tục. “Đây không phải là cậu Trần, người nổi tiếng gần đây sao? Thật là đúng dịp đây!” – Thầy Lockhart cười ha ha bắt chuyện. Trần Thịnh lúc này cũng lười không muốn nói chuyện với ông thầy này, hắn chỉ đơn giản nói chào thầy rồi ngồi im re.

Thấy không thú vị nên Lockhart cũng về sớm. Trần Thịnh ngồi được một lúc, nói chuyện câu được câu không với lão Hagrid thì bộ ba đến nơi. Lão Hagrid thấy Ron bị như vậy thì nhìn sang Trần Thịnh nói: “Sao vậy Thịnh? Thiên tài của chúng ta cũng không có cách giải quyết chuyện nhỏ này sao?” – “Hagrid, bác học chăm chọc từ khi nào vậy?” – Trần Thịnh nhìn lão Hagrid một cái, rút đũa phép ra chỉ vào bụng Ron làm bầm vài câu thần chú. Lập tức tốc độ ói sên của Ron tăng lên đáng kể.

“Thịnh! Anh làm cái gì vậy hả?” – Chưa kịp để cho Trần Thịnh giải thích, Hermione lập tức gắt Trần Thịnh một câu, vẻ mặt lo lắng nhìn Ron lúc này hoàn toàn chính là há miệng để cho sên tự động chảy vào cái thùng trước mặt. Trần Thịnh khuôn mặt co rúm lại, nụ cười trên mặt vừa hình thành đã chết cứng ngay lập tức. Cường chế lửa giận đang cuộn trào trong lòng, Trần Thịnh trả lời bằng một giọng lạnh như băng, khác hẳn vẻ ảm áp thường ngày của mình:

“Chỉ có tăng tốc nhá sên, thì chuyện này mới mau chóng hết được, không thể giải quyết chuyện này bằng giải nguyên, vì đũa phép của Ron đã gây nên không xác định được lời nguyên có biến chất không.” – Trần Thịnh mặt không biểu tình nói xong mấy câu này, đứng lên rời khỏi, bỏ lại một câu “10 phút nữa hết” liền bỏ đi không ngoảnh đầu lại.

“Sao vậy? Bác nhớ trước đây con và nó thân nhau lắm mà? Cả ngày cứ dính vào nhau suốt!” – Hagrid thắc mắc nhìn Hermione và Trần Thịnh, không biết hai đứa xảy ra chuyện gì khiến cho nói chuyện với nhau cũng gay gắt như vậy.

Hermione không trả lời Hagrid, cô bé vẫn còn đang sừng người với thái độ của Trần Thịnh lúc nãy. Từ đó giờ, lúc nào hân cũng luôn vui vẻ với cô, khi cô vừa đến trường, không có một người bạn, chính hân luôn bầu bạn bên cạnh cô khiến cô vui vẻ trong những tháng ngày đầu tiên khó khăn ấy. Cũng chính hân khiến cho cô biết được mình đặc biệt thế nào trong giới phù thủy, rằng cô nên tự hào về điều đó, mà giờ đây...

Hướng dẫn kiếm bạc, điểm cống hiến và \$ rất đơn giản

Số từ: 1523

Báo Lỗi

Bạn có thể dùng phím mũi tên trái phải để lùi chuong hoặc sang chuong.

```
Reading(7460,2650475,0); if($.cookie('cbackground'))
{ $('#wrap').css('background',$.cookie('cbackground'));if($.cookie('cbackground')=='#232323')$('.chapter').css('color','#777');} if($.cookie('cfont'))
$('.chapter').css('font-family',$.cookie('cfont')); if($.cookie('csize')) $('.chapter').css('font-size',$.cookie('csize')); if($.cookie('cline'))
$('.chapter').css('line-height',$.cookie('cline')); if($.cookie('cfull')=='container') $('#content').toggleClass('container container-fluid'); function
arrows_navigation(e) { e = e || window.event; if(e.keyCode == '37') { window.location.href=' truyen cv.com/vo-han-phong-luu/chuong-44/'; } else if
(e.keyCode == '39') { window.location.href=' truyen cv.com/vo-han-phong-luu/chuong-46/'; } } document.onkeydown = arrows_navigation;
```

Cảm ơn

Bạn đang đọc truyện *Vô Hạn Phong Lưu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 46: Đêm Halloween Không Yên Bình

“Malfoy không được nói như vậy!” – Lão Hagrid gầm gừ khi nghe tụi nhỏ kể lại mọi chuyện tại sân tập Quidditch. “Nhưng mà cũng may cây đũa phép của cháu bắn ngược lại cháu, nếu không trúng thẳng Malfoy thì thế nào Lucius Malfoy cũng hăm hè vô trường kiếm chuyện. Ít ra như thế này thì cháu còn đỡ rắc rối với lão ta.” – Lão Hagrid quay sang nói với Ron.

“Không, Thịnh lúc nãy đã tấn Malfoy một trận ra trò vì chuyện này rồi. Lúc đó cậu ấy thật đáng sợ, một mình đánh văng sáu thành viên khác của đội Slytherin, sau đó dộng vô mặt Malfoy bốn cú đấm như trời giáng! Con dám cá hiện tại Malfoy đang ở trong trạm xá sửa mũi với mọc răng lại!” – Ron ngóc đầu lên nói với Hagrid. Nó đã ới hết óc sên ra, hiện tại đã không còn óc sên chui ra từ miệng nó nữa. “Khôe thật, bùa chú của Thịnh vẫn luôn hiệu quả như vậy. Để nó tự chảy ra khôe hơn ới nhiều. Con từng thấy người bị lời nguyên này phải ới cả ngày óc sên, mà con chỉ có mười phút liền xong.” – Ron vỗ vỗ cái bụng của mình nói.

“Thịnh nó đánh Malfoy dữ vậy hả? Như vậy không ổn đâu! Nhà Malfoy rất giàu có và quyền lực trong giới phù thủy. Nếu họ làm khó dễ với chuyện kinh doanh của Thịnh thì không hay chút nào, đến lúc đó sẽ có một đồng người mất đi trợ giúp tài chính từ quỹ từ thiện của thằng nhỏ.” – Hagrid nghe Ron kể thì hết hồn. Mặc dù từng là một Gryffindor, nhưng mà năm tháng đã khiến cho Hagrid biết suy nghĩ hơn các sư tử con hiện tại. Không thấy cụ Dumbledore sao? Sư tử già hóa cáo!

Hermione nghe cuộc đối thoại của mọi người, mắt nàng nhìn xa xăm, không biết là đang nghĩ gì nữa.

Trần Thịnh trở về lâu đài, chuyện đầu tiên là cho các gia đình đi báo tin đến các chi nhánh của hân, báo động chuyện rất có thể gia tộc Malfoy sẽ gây khó dễ cho họ trong thời gian tới, mọi người cần cẩn thận. Tiếp theo là chuyển sang thị trường nước ngoài, vì hân biết, trong thời gian tới, chắc chắn doanh số bán hàng trong nước sẽ sụt giảm.

Bằng đi một thời gian, quả thật chuyện làm ăn của Trần Thịnh cũng bị ảnh hưởng, khi mà số hàng hóa bán ra chỉ còn phân nửa so với lúc trước. Có điều Trần Thịnh đã ứng phó bằng cách mở rộng thị trường sang nước Pháp và Đức, vậy nên doanh thu không giảm mà lại tăng lên so với trước. Ảnh hưởng nặng nhất, chỉ là thị trường nội địa nước Anh thôi. Gia đình Malfoy chưa đủ mạnh để ảnh hưởng đến nước ngoài.

Gần đến lễ Halloween rồi, và Trần Thịnh cũng bắt đầu luyện tập Quidditch với các thành viên khác của đội Ravenclaw. Tốc độ điên cuồng của Trần Thịnh khiến cho các thành viên khác thần thức không thôi. Xem ra năm nay cúp Quidditch rất có khả năng sẽ do Ravenclaw đoạt rồi.

Hôm lễ Halloween, Trần Thịnh bắt gặp bộ ba Harry, Ron và Hermione đang định đi đến tầng hầm ngầm tham gia từ nhật của con ma Nick suýt mất đầu

nhà Gryffindor. Trần Thịnh cũng không có hứng thú lắm với chuyện này, nhưng mà hắn cũng không muốn để cho Hermione phải chịu khổ vì ý tưởng ngu ngốc đó của Harry nên hắn đành đi theo tham gia cho vui. Và lại, bắt đầu từ tối nay sẽ có những cuộc tấn công xảy ra mà, Trần Thịnh tất nhiên là phải tham gia vào cuộc vui này rồi. Còn Harry và Ron thì càng vui mừng vì có đứa cùng đi chịu khổ với bọn chúng.

Cả bọn bốn đứa đi sâu xuống các tầng hầm. Những ngọn nến đen tỏa ra ánh sáng xanh khiến cho hoàn cảnh xung quanh càng ngày càng lạnh hơn nữa. Trần Thịnh buộc phải cho mỗi đứa yếm thêm một bữa ẩm áp để chống lạnh. Tuy vậy bọn chúng vẫn có thể thấy được hơi thở của mình biến thành sương mù.

“Nơi các con ma tụ tập thì không khí sẽ ngày càng lạnh lẽo. Bản thân chúng cũng luôn tỏa ra hơi lạnh rồi.” – Trần Thịnh nhìn hàng trăm con ma đang lướt qua lướt lại trong căn hầm không lồ nói. Hiện tại chỗ này đã lạnh đến mức nếu không có lời nguyện ẩm áp bảo vệ, cả bọn chắc đã run lập cập rồi.

Âm nhạc tẻ nhạt nói, nghe như là tiếng hàng ngàn chiếc móng tay cào lên tấm bảng đen vậy. Đồ ăn thì toàn là những thứ ời thiu hoặc đang thối rữa. Trần Thịnh nhìn các con ma há miệng lớn bay ngang qua những món đồ ăn, thắc mắc không biết mấy cây nhang có tác dụng gì với tụi ma này không? Hắn rút ra ba cây nhang, thấp rồi cầm lên một cái bánh ngọt hắn mang theo ra từ nhà bếp.

Một làn khói nghi ngút bay lên, và lập tức, tiếng ồn ào trò chuyện của các con ma ngưng bặt, bọn chúng tập trung lại quanh chiếc bánh ngọt cầm nhang, thi nhau hít lấy hít để. “Ồi đã bao nhiêu năm rồi, rốt cuộc ta cũng có thể cảm nhận lại hương vị ngọt ngào của món ăn!” – Một con ma xúc động thốt lên, những giọt nước mắt màu bạc chảy dài trên má nó.

Tiệc tử nhật của Nick suýt mất đầu biến thành một bữa tiệc thực sự khi các con ma được thưởng thức món ăn. Chúng cố gắng truy hỏi Trần Thịnh về mấy cây nhang, hắn nhún vai, có nói cho các người thì các người cũng có đốt nhang được đâu? Vậy nên hắn nói mỗi cuối tuần có thể đốt nhang dùm bọn chúng một lần để chúng đi cảm nhận mỹ thực. Điều này khiến các con ma của lâu đài Hogwarts vui mừng không thôi. Còn các con ma ở các vùng khác cũng quyết tâm khi trở về phải nhờ người mua nhang về cho mình.

Sau khi ở lại chơi với các con ma một chút, Trần Thịnh lập tức giục bọn nhỏ trở về. “Nhiều đó là đủ rồi, các cậu cũng đã biết tử nhật của ma là gì rồi đó, bây giờ chúng ta nên trở lại đại sảnh đường ăn tiệc dành cho người sống thôi!” – ba đứa còn lại đều đồng ý, và bọn chúng nhanh chóng rời khỏi căn hầm lạnh buốt này.

“Chắc chưa hết món tráng miệng đâu!” – Ron dẫn đầu nhóm hướng về phía cầu thang, giọng tràn trề hy vọng. Có vẻ như không gì có thể hấp dẫn Ron hơn đồ ăn cả.

Đúng lúc này Harry bỗng chững lại, áp tai vào tường đá, vẻ như đang cố gắng lắng nghe cái gì, Trần Thịnh biết chuyện gì đến cũng phải đến rồi. Harry nhìn quanh, liếc lên ngó xuống hành lang lơ mờ ánh nến. Harry kêu bọn hắn cùng lắng nghe, nhưng tất nhiên chỉ có cu cậu là nghe hiểu được xà ngữ.

“Đi lối này!” – Harry chợt hét lên rồi bắt đầu chạy lên cầu thang. Cả bọn không có lựa chọn nào khác là đuổi theo nó. Cả bọn băng ngang sảnh đường đến cầu thang cẩm thạch, lên tầng lầu một. “Hắn sắp giết ai đó!” – Harry hét lên, rồi chạy như bay lên cầu thang, theo sát là Trần Thịnh, trong tay cầm sẵn đũa phép. “Mọi người cẩn thận!” – Trần Thịnh vừa chạy vừa nói, trong tay đũa phép đã yểm bùa bảo vệ lên cho bốn đứa.

Cả bọn lục tung tầng hai, đến một hành lang cuối cùng vắng teo. Ron định hỏi Harry chuyện gì thì Hermione đã thốt lên: “Nhìn kia!” – Trên bức tường, một hàng chữ được vẽ lem nhem trên tường, nét chữ lung linh màu máu: “Phòng Chứa Bí Mật Đã Được Mở Ra. Kẻ Thù Của Người Kế Vị Hãy Liệu Hồn.” – bên dưới, bà Noris bị hóa đá treo lủng lẳng trên cán đuốc.

“Tụi mình nên ra khỏi chỗ này ngay thôi!” – Ron lập tức đề nghị. Harry nói: “Sao chúng ta không thử xem có giúp được gì cho nó chăng?” – Trần Thịnh thì đã quan sát xung quanh hiện trường, tìm xem có manh mối gì sót lại hay không.

Tiếng cười nói rộn ràng chợt lắng xuống khi mọi người tan tiệc và nhìn thấy cảnh này.

Hướng dẫn kiếm bạc, điểm cống hiến và \$ rất đơn giản

Số từ: 1520

Báo Lỗi

Bạn có thể dùng phím mũi tên trái phải để lùi chương hoặc sang chương.

```
Reading(7460,2650476,0); if($.cookie('background'))
{ $('#wrap').css('background',$.cookie('background'));if($.cookie('background')=='#232323')$('.chapter').css('color','#777');} if($.cookie('cfont'))
$('.chapter').css('font-family',$.cookie('cfont')); if($.cookie('csize')) $('.chapter').css('font-size',$.cookie('csize')); if($.cookie('cline'))
$('.chapter').css('line-height',$.cookie('cline')); if($.cookie('cfull')=='container') $('#content').toggleClass('container container-fluid'); function
arrows_navigation(e) { e = e || window.event; if (e.keyCode == '37') { window.location.href=' truyen cv.com/vo-han-phong-luu/chuong-45/'; } else if
(e.keyCode == '39') { window.location.href=' truyen cv.com/vo-han-phong-luu/chuong-47/'; } } document.onkeydown = arrows_navigation;
```

Cảm ơn

Bạn đang đọc truyện *Vô Hạn Phong Lưu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 47: Nói Dối

Tiếng âm âm nổi lên và hàng trăm bước chân đang lên cầu thang, từ cả hai đầu hành lang, mọi người tủa ra. Và mọi người đã nhìn thấy hình ảnh con mèo đang bị treo ngược. Bốn đứa Harry, Ron, Hermione và Trần Thịnh đứng tách biệt giữa hành lang. Ba đứa đứng chết trân, chỉ có Trần Thịnh hiện tại vẫn còn đang chăm chú quan sát con mèo.

“Kẻ thù của Người kẻ vị, hãy liệu hồn! Kẻ tiếp theo là mi đấy, Granger!” – Giọng Malfoy vang lên, nhe răng cười trước cảnh tượng con mèo cứng đờ bị treo ngược. “Có chuyện gì xảy ra ở đây vậy? Chuyện gì vậy?” – thầy giám thị Filch vệt đầm đẫm chen tới trước. Và khi nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, thầy ngã ngựa ra, lão đảo, ôm mặt kinh hoàng:

“Con mèo của ta! Ôi, con mèo của ta! Chuyện gì đã xảy ra cho bà Noris thế này?” – thầy rít lên the thé. Đôi mắt nảy lửa của thầy bám ngay vào Harry đang đứng ngây ra đó. Thầy hét lên: “Mày! Chính mày! Mày đã ám sát con mèo của tao! Mày giết nó! Tao sẽ giết mày! Tao sẽ...” – Trần Thịnh lập tức hô lên: “Thầy Filch! Không phải là Harry đâu!” – Tiếng nói của Trần Thịnh khiến thầy Filch bình tĩnh lại, thầy đến bên cạnh hắn: “Bà Noris bị sao vậy Thịnh? Hãy cứu nó dùm thầy Thịnh ơi!”.

Thái độ của thầy Filch đối với Trần Thịnh khiến cho bọn học sinh khác kinh ngạc há hốc mồm. Ai chẳng biết thầy Filch không thích học sinh đến cỡ nào, vậy mà thái độ của thầy với Trần Thịnh hoàn toàn khác hẳn.

“Em nghĩ chúng ta cần cù Dumbledore giúp nữa thầy ạ, mình em không đủ đâu! Thầy cần bình tĩnh, mọi chuyện sẽ ổn thôi!” – Trần Thịnh vịn hai tay lên vai thầy Filch an ủi. Sau đó nhìn thầy Dumbledore đã bước đến, hắn liền nói: “Thầy Dumbledore, em nghĩ, chúng ta cần một chỗ yên tĩnh để nghiên cứu về vấn đề này!” – Hắn vừa nói vừa chỉ chỉ con mèo đang bị treo ngược bằng đũa phép của mình.

“Anh đi theo tôi, anh Filch. Và các con nữa, Harry, Ron, Hermione và Thịnh.” – Cụ Dumbledore giọng nghiêm khắc. Thầy Lockhart sốt sắng bước tới, nói: “Thưa hiệu trưởng, văn phòng của tôi cũng gần đây, ngay trên lầu thôi, xin ông cứ tự nhiên...” – “Cám ơn anh, Gilderoy.” – mọi người im lặng tách ra nhường lối cho đoàn người đi qua. Giáo sư Snape, giáo sư McGonagall và giáo sư Flitwick cũng theo sát phía sau.

Cụ Dumbledore đặt bà Noris lên bàn bóng láng, Trần Thịnh lập tức bước tới bên cạnh, hai thầy trò bắt đầu chụm đầu lại xem xét con vật. Giáo sư Snape không tỏ ra vẻ bất ngờ, còn những người còn lại đều giật mình, không ngờ Trần Thịnh vậy mà lại có thể cùng cụ Dumbledore xem xét con vật xấu số này mà không bị cù phản đối. Cả hai đều lăm lăm trong miệng những thứ âm thanh rất tối nghĩa, đũa phép nhẹ nhàng gõ gõ chọc chọc con mèo. Lockhart, có vẻ cảm thấy mất mặt vì bị một học sinh qua mặt như thế, bắt đầu luyên thuyên như thể mình rất uyên bác và là chuyên gia trong chuyện này.

“Em nghĩ nó chưa chết đâu thưa thầy! Em nghĩ nó bị hóa đá rồi!” – Trần Thịnh cất đũa phép vào túi áo chùng của mình, nhìn cụ Dumbledore nói. Cụ cũng có vẻ hứng thú trao đổi với hắn về những phát hiện của mình. “Theo em biết, thì bùa hóa đá mạnh và triệt để như thế này, thì cũng chỉ có cấp bậc phù thủy cỡ chúa tể hắc ám trở lên mới có khả năng thực hiện, và tiêu tốn ma lực rất khủng bố. Cho nên không có lý do gì một phù thủy hắc ám cường đại đột nhập vào lâu đài của chúng ta, rồi đi viết bậy lên tường, sau đó hóa đá một con mèo treo lên đó chơi cả, giết nó sẽ nhẹ nhõm rất nhiều.” – Trần Thịnh giải thích.

“Thầy đồng ý với kết luận đó của em, Thịnh à!” – Cụ Dumbledore tỏ vẻ khá hài lòng về giải thích của Trần Thịnh. “Em nghĩ, kết hợp với mấy câu chữ trên tường, thì con quái vật trong phòng chứa bị mật đã được thả ra, nhưng thay vì đi giết học sinh, do mọi người đều đang dự tiệc, thì nó bắt gặp và hóa đá bà Noris. Sau đó, bốn đứa con rất bất hạnh vô tình có mặt tại đó.” – Trần Thịnh tiếp tục lăm lăm – “Các loài vật huyền thoại có khả năng hóa đá thì em chỉ nghĩ đến Medusa thôi. Nhưng không phải Medusa chỉ có ở Hy Lạp thôi sao? Chưa kể là sau bao nhiêu đó năm, không biết loài đó còn tồn tại không hay đã bị tiêu diệt sạch rồi nữa? Nhưng tóm lại, em nghĩ thủ phạm lần này chắc chắn là một con quái vật nào đó, không phải phù thủy làm ra.” – Trần Thịnh kết luận.

“Rất cụ thể, Thịnh!” – Cụ Dumbledore đáp lời, rồi cụ quay sang hỏi Harry vì sao cả bọn lại có mặt tại đó. Harry bắt đầu kể lại mọi việc, tuy nhiên như thường lệ, lại giấu diếm vài thứ, chẳng hạn như việc nó đuổi theo tiếng nói vô hình trong các bức tường.

“Thầy Filch, con mèo của thầy vẫn có thể cứu được. May là hè năm rồi con có kiếm được một mớ nhân sâm. Chỉ cần chúng trưởng thành, giáo sư Snape có thể pha chế thuốc giải cho bà Noris. Mọi chuyện vẫn ổn, thầy đừng buồn quá, cứ xem như bà Noris nghỉ phép đi chơi một thời gian đi!” – Trần Thịnh ngồi xuống bên cạnh thầy Filch, an ủi người đàn ông khốn khổ. Thầy Flitwick có vẻ hết sức hài lòng với biểu hiện của Trần Thịnh, thầy vỗ vỗ vai nó, nhưng không tới nên đành vỗ lưng hắn. Hắn cũng xoay người đối với giáo sư chủ nhiệm của mình giờ một ngón cái.

“Các trò có thể về được rồi đó!” – Cụ Dumbledore cho tụi nhóc ra về. Cả bọn cố gắng thả ra tốc độ thật nhanh. Bọn chúng lủi vào một phòng học cũ không một bóng người gần đó. Trần Thịnh ngồi xuống, lấy ra các loại bánh, thức ăn cho lũ trẻ tội nghiệp vẫn còn đang đói vì chưa được ăn gì suốt tối nay.

“Harry, lý do cậu không nói hết sự thật là gì?” – Trần Thịnh vừa nhìn Ron ngón ngấu vừa nhủ mồm hỏi. Harry, có chút lúng túng nói: “Mình lúc đó nghĩ rằng có vẻ không nên kể cho mọi người về giọng nói vô hình trong các bức tường, mọi người sẽ chẳng ai tin mình cả!” – Trần Thịnh vô cùng bất mãn với cái lý do củ chuối này của nó. Hắn đứng lên, lấy một cái bánh táo đặt vào tay Hermione nói: “Hoàn toàn vô căn cứ suy nghĩ! Thế giới pháp thuật có rất nhiều chuyện khó giải thích được! Chính cái cách ăn nói giấu giếm đó của cậu sẽ khiến người khác mất tín nhiệm cậu, sau này cậu nói thật cũng không ai thèm tin cậu nữa! Lúc đó cậu sẽ lãnh hậu quả của những lời nói dối vụng về trong quá khứ, chẳng hạn như hôm nay!”.

Nhìn Harry ghen đỏ mặt như muốn phản bác lại, hắn liền tiếp tục: “Đừng cãi! Trước khi mình có thể thuần phục Norbert, trong lịch sử có ai từng làm được? Nhưng khi mình nói mình có khả năng thuần phục Norbert, cụ Dumbledore vẫn tin! Đơn giản bởi vì thế giới pháp thuật muôn màu, chuyện gì cũng

có thể xảy ra cả! Chuyện cậu có thể nghe được một giọng nói vô hình mà những người khác không nghe được, thậm chí trong thế giới Muggle cũng có! Không có bất kỳ chuyện gì phải ngại khi đem nó ra nói với hiệu trưởng của chúng ta. Như vậy sẽ giúp giải quyết vấn đề dễ dàng nhanh chóng hơn. Cậu muốn có người thật sự bị hóa đá hay bị giết rồi mới nói thật hết sao?” – Trần Thịnh phát hỏa. Chính vì cái ngu ngốc dưng cảm này của Harry mà Hermione nào là biến thành mèo, rồi sau đó chính nàng cũng bị hóa đá. Một thằng nhóc ngu ngốc tự cho là đúng!

Harry, có vẻ bị động chạm tự ái, cãi lại Trần Thịnh: “Chuyện mình muốn kể với ai sự thật là chuyện của mình! Không cần cậu phải quan tâm chỉ bảo mình phải làm sao!” – Được rồi, Trần Thịnh thêm vào nhận xét của mình là ngu ngốc, tự cho là đúng và tự ái cao nữa. Trần Thịnh chán nản lắc đầu, không buồn đấu võ mồm với Harry. Hắn nhìn sang Hermione đang ăn dở chiếc bánh táo hân cho hiện tại đang kinh ngạc nhìn Harry nói:

“Hermione, cậu có muốn đi ăn tối với mình không?” – Hân muốn kéo Hermione ra khỏi chuyện thị phi lần này, có điều để hân thất vọng là Hermione chán chừ một chút rồi khề lắc đầu. “Các cậu ăn tối đi rồi về tháp Gryffindor nghỉ ngơi đi. Mình về đây. Ngủ ngon!”.

Hướng dẫn kiếm bạc, điểm cống hiến và \$ rất đơn giản

Số từ: 1645

Báo Lỗi

Bạn có thể dùng phím mũi tên trái phải để lùi chương hoặc sang chương.

```
Reading(7460,2650477,0); if($.cookie('cbackground'))
{$('#wrap').css('background',$.cookie('cbackground'));if($.cookie('cbackground')=='#232323')$('.chapter').css('color','#777');} if($.cookie('cfont'))
$('.chapter').css('font-family',$.cookie('cfont')); if($.cookie('csize')) $('.chapter').css('font-size',$.cookie('csize')); if($.cookie('cline'))
$('.chapter').css('line-height',$.cookie('cline')); if($.cookie('cfull')=='container') $('#content').toggleClass('container container-fluid'); function
arrows_navigation(e) { e = e || window.event; if (e.keyCode == '37') { window.location.href=' truyen cv.com/vo-han-phong-luu/chuong-46/'; } else if
(e.keyCode == '39') { window.location.href=' truyen cv.com/vo-han-phong-luu/chuong-48/'; } } document.onkeydown = arrows_navigation;
```

Cảm ơn

Bạn đang đọc truyện *Vô Hạn Phong Lưu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 48: Trái Bludger Diên

Suốt mấy ngày, cả trường không bàn tán chuyện gì khác ngoài vụ bà Noris bị tấn công. Thầy Filch cứ liên tục rình rập chỗ bà Noris bị tấn công như thể kẻ đã làm chuyện đó thể nào cũng quay trở lại. Trần Thịnh phải đến khuyên nhủ giải thích một hồi thầy mới thôi không làm chuyện vô bổ đó nữa. Hân cũng nhìn thấy thầy không thể chửi được dòng chữ đó, dù bằng dụng cụ lau chùi thông minh của mình hay bằng nùi giẻ phép thuật chùi mọi thứ, vậy nên hân cũng tham gia, xắn tay áo lên tẩy từng chữ một trên tường. Đây là một cách an ủi thầy Filch thôi, hân chỉ cần vậy đưa phép là xong rồi.

Trần Thịnh cũng gặp cô bé Ginny, cô bé có vẻ xúc động mạnh và rất lo âu về số phận bà Noris. Trần Thịnh cũng đến an ủi cô bé. Hôm ăn trưa, Trần Thịnh sang ngồi bên cạnh cô bé bên dãy nhà Gryffindor, nhẹ nhàng xoa hai thái dương cô bé an ủi: “Ginny, thả lỏng nào em, không có gì phải lo cả, đã có cụ Dumbledore ở đây, thậm chí nếu không có cụ anh vẫn còn ở gần đây mà! Có chuyện gì khó chịu hay áp lực thì em cứ nói với anh, anh sẽ giúp em chứ!” – Trần Thịnh kết hợp mắt xa đầu với vận dụng tinh thần lực của mình ảnh hưởng cô bé. Chiều này hiệu quả khiến cô bé gương mặt hồng nhuận trở lại, tinh thần cũng không còn hoảng hốt sợ hãi như lúc này.

Thấy Ginny đã phục hồi, Trần Thịnh cười vỗ vỗ đầu cô bé quay trở lại bàn Ravenclaw ngồi ăn trưa. “Không ngờ cậu lại có khả năng an ủi người khác nữa đấy Thịnh!” – Cho Chang ngồi bên cạnh hân nhìn hân chọc ghẹo.

“Chỉ là chút mẹo nhỏ của Muggle cộng thêm vận dụng tinh thần lực thôi. Cậu nếu tập luyện cũng có thể làm giống mình thôi.” – Trần Thịnh cười nói, sau đó bỗng nhiên chuyển giọng: “Sao nào người đẹp? Muốn mình làm cho cậu một lần không?” – Cho Chang vội vàng từ chối, chỉ cần nhìn gương mặt với nụ cười đáng khinh của Trần Thịnh hiện tại là biết hân đang có ý nghĩ xấu trong đầu rồi.

Hermione bắt đầu điên cuồng tra tìm tài liệu trong thư viện. Thật là, cô bé càng ngày càng không muốn nói chuyện với Trần Thịnh thì phải, khi mà hân hoàn toàn chính là một cái thư viện di động mà nàng không đi hỏi chuyện hân. Đây càng làm Trần Thịnh buồn bực không thôi.

Tuy nhiên, Trận Quidditch đầu tiên của nhà Ravenclaw đã đến, vậy nên Trần Thịnh cũng không có thời gian suy nghĩ chuyện này nữa. Trưa ngày chủ nhật, Trần Thịnh cùng các thành viên khác của đội nhà Ravenclaw ra sân đấu Quidditch, trên người khoác áo bảo màu xanh dương, có thêu huy hiệu nhà Ravenclaw.

Trận đầu tiên, Ravenclaw gặp Hufflepuff. Trần Thịnh được định vị thành một truy thủ. Trận đấu này hoàn toàn là nghiền ép, khi mà Trần Thịnh bằng vào tốc độ ưu thế, điên cuồng ghi bàn vào gôn đội Hufflepuff. Tỷ số thậm chí đạt đến con số không tưởng 200-0 cho đến khi tầm thủ đội Hufflepuff bắt được trái banh Snitch, biến tỷ số thành 200-150. Cũng là lần đầu tiên trong lịch sử Hogwarts khi mà đội bắt được trái Snitch lại không chiến thắng trận đấu.

Trần Thịnh đáp xuống sân trong tiếng hoan hô như vỡ bờ của cổ động viên Ravenclaw. Một màn trình diễn chưa từng thấy tại Hogwarts biến Trần Thịnh thành người hùng của Ravenclaw. Một truy thủ cải biến cả cuộc đấu, khiến cho trái Snitch cũng không cứu vãn được thế cuộc.

Trần Thịnh tham gia Quidditch là để được bay cho đã thôi. Vậy nên hắn cũng không có hứng thú lắm với bữa tiệc ăn mừng chiến thắng của nhà Ravenclaw. Kết thúc trận đấu là Trần Thịnh đi thẳng một mạch lên phòng cần thiết. Nhà Ravenclaw cũng quá quen với cái cách lập dị của Trần Thịnh nên họ cũng ăn mừng một mình không cần hắn.

Trần Thịnh phát hiện Hermione đã đi mượn một quyển sách trong khu sách cấm khi hắn đến kho sách cấm tìm kiếm tài liệu cho mình. Vậy là bộ ba vẫn tiếp tục thực hiện kế hoạch chế thuốc đa dịch và lên vào nhà Slytherin như trong nguyên tác. Trần Thịnh cũng bó tay không thể nào nói gì thêm, đến lúc đó mình đi chăm Hermione vậy. Biến thành mèo rồi phục hồi lại cũng không phải chuyện gì hay ho vui vẻ cả.

Căn phòng vệ sinh nữ tại lâu hai gần đây khá náo nhiệt, khi mà có một nhóm ba đứa học sinh túc trực tại đây để chế thuốc. Còn đứa thứ tư, thường đến một mình và không nấu thuốc, đứa thứ tư chỉ nghiên cứu kỹ lưỡng các bồn rửa tay, từng góc một của nhà vệ sinh nữ thôi. Đứa đó là Trần Thịnh, hắn đang tìm kiếm dấu hiệu con rắn, lối vào phòng chứa bí mật. Có điều dường như Trần Thịnh không có sự may mắn của nhân vật chính nên hắn tốn nhiều công sức hơn mới tìm được nó nằm dưới một bồn rửa tay.

Vừa xác định được lối vào phòng chứa bí mật rồi thì đến lượt các con gà trống của Hagrid bị giết, Trần Thịnh lại chạy đi yểm bùa bảo vệ lên chỗ chuồng gà của lão. Hai người cũng làm một bữa cháo gà ra trò bằng mấy con gà bị giết đó. Thịt gà trông nha, rất ngon đấy, cả Trần Thịnh và Hagrid đều gio ngon cái với món cháo gà này.

Trận Quidditch thứ hai cũng đến, Gryffindor và Slytherin. Trần Thịnh một lần nữa lại đến với trách nhiệm giải cứu Harry. Trái Bludger bị yểm bùa phóng như điên theo sau Harry, đuổi tận giết tuyệt nó. Trần Thịnh không biết rốt cuộc trong đầu con gia tinh Dobby đó chứa cái giống gì nữa, muốn cứu người mà lại làm như vậy đó. May là Harry cũng chỉ bị gãy tay mà không phải là té từ cán chổi xuống rồi tan xương nát thịt. Đến lúc đó nó có ùi chín hết mấy ngón tay của mình cũng có cuộc lại được lối vào của mình gây ra đâu. Một con gia tinh ngu ngốc và quái dị.

Trần Thịnh nhìn thấy trái Bludger phóng tới gần chỗ mình liền rút đũa phép ra, hắn nhắm thật chuẩn trái Bludger rồi tung một mảnh lưới ra bắt gọn lấy nó. Trái Bludger vùng vẫy dữ dội khi tấm lưới phép thuật kéo nó rơi xuống đất. Trần Thịnh vọt ra, đũa phép chỉ vào trái Bludger làm rậm những câu thần chú giải nguyên. Phép thuật của gia tinh phức tạp hơn so với con người, thậm chí các bùa cấm động thổ cũng không ngăn được các gia tinh động thổ nữa. Vậy nên Trần Thịnh mất rất nhiều công sức mới giải nguyên được trái Bludger rồi thả nó ra.

Điều Trần Thịnh không ngờ là trái Bludger còn lại lập tức đuổi theo Harry, hắn gầm nhẹ Dobby trong miệng, nguyên rùa con gia tinh chết tiệt. Trong khi đũa phép trong tay giờ lên cao, lại một lần nữa chụp trái Bludger xuống đất bắt đầu giải nguyên. Có điều hành động của hắn đã khiến bà Hooch chú ý, bà cho dừng trận đấu và đến hỏi hắn đang làm gì.

“Hai trái Bludger này đang bị ác ý nguyên rùa thừa cô. Em đang cố gắng giải nguyên cho chúng. Giờ thì ổn rồi, em nghĩ trận đấu có thể tiếp tục tiến hành an toàn! Thành thật xin lỗi cô vì sự bất tiện cho trận đấu!” – Trần Thịnh khom người chào bà Hooch, tuy nhiên bà Hooch hoàn toàn hài lòng với sự trợ giúp của hắn. Bà cũng phát hiện ra trái Bludger bị yểm bùa nhưng không có cụ Dumbledore tại đây nên không thể làm gì cả.

Không có trái Bludger quấy nhiễu, Harry rất nhanh chóng tóm được trái banh Snitch vàng kết thúc trận đấu. Mọi người hò reo hoan hô anh hùng của nhà Gryffindor một lần nữa lại lập công trong trận đấu với đối thủ truyền kiếp Slytherin khi họ đang bị dẫn trước. Lần thành công này của Harry khẳng định lại sự quan trọng của trái Snitch khi nó giúp Gryffindor lật ngược thế cờ bị dẫn trước.

Mọi người cuồng hoan, không ai để ý đến thân ảnh Trần Thịnh xiu vẹo rồi khỏi sân bóng, tiêu hao ma lực cực lớn khiến hắn ngay cả bước đi cũng khó khăn.

Hướng dẫn kiếm bạc, điểm cống hiến và \$ rất đơn giản

Số từ: 1551

Báo Lỗi

Bạn có thể dùng phím mũi tên trái phải để lùi chương hoặc sang chương.

```
Reading(7460,2650478,0); if($.cookie('cbackground'))
{ $('#wrap').css('background',$.cookie('cbackground'));if($.cookie('cbackground')=='#232323')$('.chapter').css('color','#777');} if($.cookie('cfont'))
$('.chapter').css('font-family',$.cookie('cfont')); if($.cookie('csize')) $('.chapter').css('font-size',$.cookie('csize')); if($.cookie('cline'))
$('.chapter').css('line-height',$.cookie('cline')); if($.cookie('cfull')=='container') $('#content').toggleClass('container container-fluid'); function
arrows_navigation(e) { e = e || window.event; if(e.keyCode === '37') { window.location.href=' truyen cv.com/vo-han-phong-luu/chuong-47/'; } else if
(e.keyCode === '39') { window.location.href=' truyen cv.com/vo-han-phong-luu/chuong-49/'; } } document.onkeydown = arrows_navigation;
```

Cảm ơn

Bạn đang đọc truyện *Vô Hạn Phong Lưu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Vụ Tấn Công Thứ Ba

Trần Thịnh khó nhọc gọi Elize trong đầu, nàng bạch kỳ mã như một con sóc xuất hiện trước mặt hắn, đầu hắn về chòi của Hagrid nghỉ ngơi.

“Anh bị làm sao vậy? Ma lực của anh gần như cạn kiệt luôn!” – Elize lo lắng nói, nàng nghĩ Trần Thịnh lại vừa đấu với Voldemort. “Có một con gia tinh ngu ngốc định dùng trái Bludger tấn công Harry khiến nó phải nghỉ học về nhà, anh giải lời nguyện nó yểm lên hai trái Bludger mới mất nhiều ma lực như vậy thôi, anh không sao đâu em!” – Trần Thịnh nằm dài trên sofa của lão Hagrid trong khi lão đi pha trà cho hắn và Elize. Ngăn cản Elize không cản trở liệu cho mình, Trần Thịnh hỏi Hagrid lúc này đang ngồi đối diện hắn:

“Hagrid, dạo này rừng cấm vẫn ổn chứ?” – “Ừ mọi chuyện vẫn ổn, trừ việc lũ nhện đang có vẻ rất là căng thẳng, dường như tất cả nhện trong lâu đài đều chạy về trong rừng rồi.” – lão Hagrid vừa uống trà bằng cái tách khổng lồ của mình vừa nói.

Trần Thịnh cựa mình tìm một vị trí thoải mái hơn trên đùi Elize, nói: “Sao bác không đi hỏi con nhện của bác xem sao? Chắc là nó sẽ trả lời cho bác vì sao đấy. Xong rồi bác nhớ nói đáp án cho cháu. Cháu cần thêm manh mối cho vụ tấn công bà Noris hồi hôm Halloween vừa rồi.” – Trần Thịnh nhíu nhíu mày nói. Nhưng hắn nhanh chóng thư giãn khi đôi tay như búp sen của Elize bắt đầu vuốt nhẹ trên đầu hắn.

Đang trò chuyện câu được câu không với Hagrid về các sinh vật trong rừng cấm thì tiếng gõ cửa vang lên, bộ ba đến thăm Hagrid. Do Harry không bị thương gì trong trận đấu lần này nên chúng quyết định đến thẳng chòi của lão Hagrid thăm người bạn khổng lồ của bọn họ.

Trần Thịnh cũng mệt mỏi ngồi dậy, cũng không nên nằm dài trên đùi người yêu khi có người khác đến đi. Lão Hagrid thì khác, gần như là bạn cùng chung sở thích về các sinh vật huyền bí nên không sao. Thịnh thoáng hắn và Hagrid vẫn còn cùng nhau đi thăm Norbert mà.

Bước vào đúng là bộ ba Harry, Ron và Hermione. Cả bọn ngạc nhiên khi nhìn thấy Trần Thịnh và Elize đều đang ở đây. Nhất là khi nhìn thấy khuôn mặt trắng xanh của Trần Thịnh thì Hermione lập tức định hỏi thăm, nhưng khi nhìn thấy Elize đang ngồi bên cạnh hắn thì nàng nhịn xuống.

“Thịnh, cậu làm sao vậy? Nhìn sắc mặt cậu không tốt lắm!” – Cuối cùng vẫn là Ron lên tiếng, không đầu không não nhiều khi cũng khá tốt. “Tiêu hao ma lực quá nhiều nên mệt thôi, tí là khỏi ấy mà!” – Trần Thịnh cũng không thể nào chửi tên lơ ngơ này khi hắn hỏi thăm mình đi. Hắn nặn ra một nụ cười miễn cưỡng, quay sang hỏi chuyện Harry:

“Cậu bay cừ lắm Harry, nếu không thì cậu đã không chịu nổi tới khi mình giải quyết hai trái Bludger rồi!” – Harry lúc này mặt đỏ bừng nói: “Cám ơn cậu Thịnh! Không có cậu thì mình đã bị trái Bludger quý quái đó quật chết rồi!”. Trần Thịnh cười cười không nói, đó là sự thật, không lẽ bây giờ khách sáo nói là cậu chỉ bị gãy tay, sau đó bị Lockhart rút hết xương, nằm bệnh xá một đêm chờ xương mọc trong đau đớn sao? Fan cuồng Lockhart Hermione đang ở bên cạnh đây sẽ không để yên cho hắn. “Cậu biết ai đã yểm bùa trái banh không? Lại là Snape hả?” – Harry hỏi.

“Mình nghĩ có lẽ một sinh vật không phải người đã yểm bùa trái banh, vì mình đã mất rất nhiều ma lực để phá giải nó. Nếu là người ám, thì không cần phải tốn sức đến vậy. Thêm nữa, là giáo sư Snape, Harry à. Và thầy là người đã từng cố cứu sống cậu lúc cậu lần đầu tiên cưỡi chổi thi đấu Quidditch đó. Không có thầy thì mình chưa kịp đốt lửa hất Quirrell ra thì cậu đã té lộn cổ chết rồi!” – Trần Thịnh lại răn dạy Harry.

Hắn có thể thấy trong con mắt màu xanh lục đó tràn đầy không phục, chán ghét. Trần Thịnh hết thể hiểu nổi vì sao mà tên Harry này lại cứng đầu đến vậy, lần đó, chính Snape là người cứu mạng nó, chứ không phải Hermione. Vậy mà nó cứ vẫn nghi kỵ Snape, thậm chí khi biết rõ mọi chuyện cũng không nói được một lời cảm ơn. Rõ ràng là một đứa trẻ mất dạy theo đúng nghĩa đen (không ai dạy dỗ chuyện lễ nghĩa cả), hay là một tên vô ơn rõ ràng. “Chúa cứu thế đấy!” – Trần Thịnh khinh bỉ.

Cuộc nói chuyện tan rã trong không vui, Trần Thịnh cũng lười tiếp tục nói chuyện với Harry nữa. Hắn đứng lên, lão đảo phải vịn vào vai Elize, bỏ về lâu đài một cách khó nhọc, từ chối lời mời nghỉ ngơi thêm chút nữa của lão Hagrid.

“Em nghĩ, Harry không nên nghĩ như vậy đối với giáo sư Snape. Thầy ấy bề ngoài lạnh lùng, nhưng em có thể cảm nhận được một tình yêu chảy bỏng vẫn luôn hiện hữu trong tim thầy ấy!” – Elize, vốn nhạy cảm với những gì tà ác và thiện lương, nói ra suy nghĩ của mình. “Anh cũng biết điều đó em à, đó là tình yêu cả đời thầy ấy dành cho mẹ của Harry. Có điều thằng nhóc cứng đầu đó lại không biết về điều đó, và vẫn luôn mù quáng tin tưởng rằng cảm nhận của mình về thầy Snape là đúng: một phù thủy hắc ám đột lốt giáo sư luôn cố tìm cách giết nó.” – Trần Thịnh nói.

Tối hôm đó, khi Trần Thịnh đang trở về tháp Ravenclaw từ phòng bếp cùng Elize thì hắn bắt gặp một cảnh tượng hãi hùng: thằng nhóc Colin nhà Gryffindor bị hóa đá, trên tay vẫn còn cầm khur khur cái máy ảnh của mình. Vậy là cuộc tấn công thứ hai đã xảy ra.

Trần Thịnh lập tức gọi ra thần hộ mệnh đi kiểm cụ Dumbledore, trong khi hắn thì lăm lăm đũa phép trong tay, dùng một bùa phiêu phù mạng Colin đến bệnh xá.

Khi Trần Thịnh vừa đặt Colin xuống một chiếc giường trống của trạm xá thì giáo sư Dumbledore, giáo sư McGonagall và giáo sư Snape đều chạy tới (sao chỗ nào cũng có mặt thầy vậy thầy Snape?). “Lại một vụ tấn công nữa rồi thưa giáo sư! Em nghĩ thật sự là con quái vật trong phòng chứa bí mật đó có khả năng lớn vốn khắp trường bằng một cách nào đó mà không bị phát hiện. Thầy có nghĩ ra cái gì có thể giúp con quái vật di chuyển như vậy khắp trường sao?” – Trần Thịnh nhìn giáo sư Dumbledore nói.

Cụ Dumbledore, lúc này đang chăm chú nhìn cuộn phim cháy khét được Trần Thịnh lấy ra từ trong máy chụp hình trên tay Colin nói: “Ta không biết, Thịnh à. Nhưng mà nếu con có thêm manh mối nào, hãy nói với thầy ngay lập tức!” – Trần Thịnh gật đầu, chuyện đương nhiên, hắn không muốn lại một mình đầu trong khi hoàn toàn có thể cả bọn cùng lên đập nó một trận như vậy.

Vụ tấn công thứ hai này khiến lâu đài chìm trong khủng hoảng, mọi người dăm ra sợ bóng sợ gió. Các học sinh bắt đầu truyền tay nhau những bùa hộ

mệnh một cách lén lút không để cho các thầy cô biết. Trần Thịnh phì cười khi biết Neville thậm chí còn có cả một cái đuôi kỳ nhông đang thối rữa, may là hắn không ở cùng phòng với cậu nhóc này.

Trần Thịnh nhìn thấy cái vạc chế thuốc đa dịch của nhóm ba người đã tiến triển khá tốt, hắn nghe được đã có một vụ nổ trong lớp học độc dược khiến dung dịch sùng tấy văng khắp phòng. Xem ra là các bạn Gryffindor dùng cảm đã tập hợp đủ nguyên liệu để chế thuốc đa dịch rồi.

Giáo sư Lockhart, vẫn là tổ chức câu lạc bộ đầu tay đôi, và mọi chuyện cũng tồi tệ y như trong nguyên tác khi Lockhart bị Snape đánh văng ra khỏi sân đấu như một cái bao tải rách mà không tổn tí sức nào.

Hướng dẫn kiếm bạc, điểm cống hiến và \$ rất đơn giản

Số từ: 1506

Báo Lỗi

Bạn có thể dùng phím mũi tên trái phải để lùi chương hoặc sang chương.

```
Reading(7460,2650479,0); if($.cookie('cbackground'))
{ $('#wrap').css('background',$.cookie('cbackground'));if($.cookie('cbackground')=='#232323')$('.chapter').css('color','#777');} if($.cookie('cfont'))
$('.chapter').css('font-family',$.cookie('cfont')); if($.cookie('csize')) $('.chapter').css('font-size',$.cookie('csize')); if($.cookie('cline'))
$('.chapter').css('line-height',$.cookie('cline')); if($.cookie('cfull')=='container') $('#content').toggleClass('container container-fluid'); function
arrows_navigation(e) { e = e || window.event; if(e.keyCode == '37') { window.location.href=' truyencv.com/vo-han-phong-luu/chuong-48/'; } else if
(e.keyCode == '39') { window.location.href=' truyencv.com/vo-han-phong-luu/chuong-50/'; }} document.onkeydown = arrows_navigation;
```

Cảm ơn

Bạn đang đọc truyện *Vô Hạn Phong Lưu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: Tai Nạn Đêm Giáng Sinh

Đến cuối cùng khi Harry biểu diễn xà ngũ, thì dẫn đến một hồi bạo động lớn, khi mà mọi người bắt đầu trách xa nó như là trách ôn dịch vậy. Trần Thịnh cũng đi theo phía sau.

Harry và Ron bắt đầu nói về xà khấu, khi mà Ron cực kỳ kinh ngạc và kích động nói với Harry rằng đó là một năng khiếu hiếm hoi không phải bất kỳ phù thủy nào cũng có khả năng đó cả. Và mọi người đều đã hiểu lầm Harry là người thừa kế của Slytherin vì ai cũng biết, Slytherin là một xà khấu.

“Chuyện này hoàn toàn ngu xuẩn! Nếu như Harry là người thừa kế của Slytherin và là người mở phòng chứa bí mật cũng như thả con quái vật đó ra tấn công mọi người thì hoàn toàn không hợp lý. Thứ nhất: một trong những người bạn thân của Harry là Hermione, một phù thủy xuất thân từ Muggle. Thứ hai: chuyện người thừa kế làm đang vi phạm pháp luật nghiêm trọng, và không có bất kỳ lý do gì để Harry chứng tỏ trước đám đông một cách công khai rằng mình là người thừa kế của Slytherin cả!” – Trần Thịnh im lặng hồi lâu rồi cuộc lên tiếng nói.

Harry, lúc này như tìm được một nhánh cỏ cứu mạng, liên tục gật đầu tán đồng những gì Trần Thịnh nói. “Hơn nữa, cho dù cậu có là hậu duệ của Slytherin, thì đó không có nghĩa là cậu xấu xa. Cậu hoàn toàn không phân biệt đối xử với phù thủy xuất thân là Muggle, cậu không kỳ thị bất kỳ ai. Như vậy cho dù cậu có là hậu duệ của Slytherin thì thế nào? Cậu chỉ kế thừa dòng máu, không kế thừa tư tưởng lập dị điên khùng ấy!” – Trần Thịnh tiếp tục – “Và trên hết, cậu là Harry Potter, và cậu là chính cậu, chứ không phải là Salazar Slytherin chuyển thế gì cả!” – Trần Thịnh kết luận.

“Cảm ơn cậu luôn tin tưởng mình, Thịnh!” – Harry xúc động nói. “Tuy nhiên không phải ai cũng nghĩ được như vậy đâu, vậy nên sau đêm nay cậu chuẩn bị tin thần bị mọi người nghi ngờ đi!” – Trần Thịnh tạt cho Harry một chậu nước lạnh.

Sau mấy vụ tấn công, hiện tại công việc chăm sóc nhân sâm được giao cho giáo sư Sprout, Elize và Trần Thịnh, vì không ai có thể được giáo sư Sprout tin cậy để làm công việc này. Mà hiện tại nhân sâm đã cực kỳ quan trọng vì nó là phương thuốc chủ yếu để hồi phục bà Noris và Colin đang nằm trong bệnh xá kia.

Hôm nay, tuyết rơi dày đặc bên ngoài, Trần Thịnh trở về từ nhà kính cũng không muốn ra ngoài lần nữa, hắn tắm một cái, sau đó đi thẳng lên thư viện.

Tuy nhiên mọi chuyện cũng không hề êm đẹp tí nào khi mà một vụ tấn công khác lại xảy ra với Nick suýt mất đầu nhà Gryffindor và Justin nhà Hufflepuff. Trần Thịnh lại nhìn thấy Harry có mặt tại hiện trường. Hắn cúi lên, vượt qua đám đông đi thẳng đến bên cạnh Harry quát nó: “Làm sao mà cậu lúc nào cũng có mặt quá đúng lúc vậy hả? Thiệt tình mình nghĩ cậu nên ở yên trong ký túc xá của mình đi!” – Trần Thịnh nộ khí xung thiên nói với Harry. Đã phép lại bắt đầu vung lên, Justin được phiêu lên và Trần Thịnh mang nó về bệnh thất, trong khi con ma Nick được Trần Thịnh dùng một cái vòng phép thuật kéo theo ở phía sau.

Trần Thịnh xử lý nạn nhân thì giáo sư McGonagall đã mang theo Harry về phòng hiệu trưởng. Trần Thịnh không biết là lần này Harry có chịu nói hết sự

thật ra hay lại giấu nhem đi như trong nguyên tác, hẳn hiện tại càng thêm căng thẳng khi mà Giáng sinh sắp đến gần, và hẳn không biết bằng cách nào mà diệt được con rắn cho ổn thỏa, hoặc là thu phục được nó. Có điều khả năng thu phục con rắn giảm đáng kể khi Trần Thịnh nhìn thấy cảnh con rắn đen dụ ngoạn ra sao khi Harry rít lên bằng xà ngừ.

“Có lẽ rắn là loài đặc biệt chỉ thuần phục những người nói được xà khẩu thôi? Nếu như vậy kế hoạch mang tử xà đi đấu độc với các ma vương đã gần như phá sản rồi” – Trần Thịnh nuối tiếc nghĩ thầm. Hắn vẫn còn đang thắc mắc không biết độc tử xà với lại độc của Andariel ma vương cái nào mạnh hơn đây.

Với Nick suýt mất đầu, Trần Thịnh không có cách nào ngoài chuyện là yểm bùa giúp gia tăng tốc độ tự hóa giải lời nguyền của chính ông ta. Ma thì tất nhiên là đã chết rồi, và dạng tồn tại đặc thù này có khả năng tự chữa khỏi rất khó. Ít nhất là với sự trợ giúp của Trần Thịnh, ông ta sẽ mau chóng khỏe lại, hay chính xác là có thể trở lại là một con ma bình thường.

Giáng sinh năm nay, Trần Thịnh cũng như thường lệ ở lại trường, trong khi hầu hết các học sinh đều đăng ký về nhà nghỉ lễ hết cả. Năm nay Trần Thịnh quyết định tặng cho Hermione một đôi bông tai, Cho Chang, Ginny và Elize cũng được. Loại bông tai này không cần xoỏ lỗ tai mà chỉ cần đặt lên là nó sẽ dính vào đó thôi. Tất nhiên nó không chỉ là một vật trang trí mà còn có một ma pháp trận bảo vệ bên trên nữa. Ít nhất nó sẽ đảm bảo các cô bé không bị giết mà chỉ bị hóa đá nếu đối đầu với tử xà.

Tất nhiên Giáng sinh năm nay không hề yên bình tí nào, Hermione có vẻ như quá nhiệt tình vào món thuốc đa dịch của mình mà quên luôn chuyện tặng quà cho Trần Thịnh. Hắn cũng không để ý lắm. Sinh nhật hắn còn bị thiên hạ quên hoài riết rồi cũng quen.

Trần Thịnh cũng không tham gia vào vụ trà trộn vào phòng sinh hoạt chung nhà Slytherin đó. Hắn hiện tại đang chờ ở một góc hành lang, khi nhìn thấy Harry và Ron trong bộ dạng của Crabbe và Goyle bước ra khỏi nhà vệ sinh nữ, Trần Thịnh liền bước vào bên trong.

Có tiếng khóc thút thít vang lên từ một buồng vệ sinh và tiếng con ma khóc nhe Myrtle cười khoái trá. Trần Thịnh đi thẳng đến chỗ phát ra tiếng động, phá cửa bước vào.

Trước mặt Trần Thịnh, Hermione lúc này cả người mọc đầy lông, khuôn mặt đã biến thành một con mèo, thậm chí còn có một cái đuôi xuất hiện nữa. Không thèm đếm xỉa đến tiếng giạt mình kinh hãi của Hermione, Trần Thịnh rút đũa phép ra, một tay vịn lấy vai Hermione nói:

“Em bắt đầu học hai tên đó phá phách rồi!” – Trần Thịnh bắt đầu lầm bầm những câu thần chú tối nghĩa, lông trên người của Hermione cũng bắt đầu giảm bớt. Hắn lấy từ trong túi áo ra một lọ thuốc, mở nắp ra nói với Hermione: “Uống cái này đi, anh biết bọn em đang chế thuốc đa dịch, vì lo sẽ xuất hiện sai lầm nên anh đã chế trước thuốc giải cho trường hợp xấu nhất rồi. Xem ra anh không lo lắng thừa.” – Hermione nhìn Trần Thịnh bằng ánh mắt hiện tại màu vàng như một con mèo, sau đó ngửa đầu uống hết bình thuốc hắn đưa cho.

Trần Thịnh âm Hermione lên tay, phủ lên hai đũa bùa tàng hình, sau đó lui thẳng đến phòng cần thiết, lúc này phòng cần thiết có một chiếc giường bệnh trắng nằm đó. Trần Thịnh đặt Hermione xuống giường, bắt đầu phối hợp với thuốc giải độc các thần chú để giải trừ sai lầm chết người lần này.

“Thuốc đa dịch là dùng để biến thành người khác, nếu em sai lầm trong vật dẫn cuối cùng, chẳng hạn như lần này chắc chắn là một cái lông mèo, thì hậu quả rất nghiêm trọng. Hiện tại không ảnh hưởng gì nhiều, nhưng mà em sẽ không biến trở lại thành hình người được sau một tiếng. Giờ em nằm yên tại đây nghỉ ngơi, trong khi anh phối hợp thuốc giải, hy vọng là trong đêm nay em sẽ trở lại hình dáng cô bé dễ thương ban đầu.” – Trần Thịnh thao thao bất tuyệt. Trong khi đó vẻ mặt của Hermione cũng càng ngày càng khác đi, ánh mắt nhìn hắn cũng trở lại giống với ngày xưa lúc năm nhất.

Hướng dẫn kiếm bạc, điểm cống hiến và \$ rất đơn giản

Số từ: 1539

Báo Lỗi

Bạn có thể dùng phím mũi tên trái phải để lùi chương hoặc sang chương.

```
Reading(7460,2650480,0); if($.cookie('cbackground'))
{ $('#wrap').css('background',$.cookie('cbackground'));if($.cookie('cbackground')=='#232323')$('.chapter').css('color','#777');} if($.cookie('cfont'))
$('.chapter').css('font-family',$.cookie('cfont')); if($.cookie('csize')) $('.chapter').css('font-size',$.cookie('csize')); if($.cookie('cline'))
$('.chapter').css('line-height',$.cookie('cline')); if($.cookie('cfull')=='container') $('#content').toggleClass('container container-fluid'); function
arrows_navigation(e) { e = e || window.event; if(e.keyCode == '37') { window.location.href=' truyen cv.com/vo-han-phong-luu/chuong-49/'; } else if
(e.keyCode == '39') { window.location.href=' truyen cv.com/vo-han-phong-luu/chuong-51/'; } } document.onkeydown = arrows_navigation;
```

Cảm ơn

Bạn đang đọc truyện *Vô Hạn Phong Lưu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 51: Lễ Tình Nhân

Mặc dù Trần Thịnh đã cố gắng, nhưng rốt cuộc phải mất cả kỳ nghỉ lễ Giáng Sinh, hấn mới trị hết cho Hermione được, tuy nhiên như vậy vẫn còn nhanh chán so với chuyện cô bé phải nằm vài tuần trong bệnh xá như nguyên tác.

Trong khoảng thời gian này, Trần Thịnh vẫn luôn bên cạnh Hermione không rời nửa bước, liên tục theo dõi và chăm sóc cô bé. Hấn có thể cảm nhận tình cảm của hai người tăng tiến một cách rõ rệt, có dấu hiệu phục hồi lại như cũ. Tuy nhiên hấn vẫn cảm thấy có cái gì đó vẫn còn vướng lại, một góc mắt vẫn không gỡ ra được giữa hai người. Trần Thịnh đoán có lẽ là chuyện hấn không chỉ có riêng mình nàng, mà còn có Elize và Cho Chang nữa, điều này khiến Hermione mãi vẫn không vượt qua được.

“Được rồi! Em hoàn toàn hồi phục rồi đó Hermione! Em nên về tháp Gryffindor đi, anh nghĩ các bạn em rất nhớ em đó!” – Trần Thịnh mỉm cười cất đũa phép sau khi kiểm tra lần cuối cùng thân thể Hermione, đảm bảo nàng đã hoàn toàn ổn. Không biết có phải ảo giác không, nhưng Trần Thịnh cảm giác như là Hermione rất luyên tiếc, gần như không muốn rời đi khỏi phòng cần thiết. Nàng bước đến cửa, ngoáy nhìn lại Trần Thịnh, miệng hơi hé dường như muốn nói gì đó, nhưng rốt cuộc nàng chỉ im lặng cuối đầu rồi rời khỏi. Bỏ lại Trần Thịnh một mình bên trong phòng cần thiết giờ có vẻ thật vô cùng trống trải, như chính trái tim hấn khi Hermione quay đi vậy.

“Chuyện gì cũng nên từ từ mà đến, không thể vội được Thịnh à!” – Trần Thịnh cúi đầu tự nhủ. Đứng lên vron vai một cái, khuôn mặt hấn hồi phục vẻ tươi sáng hàng ngày: “Được rồi, giờ tiếp theo làm gì đây? Đúng rồi, tập luyện tinh thần lực.” – Trần Thịnh nhắm mắt lại, dùng tinh thần cảm nhận xung quanh bản thân mình.

Mỗi người đều có tinh thần lực mạnh yếu khác nhau. Tinh thần lực là một loại năng lực huyền ảo với nhiều công dụng khác nhau. Thỉnh thoảng chúng ta có thể bỗng nhiên cảm thấy nguy hiểm, hay có dự cảm chẳng lành, đó là do tinh thần lực của chúng ta. Đối với các thần sáng, thường là các phù thủy mạnh mẽ, tinh thần lực của họ không những khiến bùa chú của họ mạnh hơn, mà lực dồi dào hơn, mà còn giúp họ có thể cảm nhận được nguy hiểm đang đến gần nữa.

Tinh thần lực của Trần Thịnh là vào khoảng gấp ba đến bốn lần một phù thủy bình thường, tức là tinh thần lực của hấn trong thế giới Harry Potter đã thuộc hàng rất mạnh rồi. Với tinh thần lực dồi dào như vậy, hấn có thể làm những chuyện mà phù thủy khác không làm được, chẳng hạn như nhắm mắt lại, hoàn toàn chiến đấu bằng vào tinh thần lực cảm giác xung quanh. Tức là, “nhìn” bằng tinh thần.

Lý do Trần Thịnh luyện môn nghề này cũng dễ hiểu, từ xa mạnh nhất có hai thứ: nọc độc và ánh mắt. Nọc độc của nó chỉ cần né răng nanh của nó, không dễ bị răng nằng nó cắn thì được rồi, còn ánh mắt giết người, anh nhắm mắt đánh nhau với chú, thách chú trừng lòi mắt luôn anh cũng éo chết đâu.

Sau kỳ nghỉ lễ giáng sinh, học sinh trở lại lâu dài, và mọi chuyện một lần nữa lại dẫu vào đấy. Không còn các vụ tấn công, nhân sâm đang lớn nhanh, hiện tại đã bắt đầu có mụn trứng cá – dấu hiệu bọn nó đã dậy thì – cũng báo hiệu cho việc chẳng bao lâu nữa, những người bị hóa đá có thể phục hồi như cũ.

Tình hình của Harry vẫn không khá khảm hơn cho lắm, khi mà các học sinh nhà khác, nhất là Hufflepuff, vẫn sợ hãi nó và cho rằng nó là người thừa kế của Slytherin. Còn thầy Lockhart thì bắt đầu khoác lác rằng do sợ bị ông tóm cổ nên người thừa kế đã không dám hành động nữa. Thật tình Trần Thịnh không biết trong đầu ông thầy đó chứa cái gì, hay là viết sách nhiều quá nên ông tưởng mình là phù thủy tài ba trong các câu chuyện của mình luôn rồi? Cũng dám lắm chứ, tự mình nghĩ rằng mình như vậy, một ngày nào đó, tự mình sẽ cho rằng mình thật sự như vậy luôn thôi, tự kỷ ám thị đấy mà.

Lễ tình nhân đến, ngày 14 tháng 2 năm nay đặc biệt hơn hấn những năm trước khi mà ý tưởng “kích hoạt tinh thần” của thầy Lockhart được thực hiện. Sáng hôm đó, đại sảnh đường hoàn toàn biến đổi: các bức tường treo đầy những bông hoa to tướng màu hồng, hoa giấy hình trái tim cứ rơi như mưa từ trần nhà màu xanh lơ xuống. Trần Thịnh nhìn đại tác phẩm này của Lockhart, cảm thán nếu tên này chịu bỏ công vào luyện tập thực sự, dám đã là một phù thủy mạnh mẽ rồi.

Không dễ chịu khi ăn trong cái hoàn cảnh này, khi mà hoa giấy rơi đầy lên người, lên thức ăn của hấn. Trần Thịnh không chịu nổi nữa, một cái bùa chắn che lại khu vực của mình, khiến cho các cánh hoa giấy tự động dạt ra khỏi khu vực của hấn. Trên bàn giáo viên, thầy Lockhart đứng lên hô to: “Chúc mừng ngày lễ Tình yêu! Và cho phép tôi cảm ơn bốn mươi sáu người, tính đến nay, đã gọi cho tôi thiệp chúc mừng. Vâng, tôi đã tự ý bày ra cuộc vui này để công hiến cho quý vị một sự ngạc nhiên thú vị – và chưa hết đâu nhé!” – Thầy Lockhart vỗ tay, và một tá chú lùn mặt mũi cáu kỉnh từ hành lang bước điều hành qua cửa vào đại sảnh đường, mỗi chú đều đeo cánh và cầm đàn hạc.

Lockhart gọi những chú lùn này là các vị thần tình ái dễ thương, hôm nay sẽ đi trao thiệp khắp trường cho mọi người. Lockhart cũng gợi ý mọi người nên hỏi thầy Snape về Tinh Dược và thầy Flitwick về bùa mê. Trần Thịnh nhìn về mặt của thầy Snape, cảm giác như thầy sẽ nhồi thuốc độc cho bất kỳ đứa nào dám mở miệng xin món Tinh Dược với thầy.

“Lố bịch hết sức!” – Trần Thịnh đứng lên rời khỏi đại sảnh đường. Hấn dám cá là Hermione là một trong số những người đã gửi thiệp chúc mừng cho Lockhart. Nàng thích sách, mà sách của Lockhart thì quá hấp dẫn. Có lẽ, trong mắt nàng, Lockhart còn hấp dẫn và hoàn mỹ hơn hấn nhiều.

Chiều hôm đó, Trần Thịnh bắt gặp được một chú lùn ngồi lên trên chân Harry, hát thơ tình tặng cho nó: “Mắt chàng xanh như cóc ngâm tươi rồi – Tóc chàng đen như tấm băng đen – Em ước sao chàng là của em – Chàng quả thực siêu phàm – Vị anh hùng đã chiến thắng trùm Hắc ám!”. Harry gượng cười theo tất cả những người vây đầy chung quanh, Trần Thịnh đảm bảo rằng nhóc đang ngượng chín mặt. Trong lúc đó, Trần Thịnh bắt gặp quyền vớ da màu nâu te tua đang nằm trên sàn vừa được Malfoy nhặt lên.

“Nhật ký của Tom Riddle!” – mắt Trần Thịnh nheo lại, thì ra quyền nhật ký đã vào tay của Harry. Trong khi Trần Thịnh còn do dự lúc này có nên giật phắc cái quyền nhật ký kia rồi đem đi đốt hay nướng gì đó không thì Harry đã nổi khùng dùng bùa giải giới giật lại quyền nhật ký. Huỳnh trưởng Percy bên cạnh lập tức trừ nhà Gryffindor 5 điểm. Có điều nhìn cái mặt thỏa mãn của Harry, chắc chắn cu cậu không hề hối hận gì mà còn cảm thấy 5 điểm đó lấy một lần thắng Malfoy của nó rất xứng đáng nữa.

“Tao thấy thằng Harry không khoái bài tình ca của mày lắm đâu!” – Malfoy bị mất mặt, nên khi đi ngang qua Ginny liền đẩy nghiêng cô bé. Ginny đưa hai tay lên bụng nạt chạy thật nhanh vô lớp. Ron nổi sùng, rút cây đũa phép của mình ra, nhưng Trần Thịnh đã chắn trước mặt nó, một lần nữa, nắm lấy cổ

áo Malfoy:

“Có vẻ như mày không nhớ những gì tao nói lần trước? Cái miệng của mày vẫn chưa học được bài học nào hả Malfoy?” – Trần Thịnh nhìn Malfoy với ánh mắt không hề có tí cảm tình nào. Thằng nhóc lập tức bị dọa sợ, ký ức mọc lại mấy cái răng vẫn còn mới, nó lập tức hoảng loạn nói: “Nhớ! Nhớ! Từ nay về sau tôi sẽ không nói bậy nữa! Xin lỗi tôi xin lỗi!” – vì đang giữa hành lang nên Trần Thịnh cũng chỉ đành buông Malfoy xuống. “Nên nhớ, gia đình mày gây khó dễ chuyện kinh doanh của tao cũng không được đâu!”.

Hướng dẫn kiếm bạc, điểm cống hiến và \$ rất đơn giản

Số từ: 1602

Báo Lỗi

Bạn có thể dùng phím mũi tên trái phải để lùi chuong hoặc sang chuong.

```
Reading(7460,2653606,0); if($.cookie('cbackground'))
{$('#wrap').css('background',$.cookie('cbackground'));if($.cookie('cbackground')=='#232323')$('.chapter').css('color','#777');} if($.cookie('cfont'))
$('.chapter').css('font-family',$.cookie('cfont')); if($.cookie('csize')) $('.chapter').css('font-size',$.cookie('csize')); if($.cookie('cline'))
$('.chapter').css('line-height',$.cookie('cline')); if($.cookie('cfull')=='container') $('#content').toggleClass('container container-fluid'); function
arrows_navigation(e) { e = e || window.event; if(e.keyCode == '37') { window.location.href=' truyen cv.com/vô-han-phong-luu/chuong-50/'; } else if
(e.keyCode == '39') { window.location.href=' truyen cv.com/vô-han-phong-luu/chuong-52/'; } } document.onkeydown = arrows_navigation;
```

Cảm ơn

Bạn đang đọc truyện *Vô Hạn Phong Lưu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: Cuộc Chiến Trước Cửa Thư Viện

Trần Thịnh mặc dù là người nổi tiếng trong trường, nhưng vô cùng bất ngờ là hắn lại không nhận được một lời tỏ tình nào cả. Có lẽ mọi người đều đã nhìn thấy hắn và Elize thân mật với nhau thế nào, rồi còn Cho Chang nữa, nên không có hy vọng chăng?

Nói chung là hắn thoát khỏi chuyện làm trò cười cho thiên hạ với mấy cái “thiên thần tình yêu” đó. Tất nhiên nếu có con nào dám đề lên chân hắn để đọc thơ tình, thì hắn sẽ cho chúng biết “bay” một cách thực thụ như thế nào.

Bốn tháng kể từ khi vụ tấn công con ma Nick và Justin xảy ra, mọi chuyện vẫn ổn. Mọi người cũng yên trí rằng người thừa kế đã rửa tay gác kiếm, quy ẩn giang hồ nên cũng không còn quá hăng học với Harry nữa. Chuyện này khiến thằng nhỏ dễ thở hẳn ra. Có điều lịch trình tập Quidditch dày đặc của đội Gryffindor khiến nó cũng mệt không kịp thở luôn. Còn có một chuyện nữa, đó là đăng ký môn học cho năm thứ ba. Lần này có rất nhiều môn tự chọn. Trần Thịnh nhìn nhìn một hồi, quyết định là sẽ học tất cả các môn học luôn, trừ môn bói toán và số học ra. Hai môn này hoàn toàn là mò mẫm về tương lai. Mà tương lai sao? Trần Thịnh luôn chạy long nhong khắp các thế giới, làm sao mà dò được tương lai hẳn chứ?

Hôm nay là ngày đội Gryffindor và đội Hufflepuff đấu với nhau. Trần Thịnh đang ăn sáng bên bàn ăn nhà Ravenclaw trong lúc mọi người đang hào hứng chờ đợi buổi đấu sắp tới. Sau đó hắn nhìn thấy Harry đứng bật dậy chạy ra ngoài. Theo sau là Ron và Hermione, nhưng sau đó Hermione bỏ lại hai đứa đó chạy hướng về phía thang lầu, trong khi Ron và Harry chần chừ một lúc rồi đi ra sân đấu Quidditch.

“Hình như mình quên mất điều gì đó! Để xem nào... Harry đột ngột chạy đi, hành động vội vàng như bị kinh ngạc! Chết bà rồi! Hermione!” – Trần Thịnh đứng phắt dậy, lao ra khỏi đại sảnh đường như một con sóc, hướng thẳng lên thư viện của trường.

Giờ phút này Trần Thịnh chỉ hận mình không biến thành bạch kỳ mã được để chạy cho nhanh, ruột gan hắn cồn cào, Hermione đang gặp nguy hiểm! Chỉ cần hắn đến trễ, cô bé sẽ biến thành một bức tượng đá nằm trong bệnh xá ngay.

Hành lang đến thư viện đã xuất hiện trước mắt Trần Thịnh, chỉ còn cách một khúc quanh nữa thôi... Trần Thịnh đã nghe được tiếng Hermione nói chuyện: “Vậy nên chúng ta nên lấy gương soi các góc quanh trước khi đi qua để đảm bảo an toàn!” – Trần Thịnh phóng tới trước mặt Hermione. Cô bé kinh ngạc nhìn hắn thở hổn hển, khuôn mặt trắng bệch vì căng thẳng, nàng chưa kịp hỏi gì thì Trần Thịnh đã hét lên:

“Lập tức trở vào trong thư viện nhanh Hermione! Ngay lập tức!” – Trần Thịnh vừa hét vừa xoay người nàng cùng với Penelop, huynh trưởng bên nhà Ravenclaw, đẩy hai nàng vào cửa thư viện. Lúc này Trần Thịnh đã cảm thấy sồn hết cả gai lưng, mồ hôi lạnh không ngừng ứa ra. Thô bạo xô hai cô gái vào trong thư viện cùng tiếng nạt “Không được quay lưng nhìn lại!”, Trần Thịnh nhắm mắt lại, xoay người, đưa phép xuất hiện trong tay, nhắm thẳng vào khúc quanh lúc nãy hét lớn: “Reducto!”

Một tiếng nổ lớn vang lên, gạch đá văng tứ tung. Kèm theo đó là tiếng rít lên của một con rắn. Con tử xà đã bò ra hành lang.

“Expecto Patronum!” – một con chó sói xuất hiện, lao đi tìm cụ Dumbledore. “Avis Oppugno!” – một đàn chim hàng trăm con xuất hiện lao vào tấn công

con rắn, khiến nó phân tâm không tập trung tấn công Trần Thịnh được ngay. “Tất cả học sinh lập tức đến nơi an toàn! Hành lang rất nguy hiểm! Ngay lập tức!” – Trần Thịnh dùng bùa khuếch đại âm thanh khiến tiếng nói hân vang vọng cả lâu đài.

“Confringo!” – Một tia sáng đỏ đánh trúng con rắn, nổ tung thành một quả cầu lửa. “Expulso!” – Lại một tia sáng phóng ra, trượt mục tiêu, khiến cho bức tường lần nữa lại nổ tung, bắn gạch đá ra tứ tung. “Stupefy!” – Tia sáng đỏ lần này đánh trúng con rắn, nhưng mà không đánh choáng được nó. Có điều thành công khiến con rắn quyết tâm bỏ qua lũ chim, nhào đến Trần Thịnh, cái miệng rộng há ra, bên trong tràn đầy răng nhọn hoắt.

“Protego!” – Trần Thịnh không thể né tránh được, bởi hắn cảm giác được, nếu mình né đòn tấn công này, con rắn sẽ đâm sầm vào thư viện, mà Hermione thì đang ở bên trong thư viện.

Một màn chấn sáng hiện lên trước mặt Trần Thịnh, chặn lại phần lớn lực đạo của cú đớp của tử xà, nhưng cú đớp vẫn đủ mạnh để đâm xuyên răng nanh đầy nọc độc của con rắn vào người Trần Thịnh. Hắn chỉ cảm thấy một cơn đau thấu tim gan tràn đến, và gần như ngay lập tức, phần cơ thể trúng chiêu của hắn lập tức đình công với đại não. (Đại ca nào: Lại mất liên lạc, tao trả lương tui bây có tề đầu mà sao bọn bây cứ khoải đình công vậy hả?). Trần Thịnh khụy xuống sàn nhà, luôn luôn trốn phía sau phóng phép, đây là lần bị thương nặng nhất của hắn từ trước tới nay.

Tử xà không nhân cơ hội nuốt luôn Trần Thịnh mà nhả hắn ra, tỏ vẻ hoảng sợ rít lên một tiếng, sau đó chui vào trong bức tường biến mất. Bỏ lại một đồng hoang tàn sau lưng, à không, sau đuôi mới đứng, cùng với Trần Thịnh lúc này đã nằm dài trên sàn nhà, máu đen không ngừng chảy ra, tạo thành một vũng nhỏ trên sàn.

Ý thức của Trần Thịnh mơ hồ dần, hắn không còn thấy rõ nữa, hắn nghe như có ai đó kêu tên hắn, một bóng mờ ngồi xuống bên cạnh hắn cùng với một bóng đỏ khác. Có thứ gì đó nhỏ lên trên vết thương của hắn, Trần Thịnh không biết đó là gì, hắn nhắm hai mắt lại. “Mình cũng đau đến nỗi quá tề đầu, chết có người khóc ưót cả người ấy chứ!” – Trần Thịnh nghĩ trước khi ý thức chìm vào trong bóng đêm.

Trần Thịnh tỉnh lại phát hiện mình đang nằm trong bệnh thất. Hắn than thở không thôi, năm nhất khi hoàn thành chuyện hòn đá phù thủy, mình cũng tỉnh lại trong bệnh thất, lần này không biết đã giải quyết xong con tử xà chưa mà mình đã đến thăm bệnh xá lần nữa rồi. Nhìn cả người quần băng trắng tinh, Trần Thịnh chỉ có thể cười khổ, này là biến hắn thành đòn bánh tét hình người rồi.

Bên cạnh giường bệnh của hắn, vẫn luôn túc trực Elize, mái tóc trắng của nàng xõa tung che lại khuôn mặt đang gối lên cánh tay của mình. Cô nàng lại canh Trần Thịnh đến ngủ gục bên giường bệnh nữa rồi.

“Elize! Sao em không về ngủ đi? Anh bất tỉnh bao lâu rồi?” – Trần Thịnh vừa tỉnh là Elize cũng tỉnh lại ngay. “Em không an tâm để anh một mình trong bệnh thất. Anh đã bất tỉnh một tuần nay rồi.” – Elize nắm lấy cánh tay vẫn còn lạnh lặn của Trần Thịnh trả lời hắn. Gương mặt nàng rạng rỡ niềm vui khi nhìn thấy hắn tỉnh lại. Cô nàng vẫn như vậy, luôn toàn tâm toàn ý vì hắn.

“Lâu như vậy à? Còn con tử xà? Anh nhớ bị nó cắn, trúng độc rồi mà? Ai đã cứu anh?” – “Là Fawkes, con phượng hoàng của cụ Dumbledore. Cụ đến ngay lập tức, con tử xà đã chạy mất rồi. Fawkes lập tức khóc, nước mắt nó đã cứu anh!” – Elize mỉm cười nói. “Hermione vừa về, cô bé khóc sung cả mắt, lúc nào cũng muốn được thăm anh. Cô bé cứ nói tại cứu cô bé nên anh mới bị như vậy. Anh nha, số thật là đào hoa! Cứ hết cứu cô này đến cô khác!” – Trần Thịnh nghe Elize nói chuyện mà cười cười không nói gì, lúc đó, cho hắn làm lại hắn vẫn làm đúng như vậy thôi. “Thịnh!!!” – một giọng nói vang lên.

Hướng dẫn kiếm bạc, điểm cống hiến và \$ rất đơn giản

Số từ: 1511

Báo Lỗi

Bạn có thể dùng phím mũi tên trái phải để lùi chương hoặc sang chương.

```
Reading(7460,2653607,0); if($.cookie('cbackground'))
{ $('#wrap').css('background',$.cookie('cbackground'));if($.cookie('cbackground')=='#232323')$('#.chapter').css('color','#777');} if($.cookie('cfont'))
$('#.chapter').css('font-family',$.cookie('cfont')); if($.cookie('csize')) $('#.chapter').css('font-size',$.cookie('csize')); if($.cookie('cline'))
$('#.chapter').css('line-height',$.cookie('cline')); if($.cookie('cfull')=='container') $('#.content').toggleClass('container container-fluid'); function
arrows_navigation(e) { e = e || window.event; if(e.keyCode == '37') { window.location.href=' truyen cv.com/vo-han-phong-luu/chuong-51/'; } else if
(e.keyCode == '39') { window.location.href=' truyen cv.com/vo-han-phong-luu/chuong-53/'; } } document.onkeydown = arrows_navigation;
```

Cảm ơn

Bạn đang đọc truyện *Vô Hạn Phong Lưu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 53: Chân Tình Của Hermione

Trần Thịnh ngược mắt lên nhìn, ngoài cửa, một mái tóc xù đang lấy hết tốc lực chạy đến. Hermione lúc này hoàn toàn không giống bình thường: khuôn

mặt tiêu tụy của cô bé hiện tại bùng sáng vì kích động, nước mắt chảy ra từ hai con mắt đen trũng vì mất ngủ đang lăn dài trên má. Nàng nhào tới, ôm ghì lấy Trần Thịnh đang nằm trên giường bệnh.

“Thịnh! Anh đã tỉnh lại! Anh đã tỉnh lại rồi!” – nàng kích động đến mức chỉ thốt lên được mấy câu thì nghẹn ngào nức nở không nói nên lời nữa, chỉ biết ôm chặt lấy Trần Thịnh như sợ hấn biến mất vậy. Trần Thịnh bị ôm vừa sướng vừa khổ, sướng thì ai cũng biết tại sao, còn khổ là Hermione ôm chặt quá khiến hấn khó thở.

“Anh đây! Anh đang nằm đây với em đây! Không sao rồi, mọi chuyện vẫn ổn mà!” – Trần Thịnh đưa tay xoa đầu Hermione, khiến cho mái tóc xù của nàng trông càng xù hơn. Khi Hermione ngẩng đầu lên nhìn hấn, Trần Thịnh mới phát hiện ra sai lầm này nên biến ra một cái ghế, bảo nàng ngồi xuống bên cạnh hấn trong khi hấn dùng tay “cố gắng trong vô vọng” vuốt đầu tóc của nàng cho xẹp xuống. Mặc dù hấn không thành công lắm nhưng Hermione lại tỏ ra rất hưởng thụ sự vuốt ve này của hấn. Nàng ngồi im, hai tay nắm lấy áo của hấn, hai mắt đăm đăm không rời khỏi hấn dù chỉ một giây.

Một lát sau, lại có người đến thăm Trần Thịnh, là Harry và Ron. Hai cu cậu vừa thấy Trần Thịnh tỉnh lại liền vui mừng hết sức. Trong khi người bạn thân nhất của chúng gặp nguy hiểm, Trần Thịnh là người đã đến cứu, trong khi họ vẫn còn mãi mê với trận Quidditch. Ngày hôm đó được tả lại qua lời kể của Hermione.

Khi nàng nghe Harry nói nó lại nghe thấy tiếng nói đó, thì Hermione nhớ ngay đến chuyện Harry là một xà khẩu, và chắc chắn, tiếng nói đó là của một con rắn đang di chuyển phát ra. Hermione chạy đến thư viện, tìm đến cuốn sách nói về con quái vật đó: Từ xà – loài quái vật phôi thai trong trứng gà, được một con cóc ấp nở, thiên địch của nhện và cực kỳ sợ tiếng gà gáy, có thể sống đến hàng ngàn năm và đạt kích thước khổng lồ.

Nàng tìm thấy được những gì mình muốn, con rắn có thể giết người bằng cái nhìn, nhưng các nạn nhân của nó không nhìn trực tiếp, bà Noris nhìn qua vũng nước đọng, Colin qua máy ảnh, Justin qua con ma Nick. Và nàng chắc chắn con rắn di chuyển bằng hệ thống ống nước ngầm trong các bức tường. Vậy nên lập tức nàng nói ngay cách phòng ngừa bị giết hại bằng cách kiểm tra các khúc quanh trước bằng gương soi. Khi huynh trưởng nhà Ravenclaw, Penelop rút tấm gương soi của mình ra, thì Trần Thịnh đã lao đến.

Ban đầu nàng chỉ nghe được tiếng thét của hấn, rồi lập tức bị đẩy vào trong thư viện, cả hai người các nàng đều chưa biết chuyện gì xảy ra thì cuộc chiến đã bùng nổ. Tiếng hô thần chú của Trần Thịnh, tiếng nổ, tiếng rít của con rắn, tiếng Trần Thịnh cảnh báo nguy hiểm, tiếng con rắn rống lên giận dữ. Lúc đó nàng cực kỳ hoảng sợ, cảm giác như mình lại trở lại căn buồng vệ sinh nữ năm ngoái, khi nàng và Trần Thịnh đôi mắt con quỷ khổng lồ, khi đó, hấn cũng đứng chắn trước người nàng, bảo vệ nàng khỏi mọi nguy hiểm.

“Em rất muốn quay lại, dù biết rằng đó là anh nhưng em muốn quay lại để nhìn xem có phải là anh không. Nhưng lời anh dặn, và ánh mắt từ xà có thể giết người nên em đã không quay lại. Đến khi em nghe thấy tiếng anh hét lên đau đớn, time m như ngừng lại. Em sợ hãi, sợ sẽ mất anh mãi mãi.” – Hermione kể đến đây thì nước mắt lại lăn dài trên má, hai tay nàng nắm chặt lấy tay của Trần Thịnh. Hấn cũng vỗ về an ủi nàng. Hermione bình tĩnh lại, nãy tiếp tục kể:

“Lúc đó mọi thứ bỗng im lặng, có vẻ như con rắn đã đi mất. Em không chịu nổi nữa quay người lại thì nhìn thấy anh đang nằm trong vũng máu đen kịt. Lúc đó em cảm giác như đất trời sụp đổ vậy. Em vừa định chạy đến chỗ anh thì cụ Dumbledore xuất hiện cùng một con phượng hoàng. Con chim cúi đầu trên người anh và em nhìn thấy nó khóc. Những giọt nước mắt thần kỳ của nó chữa lành vết thương của anh ngay. Nhưng anh vẫn không tỉnh lại. Cụ Dumbledore mang anh đi bệnh thất, và anh bất tỉnh tới nay.” – Hermione dừng lại, nàng nhìn Trần Thịnh với ánh mắt âu yếm:

“Cụ Dumbledore lập tức phát động các giáo sư tìm kiếm tung tích con rắn nhưng nó như bốc hơi vậy. Cụ cũng tuyên dương hành động dũng cảm của anh với toàn trường. Lúc đó anh đã cứu mạng một vài học sinh nữa đang định đi đến thư viện đọc sách. Hiện tại mọi người đang xem anh là anh hùng của trường đó.” – Hermione tự hào mỉm cười, cứ như chính nàng mới là người hùng của lâu đài vậy.

“Chỉ cần các em an toàn là được rồi. Anh hùng gì thì không cần đâu.” – Trần Thịnh cũng khó được nói chuyện tình tứ. Hấn nhìn Elize và Hermione ngồi cạnh nhau, cảm thấy quả thật cần gì sưu tập mỹ nữ lập hậu cung khổng lồ, chỉ cần là người mình yêu thương ở cùng nhau, vậy là quá đủ rồi.

Harry và Ron mang đến cho Trần Thịnh một đồng quà vật. Thứ này cũng được, lúc nhâm chán lười ra ăn cũng không tởi. Sau hai cậu nhóc, đến lượt Penelop, huynh trưởng nhà Ravenclaw đến thăm cảm ơn hấn on cứu mạng. Bất ngờ là nàng lại đi cùng với Percy, anh trai Ron và huynh trưởng nhà Gryffindor. Sau này Trần Thịnh mới biết, lần đó người đến sau thầy Dumbledore không phải là các giáo sư khác, mà là Percy. Anh ấy vọt đến thư viện, vượt qua thầy Dumbledore đang chữa trị cho Trần Thịnh mà ôm chặt lấy Penelop, sợ hãi vô cùng khi suýt tí nữa thì mất nàng.

Tất nhiên hành động đó khiến Penelop vô cùng cảm động. Nên tình cảm hai người càng thêm gắn bó hơn, không như trong truyện hai người gây gổ rồi chia tay nhau. Xem như Trần Thịnh làm một mối lương duyên thành.

Trần Thịnh tỉnh lại và hồi phục hoàn toàn khiến cả lâu đài sôi sục. Bữa tối hôm đó khi Trần Thịnh chính thức xuất viện và đến ăn tối tại sảnh đường, mọi người bùng lên một trận vỗ tay hoan hô nhiệt liệt. Ai cũng cảm thấy vui mừng Trần Thịnh, người hùng của Hogwarts, đã xuất viện và “hoàn toàn nguyên vẹn” – theo cách nói của hai anh em sinh đôi Fred và George nhà Weasley. Tất nhiên là hai anh em họ phải mừng rồi, vì Trần Thịnh chính là nguồn tài chính trong tương lai của họ mà, nhất là hấn đã hứa hỗ trợ hết mình rồi nữa, hiện tại có chuyện họ khóc không kịp nữa là.

Các giáo sư cũng ân cần hỏi han Trần Thịnh, nhất là giáo sư Flitwich: “Khi thầy đến nơi thấy em nằm trong vũng máu, khắp nơi te tua toi tả thầy sợ hết hồn. Cứ nghĩ là nhà Ravenclaw sẽ mất đi một thiên tài rồi!” – Thầy Flitwich nói. “Không đâu thầy ạ, người đáng tiếc sẽ là em vì không còn được học tập tri thức thú vị từ thầy cô cùng với các bạn nữa!” – Trần Thịnh trả lời, làm đẹp lòng các vị giáo sư và các bạn học của hấn. Tất nhiên giáo sư Snape khen hấn theo cách rất riêng rất đặc biệt của thầy:

“Giỏi đấy Trần! Cứu bạn học, độc chiến quái vật trong phòng chứa bí mật không chết! Tôi nghĩ trò Potter có đối thủ cạnh tranh về tiếng tăm rồi hả?” – Thầy Snape với giọng điệu có thể khiến một con cừu nổi điên của mình nói với Trần Thịnh khi đi ngang qua chỗ ngồi của hấn. “Em có thể xem đó là một lời khích lệ không thầy?” – Trần Thịnh nghe rồi cười với thầy Snape. Tất nhiên hấn hiểu đó là cách giáo sư độc được này quan tâm tới người khác, theo

cái kiểu mà không ai muốn được ổng quan tâm cả.

“Được lắm! Tôi hy vọng, lần sau khi em làm chuyện gì đó cũng sẽ có phượng hoàng đến giúp đỡ em!” – Thầy Snape phát áo rồi đi. Bỏ lại Trần Thịnh, Hermione, Elize và Cho Chang ngồi đó cười khúc khích vì cách nói của thầy. Chịu Trần Thịnh ảnh hưởng, các cô gái cũng không sợ thầy Snape như trước nữa.

Hướng dẫn kiếm bạc, điểm cống hiến và \$ rất đơn giản

Số từ: 1614

Báo Lỗi

Bạn có thể dùng phím mũi tên trái phải để lùi chương hoặc sang chương.

```
Reading(7460,2662371,0); if($.cookie('cbackground'))
{$('#wrap').css('background',$.cookie('cbackground'));if($.cookie('cbackground')=='#232323')$('.chapter').css('color','#777');} if($.cookie('cfont'))
$('.chapter').css('font-family',$.cookie('cfont')); if($.cookie('csize')) $('.chapter').css('font-size',$.cookie('csize')); if($.cookie('cline'))
$('.chapter').css('line-height',$.cookie('cline')); if($.cookie('cfull')=='container') $('#content').toggleClass('container container-fluid'); function
arrows_navigation(e) { e = e || window.event; if(e.keyCode == '37') { window.location.href=' truyen cv.com/vo-han-phong-luu/chuong-52/'; } else if
(e.keyCode == '39') { window.location.href=' truyen cv.com/vo-han-phong-luu/chuong-54/'; } } document.onkeydown = arrows_navigation;
```

Cảm ơn

Bạn đang đọc truyện *Vô Hạn Phong Lưu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54: Bắt Cóc

Mọi chuyện có vẻ như một lần nữa trở lại bình thường khi mà quái vật của phòng chứa bí mật, tử xà, không xuất hiện tấn công học sinh nữa. Mọi người cũng bắt đầu chuẩn bị cho kỳ thi cuối kỳ. Hermione một lần nữa lại cùng với Trần Thịnh như hình với bóng, có vẻ như độ “như hình với bóng” còn “khùng” hơn xưa nhiều. Nàng hiện tại cũng trở lại trạng thái điên cuồng ôn thi như năm ngoái, trong khi Trần Thịnh lại cần làm nhiều chuyện hơn là chỉ ôn thi.

“VẬY, CON KHẲNG ĐỊNH LÀ LỖI VÀO PHÒNG CHỨA BÍ MẬT NẴM TRONG NHÀ VỆ SINH NỮ TRÊN LẦU HAI? NƠI 50 NĂM TRƯỚC XẢY RA VỤ ÁN MẠNG ĐÓ?” – TRONG VĂN PHÒNG hiệu trưởng, cụ Dumbledore nhìn Trần Thịnh qua cặp kính nửa vàng trắng của mình, nghiêm túc hỏi.

“ĐỪNG VẬY THƯA GIÁO SƯ! NĂM MƯỜI NĂM TRƯỚC, CON MÀ KHÓC NÈH ĐÃ VÔ TÌNH XUẤT HIỆN ĐÚNG LÚC NGƯỜI THỪA KẾ ĐẾN MỞ LỖI VÀO PHÒNG CHỨA BÍ MẬT, VẬY NÊN ĐÃ XẢY RA CHUYỆN ĐÁNG BUỒN ĐÓ. HERMIONE CŨNG SUY ĐOÁN, CON RẦY DI CHUYỂN QUANH LẦU ĐÀI BẰNG HỆ THỐNG ỚNG NƯỚC NGẦM TRONG CÁC BỨC TƯỜNG. THEO CON SUY ĐOÁN, CỬA VÀO TRỰC TIẾP PHÒNG CHỨA BÍ MẬT CHẮC CHẮN LÀ TÀ NHÀ VỆ SINH NỮ. VẬY, CŨNG CHỈ CÓ NGƯỜI THỪA KẾ CỦA SLYTHERIN, TỨC LÀ NGƯỜI CÓ KHẢ NĂNG XÀ KHẨU, MỚI MỞ ĐƯỢC CÁNH CỬA NÀY.” – TRẦN THỊNH TIẾP TỤC.

“NẾU NÓI VẬY, HARRY LÀ NGƯỜI THỪA KẾ CỦA SLYTHERIN SAO?” – GIÁO SƯ SNAPE ĐỨNG MỘT BÊN NÓI. “THEO EM THÌ NHỮNG VỤ TẤN CÔNG KHÔNG HỀ LIÊN QUAN GÌ ĐẾN HARRY CẢ THẦY SNAPE Ạ!” – TRẦN THỊNH CƯỜI VỚI THẦY SNAPE. “THẦY DUMBLEDORE, THẦY NGHĨ SAO VỀ CHUYỆN CÁC TRƯỜNG SINH LINH GIẢ CỦA VOLDEMORT? NẾU EM KHÔNG LẦM, TOM MARVOLO RIDDLE VIẾT LẠI LÀ I AM LORD VOLDEMORT ĐI. MÀ HỌ MARVOLO, KHÔNG PHẢI LÀ HẬU DUỆ CUỐI CÙNG CỦA SLYTHERIN SAO? NHỮNG KẺ ĐIÊN CHỈ NÓI CHUYỆN VỚI NHAU BẰNG XÀ KHẨU?” – TRẦN THỊNH NỤM CƯỜI NHÌN CỤ DUMBLEDORE, TRONG KHI GIÁO SƯ SNAPE NHÚT CHẶT HAI CHÂN MÀY LẠI VỚI NHAU.

“CHỨA MỘT MẢNH LINH HỒN CỦA VOLDEMORT, EM NGHĨ CHIẾC TRƯỜNG SINH LINH GIẢ HOÀN TOÀN CÓ THỂ CHỈ PHỐI MỘT NGƯỜI NÀO ĐÓ LÀM THEO LỆNH CỦA VOLDEMORT, THẬM CHÍ, PHỤC SINH VOLDEMORT MỘT LẦN NỮA?” – TRẦN THỊNH TUNG BOM. “NẾU HARRY LÀ MỘT XÀ KHẨU, MÀ LẠI KHÔNG CÓ QUAN HỆ MÁU MÙ GÌ VỚI SLYTHERIN, NHƯ VẬY, BIẾT ĐÂU, MỘT MẢNH LINH HỒN CỦA VOLDEMORT NẴM TRONG CẬU ẤY, VẬY, BẢN THÂN CẬU ẤY CHÍNH LÀ MỘT TRƯỜNG SINH LINH GIẢ MÀ CẢ VOLDEMORT CŨNG KHÔNG HAY BIẾT?” – TRẦN THỊNH TUNG BOM NGUYÊN TỬ RA.

Cụ Dumbledore và giáo sư Snape trừng to hai mắt, lần đầu tiên cho đến giờ, Trần Thịnh thấy được một sự ngạc nhiên lớn đến như vậy trên gương mặt lúc nào cũng bình thản hoặc lạnh như tiền của cụ Dumbledore và giáo sư Snape. Đặc biệt trên gương mặt giáo sư Snape còn có một sự kinh hoàng không hề nhẹ, thầy có vẻ như đang cực lực cố gắng kiềm chế cảm xúc trong người.

“NẾU ĐÚNG NHƯ CON SUY ĐOÁN, THÌ ĐÂY QUẢ LÀ MỘT ĐIỀU CỰC KỲ TỆ HẠI!” – CỤ DUMBLEDORE CHẠM CÁC ĐẦU NGÓN TAY VÀO NHAU NÓI – “MỘT TRƯỜNG SINH LINH GIẢ BÊN TRONG TRƯỜNG HỌC ĐANG ẢNH HƯỞNG ĐẾN MỘT HỌC SINH VÔ TỘI NÀO ĐÓ CỦA CHÚNG TA, VÀ MỘT TRƯỜNG SINH LINH GIẢ LÀ BẠN BÈ, HỌC SINH CỦA CHÚNG TA. ĐIỀU NÀY KHÔNG HỀ TỐT TÍ NÀO CẢ!” – CỤ DUMBLEDORE CHẠM RẦY LẮC ĐẦU, CHÙM RÂU BẠC PHƠ VĨ ĐẠI CỦA CỤ NÈH NẶNG ĐỒNG ĐƯA THEO ĐỘNG TÁC CỦA CỤ.

“CHUYỆN ĐÓ CÓ THỂ GIẢI QUYẾT SAU, HIỆN TẠI CÁI CHÚNG TA CẦN LÀM LÀ XỬ CHO XONG CON TỬ XÀ TRONG PHÒNG CHỨA BÍ MẬT. CHUYỆN NÀY ĐÃ KÉO DÀI HÀNG NGÀN NĂM NAY RỒI, ĐÃ ĐỦ LÂU RỒI. CHÚNG TA CẦN GIẢI QUYẾT TRIỆT ĐỂ NÓ. KHÔNG PHẢI AI CŨNG SẼ MAY MẮN KHÔNG NHÌN TRỰC TIẾP VÀO MẮT CON TỬ XÀ CẢ, CON MÀ KHÓC NÈH LÀ MỘT VÍ DỤ ĐAU ĐÓN VỀ CHUYỆN ĐÓ.” – TRẦN THỊNH ĐỨNG LÊN NÓI, ĐÁNH THỨC HAI NGƯỜI ĐÀN ÔNG CÒN ĐANG CHÌM TRONG CON SỐC VỀ TIN TỨC VỪA NHẬN ĐƯỢC.

Rốt cuộc vẫn là quyết định xong chuyện đi tiêu diệt tử xà. Trần Thịnh sẽ mang theo Harry, cùng với giáo sư Dumbledore, giáo sư Snape, giáo sư McGonagall và giáo sư Flitwich cùng nhau tiến vào đáy đường ống ngầm. Đội hình hiện tại có thể nói là xa hoa nhất của Hogwarts, nếu như bao nhiêu đây phù thủy mạnh mẽ vẫn không xử lý được con tử xà thì xem như đóng cửa trường là vừa.

Tuy nhiên khi mọi người vẫn chỉ mới vừa lên kế hoạch hành động, thì một chuyện tồi tệ đã bất ngờ xảy ra. Thầy giám thị Filch vọt vào phòng giáo viên, nói với giọng hốt hoảng: “Có một vụ tấn công! Có một vụ tấn công nữa!” – Các giáo viên đồng loạt đứng dậy, chạy theo thầy Filch.

Địa điểm là chỗ xảy ra vụ tấn công đầu, lúc này một hàng chữ khác đã xuất hiện trên bức tường được Trần Thịnh và thầy Filch cọ sạch từ trước: “Bộ xương của con bé sẽ vĩnh viễn nằm lại trong phòng chứa bí mật”.

Các giáo viên chủ nhiệm lập tức trở về ký túc xá, kiểm tra toàn bộ học sinh của mình. Trần Thịnh và cụ Dumbledore ngồi im lặng trong văn phòng hiệu trưởng chờ đợi. Người trở về đầu tiên là giáo sư Sprout và giáo sư Snape: “Học sinh nhà tôi không có ai mất tích cả, tất cả đều có mặt.” – Trần Thịnh thấy giáo sư Dumbledore thở phào một cái. Cụ cho hai vị giáo viên chủ nhiệm ngồi chờ hai người còn lại.

Lát sau, giáo sư McGonagall và giáo sư Flitwich trở lại văn phòng hiệu trưởng, theo sau giáo sư McGonagall còn có Harry. Khuôn mặt giáo sư McGonagall trắng bệch, còn giáo sư Flitwich thì đang run lên nhè nhẹ. “Trò Ginny Weasley không thấy, đó là trò Ginny!” – giáo sư McGonagall nói. “Trò Cho Chang mất tích, toàn bộ học sinh của nhà Ravenclaw không thấy cô bé!” – giáo sư Flitwich tiếp lời, cả hai giáo sư có vẻ vẫn chưa hết sốc vì việc này.

“Chúng ta cần lập tức hành động ngay! Giáo sư Dumbledore!” – Trần Thịnh quay sang nói với giáo sư Dumbledore lúc này cũng đã đứng lên khỏi chiếc ghế hiệu trưởng của mình. “Giáo sư Snape, giáo sư McGonagall, giáo sư Flitwich theo tôi. Thịnh, trò hãy dẫn ta đến chỗ nhà vệ sinh nữ đó. Harry, con cùng chúng ta đi thôi!” – cụ Dumbledore quyết định, và đoàn người lập tức khởi hành. Trần Thịnh cũng kịp vớ lấy chiếc nón phân loại đang nằm trên kệ đưa cho Harry, trong khi con phượng hoàng Fawkes đã đậu lên vai cụ Dumbledore.

Mọi người vội vã đi đến chỗ nhà vệ sinh nữ lầu hai, Trần Thịnh bước vào, và đi thẳng đến một cái bồn rửa mặt, nơi có khắc ký hiệu một con rắn nhỏ xíu màu bạc. “Nhờ Harry rồi, cậu hãy nói đại loại như là mở ra chẳng hạn!” – Trần Thịnh vỗ vỗ vai Harry bên cạnh nói. Cậu nhóc bước tới, nhìn con rắn nhỏ rất chăm chú, sau đó nói “Mở ra!”.

“Harry, cậu vẫn nói tiếng Anh, hãy tưởng tượng con rắn đó đang sống, và cậu muốn nói chuyện với nó! Có lên nào!” – Trần Thịnh trấn an Harry khi thẳng nhóc có vẻ hoang mang vì không có chuyện gì xảy ra.

Lần này Harry càng thêm cực kỳ chăm chú nhìn vào con rắn, hồi lâu nó thốt lên một tiếng rít chói tai, nghe như tiếng những con rắn vẫn hay hít hà. Và điều kỳ diệu đã xảy ra. Bồn nước tuôn ra một thứ ánh sáng trắng rực rỡ và bắt đầu xoay tít, một giây sau, cái bồn nước hạ xuống, để lộ một cái ống nước không lồ đủ để một người lớn chui vào bên trong.

“Chúng ta xuống thôi!” – Cụ Dumbledore nói rồi dẫn đầu lao xuống, tiếp theo là Trần Thịnh, Harry và các giáo sư. Mọi người cứ tuột hoài tuột hoài trong ống nước, không biết đến bao lâu rốt cuộc cái ống bớt dốc và Trần Thịnh bị hất văng ra khỏi ống nước. Nhẹ nhàng đáp xuống nền đất, đây là một hang động tối om đủ cao để mọi người có thể thoải mái đứng thẳng người. Phía sau hắn, mọi người lần lượt xuống tới.

Hướng dẫn kiếm bạc, điểm cống hiến và \$ rất đơn giản

Số từ: 1529

Báo Lỗi

Bạn có thể dùng phím mũi tên trái phải để lùi chương hoặc sang chương.

```
Reading(7460,2662372,0); if($.cookie('cbackground'))
{ $(' #wrap').css('background',$.cookie('cbackground'));if($.cookie('cbackground')=='#232323') $(' .chapter').css('color','#777');} if($.cookie('cfont'))
{ $(' .chapter').css('font-family',$.cookie('cfont')); if($.cookie('csize')) $(' .chapter').css('font-size',$.cookie('csize')); if($.cookie('cline'))
{ $(' .chapter').css('line-height',$.cookie('cline')); if($.cookie('cfull')=='container') $('#content').toggleClass('container container-fluid'); function
arrows_navigation(e) { e = e || window.event; if(e.keyCode == '37') { window.location.href=' truyen cv.com/vo-han-phong-luu/chuong-53/'; } else if
(e.keyCode == '39') { window.location.href=' truyen cv.com/vo-han-phong-luu/chuong-55/'; } } document.onkeydown = arrows_navigation;
```

Cảm ơn

Bạn đang đọc truyện *Vô Hạn Phong Lưu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 55: Trong Phòng Chứa Bí Mật

Mọi người đều thấp sáng đèn phép của mình lên để quan sát xung quanh, nơi đây thật ẩm ướt, có vẻ như là bên dưới đáy hồ đen. “Dù cho Slytherin có xây cái hầm này với mục đích xấu đi chẳng nữa, thì đây quả thật là một kỳ tích!” – Trần Thịnh chiếu sáng xung quanh nói. Đoàn người tiếp tục tiến về

phía trước, Harry vô tình đâm phải cái gì kêu “rộp” một tiếng. Họ chỉ đùa phép xuống sàn nhà, và phát hiệu hằng sa số xương các động vật nhỏ nằm la liệt.

“Nuôi con rắn này cũng tốn kém đó!” – Trần Thịnh làm bầm nói, cố gắng để mọi người thư giãn một chút tinh thần. Họ tiếp tục tiến tới, và phía trước xuất hiện một thứ gì đó nằm lù lù một đồng trên sàn nhà.

“Cẩn thận!” – Cụ Dumbledore nói. Cụ và thầy Snape cùng tiến về phía trước, và cả hai phát ra một tiếng thờ mạnh. “Không sao, đó chỉ là da rắn thôi!” – Trần Thịnh và mọi người tiến lên, phát hiện con rắn này màu xanh biếc cực độc, và chiều dài, ít nhất là hơn bảy mét!

Trần Thịnh bắt đầu hồi hận không mang theo Norbert cùng tiến vào, do thời gian gấp rút nên hắn không kịp đi kêu Norbert trở về. Giờ gặp một con rắn dài bảy mét, mẹ ôi nó dài gần gấp đôi Norbert rồi!

Trước mắt mọi người xuất hiện một bức tường đá khắc họa hai con rắn tổ nãi đang xoắn vào nhau rất sống động, mắt hai con rắn làm bằng hai viên ngọc bích khổng lồ. “Khối tiền đây!” – Harry nhìn hai viên ngọc cảm thán nói. Harry, tự biết nhiệm vụ của mình, bước tới và rít lên. Hai con rắn tức thì mở ra, bức tường nứt đôi, trượt qua hai bên, để lộ lối đi bên trong.

“Mọi người cảnh giác. Kẻ thừa kế và con quái vật có thể tấn công bất cứ lúc nào!” – Cụ Dumbledore giơ cao đũa phép cảnh báo mọi người. Các giáo sư ai cũng căng thẳng nắm chặt đũa phép của mình, cảnh giới nhìn xung quanh. Căn phòng mà họ bước vào rất dài, mờ mờ sáng, những cột đá cao khắc hình những con rắn vờn quanh tạo thành những cái bóng đồ dài, khiến cho không khí càng thêm ma quái.

Đi qua hết hàng cột đá cuối cùng, một bức tượng khổng lồ cao đứng trần nhà xuất hiện trước mắt mọi người, tượng của Salazar Slytherin. Một ông lão phù thủy mặt nhăn nheo như cái mền lâu ngày không xệp gọn, bộ râu lưa thưa dài tới mép áo chùng, và giữa hai cái chân khổng lồ, nằm hai thân ảnh nhỏ bé, một tóc đỏ, một tóc đen (không phải thứ giữa hai chân kia đâu nhá, đúng rồi, là hai đầu gối, có điều mình thích cách suy nghĩ của các bạn ha ha!).

“Ginny! Cho Chang!” – Trần Thịnh kêu lên, vọt tới bên cạnh hai cô bé, lật người hai cô lại, cả hai đều mặt trắng bệch như vôi, hai mắt nhắm nghiền lạnh ngắt. Trần Thịnh lật đặt yếm bùa sưởi ấm cho hai cô bé, sau đó, mất hẳn tìm kiếm quyền nhật ký.

Quyển nhật ký màu đen nằm bên cạnh những ngón chân khổng lồ của bức tượng, mở toang. Trần Thịnh cảm giác được dường như nó đang liên tục không ngừng hút lấy năng lượng từ hai cô bé đang nằm. Trần Thịnh lập tức đứng lên, phóng tới quyển nhật ký.

“Avada Kedavra!” – Một tia sáng xanh lục xẹt ngang qua Trần Thịnh khi hắn nhào xuống sàn tránh né. Các giáo sư lập tức tấn công, hàng loạt tia sáng bắn thẳng vào góc phòng nơi tia sáng xanh phóng ra lúc này. “Ầm ầm ầm!” – lập tức cả góc phòng chìm trong khói bụi.

Một tiếng rít chói tai vang lên, và từ một góc khác của căn phòng, một thân hình khổng lồ vọt ra, mục tiêu là Trần Thịnh đang tiến tới gần quyển nhật ký. Trần Thịnh lập tức nhắm tịt hai mắt lại, lộn mào tại chỗ né cú đớp chết người của con rắn, không quên trả đũa bằng một lời nguyền.

“Cần mở mù hai mắt nó ngay! Fawkes!” – Cụ Dumbledore lập tức ra lệnh. Fawkes lao tới, mổ tới tấp vào hai mắt của con rắn xà. Con rắn vốn vẫn còn bị thương sau lần chạm mặt trước đây với Trần Thịnh, phản ứng không còn nhanh nhẹn như trước nữa. Nó không kịp né tránh, lập tức bị Fawkes mổ mù hai mắt của mình. Từ trong hai hốc mắt, hai dòng máu đen chảy ra, con rắn quằn quại trên sàn nhà trong đau đớn.

“Giáo sư! Chúng ta cần nọc độc của con rắn!” – Trần Thịnh nhìn thấy cụ Dumbledore chuẩn bị tấn công con rắn thì kêu lên cảnh báo. Hắn đã phóng đến bên cạnh cái chân của bức tượng, chụp được quyển nhật ký.

“Không! Bỏ nó xuống thằng nhãi kia!” – Tom Riddle nhìn thấy quyển nhật ký bị Trần Thịnh lấy được liền điên cuồng tấn công hắn, hoàn toàn bỏ qua chuyện đấu với các giáo sư khác.

Có điều hôm nay là ngày chủ định Voldemort sẽ trở lại thất bại rồi. Voldemort năm mươi sáu tuổi có thiên tài xuất sắc đến thế nào đi nữa cũng không thể đấu lại với các giáo sư trường Hogwarts. Chưa kể là còn có mặt cụ Dumbledore, người mà ngay cả thời kỳ toàn thịnh Voldemort cũng phải ngán.

Vậy nên Tom Riddle rất bị kịch bị trúng liên tiếp mấy lời nguyền của các giáo sư, lập tức khiến thân hình vốn đã hơi mờ ảo của hắn càng thêm lung lay sắp tan biến. Bên đây, cụ Dumbledore dùng một lời nguyền cắt cực kỳ mạnh mẽ cắt đầu con rắn xà xuống, máu đen đã chảy lênh láng khắp căn phòng. Trần Thịnh chạy đến bên cạnh cái đầu nằm lán lóc của con rắn xà, rút ra một cái răng nanh, rồi đâm mạnh vào quyển nhật ký.

“Arrrrggg!” – một tiếng kêu gào đau đớn thảm thiết vang lên, cái bóng của Riddle gập người, quằn quại, vặn vẹo. Mực từ quyển nhật ký tuôn ra như suối, ướt sũng cả cái áo choàng của Trần Thịnh. Sau đó, dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, Tom Riddle biến mất, như chưa từng tồn tại vậy.

Trần Thịnh quăng cái răng nanh và quyển nhật ký, chạy tới bên cạnh Ginny và Cho Chang, hai cô bé cùng lúc bỗng mở mắt ra. Cho Chang nhìn xung quanh, khi thấy cảnh tượng kinh hoàng xung quanh và Trần Thịnh cả người te tua, nàng lập tức ôm chầm lấy hắn nức lên sợ hãi. Trong khi Ginny bắt đầu khóc lóc thảm thiết:

“Anh Thịnh ơi! Là em, nhưng em không muốn làm mấy chuyện đó. Chính Riddle đã bắt em làm! Hắn đâu rồi? Lần cuối em viết nhật ký, Riddle đã tự bước ra khỏi quyển nhật ký!”

“Mọi chuyện đã kết thúc rồi, Ginny à, mọi chuyện đã kết thúc rồi. Quyển nhật ký và Riddle đều đã bị tiêu diệt! Hiện tại, chúng ta nên trở về thôi!” – giáo sư McGonagall và giáo sư Flitwich cũng chạy đến an ủi hai học sinh của nhà mình, trong khi giáo sư Snape và cụ Dumbledore thì lại nhìn quyển nhật ký đã bị thủng một lỗ to tướng đầy ngấm ngấm.

Trần Thịnh giao hai cô gái cho hai vị giáo sư, trong khi mình thì rút cái nón phân loại vắn đeo trên thắt lưng ra, rút từ bên trong ra thanh gươm Gryffindor.

Hắn cầm thanh gươm đến bên cạnh xác con tử xà, đâm một nhát vào miệng con tử xà, còn lấy răng nanh của tử xà nhẹ nhàng gõ gõ lên thanh kiếm để nọc độc bắt đầu chảy ra trên thanh kiếm nữa. Và điều kỳ diệu xảy ra khi thanh kiếm hấp thụ hết các chất độc của tử xà đó, tử nay, thanh gươm Gryffindor đã có khả năng tiêu diệt các trường sinh linh giả rồi.

Hướng dẫn kiếm bạc, điểm cống hiến và \$ rất đơn giản

Số từ: 1444

Báo Lỗi

Bạn có thể dùng phím mũi tên trái phải để lùi chương hoặc sang chương.

```
Reading(7460,2662373,0); if($.cookie('cbackground'))
{ $('#wrap').css('background',$.cookie('cbackground'));if($.cookie('cbackground')=='#232323')$('.chapter').css('color','#777');} if($.cookie('cfont'))
$('.chapter').css('font-family',$.cookie('cfont')); if($.cookie('csize')) $('.chapter').css('font-size',$.cookie('csize')); if($.cookie('cline'))
$('.chapter').css('line-height',$.cookie('cline')); if($.cookie('cfull')=='container') $('#content').toggleClass('container container-fluid'); function
arrows_navigation(e) { e = e || window.event; if(e.keyCode == '37') { window.location.href=' truyen cv.com/vo-han-phong-luu/chuong-54/'; } else if
(e.keyCode == '39') { window.location.href=' truyen cv.com/vo-han-phong-luu/chuong-56/'; } } document.onkeydown = arrows_navigation;
```

Cảm ơn

Bạn đang đọc truyện *Vô Hạn Phong Lưu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56: Thu Hoạch Ngoài Ý Muốn

Trần Thịnh giải quyết xong chuyện đó thì quay lại bên cạnh bức tượng của Slytherin, lúc này cụ Dumbledore và giáo sư Snape cũng đang chăm chú nhìn bức tượng.

“Giáo sư có thấy lạ không? Là một người sáng lập trường Hogwarts, một phù thủy vĩ đại, vậy mà thứ ông ta để lại cho hậu duệ của mình chỉ là một căn hầm không lồ bên dưới Hogwarts cùng với một con rắn thôi sao? Cái này em hoàn toàn không thể tin được!” – Trần Thịnh nói với hai vị giáo sư.

“Rất có thể, Tom Riddle đã được một dịp may nào đó tại căn phòng bí mật này, sau đó, trở nên mạnh mẽ và dần thân sâu hơn vào nghệ thuật hắc ám đến mức không thể thoát ra được nữa?” – Trần Thịnh tiếp tục nêu ý kiến của mình.

“Có lý lắm!” – Cụ Dumbledore và giáo sư Snape gật gù – “Cho dù có, thì cũng chỉ người nói được xà ngữ mới mở được nó, chúng ta nên gọi Harry vào!”. Lúc này trước khi vào đây mọi người đã để Harry lại bên ngoài để tránh trong lúc chiến đấu khiến nó bị thương. Hiện tại khi Harry bước vào, nó cũng hoảng hồn khi nhìn thấy bãi chiến trường, và cũng mừng hết lớn khi nhìn thấy Ginny vẫn còn sống.

“Harry, thử nói những câu đại loại như: Thừa Salazar Slytherin vĩ đại, xin hãy ban cho người thừa kế của ngài tri thức!” – Trần Thịnh đề nghị Harry. Một chuỗi tiếng rít từ trong miệng Harry phát ra, và điều kỳ diệu xảy ra khi khuất phía sau hai chân của bức tượng khổng lồ, một cánh cửa xuất hiện.

“Ta có cảm giác chúng ta đang đi tìm kho báu vậy!” – Cụ Dumbledore nói khi đoàn người bước vào bên trong căn phòng phía sau cánh cửa.

“Đúng thật là kho báu, thưa thầy!” – Trần Thịnh nhìn những gì trước mặt thốt lên. Sách, hàng kệ sách, và khi Trần Thịnh nhìn lướt qua, toàn bộ là những sách vở chưa từng gặp được, thuộc dạng sách cổ cực kỳ quý hiếm, mà lại có đến cả trăm cuốn ở đây, lần này phát rồi! Tiếp đến là một kệ các loại độc dược, Trần Thịnh không dám lung tung, đành nhờ bậc thầy độc dược của trường Hogwarts, giáo sư Snape đi tìm hiểu. Mà thật ra không cần hẳn nhờ, thầy Snape khi nhìn thấy kệ độc dược đã hai mắt sáng rỡ nhào tới rồi.

Bên trong căn phòng này thậm chí còn có hướng dẫn cách để ấp ra một con tử xà khác, nhằm trường hợp nếu con tử xà này đã chết vì quá già. Trần Thịnh cũng tìm được ổ của con tử xà, và bất ngờ là hắn lại phát hiện được một cái trứng đang nằm một mình trong đó. Chỉ cần có một con cóc nữa để ấp nó, thì sẽ có một con tử xà mới toanh để thuần dưỡng. Trần Thịnh lập tức nghĩ đến chuyện thành lập đội quân thú cưng của mình. Để xem hiện tại đã có Norbert, Fluffy, Elize có thể xem như một thành viên đi, rồi thêm một con tử xà nữa, quá đã!

Sau khi càn quét căn phòng bí mật này, mọi người trở lại lâu đài, do được cứu sớm nên hai cô bé không bị ảnh hưởng quá nhiều. Bà Pomfrey cho hai cô bé uống chút thuốc, cả hai liền trở nên hồng hào như cũ. Trong khi đó, cụ Dumbledore lập tức cho mở tiệc ăn mừng. Lần đầu tiên một bữa tiệc đêm được tiến hành tại Hogwarts, tất cả mọi người đều mặc áo ngủ dự tiệc, và mọi người ai cũng vui tươi hơn hờ vì căn phòng chứa bí mật đã được đóng lại.

Buổi tiệc hoành tráng đến mức, Trần Thịnh cảm thấy thật may mắn khi các gia đình trong trường Hogwarts đã gia tăng dân số gấp đôi lúc trước, nếu không chỉ có mà một chết bọn họ. Buổi tiệc cao trào liên tục đến khi mà mọi nạn nhân bị tấn công đều hồi phục, cùng với giáo sư Sprout và giáo sư Snape bước vào đại sảnh, theo sau còn có bà Pomfrey. Bà Norris phóng lên tay thầy Filch, và Trần Thịnh nhìn thấy thầy nước mắt ràn rụa trên khuôn mặt khắc khổ của mình.

Cụ Dumbledore tuyên bố Harry và Trần Thịnh mỗi đứa được 200 điểm và huân chương công hiến đặc biệt cho trường. Điều này khẳng định chắc chắn cúp nhà năm nay thuộc về nhà Ravenclaw, vì bình thường điểm học tập của nhà Ravenclaw luôn cao hơn Gryffindor. Bên cạnh Trần Thịnh Cho Chang, Hermione và Elize đều vui mừng hơn hờ chúc mừng hân đạt huy chương. Bữa tối nay ba cô gái hoàn toàn không để ý bên cạnh Trần Thịnh còn có người khác, vui vẻ hoan hô náo nhiệt.

Cuối cùng, giáo sư McGonagall tuyên bố năm nay không thi cuối kỳ do quá nhiều chuyện xảy ra đã ảnh hưởng đến chất lượng học tập của các học sinh. Hầu như mọi người đều vui mừng hoan hô, riêng chỉ có Hermione là than vãn vì mất kỳ thi cuối năm của mình. Trần Thịnh cười xòa, vỗ đầu cô bé an ủi vẫn còn nhiều kỳ thi cho cô bé mà.

Buổi tiệc kéo dài đến sáng mới kết thúc, và hôm sau mọi người hầu như ai cũng ngủ li bì không dậy nổi. Có điều Trần Thịnh nghĩ kích động nhất là bác Hagrid, khi mà rốt cuộc đã được minh oan, bộ pháp thuật đã gửi văn bản đến xin lỗi và trao lại quyền sử dụng đĩa phép cho bác. Thế là bác hoàn toàn không cần phải giấu đĩa của mình trong cây dù nữa.

Những ngày cuối năm học thật vui vẻ, khi mà Trần Thịnh mỗi sáng đều cùng ba cô gái dậy sớm, chạy vòng vòng hồ đen, chiều có thể đi thăm Hagrid, có hôm thậm chí cả bốn người không về phòng mà ở lại phòng cần thiết ngủ cùng nhau nữa. Ba người Trần Thịnh còn thống nhất sẽ học môn nào cùng nhau để mọi người có thể cùng đi học với nhau vào năm ba nữa.

Năm học thứ hai kết thúc, mọi người lại phấn khởi leo lên tàu tốc hành Hogwarts trở về nhà. Tất nhiên Trần Thịnh thì không, hân lại một năm nữa ở lại trong trường. Sáng sớm cùng với Elize mang theo hành lý của Hermione và Cho Chang ra sân ga. Trần Thịnh ôm Hermione và Cho Chang một cái chào tạm biệt, hẹn gặp các nàng sau mấy tháng hè. Trần Thịnh và Elize vẫy tay chào tạm biệt hai người, à không, lúc này là một đồng người cho đến khi con tàu khuất bóng. Có vẻ như đây là một chuyến hành trình vui vẻ của họ, khi mà Harry, Ron, Hermione, Ginny, Fred, George đều cùng ở trong một khoang tàu.

Hè năm nay sẽ không yên bình, nhất là khi năm học sau, bọn giám ngục lại đến canh giữ trường Hogwarts. Có điều Trần Thịnh cũng không ngán mấy tên đó, chuyện tiêu diệt giám ngục đối với hân hoàn toàn không thành vấn đề, cho dù là đồng đến đâu đi chăng nữa.

Hè năm nay Trần Thịnh lại tiếp tục công cuộc luyện tập và phát minh của mình, hân đang mong mỗi chủ thần khởi động lại để trở về thế giới Diablo tha hồ mà trở tài đây. Hai năm luyện tập, các kỹ năng của Trần Thịnh đều đã thăng cấp rất nhiều. Đặc biệt mấy chiêu triệu hồi khô lâu của hân đã đến cấp 15, triệu triệu hồi khô lâu pháp sư cấp 10, triệu hồi golem đất cấp 10, tinh thông khô lâu cấp 10... Hiện tại làm nhiệm vụ tại chương 1 của thế giới Diablo hoàn toàn chính là dễ như ăn cháo. Trần Thịnh còn đang thắc mắc không biết Andariel có thể chịu được mấy cú đâm của golem đất đây, oa ha ha ha.

E hèm, có chút tự mãn quá trớn, hiện tại vẫn còn trong thế giới Harry, nơi này không phải chuyện khẩn cấp là không dám dùng các kỹ năng Diablo chiến đấu. Vậy nên thật ra sức chiến đấu của hân tại thế giới Harry Potter vẫn còn chưa mạnh đến như vậy. Có điều tinh thần lực của Trần Thịnh thì vẫn tiến bộ đều đặn. Có thể là do phép tắc của thế giới này ảnh hưởng, Trần Thịnh có thể dựa vào luyện tập, không ngừng tăng cao tinh thần lực và các chỉ số khác. Không giống với thế giới Diablo, chủ yếu là dựa vào việc luyện cấp (thật ra là giết quái, sau đó hấp thu năng lượng của nó để mạnh mẽ lên), thì ở thế giới Harry Potter, tự mình rèn luyện đóng vai trò rất lớn trong chuyện mạnh mẽ bản thân.

Hướng dẫn kiếm bạc, điểm công hiến và \$ rất đơn giản

Số từ: 1573

Báo Lỗi

Bạn có thể dùng phím mũi tên trái phải để lùi chương hoặc sang chương.

```
Reading(7460,2662374,0); if($.cookie('background'))
{$('#wrap').css('background',$.cookie('background'));if($.cookie('background')=='#232323')$('.chapter').css('color','#777');} if($.cookie('cfont'))
$('.chapter').css('font-family',$.cookie('cfont')); if($.cookie('csize')) $('.chapter').css('font-size',$.cookie('csize')); if($.cookie('cline'))
$('.chapter').css('line-height',$.cookie('cline')); if($.cookie('cfull')=='container') $('#content').toggleClass('container-fluid'); function
arrows_navigation(e) { e = e || window.event; if(e.keyCode == '37') { window.location.href=' truyen cv.com/vo-han-phong-luu/chuong-55/'; } else if
(e.keyCode == '39') { window.location.href=' truyen cv.com/vo-han-phong-luu/chuong-57/'; } } document.onkeydown = arrows_navigation;
```

Cảm ơn

Bạn đang đọc truyện *Vô Hạn Phong Lưu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57: Tìm Kiếm Trường Sinh Linh Giá

Vẫn như mọi năm khi mà Trần Thịnh lại mang theo Elize đến thăm Norbert. Do chưa đến tuổi trưởng thành để có thể sử dụng hệ thống mạng độn thổ của Anh quốc, nên Trần Thịnh cùng Elize cười chời đến hòn đảo phía bắc nơi Norbert sinh sống.

Cũng đã gần được hai tuổi, Norbert hiện tại đã dài đến bảy mét. Theo như bình thường, thì kích thước tối đa của một con rồng trưởng thành là mười

mét, hiện tại Norbert chỉ vừa vận trưởng thành thôi, vẫn còn khả năng to lớn thêm nữa. Suốt thời gian qua Trần Thịnh vẫn luôn cho người đưa thức ăn đến cho nó, nhưng từ nay, khi đã được hai năm tuổi thì Norbert có thể tự lập không cần cung cấp thức ăn cho nó nữa.

Tuy nhiên Trần Thịnh vẫn phải cung cấp một lượng khoảng phân nửa khẩu phần ăn của Norbert, để tránh chuyện anh chàng đòi quậy tung lên thì quá nguy hiểm. Muggle hiện tại đã rất hiện đại, không phải như thời trung cổ nữa, cho vài chiếc F-15 đến thì Norbert sẽ thành món rồng nướng ngay.

Chơi với Norbert một ngày, Trần Thịnh liền quay lại lâu đài, cụ Dumbledore gọi hắn về vì các nghiên cứu của cụ về quyền nhật ký của Riddle. Trần Thịnh có thể đơn giản nói ra hết, nhưng hắn lo lắng bị nghi ngờ, và chủ thần hạn chế, không biết có bị trừ điểm hay tiêu diệt gì đó không nữa, rất nguy hiểm. Chỉ cần gợi ý là được rồi.

Tại văn phòng hiệu trưởng, Trần Thịnh đang cùng cụ Dumbledore và giáo sư Snape nói chuyện với nhau về các trường sinh linh giả của Voldemort.

“Quyển nhật ký là ký ức năm mười sáu tuổi của chúa tể hắc ám, như vậy, khi hắn ra trường, hắn sẽ làm thêm nhiều trường sinh linh giả khác. Tại quê nhà của hắn có thể giấu một cái, hắn là kẻ thừa kế của Slytherin, như vậy, dây chuyền của Slytherin, bảo vật nổi tiếng của Slytherin rất có thể là một cái nữa. Và nếu hắn đã có được một bảo vật của người sáng lập Hogwarts, rất có khả năng hắn sẽ tập hợp cho đủ bộ luôn các bảo vật của các người sáng lập.” – Trần Thịnh vuốt ve Fawkes đang đậu trên vai nói.

“Rất có lý, Thịnh à. Như vậy, ngoại trừ thanh gươm Gryffindor vẫn còn ở đây, thì vương miện của Ravenclaw đã mất tích từ rất lâu, chiếc cúp của Hufflepuff bị cướp đoạt cách đây vài chục năm. Hai vật này đều có thể đã trở thành trường sinh linh giả của Voldemort rồi.” – Cụ Dumbledore bình tĩnh phân tích.

“Nếu đúng như vậy thì thật kinh khủng, nếu tính luôn cả Harry, hắn đã tạo ra sáu cái trường sinh linh giả rồi!” – Giáo sư Snape nhẹ rên lên một cái. Hơn ai hết, Snape rất muốn giết Voldemort để báo thù cho Lily, nhưng nghe đến Voldemort có đến những sáu cái trường sinh linh giả, hiện tại chỉ mới diệt được một cái, thì ai cũng sẽ nản chí.

“Nhiệm vụ của chúng ta hiện tại là lần theo các manh mối để tìm ra các trường sinh linh giả còn lại. Có thể xác định khả năng một cái tại quê nhà của hắn rất cao. Một cái nữa rất có thể liên quan đến giai đoạn hắn vẫn còn tại cô nhi viện, cứ như thế thì một cái nữa sẽ nằm tại nơi hắn đã từng học tập: Hogwarts! Vấn đề là hắn giấu nó ở chỗ nào trong Hogwarts cơ chứ?” – Trần Thịnh tiếp tục “biểu diễn” khả năng suy luận tuyệt vời không thua Conan của mình với hai vị giáo sư.

“Tại Hogwarts ư? Không thể nào! Qua bao nhiêu lâu như vậy mà vẫn không ai phát hiện ra sao?” – giáo sư Snape thốt lên. “Phòng chứa bí mật hơn một ngàn năm vẫn không ai phát hiện ra. Nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất!” – cụ Dumbledore nói.

“Không biết hai vị giáo sư đã nghe đến phòng cần thiết gần tháp Gryffindor chưa? Nơi mà chỉ cần chúng ta muốn một căn phòng như thế nào thì nó sẽ biến thành một căn phòng giống với yêu cầu của chúng ta ấy?” – Trần Thịnh gợi ý – “Nếu như năm mươi năm trước, Voldemort vô tình phát hiện ra nó, và muốn có một chỗ giấu một thứ mà không ai có thể tìm thấy được thì thế nào? Căn phòng sẽ hiện ra một kho đồ cũ và hắn chỉ việc vứt cái trường sinh linh giả vào trong đó, thế là xong!” – Trần Thịnh kết luận.

“Ta nhớ ra rồi, có một lần ta phát hiện ra một căn phòng gần tháp Gryffindor, nhưng khi ta trở lại để điều tra kỹ hơn thì nó biến mất! Chúng ta nên đến đó thử ngay đi Thịnh, Severus!” – cụ Dumbledore đứng lên, trông vẻ mặt vui mừng.

Thế là ba người vọt tới chỗ phòng cần thiết, Trần Thịnh đến trước bức tường, mặc niệm ba lần “tôi cần một chỗ giấu đồ”, thì một cách cửa đột ngột xuất hiện trước mặt ba người. Trần Thịnh đẩy cửa bước vào bên trong, phát hiện khung cảnh đúng như những gì hắn tưởng tượng: một đồng bừa bộn, từng đồng từng đồng đồ cũ vứt đi nằm thành từng núi từng núi cao chọc trần nhà. Có sách cũ, có ghế gãy, có cả chổi bay, vạc thuốc hồng...

“Merlin ơi! Nếu Voldemort thật sự phát hiện được chỗ này, chắc chắn hắn sẽ giấu một cái trường sinh linh giả trong đây!” – Cụ Dumbledore thốt lên, giáo sư Snape khuôn mặt cũng căng lại, như đang suy nghĩ làm sao tìm được một vật gì từ trong đồng bừa bộn này.

“Có lẽ chúng ta nên yêu cầu các gia tinh hỗ trợ!” – Trần Thịnh, vốn đã quá quen tới chuyện thuê gia tinh làm công, lập tức đề nghị. Điều này lập tức nhận được sự tán đồng của cả cụ Dumbledore và giáo sư Snape. Mấy tháng hè các gia tinh cũng không quá bận rộn, vậy nên cụ Dumbledore lập tức điều động một nửa gia tinh của trường, chia làm hai ca, liên tục tìm kiếm bên trong phòng cần thiết, mục tiêu là một cái vương miện, một cái cúp vàng, một hộp dây chuyền vàng.

Trần Thịnh nghĩ rằng với lực lượng cả trăm gia tinh tham gia tìm kiếm, chắc sẽ rất nhanh tìm được thôi, không ngờ mấy tháng hè vẫn chưa tìm được, đủ thấy khối lượng công việc khổng lồ mà các gia tinh đã phải làm, họ đã lật tung gần phân nửa cái phòng cần thiết rồi.

Ba người Trần Thịnh cũng không quá sốt ruột, cứ để các gia tinh làm việc, vài tháng tìm phân nửa, thì nửa năm sẽ tìm hết căn phòng thôi, lúc đó thế nào cũng tìm thấy được, nếu như nó giấu trong đó.

Khổ nỗi Trần Thịnh mất đi đại bản doanh của mình, vì luôn có người bên trong nên phòng cần thiết không có thay đổi, vẫn là một cái nhà kho cũ kỹ đó. Nên Trần Thịnh mất chỗ nghiên cứu của mình, cụ Dumbledore quyết định cho Trần Thịnh một căn phòng học bỏ trống dưới tầng hầm, gần với chỗ hầm dạy học của giáo sư Snape. Vậy là Trần Thịnh với giáo sư Snape lại trở thành hàng xóm của nhau.

Chuyện thành hàng xóm với Snape cũng khá thú vị, khi thì Trần Thịnh bị mùi độc dược của Snape làm cho sặc tối sặc lui, vì Snape đang thử nghiệm độc dược mới. Trong khi thỉnh thoảng Snape cũng giật mình thon thót khi bị mấy tiếng nổ bên phòng của Trần Thịnh làm cho hết hồn. Trần Thịnh hắn vẫn không ngừng cải tiến các phát minh của mình. Hiện tại hắn đã có một nhóm các phù thủy chịu trách nhiệm nghiên cứu, như các nhà khoa học của Muggle, họ bắt đầu đào sâu nghiên cứu về bản chất pháp thuật, các nguyên lý như là bộ môn khoa học căn bản của Muggle.

Hiện tại nhóm phù thủy khoa học này chỉ mới có mười người, nhưng tất cả đều đã được Trần Thịnh bỏ ra mấy tháng hè tìm hiểu các lý luận của Muggle, để họ bắt đầu có thêm cả tư tưởng của Muggle, rồi bắt đầu nghiên cứu về pháp thuật. Trần Thịnh cảm thấy mỗi thế giới hắn đi qua, đều là thật sự cực kỳ chân thật nên hắn muốn đầu tư hoàn thiện từng thế giới. Đơn giản nếu là thế giới Harry Potter trong truyện, cũng sẽ không có kỹ càng nói về cuộc chiến quét khỏi của loài người thời cổ đại như vậy.

Hướng dẫn kiếm bạc, điểm cống hiến và \$ rất đơn giản

Số từ: 1558

Báo Lỗi

Bạn có thể dùng phím mũi tên trái phải để lùi chương hoặc sang chương.

```
Reading(7460,2670160,0); if($.cookie('background'))
{$('#wrap').css('background',$.cookie('background'));if($.cookie('background')=='#232323')$('.chapter').css('color','#777');} if($.cookie('cfont'))
$('.chapter').css('font-family',$.cookie('cfont')); if($.cookie('csize')) $('.chapter').css('font-size',$.cookie('csize')); if($.cookie('cline'))
$('.chapter').css('line-height',$.cookie('cline')); if($.cookie('cfull')=='container') $('#content').toggleClass('container container-fluid'); function
arrows_navigation(e) { e = e || window.event; if(e.keyCode == '37') { window.location.href=' truyencv.com/vo-han-phong-luu/chuong-56/'; } else if
(e.keyCode == '39') { window.location.href=' truyencv.com/vo-han-phong-luu/chuong-58/'; } } document.onkeydown = arrows_navigation;
```

Cảm ơn

Bạn đang đọc truyện *Vô Hạn Phong Lưu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58: Tới Làm Khách Tại Hang Sóc

Trần Thịnh cũng không quên chuyện đến sinh nhật của Harry thì đi đưa anh chàng khốn khổ đó đến trang trại hang sóc chơi. Hiện tại anh em sinh đôi nhà Weasley đã làm việc bán thời gian tại tiệm của hắn khi nghỉ hè, nên tình hình tài chính của nhà Weasley cũng đã khá lên đáng kể, ít nhất nuôi Harry vài tháng hè là không thành vấn đề.

Trước sinh nhật Harry một tuần, Trần Thịnh cùng với Elize đi đến nhà của di dưong Harry để đón nó đi. Khi Trần Thịnh nhấn chuông và di dưong Vernon của Harry nhìn thấy ai đang đứng trước cửa, họ hoàn toàn kinh hoàng đến từng người trước cửa. Ký ức năm ngoái vẫn còn in đậm trong tâm trí họ, khi mà Trần Thịnh đơn giản và thô bạo rước Harry đi khỏi nhà họ. Vậy nên hy vọng họ chào đón Trần Thịnh là một điều gần như không thể.

“Ồ chào ông Vernon, chào bà Petunia! Tôi đến đây để đón Harry đi!” – Trần Thịnh cười lịch sự chào hai vợ chồng dũa lệch này. Bên cạnh Trần Thịnh, Elize cũng lịch sự cúi người chào hai vợ chồng. Sau đó thì... không cần sự cho phép của hai vợ chồng, Trần Thịnh lại một lần nữa bước vào trong ngôi nhà này.

“Harry, thu dọn đồ đạc thôi, năm nay chúng ta vẫn như cũ, đến trang trại Hang sóc nhà Ron thôi!” – Trần Thịnh bước thẳng đến phòng Harry và gấp cu cậu bên ngoài cửa phòng. Harry tất nhiên là vui vẻ hết sức, nó lập tức vọt vào trong phòng thu dọn đồ đạc, trong khi Elize và Trần Thịnh phụ giúp nó gom mấy quyển sách của anh chàng vào cái rương khổng lồ của nó.

“Ok, đi thôi! Chào tạm biệt di dưong của cậu đi!” – Trần Thịnh cười nói sau khi bỏ mấy cái rương của Harry vào trong túi trữ vật của mình. Di dưong của Harry có vẻ rất vui mừng vì lại tổng khứ được Harry ra khỏi nhà mình sớm như năm rồi. Trần Thịnh cũng để lại một món quà là bộ chén trà bằng sứ trắng, một món quà khá cao cấp tại Anh quốc, nơi người ta rất thích uống trà.

Cả ba một lần nữa lại ngồi xe buýt hiệp sĩ đến trang trại Hang Sóc, đến vừa kịp bữa ăn sáng của nhà Ron, lại có lộc ăn rồi.

“Là Harry, và cả Thịnh và Elize nữa!” – Ron vui mừng nhảy khỏi ghế ngồi ra đón những người bạn của mình vào nhà. Trong khi đó bà Weasley rất vui vẻ chào đón cả ba người. Percy, Fred, George đều có mặt, cả Ginny hôm nay cũng đã ngồi vào bàn.

“Ồ, xem ra có thể nấu nướng một chút rồi ha ha!” – Trần Thịnh lấy mấy rương hành lý của Harry đặt tại góc nhà rồi xắn tay áo lên bước vào bếp cùng bà Weasley. Do hắn hiện tại mặc một bộ vest của dân Muggle nên cũng cực kỳ dễ dàng. Cởi áo vest cho Elize, xắn tay áo sơ mi lên là có thể cùng bà Weasley so sánh tay nghề nấu nướng rồi.

“À há hôm nay chúng ta lại có thể ăn đồ ăn Trần Thịnh nấu rồi! Đúng là may mắn ah!” – Fred và George lập tức hoan hô. Đơn giản vì phong cách nấu ăn của Trần Thịnh là phong cách á đông nên rất lạ miệng tạo sự mới mẻ cho cả nhà Weasley, vậy nên món ăn của hắn vẫn luôn được chào đón.

Ginny, có vẻ như cảm thấy ngồi đó chờ bữa sáng không được tốt lắm trước mặt hai thần tượng của mình, nên cũng định bước vào bếp phụ giúp, có điều nàng bị Trần Thịnh và Harry cản lại. “Em cứ ngồi chờ chút đi, để cho tụi anh!” – Harry cũng tham gia quân đội nấu ăn, tay nghề Harry cũng rất cao, lúc nhỏ phải nấu ăn cho di dưong của nó suốt nên không thể không cao được. Nếu nấu không ngon là thế nào cũng no đòn mà.

Vậy nên hôm nay bữa sáng nhà Weasley rất đặc biệt khi mọi người, kể cả ông Weasley vừa từ sở làm về, cùng ngồi vào bàn, thưởng thức bữa sáng do hai cậu con trai nấu. Trần Thịnh và Harry đều có thể nhìn thấy thành quả khi mà các thành viên gia đình Weasley đều khen không dứt miệng. Trần Thịnh thậm chí còn nhìn thấy Ginny hai mắt biến thành trái tim luôn rồi.

Lần này Trần Thịnh ở lại trang trại Hang Sóc những một tuần lễ, cùng gia đình Weasley sống một thời gian, cùng Fred và George thảo luận về những sản phẩm mới của tiệm. Cùng ông Weasley nói về Muggle và các sản phẩm của họ, hẳn thậm chí còn cho gia đình Weasley thưởng thức chiếu phim hàng đêm, những siêu phẩm điện ảnh của Muggle khiến cả gia đình Weasley đều hoan hô không thôi. Rốt cuộc trước khi rời đi Trần Thịnh tặng luôn cho gia đình họ một hệ thống chiếu phim gia đình, để họ có cái để giải trí mỗi đêm.

“Nếu như có cái này sớm hơn, có lẽ Ron cũng không có nhiều anh em như vậy đấy?” – Trần Thịnh nhìn cả gia đình đông thành viên này nói thầm.

“Có vẻ như mình nên phổ cập các phương tiện giải trí của Muggle đến thế giới phù thủy, chẳng hạn như xây một đài truyền hình của giới phù thủy thì thế nào nhỉ?” – Trần Thịnh đưa ra ý tưởng này với các thành viên tổ nghiên cứu của mình, nhận được sự tán đồng rất lớn từ họ. Ông Weasley, sau khi nhìn thấy tổ nghiên cứu của Trần Thịnh, thậm chí đã trở thành một thành viên bán thời gian tại đó.

Trần Thịnh chào tạm biệt gia đình Weasley một tuần sau, hẳn trở lại Hogwarts, bắt đầu nhốt mình trong thư viện nghiên cứu những quyển sách lấy được từ phòng chứa bí mật của Slytherin. Đây có vẻ là một trong những quyển sách cổ nhất của giới phù thủy nước Anh và thế giới. Tất nhiên Trần Thịnh không nghĩ người ta có thể tìm thấy được những quyển sách của phù thủy Ai Cập cổ đại viết, hay thậm chí là gần hơn, phù thủy Hy Lạp và La Mã cổ đại.

Phù thủy Ai Cập cổ đại cực kỳ mạnh mẽ, nhất là về mặt xây dựng, họ xây các kim tự tháp với độ chính xác đáng kinh ngạc, khi mà công trình này được cấu thành từ những tảng đá nặng hai tấn trở lên, mỗi góc cạnh dài hàng trăm mét, mà độ lệch chỉ có 0.141m. Nên nhớ mỗi cạnh dài đến hơn hai trăm mét, sai số 0.06% như vậy, đến các phù thủy hiện đại thậm chí còn khó mà làm được. Còn các phù thủy Hy Lạp và La Mã cổ đại càng điên cuồng hơn, trong khi các phù thủy Hy Lạp rất giỏi trong việc xây dựng các đền đài, tạc tượng, nghe nói có một vị sau khi tạc tượng một cô gái cực đẹp đã biến cô ấy thành người thật luôn. Dân Muggle coi đó là phép lạ của thần tình yêu, nhưng thực tế chỉ là một phù thủy cổ đại say mê bức tượng mình làm ra thôi.

Các phù thủy La Mã cổ đại đã tạo ra những công trình vĩ đại, tất nhiên đầu trường La Mã, nơi có thể chứa đến năm vạn người cùng một lúc xem các trận giác đấu, thậm chí một thời còn có tổ chức thủy chiến nữa. Còn một công trình nữa là các cây cầu dẫn nước về các thành phố mà đến ngày nay vẫn còn sử dụng, các phù thủy đơn giản làm lạnh nước bằng cách dẫn nó xuyên núi.

Các kỹ thuật đó đã thất truyền, do cả sự sụp đổ của các nền văn minh của Muggle và phù thủy, khi mà các phù thủy và Muggle của các bộ tộc man rợ phương bắc kéo vào tàn phá và cướp bóc. Hiện tại muốn tìm các tài liệu pháp thuật về thời điểm đó không phải là chuyện dễ. Hàng trăm quyển sách của Slytherin này chính là một bảo vật vô giá với giới phù thủy.

Trần Thịnh thấy được một cách cụ thể lời nguyên bảo vệ phức tạp mà mẹ Harry đã yểm lên người nó, dùng tính mạng của mình làm vật dẫn tạo thành một bùa bảo vệ cực mạnh lên đối tượng. Xem ra mẹ Harry biết Voldemort sẽ không bỏ qua cho mẹ con cô nên đã dùng lời nguyên này bảo vệ con mình. Tình yêu của cha mẹ đối với con cái thật vĩ đại vô cùng, không gì có thể sánh được.

Hướng dẫn kiếm bạc, điểm cống hiến và \$ rất đơn giản

Số từ: 1560

Báo Lỗi

Bạn có thể dùng phím mũi tên trái phải để lùi chuong hoặc sang chuong.

```
Reading(7460,2670161,0); if($.cookie('background'))
{$('#wrap').css('background',$.cookie('background'));if($.cookie('background')=='#232323')$('.chapter').css('color','#777');} if($.cookie('cfont'))
$('.chapter').css('font-family',$.cookie('cfont')); if($.cookie('csize')) $('.chapter').css('font-size',$.cookie('csize')); if($.cookie('cline'))
$('.chapter').css('line-height',$.cookie('cline')); if($.cookie('cfull')=='container') $('#content').toggleClass('container-fluid'); function
arrows_navigation(e) { e = e || window.event; if(e.keyCode == '37') { window.location.href=' truyen cv.com/vo-han-phong-luu/chuong-57/'; } else if
(e.keyCode == '39') { window.location.href=' truyen cv.com/vo-han-phong-luu/chuong-59/'; } } document.onkeydown = arrows_navigation;
```

Cảm ơn

Bạn đang đọc truyện *Vô Hạn Phong Lưu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 59: Giám Ngục Azkaban

Trần Thịnh ngâm mình trong thư viện mãi đến ngày nhập học mới bước ra khỏi thư viện tri thức mới mẻ này. Hiện tại trong trường này, hẳn có vẻ như đã quang vinh trở thành bộ ba người am hiểu nhất về nghệ thuật hắc ám: Dumbledore, Snape và hắn. Tất nhiên đừng sĩ diệt hắc ám Lockhart sau các biến cố của năm học rồi đã bỏ chạy khỏi cương vị rồi, nên cũng không ai biết tính thêm anh chàng viết sách đó vào nữa. Mà sau bao nhiêu đó biểu hiện của ông ta trong năm học, cũng chẳng ai tin chuyện ma quỷ đó nữa.

Hiện tại Trần Thịnh mới là một ngôi sao sáng chói, là thần tượng của các thiếu nữ trong trường. Năm nhất cứu hòn đá phù thủy và chống chọi với chúa tể hắc ám hai lần. Năm hai cứu mạng trực tiếp hai học sinh, một mình đấu với quái vật từ xà, sau đó cùng các giáo sư đi tiêu diệt ký ức của chúa tể hắc ám và quái vật từ xà, cứu mạng hai học sinh nữa. Hoàn toàn chính là danh tiếng nổi như cồn. Các học sinh giờ hầu như là ai cũng biết hắn, ai cũng biết đến các câu chuyện về hắn.

Chỉ tội một cái là hắn không phải quá đẹp trai nên... không có nhiều cô theo đuổi như là Lockhart ngày trước.

Trần Thịnh sau khi biết được hôm nay tàu tốc hành Hogwarts sẽ đến trường liền lập tức leo lên chổi thần phóng đi. Hắn quên mất chuyện các giám ngục ở Azkaban sẽ kiểm tra tàu tốc hành lần này. Mặc dù không gây thiệt hại gì, nhưng mà Trần Thịnh không cho phép bọn ghóm ghẹo ấy làm các cô bé của hắn hoảng sợ hoặc có một ký ức tồi tệ về chuyến tàu tốc hành Hogwarts đầu năm học này.

Cây chổi của Trần Thịnh lao qua bầu trời, rít lên khi ma sát với không khí xung quanh, tạo ra một vụ nổ khi vượt qua bức tường âm thanh. Dựa vào vị trí các sợi dây chuyểncuả ba cô gái Hermione, Cho Chang và Ginny, Trần Thịnh dễ dàng xác định được vị trí của họ, và hắn cảm nhận được tốc độ di chuyển của họ đang chậm dần lại. Chứng tỏ giám ngục đã bắt đầu chặn con tàu lại.

Cây chổi của Trần Thịnh bắt đầu lao xuống, chỉ mười giây sau, tàu vừa dừng hẳn thì Trần Thịnh cũng đáp xuống khoang tàu đầu tiên, và hắn nhìn thấy các giám ngục đã tiến vào trong các khoang tàu. Trần Thịnh mở cửa khoang tàu và bước vào trong, đưa phép xuất hiện trong tay.

Một giám ngục đang lướt tới kiểm tra các khoang, quay người lại “nhìn” Trần Thịnh, có vẻ như bất ngờ khi có một người khác bước vào. “Không ai trên chuyến tàu này có thể giấu Sirius Black trong áo trùm được đâu, các người lập tức dừng ngay cái trò quái đản này lại!” – Trần Thịnh giận dữ nói. Có điều giám ngục có vẻ không quan tâm lắm về chuyện đó, nó lướt về phía Trần Thịnh, hai tay ghè lơ, nhợt nhạt như tay người chết vươn ra, như muốn tấn công hắn.

“Expecto Patronum!” – một con sói khổng lồ màu trắng bạc xuất hiện trước mặt Trần Thịnh, phóng vọt về phía trước, há hàm răng sắc nhọn của mình ra cắn vào tên giám ngục phía trước. Tên giám ngục có vẻ như là rú lên đau đớn, sau đó phóng vọt ra khỏi khoang tàu ngay lập tức.

Một bầy sói trắng bạc đã xuất hiện trước mặt Trần Thịnh, bắt đầu phóng đi khắp các toa tàu đuổi bọn giám ngục đi. Trần Thịnh đi theo phía sau, bắt đầu phân phát sô cô la cho các học sinh trong các khoang tàu. “Mỗi người ăn một ít đi, sẽ giúp mọi người thấy khá hơn nhiều đó!” – Trần Thịnh nói.

Đến khi Trần Thịnh đi đến toa tàu cuối cùng, thì con tàu đã bắt đầu lăn bánh lại. Trần Thịnh thấy một nhóm Hermione, Ron, Harry, Ginny, Neville đều có mặt trong khoang tàu này, tất nhiên là cùng với thầy Lupin, lúc này đã tỉnh ngủ và đang phân phát sô cô la cho bọn nhỏ.

“Ồ xem ra khoang này không cần sô cô la của mình rồi!” – Trần Thịnh cười ha ha cất thanh sô cô la khổng lồ vào túi. “Chào giáo sư! Các cậu khỏe chứ hả?” – Trần Thịnh cúi chào giáo sư Lupin một cái, sau đó hỏi han đám bạn của mình.

“Bọn em ổn, khi con quái vật đó mở cửa toa tàu thì một bầy sói trắng bạc lao tới đuổi nó đi mất rồi, chỉ có Harry không được khỏe cho lắm!” – Hermione nói, cô bé đang ăn sô cô la, khuôn mặt đã khôi phục lại chút màu máu rồi.

“Thần hộ mệnh rất mạnh đấy Thịnh! Thầy vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy một phù thủy cùng lúc gọi ra cả chục thần hộ mệnh như vậy!” – Giáo sư Lupin lúc này lên tiếng, vẻ mặt cực kỳ hài lòng nhìn Trần Thịnh. “Nếu như trò nào của Hogwarts cũng có thể làm được như trò thì có lẽ tôi cũng không cần dạy nữa ha ha!” – Thầy Lupin cười lớn. Tất nhiên không ai tin rằng mỗi học sinh năm ba tại Hogwarts đều sẽ trâu bò như hắn, chỉ cần nhìn mấy người bạn đồng cấp của hắn là biết rõ. Chỉ có Harry là mạnh mẽ hơn các bạn của nó một chút về ma lực, còn những người khác là đúng quy củ thôi.

Tất nhiên Hermione thông qua luyện tập với Trần Thịnh nên ma lực cũng cao hơn các bạn đồng lứa nhiều, chứ không đến nỗi hoàn toàn bình thường như Ron, hoặc là mạnh mẽ như lại hỗn loạn khó khống chế như Neville.

“Ồ giáo sư sẽ còn có nhiều thứ để dạy bọn em mà! Thầy yên tâm, có hàng núi việc đang chờ thầy tại Hogwarts đấy!” – Trần Thịnh ha ha cười trả lời, đồng thời cũng phất tay xua tan mấy con sói bạc đang tập trung lại bên cạnh hắn. Cất đĩa phép vào áo trùm của mình, Trần Thịnh cũng ngồi xuống luôn cùng bọn nó, không lẽ bây giờ lại bay trở về, quá rảnh đi.

“Do chuyện Sirius vượt ngục mà hiện tại giám ngục được lệnh chạy đến canh gác Hogwarts. Hoàn toàn không cần thiết khi mà hắn đã vượt qua các giám ngục một lần rồi thì rất dễ dàng để vượt qua bọn chúng một lần nữa để tiến vào bên trong trường Hogwarts. Để bọn giám ngục tại đây chỉ khiến cho tình hình tệ hại hơn thôi, hoàn toàn không cần thiết. Không hiểu ông bộ trưởng nghĩ cái gì nữa.” – Trần Thịnh bực mình cắn nhai.

Bọn giám ngục tất nhiên là không thể làm khó được hắn, nhưng mà chúng cứ như ruồi bay quanh đầu vậy, không gây hại nhưng rất ảnh hưởng tâm lý, làm người ta khó chịu bực bội vô cùng. Chưa kể là mấy con ruồi này còn có thể khiến tâm tình người khác trở nên tiêu cực nữa.

Mọi chuyện tiếp diễn êm đẹp cho đến khi cả bọn đến lâu đài, giáo sư McGonagall lại kêu Hermione đi gặp riêng, trong khi những người còn lại trực tiếp đến đại sảnh đường dự lễ khai giảng. Trần Thịnh đưa Elize về rừng cấm thăm nhà rồi mới quay trở lại lâu đài nên đến khá trễ, hắn cùng với Hermione cùng lúc bước vào trong đại sảnh.

Mọi ánh mắt đổ dồn vào Trần Thịnh khi hắn bước vào, tiếng rì rầm vang lên khi các học sinh lớp trên kể cho các cậu nhóc mới vào học biết về chuyện của hắn. Trần Thịnh rút cuộc cảm nhận được làm người nổi tiếng cảm giác thế nào, chỉ còn thiếu các tay săn ảnh điên cuồng chạy theo chụp ảnh hắn nữa thôi là đủ.

Cụ Dumbledore cũng đứng lên thông báo về chuyện các giám ngục, về thay đổi giáo viên, thầy Lupin dạy môn phòng chống nghệ thuật hắc ám và Hagrid sẽ dạy môn chăm sóc sinh vật huyền bí. Lần này Trần Thịnh khá an tâm vì hai năm qua hắn đã truyền cho Hagrid khá nhiều thứ về giảng dạy, tin rằng ông

không đến nỗi đem đồ nguy hiểm ra chơi.

Hướng dẫn kiếm bạc, điểm cống hiến và \$ rất đơn giản

Số từ: 1500

Báo Lỗi

Bạn có thể dùng phím mũi tên trái phải để lùi chuong hoặc sang chuong.

```
Reading(7460,2670162,0); if($.cookie('cbackground'))
{$('#wrap').css('background',$.cookie('cbackground'));if($.cookie('cbackground')=='#232323')$('.chapter').css('color','#777');} if($.cookie('cfont'))
$('.chapter').css('font-family',$.cookie('cfont')); if($.cookie('csize')) $('.chapter').css('font-size',$.cookie('csize')); if($.cookie('cline'))
$('.chapter').css('line-height',$.cookie('cline')); if($.cookie('cfull')=='container') $('#content').toggleClass('container container-fluid'); function
arrows_navigation(e) { e = e || window.event; if(e.keyCode == '37') { window.location.href=' truyen cv.com/vo-han-phong-luu/chuong-58/'; } else if
(e.keyCode == '39') { window.location.href=' truyen cv.com/vo-han-phong-luu/chuong-60/'; } } document.onkeydown = arrows_navigation;
```

Cảm ơn

Bạn đang đọc truyện *Vô Hạn Phong Lưu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 60: Giáo Sư Muggle Học

Trần Thịnh bắt đầu năm học mới với môn Muggle học, môn này hẳn học cùng với Hermione. Giáo sư dạy môn này là một bà giáo tên Charity Burbage. Có điều những điều giảng dạy của bà có vẻ hơi bị lỗi thời rồi, khi mà Muggle đang tiến bộ như vũ bão.

“Giáo sư, em nghĩ thực ra hiện tại Muggle hoàn toàn có thể uy hiếp được chúng ta, cả về mặt vũ lực lẫn về mặt dân sự!” – Trần Thịnh giọng tay nói.

Các giáo sư, vốn đã quen với việc không giống bình thường của Trần Thịnh, lập tức mời hẳn trình bày. Trần Thịnh liền lấy ra một cái máy chiếu, một cái máy chiếu phim, sau đó hẳn lắp đặt mọi thứ này. Tất nhiên Trần Thịnh cũng lấy luôn một cái máy phát điện ra.

Trần Thịnh bắt đầu cho cả lớp xem về các bộ phim tài liệu của Muggle về chiến tranh thế giới thứ hai, một cuộc chiến đẫm máu nhất trong lịch sử nhân loại, và cả vụ ném bom nguyên tử.

“Như mọi người nhìn thấy, vũ khí của Muggle đã cực kỳ hiện đại, các bạn tại đây có ai cam đoan sống sót được dưới làn đạn súng máy của Muggle, hay là sức tàn phá của quả bom nguyên tử này? Có vẻ như trong trường này, chỉ có giáo sư Dumbledore có khả năng sống sót sau khi chỗ này bị một trái bom nguyên tử ném trúng đi. Và báo trước với các bạn, thứ đồ chơi này, Muggle không hề thiếu, hiện tại số lượng của nó được tính bằng hàng ngàn rồi!” – Trần Thịnh trong ánh mắt kinh ngạc của các học sinh, bắt đầu giảng giải về khả năng chiến tranh của Muggle.

“Chính vì vậy mà, những người nghĩ về chuyện Muggle vẫn hoàn toàn không có khả năng chống lại chúng ta là rất thiên cận và cổ hủ. Họ hoàn toàn có khả năng san phẳng cả thế giới chúng ta đang sinh sống. Trong phim các bạn nhìn thấy tại đây, chỉ là sản phẩm đầu tiên của họ, trong khi đó là thứ họ làm ra cách đây gần năm mươi năm. Hiện tại họ đã tiến bộ đến một mức độ kinh khủng nào nữa, các cậu có thể tưởng tượng ra được không?” – Trần Thịnh rất nhập vai vào một giáo viên. Mà hiện tại giáo sư Burbage, cũng đã ngồi xuống một bên nghe giảng như một học sinh thực thụ luôn rồi.

“Cây chổi bay mình vừa cải tiến, mình tự tin rằng nó nhanh nhất thế giới phù thủy hiện tại, tốc độ hơn 300m/s. Tuy nhiên, thứ nhanh nhất của các Muggle lại có thể đạt tới tốc độ là gần 1km/s rồi! Điều này ý nghĩa thế nào? Tức là chúng ta hoàn toàn không thể thắng được trong cuộc đua tốc độ với Muggle!” – Trần Thịnh tiếp tục nói.

Buổi học hôm đó gây chấn động mạnh cho những người tham gia, và tạo ra một tiếng vang lớn trong trường khi các học sinh bắt đầu trở về ký túc xá của mình và kể về buổi học Muggle học cực kỳ thú vị mà Trần Thịnh đã giảng dạy.

Tất nhiên là hầu hết mọi người ôm thái độ hoài nghi, chắc là các cụ trở về lại chém gió chứ gì, vậy nên ở buổi học thứ hai, bắt đầu có tiếng nói yêu cầu Trần Thịnh đi giảng lại cho các thành viên khác trong ký túc xá của mình, để mình oan cho chuyện họ chém gió.

Thế là một buổi trình chiếu và giảng dạy đầu tiên của Trần Thịnh được thực hiện tại phòng học bỏ trống mà cụ Dumbledore đã giao cho hẳn. Buổi học có nhiều người tham dự hơn những gì Trần Thịnh nghĩ rất nhiều, khi mà có tới gần trăm người tham gia, đủ mọi niên cấp. Và tất nhiên, mọi người cũng hoàn toàn bất ngờ về những gì Trần Thịnh nói, lần này hẳn không chỉ nói về sức mạnh quân sự, mà còn về các tiện nghi trong cuộc sống thường ngày mà người Muggle đã sáng tạo ra cho mình.

“Họ không có gia đình hay là các dụng cụ lau chùi thông minh, họ cũng không có phép thuật để mà điều khiển một chậu quần áo tự giặt được. Vậy nên họ tạo ra máy giặt giúp họ giặt giũ quần áo, tạo ra máy rửa chén, máy hút bụi... Giữ lạnh thức ăn bằng tủ lạnh. Họ không cời chổi được nên chế ra máy bay, chiếc lớn nhất, một loại máy bay tên là Boeing 747 của dân muggle mỹ chế tạo, tối đa có thể chở được cùng lúc tới hơn 500 người cùng bay lượn.

Và nó cũng thoải mái hơn cười chỏi bay rất nhiều!”

Những bài giảng của Trần Thịnh bắt đầu gây chấn động, giáo sư Muggle học đệ đơn xin từ chức để có thể khám phá thêm về thế giới Muggle đặc sắc hơn trong kiến thức của bà rất nhiều, và đề nghị để Trần Thịnh thế chỗ giáo sư của bà.

“Ngài hiệu trưởng, Thịnh vẫn luôn là một học sinh xuất sắc, thật ra với trình độ của nó tôi nghĩ cậu ấy đã dư sức tốt nghiệp rồi, thêm vào kiến thức của cậu ấy về Muggle, tôi nghĩ cậu ấy hoàn toàn đủ khả năng đảm nhận vị trí giáo sư môn Muggle học này!” – giáo sư Burbage nói với giáo sư Dumbledore trong khi đệ đơn xin từ chức của mình.

Vậy cho nên Trần Thịnh khi đang ăn trưa cùng với Cho Chang và Hermione đã nhận được thư bổ nhiệm trở thành giáo sư môn Muggle học của Hogwarts. Điều này thậm chí còn sốc hơn là việc Harry trở thành tâm thủ đội Gryffindor nữa, lịch sử Hogwarts chưa hề có một tiền lệ nào về chuyện một học sinh mười ba tuổi, vẫn còn ngồi trên ghế nhà trường lại trở thành giáo sư một bộ môn cả.

Tất nhiên là dưới thời cụ Dumbledore, rất nhiều kỷ lục đã được xác lập. Vậy nên Trần Thịnh chính thức dọn khỏi tháp Ravenclaw, có văn phòng riêng và phòng học của mình, cũng được ngồi ăn tại bàn ăn dành cho giáo viên, ngang hàng với các giáo sư khác trong trường. Thậm chí hiện tại Trần Thịnh đã không còn mang đồng phục Ravenclaw nữa, thay vào đó là bộ áo chùng đen như một phù thủy bình thường, có chút giống Snape. Tuy nhiên cả vạt của hần thì vẫn là cà vạt xanh dương của Ravenclaw.

Thế là Trần Thịnh bắt đầu kiếp sống dạy học của mình, lớp học của hần khá đông, hầu như là tất cả học sinh cùng niên cấp sẽ học lớp của hần, thậm chí một số học sinh nhà Slytherin cũng tham gia. Tất nhiên là số học sinh Slytherin này tuyệt đối thuộc dạng hàng hiếm. Có vẻ như là họ bị ảnh hưởng của câu nói Trần Thịnh đã giảng dạy: biết người biết ta, trăm trận trăm thắng.

Việc có được văn phòng riêng cũng giúp Trần Thịnh rất nhiều, hần hiện tại có thể làm những gì mình thích một cách công khai trong văn phòng của mình, bao gồm cả việc hẹn hò với Hermione hay Cho Chang cũng vậy. Hay là hiện tại có thể cho bọn nhóc bài tập về nhà, tất nhiên những bài tập của hần luôn luôn rất ít và gọi được hứng thú của các học sinh, hoặc là đi đến đâu cũng được các học sinh chào một câu giáo sư.

Harry sau vụ bị tấn công trên tàu hỏa có vẻ rất có hứng thú với bùa thần hộ mệnh mà Trần Thịnh thực hiện trên tàu, vậy nên anh chàng bắt đầu hỏi Trần Thịnh về việc học tập bùa chú đó. Tất nhiên là Trần Thịnh đồng ý, và hần dạy cho Harry chạy trước, sau đó phán cho nó một câu: “Cậu đã thuần thực lý thuyết rồi, vậy thì đi tìm giáo sư Lupin đi, thầy mới là giáo sư phòng chống nghệ thuật hắc ám, thầy sẽ cho cậu thực hành lời nguyện này!” – Trần Thịnh vỗ vỗ vai Harry.

“Nhưng mà nếu thầy từ chối mình thì sao?” – Harry có chút lo lắng hỏi. Trần Thịnh liền cười xòa nói chắc nịch: “Không, không, không! Thầy sẽ không bao giờ từ chối cậu, Harry à, vì cha cậu là bạn thân nhất của thầy! Cậu, đối với thầy cũng như là con thầy vậy đó!” – Trần Thịnh giải thích cho Harry. Cậu nhóc búng tỉnh gật gật đầu, nếu đã là bạn thân của ba mình như vậy thì chuyện nhờ vả chính đáng như thế này hoàn toàn không thành vấn đề đi. Harry hào hứng tạm biệt Trần Thịnh rồi khỏi, hoàn toàn không biết lý do thật sự Trần Thịnh không giúp nó thực hành: “Nếu còn giúp thực hành nữa thì thời gian đầu mà hẹn hò với các cô bạn gái của mình chứ!” – Trần Thịnh đen mặt nói.

Hướng dẫn kiếm bạc, điểm cống hiến và \$ rất đơn giản

Số từ: 1600

Báo Lỗi

Bạn có thể dùng phím mũi tên trái phải để lùi chuong hoặc sang chuong.

```
Reading(7460,2670163,0); if($.cookie('background'))
{$('#wrap').css('background',$.cookie('background'));if($.cookie('background')=='#232323')$('.chapter').css('color','#777');} if($.cookie('cfont'))
$('.chapter').css('font-family',$.cookie('cfont')); if($.cookie('csize')) $('.chapter').css('font-size',$.cookie('csize')); if($.cookie('cline'))
$('.chapter').css('line-height',$.cookie('cline')); if($.cookie('cfull')=='container') $('#content').toggleClass('container container-fluid'); function
arrows_navigation(e) { e = e || window.event; if(e.keyCode == '37') { window.location.href=' truyenw.com/vo-han-phong-luu/chuong-59/'; }}
document.onkeydown = arrows_navigation;
```

Cảm ơn

Bạn đang đọc truyện *Vô Hạn Phong Lưu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 61: Chăm Sóc Sinh Vật Huyền Bí

Trần Thịnh nhận công việc giảng dạy môn Muggle học, đồng nghĩa với việc tăng mạnh lượng công việc của hần lên. Khi mà hiện tại Trần Thịnh vừa dạy học, vừa giúp cho Hagrid chuẩn bị bài giảng và giữ vai trò trợ giảng cho Hagrid trong giờ dạy. Trần Thịnh vẫn còn lo lắng chuyện lão Hagrid luôn nghĩ mọi người luôn yêu thích các con quái vật và không hề sợ hãi chúng như lão.

Chẳng hạn như hôm nay khi mà Trần Thịnh chạy đến giúp lão Hagrid lên lớp đầu tiên trong năm học và cuộc đời của lão. Trần Thịnh vẫn còn nhớ rõ chuyện lão Hagrid mang băng mã ra dạy trong giờ đầu tiên, khiến cho Malfoy có cớ để mà kiểm chuyện suốt cả tháng sau đó.

Lần này Trần Thịnh đến thì đã thấy lão Hagrid hôn hờ dẫn mấy con băng mã ra, hẳn chỉ còn nước bó tay thôi, đã bảo không nên đem băng mã ra dạy trong bữa đầu tiên rồi mà lão vẫn làm. Chưa thấy quan tài chưa đổ lệ mà.

Không còn cách nào khác Trần Thịnh đành cùng lão Hagrid dẫn bọn băng mã đến trước đám học sinh đang háo hức chờ đợi. Lớp đầu tiên này là Gryffindor cùng Slytherin, vậy nên cả hai bộ ba của trường đều có mặt. Trần Thịnh có chút ngán ngẫm nhìn Malfoy hoàn toàn không hề chú ý đến lời lão Hagrid đang giảng giải về cách tiếp cận một con băng mã. Hèn gì sau đó phải đi băng tay lại là đúng rồi, tiếc không sợ sủng mà.

“Bây giờ, điều trước tiên các trò phải biết về Băng mã là chúng rất kiêu hãnh, rất dễ bị tổn thương. Đừng bao giờ xúc phạm chúng, kéo toại mạng như chơi!” – Malfoy, Crabbe và Goyle chẳng buồn lắng tai nghe mà chỉ mãi rì rầm trò chuyện. Trần Thịnh đơn giản là ngắt ngang bài giảng của lão Hagrid:

“Malfoy, Crabbe, Goyle! Ba trò cho tôi biết, giáo sư Hagrid vừa nói những gì?” – Trần Thịnh nhử mảy nhìn chăm chăm ba tên dở hơi đó. Malfoy kiêu ngạo đáp lời: “Thế nào? Được làm giáo sư dạy môn học ngu ngốc đó giờ lên mặt hả?” – Malfoy muốn làm xấu mặt Trần Thịnh, nhưng câu trả lời của hắn rất đơn giản:

“Trừ nhà Slytherin 10 điểm vì tội vô lễ của ba trò! Hiện tại tôi nhắc lại lời giáo sư Hagrid vừa nói, vì nó quan hệ trực tiếp đến tính mạng của các trò trong buổi học này, và nếu có ai không nghe, không làm đúng hướng dẫn cho nên bị thương, thì nhẹ nhất là phạt cấm túc, nặng nữa, tôi không ngại yêu cầu hiệu trưởng đuổi học các trò đâu! Thế giới phù thủy không cần những kẻ gây họa và không vâng lời!” – Trần Thịnh trừng mắt nói.

“Băng mã rất kiêu hãnh và dễ bị tổn thương, xúc phạm chúng là cách nhanh nhất để các trò được đến bệnh thất nghỉ ngơi, còn trường hợp xấu hơn, thấy cái mỏ nhọn của nó không? Băng mã không ngại một bữa thịt người đâu!” – Trần Thịnh chỉ về phía bầy băng mã đang vui vẻ nô đùa.

Bây giờ lão Hagrid lại tiếp tục bài giảng của mình: “Các trò phải đợi đến khi những con băng mã tỏ dấu hiệu trước tiên. Phép lịch sự, hiểu không? Các trò bước về phía một con băng mã, nghiêng mình chào và chờ đợi. Nếu như con băng mã cúi chào lại thì các trò được phép chạm vào nó. Nếu nó không cúi chào lại thì liệu hồn mà tránh xa móng vuốt sắc của nó, bởi vì mấy cái móng vuốt đó gây thương tích đau đớn lắm đó. Rồi, bây giờ ai muốn xưng phong nào?” – lão Hagrid nói, có vẻ rất hăng hái.

Cả lớp sợ hãi lùi lại phía sau, mấy con băng mã lần này không bị xích, đơn giản là vì có Trần Thịnh cùng lên lớp. Vậy nên mấy con băng mã cũng không đến nỗi quá hung hăng như nguyên tác. Tuy nhiên bề ngoài nguy hiểm của tụi băng mã cũng khiến cho bọn học sinh khá là sợ hãi. Trần Thịnh không thể làm gì khác là bước tới trước lũ băng mã nhẹ nhàng khom người xuống chào.

Mấy con băng mã lập tức liền cúi người chào hắn, sau đó Trần Thịnh tiến lên nhẹ nhàng vuốt ve mỏ con băng mã, lập tức mấy con băng mã khác cũng xúm lại đòi được vuốt ve. Cái thuộc tính thân cận tự nhiên của Trần Thịnh lại phát huy nữa rồi, mấy con này đem đi cười thì phong cách phải biết.

“Rất đơn giản thôi! Hiện tại, các trò thử nghiệm xem Harry, thử xem!” – Trần Thịnh chỉ đích danh luôn. Harry bước ra khỏi hàng, nhảy vào trong chuồng, bước đến trước một con băng mã màu xám. Con Buckbeak nhìn tới Harry, đôi mắt màu cam dữ tợn nhìn chăm chăm cậu nhóc.

Ngay khi Trần Thịnh và lão Hagrid nghĩ rằng con Buckbeak đã không chịu chào Harry thì con băng mã nhẹ nhàng khụy hai chân trước xuống, cúi người chào nó. “Hay lắm, Harry! Được rồi đó... Ừ, trò có thể chạm vào nó! Vỗ về cái mỏ nó đi, làm đi!” – Harry nhìn có vẻ không khoái vụ này lắm, nhưng nó vẫn làm theo lời lão Hagrid, bước tới gần vỗ về mỏ con Buckbeak.

“Rất tốt, hiện tại Harry, trò thử cười nó đi dạo một vòng đi!” – Trần Thịnh vui vẻ cười to, bước đến bên cạnh kêu Harry leo lên lưng con băng mã.

“Ngồi sau cánh của nó, chú ý bám chặt vào cổ nó. Đặc biệt là đừng bút lông vũ của nó đấy, nó không khoái vụ đó đâu!” – Trần Thịnh vỗ vỗ lên bắp đùi Harry rồi nói với Buckbeak: “Được rồi, mang chàng trai này đi dạo một vòng thôi!” – con băng mã kêu lên một tiếng như đồng ý, rồi phóng vọt lên không trung.

Trần Thịnh có thể nghe được tiếng kêu của Harry vọng xuống từ trên cao, không rõ là đang hưng phấn hay là sợ hãi nữa. Có lẽ là hưng phấn, tên Harry này mà, làm gì biết sợ viết như thế nào?

Một lát sau Harry quay trở lại cùng con Buckbeak. Thành công của nó khiến cho các học sinh khác cực kỳ phấn khích, nhao nhao đòi thử, thậm chí cả Hermione cũng cực kì hưng phấn. Thêm nữa có Trần Thịnh, người hùng hiện tại của Hogwarts, các học sinh cũng yên tâm hơn hẳn.

“Được rồi, mọi người từ từ, phải nhớ tuyệt đối tôn trọng đối phương! Hermione, em muốn thử không nào?” – Trần Thịnh hoàn toàn không thèm che giấu sự thiên vị của mình cho Hermione. Trong lớp học của hắn về Muggle học, Hermione và Cho Chang luôn được ưu tiên. Mọi người cũng hết cách, miễn sao không quá giới hạn là được, chẳng ai lại chính nghĩa đến mức yêu cầu Trần Thịnh không được ưu tiên hai cô bé ấy.

Hermione khom người chào con băng mã, con băng mã cũng nhẹ nhàng cúi chào lại cô bé. Nàng hưng phấn bước tới nhẹ nhàng sờ cái mỏ như băng thép nguội của con băng mã, miệng cười toe toét. “Được rồi, Hermione, em cười nó thử đi, bay một vòng xem sao?” – Trần Thịnh cười đồ Hermione lên lưng con băng mã Buckbeak.

“Nhưng mà em sợ, anh biết em không giỏi môn bay mà!” – Hermione nhăn mặt lo lắng nói với Trần Thịnh. Hắn cười ha ha, phóng lên ngồi sau lưng Hermione, vòng tay qua eo cô bé, nắm lấy sợi dây cương hắn vừa hóa phép ra, thì thầm vào tai nàng: “Như vậy, công chúa của anh, ngồi cho vững nhé! Hah!” – Con Buckbeak lồng lên, chạy lấy đà rồi phóng vút lên trên không trung. Bên tai Trần Thịnh vang lên tiếng gió rít và tiếng Hermione kêu lên phấn khích. Mái tóc xù của nàng quất vào mặt Trần Thịnh, dường như hắn vẫn có thể ngửi thấy mùi thơm thoang thoang tỏa ra từ mái tóc của nàng. Ôm thân thể mềm mại trong lòng: “Cùng anh đi đến chân trời góc bể nào!”

Chương 62: Chuyện Đầu Năm Học

Chuyến bay cùng Trần Thịnh trên con bằng mã mang đến cho Hermione kích thích rất lớn, cả hai cùng nhau lướt qua mặt hồ đen bình lặng như gương, cảm nhận gió mát như vuốt ve khuôn mặt mình. Hermione rúc vào trong lòng Trần Thịnh, khuôn mặt ửng đỏ vì kích động.

Đến khi con Buckbeak đáp xuống, thì cả hai nhận được sự hoan hô nhiệt liệt từ đám đông dưới mặt đất. Hagrid liên tục vỗ tay, hô lớn “Giời lắm giới lắm!”, thậm chí còn kích động hơn lúc này khi Harry thành công bay với con Buckbeak.

Tiếp đó buổi học diễn ra rất suông sẻ, lại có thêm vài học sinh nữa cưỡi bằng mã bay lượn. Còn Malfoy, nhờ có Trần Thịnh liên tục theo dõi, nên nó quy củ làm đúng những gì hướng dẫn, không có bị bằng mã tấn công như là nguyên tác.

“Cám ơn Thịnh, không có con, buổi học của bác không thể hoàn thành tốt như vậy được!” – Lão Hagrid vỗ vai Trần Thịnh cảm ơn, khiến cho nó phải khom người xuống vì sức mạnh của lão. “Không có gì đâu bác Hagrid, các buổi học của bác, con hoặc là Elize sẽ đến giúp bác giảng bài, bác hoàn toàn không cần lo lắng. Tuy nhiên con mãnh liệt kiến nghị bác nên bắt đầu từ những thứ đơn giản ít nguy hiểm. Hôm nay nếu con không đề ý, Buckbeak đã tấn công Malfoy rồi.”

“Bác biết chứ, bác sẽ chú ý cho các lần sau hơn!” – Trần Thịnh chào tạm biệt lão Hagrid trở về lâu đài. Bằng mã đã quay trở lại rừng, cũng không thể xích bọn chúng lại đây mãi, như vậy bọn nó sẽ đói chết.

Trở lại đại sảnh đường thì đã đến giờ ăn tối, Trần Thịnh trừ dịp đặc biệt cũng không ăn tại bàn ăn giáo viên mà vẫn ngồi tại bàn của Ravenclaw. Hai bên vẫn luôn có Cho Chang và Hermione ngồi cùng, ngu gì lên bàn giáo viên ngồi một mình.

Từ hồi đầu năm đến nay, chuyện các cô gái khác bắt đầu tiếp cận Trần Thịnh đã trở thành chuyện có thể thấy hàng ngày. Mặc dù không đẹp trai, nhưng mà hiện tại đang là ngôi sao của Hogwarts, một phù thủy mạnh mẽ, một giáo sư, một người hùng sẵn sàng lao vào nguy hiểm cứu bạn gái, người như vậy ai chẳng yêu thích. Chưa kể thêm một yếu tố khác nữa: hán giàu.

Hiện tại mỗi tháng Trần Thịnh thu vào hơn mười ngàn galleon vàng. Chuyện buôn bán của hán đã lan rộng từ Anh đến Pháp, Đức, Tây Ban Nha, Ý và Mỹ. Hán hiện tại là danh nhân rồi, thậm chí chuyện bạn gái của hán, Elize là một bạch kỳ mã cũng bị mọi người biết đến. Thật ra chuyện này gây ra oanh động không nhỏ, thậm chí nhật báo tiên tri trong cả tuần liền liên tục đưa tin phân tích về chuyện này.

“Đầu năm thế nào Cho?” – Trần Thịnh có chút khó khăn trong việc xưng hô với Cho Chang. Rõ ràng là cô bé lớn hơn Trần Thịnh, nhưng mà hán không chịu gọi cô nàng là chị. Nói gờn, quan hệ của hán và Cho Chang đã cấp tốc âm lên sau vụ hán cứu Cho Chang trong phòng chứa bí mật, quan hệ của hai người hiện tại đã qua mức bạn bè thông thường rồi. Bây giờ Trần Thịnh còn đang muốn gọi Cho Chang là em như hán vẫn gọi Hermione đây.

Tất nhiên tiếng Anh không thể gọi như vậy được, nhưng mà hán có thể giải thích cho hai cô bé về ý nghĩa của chữ “em” trong tiếng việt rồi dùng từ em đó để gọi hai cô nàng mà. Và hiện tại hán đang làm như vậy.

“Nói vậy, em hiện tại đang cảm thấy hứng thú với cổ ngữ Rune à? Cái này hai đây, em có thể tham khảo anh hoặc là Elize. Elize là chuyên gia trong lĩnh vực đó!” – Trần Thịnh theo thói quen hỏi Cho Chang là em luôn, và bất ngờ là cô bé không phản đối hán. Trần Thịnh mừng thầm, hán vô tình gọi như vậy mà Cho Chang không phản ứng lại hán, chứng tỏ cô bé không phản đối tiền đề thêm với hán về chuyện tình cảm. Điều này tất nhiên khiến hán không thể không ăn mừng trong đầu.

Lớp học phòng chống nghệ thuật hắc ám năm nay được chào đón nồng nhiệt vô cùng. Giáo sư Lupin hoàn toàn là một giáo sư cực kỳ xứng chức, khi mà giờ học của thầy đang là một trong những giờ học được chào đón nhất tại trường. Cùng với phòng chống nghệ thuật hắc ám là giờ Muggle học và Chăm sóc sinh vật huyền bí.

Tiết học đầu tiên của phòng chống nghệ thuật hắc ám là chống lại một ông kẹ, Trần Thịnh tham gia bữa học này với các học sinh năm ba khác của nhà Ravenclaw và Hufflepuff. Điều khiến cho thầy Lupin bất ngờ là ông kẹ không biết biến thành cái gì trước mặt Trần Thịnh, nó cứ xoay vòng xoay vòng mãi. Xem ra là do chủ thần đã che đậy bộ não của Trần Thịnh khi có thứ gì đó muốn dò xét não hán mà hán không muốn.

Vậy nên tiết học mặc dù rất hấp dẫn với các học sinh khác, nhưng mà lại bớt hấp dẫn với Trần Thịnh, hán không có cơ hội thực hành.

“Xem ra hiện tại trong mắt người khác mình mới là người mạnh mẽ nhất môn Bé Quan bí thuật rồi!” – Trần Thịnh cười nhìn ông kẹ bị tiêu diệt nghĩ. Tất nhiên con ông kẹ này không phải giống với con mà Harry và Hermione thực hành, con đó bị tiêu diệt ngay trong buổi học rồi. Lâu đài cổ như Hogwarts thì ông kẹ không hề thiếu chút nào. Có thể nói là muốn bắt bao nhiêu có bấy nhiêu. Chỉ có chưa tới năm trăm con người, cùng một mớ gia tinh ở trong một cái lâu đài khổng lồ mà. Có quá nhiều chỗ không ai đụng đến để cho ông kẹ phát triển.

Tháng mười đã đến, và Trần Thịnh phát hiện ra là học sinh năm ba đã có thể lần đầu tiên đi chơi làng Hogsmeade. Tất nhiên Trần Thịnh cũng không còn lạ lẫm gì ngôi làng đó nữa, một xưởng sản xuất của hán nằm tại đó, và có cả một cửa tiệm nữa. Tuy nhiên lần này không giống, vì là đi chơi, nên hán

hoàn toàn có thể cùng với Hermione, Cho Chang và Elize cùng nhau đi dạo chơi ngôi làng phù thủy duy nhất của nước Anh này.

“Ồ lần trước mình đi sớm như vậy, không biết Harry đã nhận được chữ ký của di dư lượng nó để được phép đi chơi chưa nhỉ? Chắc là chưa đâu, khổ thân thằng nhỏ, mà dù mình không mang nó đi thì nó cũng có xin được chữ ký đâu? Đây không phải tại anh rồi nhé Harry Potter!” – Trần Thịnh nhìn bầu trời xám xịt bên ngoài cửa sổ cười cợt nói.

Gần đây trong trường xuất hiện một con chó đen, Trần Thịnh cũng thử làm quen với nó, vì con chó chơi rất thân với Crookshanks, con mèo cưng của Hermione. Có điều con chó có vẻ không thích hẳn lắm. Đây cũng là chuyện đương nhiên, Sirius Black đâu có rảnh đi kết bạn với một tên học sinh năm ba chứ? Nhất là khi cậu nhóc ấy lại xem hắn như là một con chó thật sự.

Trần Thịnh cũng không gấp gáp lắm, so với các năm khác, năm ba khá là yên bình, hẳn hoàn toàn có thể nhẹ nhàng lo chuyện của mình, để mặc cho cốt truyện nó phát triển. Phá nó hai năm nay rồi, giờ cho nó nguyên vẹn một năm cho vui.

Thật ra Trần Thịnh không quan tâm một phần cũng là vì hắn khá bận rộn. Làm giáo sư, lại còn đi trợ giảng, trắng trợn còn sang văn phòng giáo sư Lupin ngồi chơi cùng thầy ấy cả buổi tối. Tất nhiên là nhờ thuốc của Snape, Lupin không nguy hiểm, nhưng mà ngồi một đêm rất buồn, cô đơn. Nhiệm vụ của Trần Thịnh là khi Lupin biến hình giúp thầy bớt đau đớn, và trong đêm, trò chuyện giúp thầy bớt cô đơn và tủi thân.

Bạn đang đọc truyện *Vô Hạn Phong Lưu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 63: Thẻ Người Theo Đuổi

Thật ra thầy Lupin cũng rất bất ngờ khi tháng rồi đêm trắng trợn Trần Thịnh bắt ngờ mò vô văn phòng thầy. Lúc đó thầy đã chuẩn bị biến hình rồi, thầy Lupin hoàn toàn sợ đến mức sững người, vừa định bảo Trần Thịnh rời đi thì không kịp vì mặt trăng đã lộ dạng và thầy bắt đầu biến hình. Trần Thịnh cũng kịp thời tung một lời nguyện giảm đau đớn cho thầy.

Sau đó khi đã biến hình xong, thầy Lupin, lúc này đã thành một người sói, càng bất ngờ hơn khi thấy Trần Thịnh thông dong đóng cửa văn phòng thầy lại rồi bắt ghế ngồi xuống cạnh thầy. “Em đến chơi với thầy thôi, cả một đêm dài không ngủ ngồi một mình cũng không phải là chuyện vui về gì đúng không thầy?” – Trần Thịnh cười lấy mấy dụng cụ chiếu phim của mình ra.

“Tối nay thầy trò ta cùng xem phim đi, để xem, em có mấy bộ phim của Muggle rất hay đấy! À mà thầy biết phim là gì không? Có thời gian thầy nên ghé qua lớp Muggle học của em!” – Trần Thịnh cười to khi nhìn thấy cái đầu sói của thầy Lupin nhè nhẹ lắc lắc. Hành động đó hoàn toàn không hợp với vẻ ngoài dữ tợn của giáo sư hiện tại.

Hôm nay là một ngày đặc biệt, vì khi Trần Thịnh vừa xong một lớp học thì tiếng bíp quen thuộc lại vang lên:

“Bíp! Chủ thần đang khởi động lại...! Khởi động lại hoàn tất. Bắt đầu rà soát thành tựu ký chủ đang có... Bíp! Rà soát hoàn tất.”

Ký chủ: Trần Thịnh. Thẻ giới hiện tại: Harry Potter năm thứ ba.

Hiện đang có:

Cứu Hermione tại năm 1: Thẻ nhiệm vụ D điểm thưởng 1000.

Lấy được hòn đá phù thủy: Thẻ nhiệm vụ B điểm thưởng 4000.

Cứu Harry khỏi Bludger điên tại năm 2: Thẻ nhiệm vụ D điểm thưởng 1000.

Cứu Hermione khỏi tử xà: Thẻ nhiệm vụ D điểm thưởng 1000.

Tham gia việc cứu Ginny và Cho Chang: Thẻ nhiệm vụ C điểm thưởng 2000.

Tổng cộng hiện tại có được: Thẻ B 1 tấm, thẻ C 1 tấm, thẻ D 5 tấm và 11000 điểm thưởng.

Trần Thịnh đứng là rất vui vẻ, thậm chí hắn còn một lần nữa nhìn thấy được bản thuộc tính của mình. Chủ thần chính là căn bản của tất cả, vừa ban đầu tự dung lỗi hắn đến thế giới khác, đến hiện tại có một cuộc sống thú vị như thế này, công đầu là thuộc về cái chủ thần bị hư hại này.

Nói bị hư hại cũng không hề sai lầm, vì không giống như vô hạn khủng bố, chủ thần có thể bán đủ thứ, thì tại đây mục tiêu dùng chỉ có hai thứ: mua thẻ người theo đuổi để mang nhân vật đi khỏi thế giới của họ, điều kiện là độ hảo cảm phải từ 90 trở lên (người yêu hoặc là anh em kết nghĩa), và một mục nữa mà hiện tại vừa xuất hiện: cường hóa thuộc tính.

Hiện tại chủ thần có thể cường hóa thuộc tính của ký chủ, cứ 100 điểm thưởng sẽ đổi được 1 điểm thuộc tính tự do. Như vậy nếu như hiện tại Trần Thịnh đem toàn bộ gia sản 11000 điểm thưởng đổi ra thì sẽ được 110 điểm thuộc tính, hơn tăng hai cấp được một chút, cái này hoàn toàn là lãng phí nếu

như không có thêm tính năng này:

“Có thể đổi tiền tại thế giới đang ở thành điểm thường, tỉ lệ là 10000:1, 10000 đơn vị tiền tệ đổi lấy 1 điểm thường!” – đây chính là một công năng mới của chủ thần.

Như vậy chỉ cần hấn cố gắng kiếm tiền, thì chuyện có thể cường hóa thuộc tính thành siêu nhân cũng hoàn toàn không phải chuyện viễn vong. Chưa kể các cô gái của hấn, hấn có thể cũng cường hóa họ, giúp cho họ có thể cùng nhau mãi mãi, thậm chí cùng nhau chiến đấu.

“Chủ thần, hiện tại độ hào cảm cao nhất với tôi là những ai?” – “Bíp! Elize: 95 điểm, Hermione: 91 điểm, Cho Chang: 89 điểm, Ginny: 87 điểm.” – Chủ thần lập tức trả lời hấn.

“Ồ, như vậy mình có thể mang theo Elize và Hermione cùng đi qua các thế giới khác rồi?” – Trần Thịnh vui mừng nghĩ đến. Elize thì không cần nói, hoàn toàn chính là bỏ nhà theo hấn. Hermione cũng dễ hiểu, cứu nàng hai lần, vì nàng bị xúc phạm mà đánh con trai gia tộc quyền lực của giới phù thủy bầm dập. Cho Chang với Ginny thì có lẽ vẫn còn bị chuyện Trần Thịnh có nhiều người bạn gái mà có gút mắc. Cái này thì tùy duyên thôi. Cố gắng thì sẽ có, nhưng không thể nào cưỡng ép được.

“Như vậy thì đổi hai tấm thẻ người theo đuổi đi!” – Trần Thịnh lập tức đổi với chủ thần nói. Tài sản của hấn lập tức giảm xuống, mất hai thẻ nhiệm vụ D và 2000 điểm thường, đổi lấy được hai tấm thẻ nho nhỏ như thẻ bài, bên trên khắc một ma trận phức tạp nhất mà hấn từng biết được. Thậm chí khi Trần Thịnh định nghiên cứu cách làm thì lập tức cảm giác được nhức đầu chóng mặt ngay.

Không dám cố gắng nghiên cứu nữa, Trần Thịnh hăm hở mang theo hai tấm thẻ này đi tìm Hermione và Elize. Chủ thần hiện tại đã tích đủ năng lượng để trở về thế giới Diablo. Hấn đang muốn quay lại thế giới Diablo để tiếp tục tăng mạnh thuộc tính của mình đây.

Tối hôm đó sau khi ăn tối xong, Elize và Hermione cùng nhau đến văn phòng của Trần Thịnh. “Hôm nay sao tự dưng anh lại gọi hai em đến vậy?” – Hermione vừa bước vào trong văn phòng liền lập tức lên tiếng hỏi.

“Hôm nay anh sẽ cho hai em biết bí mật của anh. Em vẫn còn nhớ những thứ kỳ lạ anh đã triệu hồi đến khi đánh bại con quỷ khổng lồ trong nhà vệ sinh nữ năm nhất chứ Hermione?” – Trần Thịnh, lúc này đã ngồi xuống giữa hai cô bé trên một cái sofa trong văn phòng hỏi Hermione.

Tất nhiên là Hermione vẫn còn nhớ, và nhớ rất rõ, thậm chí có lẽ cả đời này nàng sẽ chẳng bao giờ quên được hình ảnh đó. Vậy nên nàng gật đầu, hai mắt dịu dàng nhìn Trần Thịnh: “Cả đời em cũng không bao giờ quên đêm đó. Lúc đó em hỏi anh những thứ đó nhưng anh nói chưa đến lúc để trả lời em. Giờ anh trả lời được rồi à?” – Hermione hai mắt lại sáng lên, nàng vẫn luôn thích tìm hiểu mọi thứ.

Bên cạnh Elize cũng chăm chú nhìn Trần Thịnh, không chỉ riêng Hermione, mà cả Elize cũng đã nhìn thấy những thứ đó, một đám bộ xương cùng với một con quái vật làm từ đất sét. Nàng cũng từng hỏi, nhưng Trần Thịnh cũng không trả lời, có điều nàng không cảm nhận được sự tà ác trong người Trần Thịnh nên nàng tin tưởng hấn.

“Đúng vậy. Hôm nay anh sẽ trả lời hai em về những thứ anh đã triệu hoán đó. Đầu tiên, hai em hãy cầm tấm thẻ bài này. Sau đó sẽ có một câu hỏi vang lên trong đầu em, nếu em đồng ý, thì chúng ta sẽ không bao giờ tách ra nữa!” – Trần Thịnh đưa cho hai nàng mỗi người một tấm thẻ người theo đuổi.

Ngay khi cầm tấm thẻ trên tay, Hermione và Elize lập tức nghe được một câu hỏi bên trong đầu: “Người có muốn trở thành người theo đuổi (follower) của Trần Thịnh không? Nếu người đồng ý, thì vĩnh viễn sẽ không thể hối hận được nữa!” – cả hai cô gái đều ngậy ra một lát. Elize quyết định đồng ý đầu tiên, nàng rất thích Trần Thịnh, không bao giờ muốn cùng hấn tách ra cả. Một luồng sáng từ thẻ người theo đuổi phát ra bao bọc lấy Elize chừng năm giây, sau đó tấm thẻ và luồng sáng đều biến mất.

Đợt 2: Kiếm bạc, điểm cống hiến và \$ rất đơn giản

Số từ: 1434

Bạn đang đọc truyện *Vô Hạn Phong Lưu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 64: Tâm Sự Của Hermione

Hermione bên cạnh sững người nhìn cảnh tượng này. Nàng chỉ là một cô bé 14 tuổi, hiện tại lại vừa mới bị giọng nói trong đầu sốc một lần, phản ứng của nàng là rất tự nhiên.

Có điều Hermione cũng không phải là người bình thường, nàng rất nhanh thì đã lấy lại được bình tĩnh, nhìn thẻ bài trong tay, nhớ lại những kỷ niệm mà nàng và Trần Thịnh đã có cùng nhau. Mỗi nàng bỗng hiện lên một nụ cười.

Khi lần đầu tiên nàng thấy một người thực hiện phép thuật giỏi hơn mình trên chuyến tàu đến Hogwarts, nàng cực kỳ ấn tượng, và cũng cảm thấy mình có một người để phấn đấu theo trong thế giới phép thuật. Sau đó nàng gặp khó khăn tại trường, khi mà các bạn cùng ký túc xá của mình không thích nàng lắm, chỉ vì nàng cố gắng khuyên mọi người làm theo nội quy trường. Nhưng trong lúc mọi người xa lánh không thích nàng, thì Trần Thịnh vẫn luôn bên

cạnh làm bạn với nàng, không hề rời khỏi. Mặc dù nàng không thể hiện ra, nhưng nàng vẫn luôn rất thích hắn vì điều đó. Rồi đêm Halloween định mệnh đó đến, khi nàng trốn trong phòng vệ sinh khóc, thì Trần Thịnh, người vẫn luôn luôn bận rộn chỉ muốn mỗi ngày dài 48 tiếng kia lại bỏ học, ngồi trước phòng vệ sinh nữ chờ nàng.

Con quỷ khổng lồ bất ngờ tiến vào, và bất ngờ Harry và Ron khóa mắt cửa. Hermione cứ nghĩ rằng mình chết chắc rồi. Nhưng không, thân hình không hề cao lớn ấy đã chắn giữa nàng và con quái vật, chiến đấu chống lại nó, bảo vệ nàng không để cho nàng bị thương chút nào cả. Lúc đó, Hermione nghĩ, đây có phải chính là bạch mã vương tử của đời mình hay không? Và nàng bắt đầu cùng Trần Thịnh tìm kiếm câu trả lời. Nàng vẫn còn nhớ rõ mình vui vẻ bao nhiêu khi nhận được sợi dây chuyền hộ mệnh của Trần Thịnh, ghen thế nào khi thấy Cho Chang cũng có một cái.

Elize thì nàng hoàn toàn có thể chấp nhận được vì Elize là một bạch kỳ mã, nàng cũng thật tự hào vì người mình thích là người duy nhất trong lịch sử từng làm được chuyện đó. Tuy nhiên với Cho Chang, rồi sau đó là Ginny thì... Nàng tự hỏi có phải mình đã sai lầm hay không? Liệu mình có chịu được chuyện chia sẻ người mình thích với người khác hay không? Trong lúc lòng nàng vẫn còn rối bời như tơ vò, thì những hành động của Trần Thịnh liên tục khiến cho trái tim nàng càng ngày càng thổn thức vì hắn.

Chuyện đánh Malfoy thì thâm như vậy, ngay mấy hôm sau, đã có ngay trên nhật báo tiên tri nàng vẫn luôn đọc hàng ngày. Lúc đó gia tộc Malfoy ra sức tấn công toàn bộ cơ ngơi Trần Thịnh ra sức tay trắng dựng lên, nàng lúc này mới ý thức được chuyện Trần Thịnh làm cho nàng không đơn giản chỉ là vi phạm nội quy hay bạo lực học đường. Rồi cuộc chiến trước cửa thư viện đến nay đã trở thành huyền thoại trong các học sinh tại Hogwarts. Cái đẩy và tiếng hét của Trần Thịnh chẳng những đẩy nàng vào bên trong thư viện, vào nơi an toàn, mà còn đẩy vỡ luôn cả chương ngại trong tim nàng.

Đứng trong thư viện cùng các bạn khác, tim nàng như ngừng đập khi nghe tiếng chiến đấu bên ngoài, tiếng Trần Thịnh đọc chú ngữ, tiếng con từ xà rít gào, tiếng nổ vang... Đến khi tiếng kêu đau đớn của Trần Thịnh vang lên và tất cả chìm vào yên lặng thì nàng thót người một cái, một dự cảm không lành xuất hiện trong người nàng. Hermione vọt ra khỏi thư viện, mặc kệ nguy hiểm có thể đang rình rập nàng phía trước.

Nàng như chết đứng khi nhìn thấy Trần Thịnh nằm trong vũng máu hấp hối, cả người như bị xuyên thấu bằng một cú đóp của con từ xà. Lúc đó nàng chỉ còn một ý nghĩ: Trần Thịnh nếu chết đi, nàng chỉ có thể chết theo hắn mà thôi, nàng không thể sống thiếu hắn được nữa. Tuy nhiên con phượng hoàng Fawkes đã kịp thời đến cứu sống Trần Thịnh, và hắn đã không chết. Nàng vui mừng hết sức, không thể diễn tả thành lời niềm vui đó được.

Từ đó, nàng cảm thấy so với việc mất hắn mãi mãi, việc phải chia sẻ hắn với người khác hoàn toàn không là vấn đề to tát gì nữa. Và nàng lại cùng hắn như hình với bóng như trước. Hiện tại đứng trước lựa chọn này, nàng suy nghĩ trong chốc lát, rồi cuộc khi nhìn thấy ánh mắt Trần Thịnh đang nhìn mình tràn đầy yêu thương thì...

Một đoàn ánh sáng bao lấy Hermione, sau đó biến mất, nàng xuất hiện trong mắt Trần Thịnh, vẫn xinh xắn như thường ngày, nhưng cả người như tỏa ra một luồng hào quang vậy. Và trong đôi mắt nàng, Trần Thịnh nhìn thấy được, dù rằng hắn không giỏi chuyện đọc ánh mắt người khác, tình yêu nàng dành cho hắn nhiều đến dường nào.

Trần Thịnh đứng lên, nhẹ nhàng tiến tới ôm chặt cả hai cô gái vào lòng. Lúc này để cả hai có thời gian suy nghĩ hắn sau khi đưa hai nàng mấy tấm thẻ đã bước đến ngồi đối diện hai nàng. Cảm nhận hai cơ thể trong vòng tay của mình, Trần Thịnh cảm thấy hạnh phúc như nước biển Đông đang dâng trào trong người mình.

Cả ba có một đêm không ngủ, cùng nhau nằm trên giường, trò chuyện đủ thứ trên trời dưới đất, về chủ thần, về thế giới Diablo kia, về Celena, về các ma thần và các thiên sứ. Hắn cũng nói về ý định quay lại thế giới Diablo tiếp tục luyện cấp, và hắn muốn mang hai nàng theo hắn cùng đi. Tất nhiên hiện tại hai nàng đều là “xuất giá tòng phu” rồi, nhưng mà Hermione và Elize đều lo lắng chuyện có thể quay lại không.

“Tất nhiên là có thể quay lại chứ. Anh vẫn chưa hoàn thành thế giới này mà em. Chẳng qua là anh cần quay lại thế giới Diablo để tăng lên thực lực của mình thôi. Em biết đó, tại thế giới này anh đã luyện tập kỹ năng của mình rất nhiều rồi. Hiện tại quay lại thế giới Diablo để tiếp tục tăng lên sức mạnh thuộc tính của anh. Cả hai em cũng có thể tăng lên nữa! Lúc đó chúng ta sẽ cùng nhau chiến đấu, không bao giờ tách ra.” – Trần Thịnh cười giải thích với hai cô gái.

Tính danh: Hermione Jean Granger. Nghề nghiệp: Ma pháp sư. Cấp 4 exp 4050/50000.

Sức mạnh: 10.

Nhanh nhẹn: 10.

Thể chất: 20. Máu: 20. Thể lực: 20.

Tinh thần: 60. Ma lực: 60.

Kỹ năng: Các kỹ năng bùa chú của thế giới Harry Potter trung cấp.

Tính danh: Elize. Nghề nghiệp: Bạch kỳ mã. Cấp 20 exp 7850/5000000.

Sức mạnh: 100.

Nhanh nhẹn: 200.

Thể chất: 400. Máu: 400. Thể lực: 400.

Tinh thần: 200. Ma lực: 200.

Kỹ năng: Các kỹ năng cổ ngữ Rune của thế giới Harry Potter cao cấp, khả năng trị thương và phòng ngự trung cấp, khả năng

Nhìn vô bằng thuộc tính của Elize mà Trần Thịnh hết hồn, thuộc tính này hoàn toàn chính là trâu bò! Thể chất cao những 400! Bao nhiêu đó máu mà vẫn bị Voldemort đánh cho suýt chết. Điều này chứng tỏ một thứ, đó là Voldemort thuộc dạng tấn công cực cao, có thể là tinh thần lực của Voldemort thậm chí còn cao hơn cả Dumbledore. Trong truyện Voldemort đúng là xui xẻo, chiến đấu với đối thủ trong lời tiên tri mà lại cầm cây đũa phép nhận đối thủ là chủ.

“Sau này gặp Voldemort cần phải cẩn thận hơn mới được. Lo sợ mơ là anh Vol tiến mình về gặp ông bà ngay!” – Trần Thịnh nuốt nước bọt nghĩ thầm. Thế mà mình đã nhong nhong trước mặt hắn những hai lần mà vẫn còn sống. Y chang như là cưa bom hai lần mới biết là đó là bom vẫn còn khả năng nổ vậy. Trần Thịnh bất giác cảm thấy mình rất cản trở lại thế giới Diablo ngay để tăng thuộc tính lên nữa.

Đợt 2: Kiếm bạc, điểm công hiến và \$ rất đơn giản

Số từ: 1491

Bạn đang đọc truyện *Vô Hạn Phong Lưu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65: Trở Lại Diablo

Chủ thần hiện tại năng lượng đã nhiều hơn lúc trước nhiều, một phần cũng vì Trần Thịnh đã ở tại thế giới Harry Potter gần ba năm rồi, đầy đủ để chủ thần nạp nhiều năng lượng. Hiện tại khi Trần Thịnh đưa ra ý định muốn mang theo Elize và Hermione đến thế giới Diablo thì chủ thần cũng chủ động trả lời hắn ngay:

“Bíp! Năng lượng hoàn toàn đầy đủ để đưa ba người trở lại thế giới Diablo. Hiện tại ký chủ có thể lựa chọn thời gian tại thế giới Harry Potter ngừng lại vào thời điểm ký chủ rời đi hoặc để cho thời gian tự do chảy tiếp!” – Chủ thần đưa cho Trần Thịnh hai lựa chọn. Và tất nhiên là Trần Thịnh lựa chọn ngừng lại thời gian, hắn còn muốn quay lại đây, tiếp tục cuộc sống tại Hogwarts đây.

“Hiện tại bắt đầu lập tức truyền tống!” – tiếng nói của chủ thần vang lên, Trần Thịnh cùng Elize và Hermione cảm thấy hai mắt chợt tối sầm lại. Cả ba biến mất khỏi văn phòng, cùng lúc đó, thời gian tại thế giới Harry Potter cũng ngừng lại.

“Bụp!” – Một tiếng vang lên và ba người Trần Thịnh, Hermione và Elize cùng xuất hiện trong lều của hắn tại trại Rogue. Cả ba đều cảm thấy hơi choáng váng, một lúc sau mới đứng vững được. Ngay lập tức Elize chau mày nói:

“Anh! Đây là thế giới anh đến đầu tiên sao? Em cảm nhận được trong không khí cũng thoang thoảng mùi vị của sự tà ác!” – Elize là bạch kỳ mã, đại diện cho sự tinh khiết, vậy nên năng lượng lập tức cảm nhận được không khí khác lạ tại đây.

“Anh tại thế giới này hoàn cảnh không được tốt lắm hả?” – Hermione nhìn túp lều đơn sơ của Trần Thịnh liền hỏi, vẻ đau lòng hiện lên trên khuôn mặt nàng. Rõ ràng là nàng xót người yêu.

“Không sao, tại đây còn đỡ, em nghe anh kể rồi đó, những lúc đi luyện cấp dã ngoại còn mệt hơn nhiều. Không biết hai cô bé của anh có chịu nổi không đây?” – Trần Thịnh đùa giỡn nói. “Tất nhiên là chịu được!” – Cả hai cùng đồng thanh trả lời Trần Thịnh. Hermione còn bổ sung “Chỉ cần luôn có anh bên cạnh, khổ thế nào cũng chịu được!”. Điều này khiến Trần Thịnh bất ngờ và cảm động không thôi, cô bé này đem trái tim mình giao cho hắn giữ luôn rồi.

“Được rồi, hôm nay chúng ta sẽ đi xung quanh làm quen hoàn cảnh, cũng như chuẩn bị vật tư và tìm Celena các nàng tập hợp, ngày mai chúng ta sẽ xuất phát ngay.” – Trần Thịnh lập tức quyết định.

Đầu tiên Trần Thịnh mang theo hai cô gái đến gặp Celena, Alex và Susan. Và có vẻ đây là một quyết định sai lầm của hắn. Năm cô gái nhanh chóng chỉ chị em em gọi nhau, sau đó Trần Thịnh lần đầu tiên thưởng thức tư vị đi dạo phố cùng một nhóm con gái. Hai từ thôi: kinh hoàng!

Đùa thôi, đi dạo phố với người mình thương thì mất dù là mệt thật đấy, nhưng cũng chưa đến nỗi tệ như vậy đâu. Với lại Trần Thịnh có túi không gian, các nàng mua xong món gì, hắn đơn giản là bỏ vô trong túi không gian của mình, xong.

Sau một ngày thì coi như Elize và Hermione cũng tạm quen với nơi này. Đêm đó cả hai đều mệt đến mức ngủ ngay mà không hề bị lạ chỗ gì cả. Trần Thịnh cũng bất ngờ khi mà hai nàng lại từ chối ngủ bên lều của Celena mà lại cùng mình ngủ chung lều. Điều này cũng khiến Celena nhìn Trần Thịnh với một vẻ mặt đầy ẩn ý khiến hắn nhột cả người. Mình có làm gì đâu?

Sáng hôm sau, nhóm năm người tập hợp lại rồi xuất phát, mục tiêu là truyền tống trận tại trại Rogue. Lần này cả nhóm sẽ đến khu rừng đen (Dark Wood) để luyện cấp. Do lần trước đã khắc tên tại truyền tống trận chỗ đó rồi nên hiện tại cả nhóm có thể thoải mái truyền tống đến đó. Cả Hermione và Elize cũng vậy, vì họ là người theo đuổi cuat Trần Thịnh.

Sau một hồi mê muội, họ đã đến cứ điểm của các rogue tại Dark Wood. Chào hỏi các Rogue xong, mọi người liền tiến vào khu vực hoang dã bên ngoài. Trần Thịnh cũng lập tức toàn lực triệu hoán, golem đất sét lập tức xuất hiện bên cạnh hắn, theo sau là 15 khô lâu binh, tám khô lâu pháp sư. Một cái đoàn đội nho nhỏ lập tức hình thành. Necromancer luôn không hổ danh là đoàn quân một người.

Trần Thịnh để cho Hermione và Elize đi bên cạnh mình, vì hai nàng vẫn chưa quen thuộc cách chiến đấu tại thế giới Diablo. Đây là nơi chỉ có giết chóc chứ không có thương hại. Không phải như thế giới Harry Potter, đánh choáng đối thủ rồi mang về bộ pháp thuật xử lý. Tại đây, chỉ có một chữ duy nhất: giết!

Này hoàn toàn là một thử thách cực lớn với hai cô gái, Elize là vì bạch kỳ mã hiện tại đã sống rất hòa bình, không còn tham gia chiến tranh như thời cổ đại. Còn Hermione, không thể trông mong một cô bé 14 tuổi có thể sát phạt quyết đoán, giết người không chớp mắt (mặc dù đây cũng không phải người). Biểu hiện của Hermione đã rất tốt rồi, các cô gái khác nhiều khi còn không dám giết gà đây (nhiều khi tự hỏi giết gà có gì khó đâu, nhổ lông cổ, cắt ngang một cái rồi hứng máu thôi mà, sao nhiều người lại không làm được nhỉ?).

Quái vật tại Dark Wood đúng là giống người thật, vì chủ yếu là người dê (Goatman), không biết rốt cuộc có bao nhiêu con trong khu rừng này nữa. Chỉ biết là trong cái địa hình toàn là cây đại thụ như rừng cấm thế này, không ý tứ là bị chúng tập kích, một búa bẻ đầu ngay. Thậm chí còn có các loại bầy rập nữa, vậy nên Trần Thịnh phải để cho mấy con khô lâu binh tỏa ra bốn phía để dò đường. Cảm giác không biết là mình săn quái hay là quái săn mình nữa.

Hermione và Elize sau khi quan sát mấy tràng chiến đấu, rốt cuộc cũng miễn cưỡng vượt qua được cái hình ảnh máu tanh đó. Trần Thịnh cũng không ngờ năng lực thích ứng của hai nàng lại cao như vậy. Dù sao một người sống yên bình gặp cảnh Alex một tên xuyên sọt một con quái, hay là cảnh Trần Thịnh cùng Celena phối hợp, xiên thịt nướng vài con quái cùng một lúc bằng cột mâu, thì không ỏi ra đã là mạnh mẽ rồi.

Một nhóm năm người rốt cuộc có dịp ra tay toàn lực khi họ bị một bầy fallen bao vây (đúng là bị quái săn). Hơn một trăm con fallen quơ trong tay dao bầu, la hét inh ỏi xông tới. Trong khi Trần Thịnh còn đang bận bịu điều khiển bọn khô lâu binh tạo thành một vòng tròn phòng ngự (không mấy dễ dàng vì địa hình cây cối rậm rạp tại đây), thì Hermione đã ra tay: “Confringo!”

Bùm và một quả cầu lửa nổ tung, cũng may là khu rừng này ẩm ướt quanh năm nên không gây cháy rừng, không thì chết cả lũ. Hiệu quả rất khả quan, năm con fallen lập tức bị nổ banh xác. Trần Thịnh cũng phải khen ngợi một câu:

“Hay lắm em! Tiếp tục phát huy nào!” – Trần Thịnh lúc này đã dùng chiêu nổ thì thể lên mấy cái xác fallen đó, lại giết chết một mớ đông nữa. Bị bất ngờ tổn thất lớn, bọn fallen có chút sợ sệt ngừng lại. Tuy nhiên phía sau chúng, mấy con fallen shaman đã lập tức hò hét cổ động, còn phục sinh mấy con fallen nữa. Hành động này khiến bọn fallen lấy lại dũng khí, quơ quơ dao bầu trong tay xông tới chém mấy con khô lâu của Trần Thịnh. Cuộc chiến lập tức bước vào giai đoạn gay cấn.

Đợt 2: Kiểm bạc, điểm công hiến và \$ rất đơn giản

Số từ: 1467

Bạn đang đọc truyện *Vô Hạn Phong Lưu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66: Đại Chiến Trong Rừng Sâu

Mấy con fallen can đảm vượt ra ngoài dự tính của nhóm Trần Thịnh, vì ngay cả khi đã có hơn phân nửa fallen bị giết chết, bọn chúng vẫn điên cuồng vây quanh nhóm người Trần Thịnh, điên cuồng mà tấn công hắn.

“Có cái gì đó không đúng ở đây! Celena, Alex, Susan, tập trung tấn công các fallen shaman! Elize, Hermione, bảo đảm không được cho con fallen nào vượt qua khỏi vòng phòng ngự!” – Trần Thịnh cấp tốc nói. Trán hắn đã bắt đầu đổ mồ hôi, tình hình hiện tại không hề khả quan chút nào.

Đúng như Trần Thịnh suy nghĩ, chuyện này không hề bình thường tí nào. Khi fallen chỉ còn chừng bốn mươi con, cứ tưởng chẳng mấy chốc nữa sẽ giải quyết được cuộc chiến, thì một đàn goatman khổng lồ xuất hiện. Gần trăm goatman, một con số không tưởng!

“Không ổn, mọi người từ từ lùi lại, hướng về phía cứ điểm lùi lại nhanh lên!” – Trần Thịnh vừa tung một kỹ năng rã độc vừa nói. Mặc dù địa hình rừng rậm khiến cho rã độc không thể phát huy hết sức sát thương, nhưng mà hiện tại quái trước mặt hắn tập trung đông, một phát vừa bắn ra lập tức mấy con trúng chiêu.

“Hôm nay tui quái mở tiệc tại đây sao?” – Trần Thịnh đoạn hậu, vừa lùi lại vừa nói. Chuyện hoàn toàn bất ngờ, bản thân Trần Thịnh cũng chưa bao giờ thấy nhiều như vậy quái vật bỗngưng tập trung lại phục kích người mạo hiểm cả.

“Hermione, em đừng dùng bùa choáng, thế giới này quái vật bị choáng chỉ chừng vài giây là tỉnh lại ngay thôi! Dùng bùa nổ tung hoặc trói buộc ấy!” – Trần Thịnh nhắc nhở Hermione. Cô nàng vẫn quen cách chiến đấu tại thế giới cũ, thỉnh thoảng lại dùng bùa choáng đánh gục một con goatman. Có điều chỉ cao lắm là năm giây sau, nó lập tức lần nữa đứng lên, không hề hấn gì quơ lấy vũ khí kêu gào vọt tới.

Cả nhóm năm người vừa đánh vừa lùi lại, họ chỉ mới cách cứ điểm truyền tống trận có chừng năm cây số thôi. Đường rừng không dễ đi nên họ vẫn chưa đi xa được. Gần cứ điểm như vậy mà có lượng lớn quái vật tập trung như thế này thì đúng là chuyện lạ thật.

“Không biết bọn quái vật này đang âm mưu chuyện gì nữa đây?” – Trần Thịnh nhìn chiến trường ngổn ngang xác chết nghĩ thầm. Cả nhóm đã tạm thời thoát được sự truy đuổi của quái vật. Nhưng mà hiện tại mọi người ma lực đều cạn kiệt, cả nhóm hiện tại rất nguy hiểm, thậm chí còn nguy hiểm hơn cả lúc bị vây quanh lúc nãy. Vậy nên Trần Thịnh càng quyết định nhanh chóng quay lại cứ điểm, càng nhanh càng tốt.

Năm cây số đường rừng không hề là một khoảng cách ngắn, cả nhóm rất vất vả mới thấy được khoảng đất trống bao quanh cứ điểm. Có điều hiện tại nó cũng không có còn trống nữa, vì trên mặt đất nằm la liệt xác quái vật. Điều này chứng tỏ chiến đấu vừa mới kết thúc, vì xác quái vật tại đây sẽ tự biến mất sau một thời gian ngắn, chừng khoảng một giờ hoặc hơn một chút.

“Mọi người cẩn thận, không biết trong cứ điểm có còn an toàn không nữa!” – Trần Thịnh cảnh trọng nói. Sau một lúc lâu ma lực của mọi người cũng mới hồi phục được chừng phân nửa thôi. Nếu hiện tại lại bị vây quanh thì chuyện không hề vui chút nào cả.

Trên bức tường gỗ bao quanh lấy cứ điểm, một bóng người xuất hiện, giương cung chỉ vào nhóm người Trần Thịnh, quát lớn: “Là ai? Mau báo tên họ và nghề nghiệp!”.

“Necromancer Trần Thịnh, ma pháp sư Celena, Hermione, Elize, rogue Alex, Susan!” – Trần Thịnh cũng lớn tiếng trả lời. Lập tức rogue trên bức tường hạ cung xuống, kêu người mở cửa. “Là người mình! Người mạo hiểm đoàn đội! Mau mở cửa cho họ.”.

Nhóm người Trần Thịnh vào trong cứ điểm, đội trưởng rogue thủ vệ tại chỗ này đến chào hỏi: “Các anh vẫn ổn chứ? Vừa nãy không biết vì chuyện gì mà quái vật xung quanh khu vực này bạo động, điên cuồng tấn công cứ điểm. Nếu không nhờ có một số mạo hiểm giả đang nghỉ ngơi ở đây trợ giúp, có lẽ chúng tôi đều đã chết hết rồi!” – lời nói của đội trưởng rogue khiến Trần Thịnh nghe ra có chút gì đó không bình thường.

“Quái vật cũng không thường bạo động như vậy đi! Hôm nay tại nó ăn trúng thuốc lác hay sao vậy cả? Lại còn tấn công cứ điểm quy mô lớn nữa! Bên chúng ta có thiệt hại gì không?” – Trần Thịnh hỏi – “Có sáu rogue không may bị thương. Hiện tại họ đã được đưa về trại Rogue để chữa trị. Từ trại Rogue cũng điều thêm đến một nhóm rogue mới. Hiện tại cứ điểm có tổng cộng bốn mươi rogue phòng ngự.” – đội trưởng cũng đem tình huống báo lại cặn kẽ cho Trần Thịnh.

Các người mạo hiểm có vẻ đã tiêu hao quá nhiều nên khi nhìn thấy đám người Trần Thịnh đến, lập tức tiến đến hỏi thăm hân có thể chiến đấu được không. Khi nghe được Trần Thịnh đảm bảo vẫn còn khả năng chiến đấu liền lập tức kéo nhau về trại Rogue để bổ sung hết tron rồi. Bây giờ Trần Thịnh trở thành chỉ huy cao nhất tại cứ điểm này.

“Mọi người nghỉ ngơi đi, hiện tại chuyện canh gác giao cho các khô lâu của tôi là được rồi! Mọi người nhanh chóng nghỉ ngơi lấy sức đi, rất có khả năng bọn quái vật sẽ quay lại lần nữa đây. Lúc đó còn cần chiến đấu nữa!” – Trần Thịnh lập tức yêu cầu mọi người. Nhìn số khô lâu không lồ của Trần Thịnh, các rogue đều vui vẻ phục tùng chỉ thị của hắn, người mạnh có tiếng nói, mà số lượng khô lâu của hắn, đủ để chứng tỏ hắn là người mạnh.

“Hermione, Elize, hai em cũng đi nghỉ đi, lúc nãy chiến đấu các em đã mệt lắm rồi!” – Trần Thịnh xoa đầu hai cô gái, để hai cô chui vào một căn lều nghỉ ngơi. “Celena, em có bao giờ nghe nói đến mấy vụ tấn công quy mô như thế này chưa? Anh cảm giác như có một âm mưu đang phủ lên đầu chúng ta vậy!” – Trần Thịnh sảo lo nói. Nếu hắn không làm, thế giới Diablo sẽ là nơi luyện cấp lí tưởng cho hắn và những cô gái của hắn. Chính vì vậy mà hắn cũng rất lo ngại về tình hình tại đây hiện tại.

Đồng ý là luyện cấp cũng có nguy hiểm, nhưng chẳng ai mong muốn đi luyện cấp rồi chết luôn đi? Hiện tại, thế giới Diablo có vẻ như nguy hiểm hơn bề ngoài rất nhiều, hơn cả những gì Trần Thịnh đã dự đoán. “Em chưa bao giờ nghe nói đến chuyện như vậy cả anh à. Nhưng mà có thể bọn quái vật chỉ là muốn kiếm chuyện cho vui cũng không chừng. Hình chiếu quái vật đâu có đủ trí khôn để đi tấn công cứ điểm?” – Celena lạc quan nói.

Rốt cuộc Trần Thịnh cũng chỉ có thể ôm tâm trạng lo lắng đi canh gác, để cho mọi người có thể thật tốt thư giãn nghỉ ngơi hồi phục sức chiến đấu. Trần Thịnh ngồi kể bên cái keng báo động, nhắm nghiền mắt lại, tinh thần liên kết cùng với hai mươi ba con khô lâu trên tường gỗ đang dò xét xung quanh. Bên cạnh hắn, golem đất như một vệ sĩ trung thành canh gác xung quanh, đảm bảo an toàn cho Trần Thịnh.

Có vẻ Celena nói đúng, khi mà một đêm qua đi quái vật cũng không có tiến đến tấn công cứ điểm nữa. Khoảng đất trống xung quanh cứ điểm lại sạch sẽ như không có gì xảy ra, sau khi toàn bộ thi thể quái vật đã biến mất không để lại dấu vết gì cả.

“Chắc là mình lo lắng quá thôi!” – Đến cả Trần Thịnh lúc này cũng thở phào nhẹ nhõm cả người. Cả đêm qua hắn luôn nằm trong tình trạng nửa ngủ nửa tỉnh. Tuy rằng có thể xem như ngủ, nhưng mà tinh thần căng thẳng lo lắng khiến cho chất lượng giấc ngủ của hắn cũng như chất lượng mấy chiếc xe Trung Quốc vậy, hoàn toàn chính là đồ vứt đi. Nên sáng hôm nay Trần Thịnh ngáp tới ngáp lui liên tục.

Bạn đang đọc truyện *Vô Hạn Phong Lưu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 67: Cứ Điểm Dark Wood

Thật tình mà nói thì Trần Thịnh cũng chỉ muốn trở lại Rogue Camp chờ đến khi tình hình ổn định lại mới quay trở ra luyện cấp tiếp thôi. Hắn khác với

những người mạo hiểm khác, họ chiến đấu cho thế giới này được yên bình, còn Trần Thịnh thì chỉ xem Diablo là một nơi luyện cấp lý tưởng thôi. Nên nhớ là cho dù giết sạch các ma vương tại đây, thì cũng còn hai ma vương khác cho mình giết ở Diablo 3 nữa mà.

Khác với những thế giới khác, ma vương trong thế giới Diablo là bất tử, chính xác hơn là linh hồn bất tử. Các anh hùng cứ hết lần này đến lần khác giết chết các ma vương, nhưng không tiêu diệt được linh hồn của bọn chúng, và thế là chúng lại bằng cách này hay cách khác, phục sinh một lần nữa, và lại gây họa cho thế gian. Không biết tương lai nhà sản xuất sẽ làm đến Diablo mấy nữa, chứ như hiện tại, cốt truyện đã cho thấy sau Diablo 3 sẽ còn ít nhất một phần nữa.

Nói xa, quay trở lại tình hình thực tế, nhóm của Trần Thịnh đang nhìn cánh rừng bao quanh lấy mảnh đất trống nơi cứ điểm này mà phát sầu. Họ không thể trở về, vì tình hình nguy hiểm hiện tại, nếu cứ điểm không có người mạo hiểm thì nguy cơ bị tiêu diệt là rất cao. Còn việc đi lòng vòng luyện cấp cũng quá nguy hiểm, chẳng ai biết chắc được trong khu rừng kia có đang ẩn giấu lấy mấy ngàn quái vật không?

“Cứ ngồi yên như thế này thì không ổn tí nào, các em ở lại đây, anh với Elize sẽ đi một vòng xem sao! Đừng lo, đừng quên Elize là một bạch kỳ mã, tốc độ trong rừng rất là cao đấy!” – Trần Thịnh căn lại Hermione đang định ngăn cản hắn nói.

“Được rồi, các em ở đây cùng các rogue cảnh giác xung quanh nhé, dù có chuyện gì cũng đừng có rời khỏi đây. Nếu không ổn, có thể trực tiếp truyền tổng về Rogue Camp rồi đóng truyền tổng trận lại. Một mình anh với Elize cũng có thể dễ dàng chạy bộ về Rogue Camp được!” – Trần Thịnh dặn dò nốt mấy chuyện cần chú ý, sau đó cười Elize lúc này đã biến thành một con bạch kỳ mã ra khỏi cứ điểm.

Này cũng không phải là Trần Thịnh bốc đồng muốn làm anh hùng, mà là cần có một người đi thám thính tình hình xung quanh xem như thế nào để mà còn báo cáo về cho Rogue Camp. Nếu như có rất đông quái vật tập trung, thì hoặc là phải ra lượng lớn người mạo hiểm và rogue đến tiêu diệt, hoặc là rút lui về Rogue Camp để bảo toàn lực lượng chờ phản kích sau. Tất cả quyết định, đều cần tình báo, và hắn, hiện tại đi thu thập tình báo. Do chuyện nguy hiểm nên cả Alex hắn cũng không mang theo.

Cứ điểm tại Dark Wood có một bức tường gỗ cao chừng năm mét bảo vệ, bên ngoài tường gỗ là một khoảng đất trống để dễ dàng quan sát xung quanh. Trung tâm của cứ điểm, tất nhiên là một cái truyền tổng trận, thông với tất cả các truyền tổng trận khác. Bình thường, mỗi cái truyền tổng trận cứ điểm luôn có ít nhất là hai mươi lính đánh thuê (chương một là rogue) canh giữ. Nếu họ gặp tấn công bất ngờ và không thể chống trả nổi, nhiệm vụ của họ là rút về đại bản doanh, đồng thời đóng cửa truyền tổng trận, ngăn không cho quái vật dùng truyền tổng trận tấn công các nơi khác.

Khoảng đất trống này rất rộng, chừng hơn hai trăm mét, để duy trì bãi đất trống này cũng là cả một công trình lớn. Hàng năm đều có một đội rogue và người mạo hiểm hợp tác cùng nhau dọn dẹp cây cối khu vực này, đảm bảo cho tầm nhìn thông thoáng. Hai trăm mét là khoảng cách mà lực sát thương của cung tên rogue vẫn mạnh mẽ. Thật ra, họ có thể bắn xa đến ba trăm mét lận.

Trần Thịnh cười trên Elize trắng muốt, đi giữa một đám khô lâu của hắn, dần dần tiến vào trong khu rừng bao quanh lấy cứ điểm. Lập tức ánh mặt trời gần như biến mất, mọi thứ đều chìm vào một màu u ám. Không hẳn tối mịt, nhưng điều kiện ánh sáng thiếu thốn khiến cho tầm nhìn của Trần Thịnh bị hạn chế nhiều, cũng may còn có mấy con khô lâu giúp hắn cảm giác được xung quanh. Chưa kể Elize cũng quá quen thuộc với hoàn cảnh này, tại đây chẳng khác gì rừng cấm cả.

“Elize, em có cảm nhận thấy gì không?” – Trần Thịnh cúi người hỏi nhỏ vào lỗ tai của Elize lúc này đang vênh lên vênh xuống liên tục.

“Em nghe rất nhiều tiếng động nhỏ, khí tức tà ác cũng rất nồng nặc. Dường như có rất nhiều sinh vật hắc ám đang tập trung quanh đây!” – Elize cũng nhỏ tiếng trả lời hắn.

“Chúng ta đến gần chỗ đó xem sao.” – Trần Thịnh nói. Hắn nằm rạp lên người Elize, trong khi nàng cũng khẽ khom người xuống, nhẹ nhàng luồn lách qua các bụi rậm, các gốc cây không lồ.

Cả hai rón rén đi chừng mười phút thì phát hiện được mục tiêu đang tìm kiếm ở phía trước mình. Trần Thịnh hai mắt trừng lớn, kinh ngạc không nói nên lời.

Cảnh tượng trước mắt hắn thật đồ sộ, lượng quái vật được tính bằng hàng ngàn đang tụ tập cùng nhau. Fallen, goatman, sa đạo rogue, khô lâu... bọn chúng đang hội họp cùng một chỗ, điều này hoàn toàn bất thường. Bình thường bọn chúng còn cần kiếm ăn xung quanh mà, hoặc ít nhất là không ưa nhau nên không tập trung lại với nhau. Còn hiện tại...

Hàng ngàn con fallen tụ tập cùng nhau khiến cho khu rừng thành một mảnh đỏ rực, Trần Thịnh có thể nhìn thấy rõ ràng mấy con fallen đang cùng chia sẻ thức ăn với bọn goatman. Điều này thật vô lý, chẳng khác nào Trư Bát Giới mà cũng biết đi chia sẻ đồ ăn với Tôn Ngộ Không vậy! Vậy mà hiện tại điều vô lý đó đang diễn ra ngay trước mắt Trần Thịnh.

“Chuyện này không ổn chút nào, bọn chúng chắc chắn không phải lại đây tập hợp để chuẩn bị cùng nhau đi săn nhảy rồi. Chúng ta cần nhanh chóng quay về báo cho mọi người biết mới được!” – Trần Thịnh nhỏ giọng nói với Elize. Cả hai cùng nhẹ nhàng quay đầu lại chạy về hướng cứ điểm Dark Wood.

Người mở cửa cho Trần Thịnh là đội trưởng rogue hôm trước, nghỉ ngơi một đêm khiến nàng có vẻ tươi tỉnh hơn nhiều. Thấy Trần Thịnh trở về mà vẻ mặt nặng nề, nàng lập tức lo lắng hỏi: “Đã do thám được chuyện gì sao Thịnh?”

“Ừ! Có ít nhất là ba ngàn con quái vật đang tụ tập bên ngoài cứ điểm. Chúng ta không có khả năng giải quyết bọn chúng, cần ngay lập tức thông báo cho Rogue Camp!” – Trần Thịnh không nhiều lời, lập tức nói cho đội trưởng rogue biết tin tức. Cô đội trưởng nghe xong thì khuôn mặt trắng đi vì hoảng sợ, nhưng cũng lập tức gọi một thành viên trong đội trở về Rogue Camp báo cáo tin tức.

Trong lúc đó thì Trần Thịnh chỉ còn cách chờ đợi mà thôi. Đồng thời mọi người cũng bắt đầu đề cao cảnh giác. Chẳng ai có thể kê cao gối ngủ khi mà

bên ngoài có mấy ngàn quái vật sẵn sàng làm gỏi mình cả. Trần Thịnh có thể rõ ràng cảm nhận được sự hoang man lộ rõ trên khuôn mặt của mọi người tại đây.

Rogue Camp vẫn chưa có phản hồi gì thì bên ngoài đã xảy ra biến cố lớn. Khi Trần Thịnh đang đứng quan sát trên tường gỗ thì hắn nhìn thấy, ngoài bìa rừng, hàng ngàn quái vật bắt đầu tụ tập và tiến về hướng cứ điểm. Chuyện này tất nhiên 100% không phải là chuyện tốt lành gì cả.

“Báo động! Dịch tấn công! Mọi người chuẩn bị chiến đấu!” – Trần Thịnh dùng từ bé đến giờ giọng lớn nhất gần cổ lên hô lớn.

Bạn đang đọc truyện *Vô Hạn Phong Lưu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68: Một Người Giữ Cửa

Đi đầu là một con lũ màu đỏ của các fallen. Bọn này tất nhiên làm khiến thịt thì không gì bằng. Trừ khi là linh hồn và thân xác bị các kỹ năng nổ xác hay là tìm vật phẩm của Necromancer và Babarian dùng qua, không thì fallen shaman có thể thoải mái hồi sinh tụi nó. Tất nhiên, nếu như bị đóng băng rồi giết chết, thì thể tan thành nước cũng được, sạch sẽ nhẹ nhàng không tí vết.

Các rogue đã giương cao cung tên trong tay, những mũi tên ma pháp của họ, có lửa có băng đã sẵn sàng rồi cung tấn công mục tiêu của mình. Đội trưởng rogue khuôn mặt căng thẳng, nhìn chăm chăm bìa rừng, chỉ cần bọn quái vật bước vào tầm bắn tốt nhất, chào đón bọn chúng là trận mưa tên của các rogue.

“Bắn tên!” – Đội trưởng rogue hô to. Các rogue đồng loạt bắn tên, bốn mươi mũi tên tạo thành một vòng cung trên bầu trời rồi lao xuống bọn fallen vừa mới ra khỏi khu rừng. Lập tức một loạt fallen ngã xuống. Tuy nhiên bọn fallen lần này không hề nao núng, vẫn tiếp tục tràn tới. Alex, Susan cũng tham gia cùng các rogue tấn công. Celena, Hermione và Elize thì bắt đầu dội bọn quái vật vào tầm ngắm. Các pháp sư có tầm bắn ngắn hơn các cung thủ, chỉ chừng một trăm mét. Thế loại như Necromancer hay Druid càng tệ hơn, chỉ chừng năm mươi mét.

Trần Thịnh nhìn mọi người đã bắt đầu chiến đấu còn mình vẫn đứng chơi thì có chút buồn cười, có điều hắn không cười nổi. Toàn bộ khô lâu pháp sư của Trần Thịnh cũng bắt đầu tấn công rồi, cùng với các lời nguyện của hắn, tạo sát thương diện rộng.

“Chúng ta không thủ được đâu, bọn chúng có khi đột khổng lồ (wendigo)! Mọi người lập tức lùi lại, tôi đến đoạn hậu! Lùi về Rogue Camp ngay!” – Trần Thịnh nhìn thấy phía sau các fallen một hàng thân thể khổng lồ liền biết lần này tiêu. Mọi người cần nhanh chóng lùi về Rogue Camp nếu không muốn bỏ mạng tại đây.

Các cô gái cũng biết không thể chống lại bọn quái vật khổng lồ này được, vậy nên họ lập tức nhảy khỏi tường gỗ, nhanh chóng chạy về phía truyền tống trận.

Thấy các cô gái đã đến được truyền tống trận, Trần Thịnh liền chạy xuống tường gỗ. Bên dưới, không bị hỏa lực áp chế, bọn quái vật đã bắt đầu leo lên tường gỗ.

Các khô lâu tất nhiên là toàn bộ ở lại, cố gắng cản bước bọn quái vật, được chừng nào hay chừng đó, tranh thủ thời gian cho mọi người bắt đầu rút lui. “Hermione, Elize, Celena, Alex, Susan, các em đi trước đi, về Rogue Camp ngay!” – Trần Thịnh vừa chạy tới vừa la lớn.

Các cô gái cũng rất nghe lời hắn, lập tức xoay người biến mất trong truyền tống trận. “Các cô cũng nhanh chóng rời khỏi đây nhanh lên!” – Trần Thịnh quay sang nói với các rogue vẫn còn đang chiến đấu.

“Không được, anh rời khỏi đây trước đi. Chúng tôi bộc hậu cho!” – Đội trưởng rogue từ chối nói. “Các cô đi ngay cho tôi! Giờ này mà còn ở đây ọ ọ gì nữa hả? ĐI NGAY! CHẾT HẾT CẢ NÚT BÂY GIỜ!” – Trần Thịnh bị từ chối liền gầm lên.

Có vẻ như Trần Thịnh nổi điên lên có tác dụng, các rogue lập tức ngoan ngoãn chui hết vào truyền tống trận, biến mất. “Được rồi, còn một mình ta, phải vui đùa với các ngươi một chút! Bao nhiêu đầu kinh nghiệm mà!” – Trần Thịnh nham hiểm cười nhìn bọn quái vật đang lao đến.

“Được rồi!, toàn bộ khô lâu binh bao vây truyền tống trận, tạo thành vòng tròn phòng ngự, khô lâu pháp sư bên trong, tự do tấn công. Golem đất thấy chỗ nào nguy hiểm thì hỗ trợ. Ta có món quà nho nhỏ cho các ngươi đây. Norbert!” – Trần Thịnh nhìn bọn fallen quơ quơ dao bầu vọt tới cười đắc ý.

Norbert được chủ nhân xem như là pet của hắn, vậy nên khi hắn rời khỏi thế giới Harry Potter, nó được xếp vào trong không gian pet của Trần Thịnh. Hắn có thể thả nó ra bên ngoài chơi, hoặc là để yên bên trong không gian pet, có điều như vậy sẽ tốn điểm thương đê duy trì. Hắn cũng định thả nó ra rồi, có điều chưa kịp làm thì đã đến dịp dùng nó luôn.

Norbert xuất hiện bên cạnh Trần Thịnh, thân hình khổng lồ bảy mét của nó lập tức chen kín không gian trong truyền tống trận. Có điều không cần lo lắng về chuyện đó.

“Norbert, hôm nay mày có thể tha hồ mà chơi đùa rồi đó. Muốn giết muốn ăn gì đều được! Có điều tao nghĩ không nên ăn, giết là được rồi!” – Trần Thịnh vỗ vỗ cái mồm của Norbert, cười to nói với con rồng.

Norbert ngửa mặt lên trời rống to một tiếng, một luồng lửa phụt ra khỏi miệng nó, xem ra cực kỳ hưng phấn. Norbert dang hai cánh ra, phóng lên trời, chà, xem ra nó định chơi không kích à nha, anh đây có không quân hỗ trợ, bọn bay tiêu rồi.

Norbert phóng lên cao, sau đó lướt xuống sát mặt đất, nhằm ngay chỗ quái vật tập trung đông đảo trước mặt Trần Thịnh, phun lửa, sau đó lại phẩy cánh bay lên cao, rồi lại sà xuống. Chính xác chiến thuật của các máy bay tấn công luôn, quá đỉnh.

Trần Thịnh nhìn chỉ có một lần tấn công, mà Norbert mang về cho hắn 2% kinh nghiệm luôn. Hiện tại kinh nghiệm Trần Thịnh cần để thăng cấp rất nhiều, vậy mà một lần phun lửa của Norbert lại hiệu quả như vậy. Cứ nhìn khu vực bị nó phun lửa, xơ xác tiêu điều, chỉ còn lại thịt nướng bị khét đang bốc khói thôi. À, còn có đầy đất kim tệ nữa.

“Không biết đến cấp độ địa ngục, fallen miễn dịch lửa thì tổn thương của kỹ năng phun lửa này bao nhiêu, chứ hiện tại hoàn toàn là phun đến con quái nào chết con đó. Kể cả mấy con khi đột khổng lồ cũng bị thiêu chết luôn tại chỗ. Nhìn tui nó bị thiêu lần lộn gào thét một hồi mới chết mà mình cũng ớn lạnh hết tron!” – Trần Thịnh nuốt nước bọt nghĩ.

Tất nhiên là không thể để Norbert một mình phát huy rồi! Trần Thịnh bắt đầu tung lời nguyên, bùa chú ra, chiến trường vang lên những tiếng nổ liên hồi, tiếng kêu thê thảm vì bị cháy, nhìn chẳng khác nào một bộ phim chiến tranh thế giới thứ hai cả.

Trần Thịnh trong tay cầm cây đũa phép ‘tam thể’ của mình mua được ở thế giới Harry Potter, liên tục phóng bùa chú nổ tung. Mặc dù sức sát thương yếu hơn là kỹ năng nổ xác của Necromancer, nhưng mà được cái là rất ít tốn ma lực. Đây cũng là ưu thế của các bùa chú tại thế giới Harry Potter, ít hao ma lực hơn là của thế giới Diablo.

Như một pháo đài không thể công phá, Trần Thịnh đang dùng sức một người chặn lại dòng lũ quái vật hàng ngàn con tấn công. Chỉ cần ma lực chưa hao hết, và không có quái vật đủ mạnh để một hơi diệt hết các khô lâu binh của hắn, thì hắn vẫn có thể tiếp tục chiến đấu. Có điều muốn diệt các khô lâu của hắn đâu có dễ, hiện tại bọn nó đã rất trâu bò rồi, không còn giòn như lúc đầu nữa.

“Reducto! Confringo!” – Trần Thịnh vung vẩy đũa phép trong tay, lời nguyên bắn ra ngoài như súng máy. Tay còn lại, hắn cầm một bình ma lực hồi phục uống từ từ. Đây cũng không phải game, uống cái ực là hết bình, uống xong ma lực lên như phim. Tại hiện thực, uống từ từ không là bị sặc, ma lực cũng hồi phục từ từ, đại khái so với không uống thì sẽ tăng lên gấp đôi tốc độ hồi phục.

Bạn đang đọc truyện *Vô Hạn Phong Lưu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 69: Viện Quân Đền

Có một thứ mà không thứ thuốc nào có thể hồi phục được, chỉ có nghỉ ngơi mới phục hồi được, và nó cực kỳ quan trọng, đó chính là tinh thần.

Rất may mắn, Trần Thịnh luôn dành rất nhiều điểm thuộc tính tăng tinh thần của mình, vậy nên hắn có thể chịu đựng được thời gian dài chiến đấu mà không bị kiệt quệ về mặt tinh thần. Tất nhiên thuộc tính tinh thần cũng không phải chỉ có bao nhiêu đó tác dụng, đối với một ma pháp sư, nó là yếu tố sống còn. Tinh thần ảnh hưởng đến tốc độ hồi phục ma lực, khả năng câu thông với các nguyên tố ma pháp bên ngoài cơ thể, từ đó ảnh hưởng đến độ mạnh yếu của ma pháp.

Trong truyền thuyết Rathma, một trong những đứa con đầu tiên của thiên sứ trưởng Inarius và nữ hoàng của các mị ma Lilith, là Necromancer đầu tiên, và có quyền năng mạnh nhất trong các Necromancer. Rathma có một tinh thần lực khủng bố, mạnh đến nỗi khiến ông ta có thể điều khiển những đội quân khô lâu đông nghịt lên đến hàng chục ngàn. Điều này cũng chứng tỏ thêm một thứ, tinh thần lực rất quan trọng với Necromancer trong việc khống chế các khô lâu của mình.

Trần Thịnh vẫn còn lâu mới đạt được trình độ của ông tổ sư của mình. Nhưng tinh thần lực của hắn hiện tại cũng tạm đủ để hắn duy trì đến lúc diệt sạch bọn quái vật tại đây. Với một điều kiện là bọn nó không có viện binh đầy nha.

Trần Thịnh đứng là may mắn, bởi vì bọn quái vật có vẻ như là tự tin rằng vài ngàn con quái là quá đủ để tiêu diệt cái cứ điểm nho nhỏ này rồi. Vậy nên mặc dù thời gian chiến đấu kéo dài hơn nửa tiếng, nhưng tuyệt nhiên không có bất kỳ viện quân của quái vật nào đến giúp đỡ cả. Suốt thời gian đó, Rogue Camp cũng có gửi người đến trợ giúp ngay, một đội paladin và barbarian cùng rogue chạy đến tiếp viện.

Trần Thịnh vẫn còn nhớ về mặt của họ khi mà nhìn thấy tình cảnh đồ sộ trước mặt, hắn đang một người làm cho mấy ngàn con quái đều sắp bị diệt sạch luôn. Ấn tượng nhất là nguyên con rồng bảy thước đang thỏa thích chơi trò nướng thịt.

“Ah! Các anh cuối cùng cũng đến rồi, tham gia thôi. Chúng ta cần nhanh chóng tiêu diệt hết bọn này, sau đó đóng cửa truyền tống trận để đảm bảo an toàn.” – Trần Thịnh thở phào nhìn đội hình các mạo hiểm giả đến cứu viện: năm paladin cấp 15, năm barbarian cấp 15, cùng với 20 rogue cấp 18.

Đội hình này hoàn toàn chính là đến để thế chỗ cho Trần Thịnh rút lui về đây mà. Có điều hiện tại gặp tình huống như vậy, họ cũng rất sẵn lòng nhảy vào cùng Trần Thịnh kiếm kinh nghiệm.

Tại thế giới này, người mạo hiểm rất ít khi có cơ hội đánh những trận lớn như thế này để kiếm một lúc thật nhiều kinh nghiệm. Nếu như đi một mình để lãnh trọn kinh nghiệm, thì không dám đánh một đám quái quá đông. Còn đi thành nhóm nhiều người, thì kinh nghiệm lại bị chia bớt, chưa kể là nếu cả nhóm không phối hợp được tốt, thì họ cũng không dám chọc mấy nhóm quái vật quá đông nữa.

Hiện tại chỗ này bị Trần Thịnh một người một rống với một bầy khô lâu quây cho tung bừa khói lửa lên rồi, bọn họ cũng không ngại nhảy vào chia một chén canh kinh nghiệm. Dẫn đội paladin lập tức hét lớn, không hề nhiều lời, một chiêu xung phong lập tức lao vào bọn quái vật. Những người khác cũng không chậm trễ, các paladin cũng thi nhau xung phong, barbarian thì nhảy vọt nhào vào, dùng phương thức cực kì bạo lực tham gia chiến đấu.

Hàng loạt quái vật bị chém bay đầu, các giết quái của các chú này bạo lực, chuyên nghiệp hơn đám khô lâu của Trần Thịnh nhiều. Hấn nhìn các anh chàng paladin cực kỳ điệu nghệ, kiếm trong tay đâm ra xuyên qua thân thể đối thủ, rồi sau đó rút ra, mang theo một vòi máu tươi. Rồi mọi chuyện cứ lặp lại như vậy, đều đặn nhịp nhún cứ như chuyện ăn cơm uống nước bình thường.

“Quái vật bình thường hoàn toàn không phải là đối thủ của người mạo hiểm. Cũng chỉ có tinh anh hoặc là boss mới uy hiếp được người mạo hiểm. Đáng tiếc là tại trong cái đồng quái vật này lại không có con tinh anh nào.” – Trần Thịnh vừa dứt lời thì như quả báo, mấy cái quái vật khác hẳn những con còn lại xuất hiện trong tầm mắt hắn.

Bọn quái vật này trên đầu trôi nổi một dòng chữ màu xanh, chẳng hạn như là tinh anh fallen shaman, hoặc là tinh anh goatman... Bọn chúng dẫn theo còn lại chừng một ngàn quái vật tàn quân phát động một lần tổng tấn công nữa.

“Mọi người chú ý! Phía trước có chừng 20 quái vật tinh anh xuất hiện! Chuẩn bị ứng chiến!” – Trần Thịnh phát hiện trước nhất lập tức lớn giọng báo động cho mọi người biết.

Các paladin với lại barbarian đang giết hăng say, nghe được có quái vật tinh anh xuất hiện lập tức dừng lại. Họ hồi hã tập trung lại gần nhau, tạo thành một đội hình chiến đấu, như vậy không đến nỗi sẽ bị mấy con tinh anh vây chết tại chỗ.

Trần Thịnh cũng không chậm trễ, trong tay đưa phép vung lên, mấy chiêu nổ thì thể phát ra, lập tức khiến cho gần hai mươi con quái đang xung phong chết tại chỗ. Chiêu này cũng khiến đội hình đang xung phong của lũ quái lập tức bị khựng lại một chút, tạo thành một sự hỗn loạn không hề nhỏ đối với hàng ngũ của bọn chúng.

“Necromancer! Dừng lời nguyện!” – đội trưởng viện quân paladin nắm chắc thời cơ, dưới chân một quang sáng xuất hiện, dẫn đầu mọi người xung phong. Tại thế giới này, một đám paladin cùng mở ra các loại quang sáng khác nhau, giúp cho đồng đội được một loạt các hỗ trợ khác nhau, không như trong game chỉ có một paladin, cùng lúc chỉ có một quang sáng. Các barbarian cũng không chịu thua kém, kỹ năng gào thét lập tức được sử dụng, khiến cho đoàn đội được tăng lên cực kỳ khủng bố. Lại thêm lời nguyện của Trần Thịnh, đám quái này bị kịch rồi.

“Xung phong!” – các chiến binh hét lên một tiếng vang dội, tập thể xông tới, cùng với dòng lũ quái vật đụng vào nhau, lập tức tạo thành một mảnh mưa máu.

“Arrrgg!” – Một barbarian cầm trong tay hai cái búa trận, liên tục chặt chém bất kỳ con quái nào trước mặt hắn. Trong khi một barbarian khác, trong tay là một cây búa khổng lồ, mỗi lần hấn quơ một cái là có mấy con quái bị hấn chém làm hai.

Các paladin một tay khiên, một tay kiếm hoặc quyền trượng, năng suất giết quái không cao như các barbarian, nhưng đổi lại hoàn toàn chính là một cái xe tăng. Các quái vật tấn công họ đa số đều bị tấm khiên cản lại, trong khi các đòn tấn công của paladin thì quái vật không tài nào né tránh được. Nhanh, chuẩn, hiểm, chính là những gì miêu tả về đòn tấn công của các paladin.

Trần Thịnh cũng tham gia cuộc vui, hấn đứng từ xa, các chiêu thức phạm vi lớn liên tục phóng ra, hấn hiện tại chẳng khác nào một cây súng máy hình người cả. Mặc dù đứng phía sau nhưng mà năng suất giết quái của hấn thậm chí còn cao hơn cả mấy tên bạo lực cuồng barbarian. Đó là chưa kể các triệu hoán vật của hấn, cùng với con rồng Norbert nữa. Bọn khô lâu bình đang bảo vệ Trần Thịnh, còn các khô lâu pháp sư thì hỗ trợ Norbert. Nó đang bị một đám quái vật tinh anh vây lại đánh hội đồng.

Ái chà, thứ tự chương này đúng là... E hèm, không được nói vậy, không được nói vậy...

Bạn đang đọc truyện *Vô Hạn Phong Lưu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70: Sức Mạnh Của Norbert

Cũng chẳng biết con Norbert nghĩ thế nào, chắc là vừa bay vừa phun lửa một hồi một rồi nên đáp xuống đất. Lập tức mấy con Wendigo bao vây lấy cùng nó một trận thư hùng. Từ xa nhìn lại, một bầy khi đột khổng lồ cùng nhau đấu với một con rồng cũng khổng lồ, cứ y như là cuộc chiến của các titan trong thần thoại Hy Lạp vậy.

Mấy con khi đột này cũng là tinh anh quái vật, thân cao cùng cỡ bốn mét rồi, cao hơn bọn quái bình thường. Khi đột bình thường chỉ chừng ba mét thôi. Bọn chúng chẳng những phòng ngự khá cao, mà máu cũng nhiều nữa. Không biết bọn này có họ hàng gì với lũ behemoth trong loạt game Heroes of Might and Magic không nữa.

Có vẻ như bọn chúng thật là có họ hàng với Behemoth, vì ai cũng biết Behemoth với rồng là kẻ thù không đội trời chung, Norbert khi nhìn thấy bọn khi đột này cũng là nộ khí xung thiên, không nói hai lời liền nhảy vào cắn nhau, à không, chính xác là đập nhau.

Trần Thịnh cũng lo lắng một mình Norbert không chịu nổi bốn con tinh anh Wendigo bao vây nên lập tức hướng về phía nó chạy đến. Norbert cách Trần Thịnh chừng bảy mươi mét, hẳn phải tiếp cận ít nhất đến năm mươi mét mới có thể phóng ma pháp hỗ trợ con rồng của mình được.

Đường đi cũng không hề thông thoáng cho lắm, đầy ắp quái vật, vậy nên tốc độ tiến tới của Trần Thịnh đúng là chậm như rùa bò. Hắn sốt ruột, lập tức dùng mấy chiêu nổ xác, mở ra một khoảng trống để tiến tới cho nhanh. Cách này có vẻ có hiệu quả, khi mà mới làm có hai lần thì Trần Thịnh đã tới khu vực hẳn có thể phóng thích chú ngữ rồi.

Hiện tại Trần Thịnh đang đứng giữa, một bên là Norbert, một bên là đội hình hình tròn của người mạo hiểm. Từ đây hẳn có thể hỗ trợ cả hai nhóm người, không sợ không phóng ma pháp tới được. Trần Thịnh lập tức tung ra hàng loạt các lời nguyên: Gia tăng thương tổn (Amplify Damage – tăng thương tổn vật lý phải nhận), Suy yếu (Weaken – giảm tấn công), Phản đòn (Iron Maiden – khi tấn công vật lý, nhận lại thương tổn), Khủng bố (Terror – khiến quái vật bỏ chạy).

Đang lúc Trần Thịnh cực kỳ hăng say phun lời nguyên thì một quả cầu lửa sượt qua người hắn, thậm chí hắn còn cảm nhận được độ nóng của quả cầu lửa đó.

“Vãi! Thăng nào đánh lên!” – Trần Thịnh nhìn quanh, phát hiện một bầy fallen shaman đang nhắm vào hắn mà bắn hỏa cầu. Trần Thịnh liền không khách khí cho bọn nó tập thể một cái lời nguyên Giảm cảnh giác (Dim Vision – giảm cự ly quái vật phát hiện người mạo hiểm và tấn công, đặc biệt hữu hiệu với pháp hệ quái vật). Lập tức bọn fallen shaman trở nên ngần ngại vì chúng không thấy mục tiêu cần công kích ở đâu nữa, mưa cầu lửa cũng theo đó tắt lụi.

Bốn con tinh anh Wendigo đang vây đánh hội đồng Norbert có ba con bị dính lời nguyên Khủng bố, trên gương mặt bọn chúng hiện rõ sự sợ hãi tột cùng, lập tức quay đầu chạy tán loạn. Chỉ còn lại một con tinh anh lại bị dính tùm lum lời nguyên của Trần Thịnh, không hề là đối thủ của Norbert. Con rồng này lập tức há miệng rộng cắn phập vào cổ của con Wendigo, con Wendigo tinh anh cũng không chịu chết, hai nắm đấm liên tục thụi vào người con Norbert, nhưng mà lời nguyên Phản đòn khiến cho nó càng đánh dữ càng chết nhanh hơn.

Chỉ tốn có năm giây đồng hồ, con Wendigo tinh anh đã xụi lơ, bị Norbert vút sang một bên như đồng giẻ rách. Trần Thịnh cũng không ngờ có hỗ trợ, Norbert có thể nhanh chóng gọn gàng xử lý một con quái tinh anh như vậy. Cảm giác chẳng khác nào là cấp 30 đi đánh mấy con quái cấp mười vậy, quá nhẹ nhàng sáng khoái.

Trần Thịnh nhìn bọn tinh anh Wendigo đã quay trở lại vì lời nguyên khủng bố đã hết hiệu quả liền trò cũ chơi lại, chỉ khiến cho một con có thể yên ổn quay lại, còn hai con kia lại bị dọa chạy mất. Và Norbert cũng không khiến Trần Thịnh thất vọng khi chỉ mất mấy giây là lại giải quyết một con nữa.

Vậy là chưa đầy hai phút, bốn con tinh anh Wendigo đã bị Trần Thịnh và Norbert hợp tác giải quyết sạch sẽ. Chú ý con rồng từ khi mới đến, đội trưởng paladin cũng kinh ngạc vô cùng, không ngờ là con rồng lại có sức chiến đấu mạnh mẽ như vậy. Mà hình như là con rồng này còn nghe lời của tên Necromancer đó? Từ khi nào Necromancer cũng có khả năng thu phục pet như là Druid rồi?

Đúng là từ trước tới nay, nghề nghiệp có thể thu phục pet nhiều và dễ dàng nhất là Druid, sau đó là Amazon, Paladin, Barbarian. Chưa bao giờ thấy có con pet nào chịu đi theo cả người toàn là từ khí Necromancer. Bọn họ là đại diện cho tử vong, cho lực lượng của người chết. Họa may thì có những con pet như tử vong mã hay là quỷ ăn xác còn có thể đi theo Necromancer, còn một con rồng thì... Thậm chí chưa nghe thấy có ai có thể thu phục loài vật mạnh mẽ kiểu ngao này cả.

Thủ lĩnh Paladin cũng không có thời gian nghĩ ngợi lâu, phía trước hắn đã xuất hiện một nhóm sáu con tinh anh goatman, cùng với một bầy goatman khác nhắm thẳng bọn hắn nhào tới rồi. Nếu không tập trung tinh thần đi chiến đấu, rất có thể một lát sau đầu của bọn hắn sẽ treo lưng lửng bên eo của tụi goatman này không chừng, trở thành một tấm huy chương cho sự dũng mãnh của bọn chúng trong bộ lạc.

Tất nhiên là chẳng có người mạo hiểm nào muốn trở thành huy chương cho bọn goatman này cả, vậy nên mọi người lập tức đề cao tinh thần, toàn lực ứng phó đợt tấn công này của bọn chúng.

“Norbert! Đi hỗ trợ bọn họ!” – Trần Thịnh hướng Norbert hét lớn. Con rồng ngửa đầu lên trời rồng to một tiếng, thân hình khổng lồ bắt đầu hướng về phía bọn người mạo hiểm tiến tới. Còn Trần Thịnh, thì bắt đầu cho bọn quái vật trước người bọn họ một loạt lời nguyên nữa.

Goatman nắm trong tay vũ khí thường là cờ lớn rìu chiến, loại cần hai tay mới có thể dùng được. Muốn đối phó với bọn chúng, Norbert có thể dùng ưu thế về hình thể để dễ dàng diệt bọn nó. Tuy nhiên cũng phải rất cẩn thận với những cái rìu chiến đó, ăn một rìu không hề dễ chịu chút nào đâu.

Rất may mắn là sự chú ý của mấy con goatman đều tập trung vào nhóm người mạo hiểm trước mặt bọn chúng, không phải Norbert đang lù lù tiến tới từ bên hông. Vậy nên chúng phải trả giá đắt cho sự mất cảnh giác này.

Khi con goatman tinh anh đầu tiên bị Norbert một miệng cắn đứt làm hai, bọn chúng mới như bừng tỉnh giấc mộng, nhưng lúc đó đã quá muộn rồi, tất cả bọn chúng đều đang bị các Paladin và Barbarian quần chặt lấy không thể thoát ra. Hoàn toàn không thể phân người ra đi đối phó với Norbert được. Và từng con từng con một bị Norbert rất nhẹ nhàng mà cắn đứt làm hai hết.

Mất đi bọn goatman tinh anh, còn lại chỉ có mười con tinh anh fallen shaman mà thôi. Và bọn shaman này hoàn toàn không uy hiếp được một con rồng lửa như Norbert. Nó rất đơn giản chỉ là nhảy vào giữa đám fallen shaman tinh anh đó, tấp nướn từng tên một mà thôi. Hết sạch quái vật tinh anh, bọn quái vật bình thường cũng trở thành kinh nghiệm cho tất cả những người đã tham gia chiến đấu.

Chương 71: Trở Lại Rogue Camp

“Rốt cuộc cũng kết thúc rồi!” – Trần Thịnh thở phào một cái. Đây là lần đầu tiên hắn tham gia một cuộc chiến khổng lồ như vậy. Thú thật là lúc đầu khi nhìn thấy cảnh mấy ngàn con quái vật cùng xung phong, khắp tầm mắt chỉ thấy chi chít quái, lúc đó hắn hai chân cũng như nhũn ra vậy. Có điều Trần Thịnh biết rõ, nếu hoảng sợ, không dám chiến đấu thì chỉ có con đường chết, vậy nên hắn nâng cao tinh thần, lấy hết dũng khí đi chiến đấu.

Một lúc sau thì khi đã say máu rồi, lúc đó cũng chẳng biết sợ là gì nữa. Cứ giết giết giết mà thôi. May mắn là sống sót được, không đến nỗi phơi thây ngoài đồng hoang.

“Làm rất tốt Necromancer! Không ngờ khả năng chiến đấu của cậu lại cao như vậy. Còn con rồng nữa? Của cậu hả?” – Đội trưởng của viện quân, một Paladin tiến đến vỗ vai Trần Thịnh một cái.

“Ừ, con rồng này là của tôi. Các anh chiến đấu cũng rất tốt đấy chứ! Không có các anh tôi đã bị bọn quái vật tinh anh đó giết chết, hoặc chỉ có thể đóng cửa truyền tông trận rồi chạy về Rogue Camp rồi!” – Trần Thịnh cũng khen ngược lại bọn họ.

Cả bọn đang tranh thủ nhặt chiến lợi phẩm của cuộc chiến lần này, đầy đất kim tệ cùng các bình thuốc nằm rải rác khắp nơi. Thậm chí còn có vài món trang bị rơi ra từ bọn quái tinh anh nữa, mặc dù không nhiều, nhưng mà là đồ xanh dương.

“Lần này mặc dù nguy hiểm nhưng thu hoạch cũng phong phú ghê nha! Riêng kim tệ thôi chắc cũng ít nhất là hơn mười ngàn đi, trang bị nữa, cả trắng lẫn xanh dương cũng hơn hai mươi bộ, nước thuốc cũng vài trăm bình!” – Trần Thịnh nhìn quanh chiến trường đánh giá.

“Đúng vậy, tuy nhiên chúng ta cần nhanh chóng thu hoạch những chiến lợi phẩm này rồi trở về Rogue Camp ngay, nơi này không nên ở lâu, chẳng biết khi nào lại có một bầy mấy ngàn con quái chạy đến đây nữa đấy.” – vị Paladin kia nói.

Mọi người cũng nhất trí, vậy nên mọi người cùng nhau hợp lực, nhặt được càng nhiều chiến lợi phẩm càng tốt. Ưu tiên trang bị rồi đến nước thuốc, cuối cùng là kim tệ. Norbert không giúp gì được cho vụ này nên Trần Thịnh đem nó thu vào trong không gian pet rồi.

Hồi hả một lúc lâu, mất chừng ba mươi phút sau, mọi người mới xem như là hoàn tất chuyện thu hoạch chiến lợi phẩm. Không kịp nghỉ ngơi, cả bọn lại chạy đến truyền tông trận, các rogue phụ trách việc đoạn hậu và tắt truyền tông trận luôn, trong khi bọn người mạo hiểm lại chạy về trước.

Con mê muội ngăn do truyền tông qua đi, tầm mắt của Trần Thịnh lại bị một mái tóc xù che mắt. Hermione lại như thường lệ chạy đến ôm chầm lấy hắn, mái tóc của nàng lại che phủ tầm nhìn của hắn. Trần Thịnh cũng ôm chặt lấy nàng, nhắc bổng nàng lên quay một vòng mới buông xuống.

Trần Thịnh cùng đoàn người bước ra khỏi truyền tông trận, hắn không quên lần lượt ôm Celena và Elize một cái, hai cô gái này đến giờ khuôn mặt vẫn còn trắng bệch vì sợ.

“Cậu đã làm rất tốt, Trần Thịnh, tất cả mọi người tại Rogue Camp mang ơn cậu! Nhờ có tình báo cậu báo về mà chúng ta đã kịp thời rút hết các nhân viên tại các nơi về lại đây. Giảm được số thương vong xuống thấp nhất.” – Trần Thịnh được Akara đón chào.

“Ra là không chỉ Dark Wood bị tấn công mà các nơi khác cũng bị sao?” – Trần Thịnh lúc này mới biết được mức độ nghiêm trọng của vấn đề. Tất cả các cứ điểm lớn nhỏ khác đều bị tấn công bởi lượng lớn quái vật. May mắn là nhờ có tình báo của Trần Thịnh về hàng ngàn con quái vật bên ngoài Dark Wood khiến cho Akara và Kashya nghỉ ngơi, lập tức báo động cho mọi người lui về, mới tránh được thương vong.

Hiện tại toàn bộ người mạo hiểm và rogue đều đã tập trung về lại Rogue Camp, mà bên ngoài Rogue Camp, quái vật cũng tụ tập lại rất đông. Trần Thịnh chạy lên bức tường gỗ của Rogue Camp nhìn một cái, lập tức bị hù hết hồn. Vô biên vô tận biển quái vật, nhìn cứ như là tất cả quái vật của chương 1 đều tập trung về đây hết để tấn công Rogue Camp vậy. Trần Thịnh sơ bộ ước tính, ít nhất là hơn mười vạn quái vật.

Chỉ đơn giản nhìn qua một cái mà hắn đã thấy được không ít tinh anh quái vật hoặc là boss rồi, chữ xanh dương rất nhiều, chữ vàng cũng không hiếm. Lần này nguy hiểm thật sự rồi, không chừng bỏ xác tại đây luôn ấy chứ.

Akara cũng đứng bên cạnh Trần Thịnh nhìn biển quái vật mênh mông nói: “Ta cũng đã gửi yêu cầu viện binh, nhưng cũng chỉ có Lut Gholein gửi đến một nhóm dong binh sa mạc cùng người mạo hiểm thôi, vẫn chưa đủ!” – Akara giọng buồn rầu nói.

“Hiện tại Rogue Camp đang đứng trước nguy cơ lớn nhất từ trước tới nay, nếu như thất thủ, không chỉ đơn giản là chúng ta mất đi một căn cứ, mà cả nhân loại cũng gặp nguy hiểm. Tất cả người mạo hiểm, những chiến binh hy vọng của nhân loại, đều bắt đầu cuộc hành trình của mình tại Rogue Camp này. Không có nó, chúng ta sẽ không có chỗ để người mới luyện tập.” – Trần Thịnh nghe Kashya nói như vậy cũng gật đầu đồng ý.

“Tôi có một con rồng, cũng có thể giúp được đôi chút, nhưng mà ước chừng con rồng này đấu với mấy con quái vàng kia chắc không được. Cao lắm thì có tôi cùng chiến đấu, có thể chiến thắng một con quái vàng đi.” – Trần Thịnh trầm ngâm ước lượng sức chiến đấu của Norbert nói.

“Như vậy là quá tốt rồi, được con nào đỡ con đó!” – Kashya lập tức vui mừng nói. Bên cạnh nàng Akara cũng gật đầu, khóe miệng kéo lên một nụ cười.

Trần Thịnh quay trở lại lều của mình, hắn cũng không cần phải tham gia quá nhiều chuyện bố trí phòng ngự. Vì hắn có một con rồng biết bay nên Akara và Kashya đều đồng ý với nhau rằng, để hắn chiến đấu như một tổ hành động đặc biệt vậy. Với khả năng bay lượn của mình, Norbert có thể mang theo Trần Thịnh đi tấn công từ phía sau hoặc hai bên sườn kẻ địch một cách nhanh chóng.

Sự căng thẳng trong không khí tại Rogue Camp lúc này có thể cảm nhận được dễ dàng. Từ bình dân cho đến các chiến binh, ai cũng khuôn mặt mang theo vẻ lo lắng. Mặc dù bức tường gỗ kia cùng các chiến binh đã bảo vệ cho họ trong quá khứ rồi, nhưng không ai dám chắc lần này Rogue Camp vẫn có thể đứng vững được.

Hắn cũng gặp được nhóm viện quân đến từ Lut Gholein, năm mươi dong binh sa mạc dùng thương và kỹ năng quảng sáng, cùng với một đội hỗn hợp hai mươi người mạo hiểm, đủ mọi nghề nghiệp. Bọn họ toàn bộ là cấp 19, vì nếu đạt cấp 20 thì họ không thể quay lại Rogue Camp nữa, nếu có quay lại thực lực cũng bị ép xuống cấp 19, rồi khỏi mới khỏi phục như cũ.

Trần Thịnh cũng không biết lý do vì sao lại có chuyện đó, nhưng mà có lẽ do pháp tắc của thế giới này đi. Phòng ngừa chuyện những người cấp cao đi kéo những người cấp thấp luyện cấp. Nếu đúng như vậy thì thế giới này cũng quá thú vị đi, thậm chí còn có cả thiết lập để tránh chuyện kéo người mới nữa.

Số từ: 1443

Bạn đang đọc truyện *Vô Hạn Phong Lưu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 72: Đội Đột Kích

Thế giới Diablo có tên là Sanctuary, tại khu vực thành phố Tristram ngày trước, bây giờ đã thành nơi hoang tàn, người thì không có, nhưng mà quái vật thì đầy ra. Bây giờ nơi tập trung của con người là Rogue Camp, cũng là vạch xuất phát của tất cả các người mạo hiểm. Trần Thịnh vẫn quen gọi nó là chương 1, hay Act 1 trong tiếng Anh, như vậy để dễ dàng thuận tiện.

Kế tiếp là chương 2, Lut Gholein, hòn ngọc của phương đông, thành phố giữa sa mạc và biển. Nếu như hạn mức tối đa để ở lại Rogue Camp là cấp 19, thì tại Lut Gholein, nó là 30, và có rất nhiều người mạo hiểm do không kịp tấn chức cấp 30 trước năm 30 tuổi dẫn đến việc không bao giờ có thể tăng cấp nữa định cư tại đây.

Chương 3 là Kurast, thành phố một thời được xem là “trung tâm của thế giới”, kinh đô của Đế quốc phía Đông hùng mạnh. Tuy nhiên hiện tại rừng rậm đang nuốt chửng lấy nó, và Kurast Dock, bến tàu của thành phố huy hoàng này, là căn cứ tại đây. Hạn chế cấp bậc của nó khá cao, đến những cấp 45. Đây cũng là nơi tập trung rất nhiều paladin, họ có cả một đoàn hiệp sĩ Kurast tại đó.

Chương 4 tại đây chỉ tồn tại trong cấp độ khó địa ngục. Đó chính là tuyến đầu nơi con người, thiên sứ cùng nhau hợp sức chống lại sự xâm lấn của binh đoàn địa ngục.

Chương 5, là đi đến quê hương của Barbarian, pháo đài Harrogath, nơi canh giữ viên đá thế giới. Nơi đây, dãy núi Arreat hùng vĩ quanh năm phủ đầy tuyết trắng, diễn ra cuộc chiến không hề khoan nhượng giữa con người và ác quỷ để bảo vệ hòn đá thế giới. Chỉ có tiêu diệt được Baal, mới có thể đi đến thế giới cao cấp hơn, và cũng nguy hiểm hơn, cấp độ tối đa là 60. Và từ đó trở đi sẽ không còn cấp độ tối đa hạn chế nữa.

Hiện tại mục tiêu đó còn xa vời lắm. Trần Thịnh cần tập trung chuyện sống sót qua tai nạn trước mắt đã. Cả chục vạn quái vật không hề dễ đối phó chút nào cả, nhất là khi bọn chúng lại có cả đồng quái vật tinh anh dẫn đầu. Mặc dù đã được đảm bảo rằng bức tường gỗ kia khắc đầy ma pháp trận, và chưa từng bị công phá, nhưng hắn chẳng có yên tâm được chút nào.

Bao nhiêu bức tường, cứ điểm, pháo đài được xưng không thể công phá, hay là chưa từng bị công phá, rốt cuộc cũng có một ngày sụp đổ đầy thôi. Thành Constantinopel của đế chế Đông La Mã, Thành Rome của đế chế Tây La Mã, thành Cổ Loa, tập đoàn cứ điểm Điện Biên Phủ... những nơi đó cuối cùng đều bị đánh chiếm. Tất nhiên cũng cần một vị tướng tài, một loại khoa học kỹ thuật vượt trội hoặc là binh lính dũng cảm... rất nhiều yếu tố mới có thể thành công được.

Nói quá xa rồi, hiện tại vẫn còn tại chương 1 cấp độ bình thường mà mơ tưởng gì đến chuyện giết thần giết ma. Trần Thịnh quay sang Kashya đang đứng bên cạnh mình:

“Tình hình hiện tại có vẻ nên tổ chức một đội nhỏ tấn công quấy nhiễu phía sau kẻ địch, đồng thời quan sát tình huống luôn thể.” – “Khụ khụ... đề nghị của chàng Necromancer trẻ tuổi này rất hợp lý đấy Kashya!” – phía sau Trần Thịnh, một cụ già chống gậy bước tới.

Deckard Cain, trí giả nổi tiếng nhất, thông thái nhất của cả thế giới Sanctuary. Cái lưng của ông đã hơi khòm đi vì sức nặng của năm tháng, chòm râu bạc dài đến trước ngực, cái đầu cũng chỉ còn lưa thưa vài sợi tóc. Một tay của ông cựa chống một cây gậy bằng một loại gỗ gì đó mà Trần Thịnh không nhận

ra được, bộ trường bào màu xám phủ đến gót chân, chỉ vừa nhìn, là đã biết ngay đây là một ông lão đáng kính rồi.

Tại thế giới này, không có nhiệm vụ giải cứu Deckard Cain nữa, đơn giản vì ông lão đã được giải cứu từ rất lâu rồi, và ông luôn là một cố vấn cho các lãnh tụ tại các cứ điểm của con người. Địa vị của ông, không cần phải tranh cãi, rất cao quý.

“Deckard Cain, chuyện đó khá là mạo hiểm đó! Không cẩn thận thì nhóm đó sẽ mất mạng ngay. Vói lại, chỉ riêng việc trốn đến phía sau quân địch thôi cũng đã là cả một vấn đề rồi.” – Kashya cau mày nói.

“Chuyện này có thể giao cho tôi. Tôi có một con rồng, nên chuyện bay đến phía sau quân địch không là vấn đề. Và nếu có gì bất trắc xảy ra, tôi cũng có thể dễ dàng dùng rồng thoát đi. Như vậy vấn đề cơ bản có thể giải quyết. Chỉ cần cẩn thận chút, thì rất khó để bọn quái vật có thể vây giết tôi được!” – Trần Thịnh nghiêm túc nói.

“Một con rồng? Có thật không vậy chàng trai trẻ? Đã bao lâu rồi, cả đại lục Sanctuary không hề có một con rồng nào xuất hiện cả. Vậy mà cậu lại sở hữu một con, chưa kể cậu lại là một Necromancer! Cậu làm ta bắt ngờ đấy, chàng trai ạ!” – Deckard Cain ngạc nhiên vỗ vai Trần Thịnh nói.

“Nếu mọi người không phải đối thì quyết định như vậy đi. Bây giờ quan trọng là nên phái thêm ai đi cùng với Trần đây?” – Akara đánh nhịp quyết định chuyện xuất kích này.

“Chúng ta nên phái John đi, cậu ta là một Paladin xuất sắc. Cậu ta sẽ giúp sức nhiều cho các triệu hoán vật của Trần bằng các kỹ năng quảng sáng của mình.” – Kashya cũng thuộc dạng nhanh tay nhanh chân, lập tức nghĩ ngay đến những ứng viên có thể tham gia.

“Như vậy thì nhờ các vị đây quyết định các thành viên của đội đột kích đi. Hiện tại tôi phải quay lại lều của mình để chuẩn bị cho chuyện này đã. Còn các thành viên của đội của tôi xin các vị chú ý chăm sóc dùm.” – Trần Thịnh khẽ cúi người chào ba vị lãnh đạo cao nhất tại Rogue Camp, xoay người rồi khỏi.

Trần Thịnh không quay về lều của mình ngay mà đi thẳng đến khu chợ của Rogue Camp, bắt đầu mua sắm những thứ cần thiết để sống ngoài dã ngoại. Lúc trước đã mua đủ cho ba tháng rồi, vẫn chưa có dùng bao nhiêu liền quay lại. Bây giờ hẳn lại mua thêm đủ cho một năm luôn. Không biết sẽ ở bên ngoài đó đánh du kích bao lâu, tích trữ nhiều một chút cho chắc ăn, không phải chết đói ngoài đó.

Không thể nói, lần suýt chết đói lúc mới đến thế giới này vẫn luôn ám ảnh Trần Thịnh không dứt. Vậy nên so với những người mạo hiểm khác, hẳn vẫn luôn mang theo nhu yếu phẩm nhiều hơn gấp đôi.

“Sao? Anh tham gia đội đột kích phía sau lưng địch hả? Không được đâu, như vậy rất nguy hiểm, em không cho anh đi!” – Hermione cách làm rất trực tiếp, ôm chặt lấy hán không buông ra – “Anh vừa đem em với Elize đến đây thì vứt bỏ tụi em lại đi mạo hiểm một mình vậy sao? Anh không thương tụi em!” – Hermione nước mắt rung rung nói.

“Ngoan ngoan ngoan. Anh không có dễ bị giết như vậy đâu, anh còn có Norbert nữa mà. Em quên là anh từng đấu với cả Voldemort rồi tử xạ rồi giám ngục nữa sao? Anh vẫn còn sống đứng ở đây đây mà!” – Trần Thịnh vội vàng xoa đầu Hermione an ủi nằng – “Nhưng mà lần nào cũng suýt chết cả!” – Hermione vịn lại một câu khiến Trần Thịnh cứng họng, vì sự thật đúng là tới mấy lần suýt chết.

“Hermione, Elize, Celena! Nghe anh nói! Anh cần phải đi, chỉ khi anh mạnh mẽ, anh mới có thể bảo vệ tụi em, cùng tụi em sống cùng nhau mãi mãi được. Đó là số phận của anh, luôn phải mạo hiểm rèn luyện để mạnh mẽ lên!” – Trần Thịnh nghiêm túc nói.

Bạn đang đọc truyện *Vô Hạn Phong Lưu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 73: Hãng Hàng Không Rồng Kính Chào Quý Khách!

Sáng hôm sau, Trần Thịnh nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên trán ba cô gái đang ngủ trong lều của mình, rồi lập tức rời đi. Hán không dám chờ đến các cô gái tỉnh lại rồi lúc đó níu kéo hán lần nữa, hán sợ là không thể quyết tâm được.

Trần Thịnh bước đi khuất bóng thì cả ba cô gái đều đã tỉnh lại, các nàng vốn không ngủ quá sâu, hán vừa hôn thì các nàng đều đã tỉnh lại. Nhưng các nàng cũng không cản lại hán. Nếu hán đã quyết định như vậy, là người yêu của hán, cách tốt nhất để giúp hán yên lòng để chiến đấu là nghe theo hán. Nếu không hán vừa chiến đấu vừa lo nghĩ chuyện hậu phương thì mất mạng như chơi.

Trần Thịnh đến nơi tập trung của đội đột kích là trước lều của Akara. Hán đến tương đối sớm, lúc này chỉ có Kashya và Deckard Cain cùng Akara đang trò chuyện cùng nhau mà thôi. Trần Thịnh chào ba người họ rồi ngồi xuống một chiếc ghế trong căn lều.

“Theo như yêu cầu của cậu, đội ngũ không được quá nhiều như vậy sẽ khiến cho khả năng cơ động giảm xuống, chúng ta chọn thêm sáu người chiến hữu nữa cho cậu.” – Kashya mở lời.

“À họ đến rồi kìa, để ta giới thiệu các cậu cho nhau: John – Paladin; Leo – Druid; Adam – Barbarian; Natalie – Assassin; Anna – Amazon; Nova – Sorceress và Thịnh – Necromancer. Tất cả mọi người, trừ Thịnh cấp 14 ra, còn lại đều cấp 15.” – Kashya đơn giản giới thiệu đoàn người nhận thức lần

nhau.

“Rất hân hạnh được cùng chung với mọi người trong nhiệm vụ lần này!” – Mọi người đều lịch sự chào hỏi lẫn nhau. Lần này ra đi, không biết sống chết ra sao, từng người đồng đội đều là một trợ lực giúp mình tăng cao khả năng sống sót. Hiểu rõ điều đó nên không ai thích gây hấn với những người khác cả. Dù cho Trần Thịnh đẳng cấp có thấp hơn họ, họ cũng biết, lần này điểm quan trọng của nhiệm vụ, con rồng, là của hấn nên chẳng ai ngu mà đi gây hấn hấn.

Nói tới đây, không hiểu sao lúc trước khi đọc truyện Trung, chuyên gia vừa gặp người khác thì nhân vật chính đã bị người ghét đi kiếm chuyện gây hấn. Trần Thịnh cảm thấy có lẽ do đó là một phong cách của Trung đi, hoặc là tệ hơn, nhân vật chính quá dễ khiến người khác ghét.

Nghĩ vu vơ một chút, lúc này Kashya nói rõ kế hoạch của lần hành động này với mọi người:

“Căn cứ tình báo thu được, đến hiện tại bên ngoài Bloody Moor kéo dài đến Cold Plain, có khoảng mười lăm vạn quái vật đang tập trung lại, trong đó có rất nhiều quái vật tinh anh, đây gần như là toàn bộ số quái vật của cả chương 1. Vậy nên nhiệm vụ của các cô cậu tất nhiên không phải là xông thẳng vào đội quân này mà chịu chết.”

“Nhiệm vụ của các cô cậu đây là cưỡi con rồng của Thịnh, vượt qua đội quân quái vật bên dưới, đi thẳng đến Stony Field. Tại đó, các cô cậu bắt đầu nhiệm vụ quấy rối và do thám tình hình phía sau quân địch của mình. Nhớ rằng nhiệm vụ này không phải là tấn công trực diện, mà làm cho phía sau bọn quái vật càng không yên ổn càng tốt. Khiến cho chỉ huy của bọn quái vật không thể tập trung toàn bộ tinh thần đi tấn công chúng ta được!”

Mọi người nghe Kashya bàn giao nhiệm vụ yên lặng gật đầu. Tuy rằng nói là không tấn công trực diện, không phải đi chịu chết, nhưng mà nhảy vào giữa lòng quân địch cũng chẳng phải chuyện hay ho gì. Nhất là khi chẳng ai biết được hình chiều của con ma vương Andariel có tự dung nổi hứng lên chui ra tham gia tiệc vui không. Nếu mà chuyện đó xảy ra, chín phần mười là đội đột kích này sẽ không quay về được rồi.

Dặn dò thêm một số điểm cần lưu ý khác, Kashya kết luận: “Các cô cậu đây là những người tài giỏi nhất tại Rogue Camp hiện tại. Chính vì vậy các cô cậu phải biết giữ mình. Nếu chẳng may các cô cậu bỏ mạng ngoài đó, thì không những nhiệm vụ thất bại, mà nhân loại cũng mất một chiến binh chống lại ác quỷ trong tương lai nữa! Vậy nên, an toàn là trên hết, thấy không ổn thì lập tức lùi lại cho tôi!” – Kashya vỗ bàn một cái nói.

Nhận thông điệp cuối cùng đó, cả nhóm rời khỏi lều của Akara, đoàn người đi đến phía sau của Rogue Camp, nơi có một con sông khổng lồ chảy qua. Trên đường đi, mọi người dần đều tập trung đến ven đường tiễn đưa họ, điều này làm Trần Thịnh cảm giác như họ thật sự nhận một nhiệm vụ không đường về vậy.

Tại bãi đất trống ven sông, Trần Thịnh gọi ra Norbert. Vừa ra khỏi không gian pet của chủ thần, con rồng lập tức vươn cánh ra, ngửa đầu lên trời thét dài một tiếng. Thậm chí còn phun ra một cột lửa nữa. Xem ra nó rất thích ra ngoài hít thở không khí nha.

Sau khi Trần Thịnh ra hiệu cho Norbert ngồi yên, cả nhóm bảy người leo lên lưng con Norbert. Cũng khá là vất vả, vì cái lưng Norbert không bằng phẳng mà đầy gai tua tua ra.

“Được rồi, lên đường thôi! Nguyên các vị thần phù hộ cho mọi người!” – Akara chấp tay kính cẩn cầu nguyện. Mọi người có mặt tại đó cũng lập tức chấp tay chúc phúc cho họ. Các thành viên của đội đều gật đầu chào mọi người, Trần Thịnh vỗ Norbert một cái, con rồng lập tức vỗ mạnh hai cánh, phóng lên trời cao.

Gió lạnh quét vào mặt, Trần Thịnh nhìn mặt đất ngày càng xa phía sau, Norbert đã chao cánh, lượn về phía Stony Field bay đi. Bên dưới họ, Rogue Camp nằm gọn trong tầm mắt.

Có vẻ như tất cả mọi người trong đội đột kích trừ Trần Thịnh đều lần đầu tiên được bay. Vậy nên có người hưng phấn hô lên khoái trá, cũng có người kêu lên sợ hãi, nhưng mà tất cả họ đều liều mạng mà nắm chặt mấy cái gai lưng của Norbert để khỏi rớt xuống lưng rồng. Đặc biệt là anh chàng Leo, đặc thù nghề nghiệp khiến anh chàng này đặc biệt rất có hứng thú với Norbert.

Thấp thoáng dưới những bóng mây, mọi người có thể thấy được đại quân quái vật kéo dài liên miên bất tận đen ngịt đến chân trời. Thật sự so với lần trước mấy ngàn con quái vật, cảnh tượng hiện tại đồ sộ hơn nhiều. Trần Thịnh nhìn một cái, lập tức liền nhớ đến cảnh trong phim Lord of the Rings phần ba, khi mà quân Orc tấn công con người tại thành phố Trắng Minas Tirith.

Chuyến bay kéo dài đến gần ba tiếng mới kết thúc. Lúc này Trần Thịnh có thể nhìn thấy rõ bên dưới không còn bóng dáng của đại quân quái vật nữa. Trên thảo nguyên, các hòn đá đủ mọi kích thước nằm rải rác khắp nơi, tiêu chí tượng trưng cho Stony Field.

“Chúng ta hạ cánh xuống đây thôi!” – Trần Thịnh quay lại hét lớn với những người còn lại. Cũng may là Norbert đã hạ thấp tốc độ xuống, nếu không thì cũng chẳng ai nghe được hấn nói gì cả.

Sau khi mọi người gật đầu ra hiệu đồng ý, Trần Thịnh cho Norbert hạ thấp dần độ cao, chọn một chỗ tương đối trống trải ít đá đáp xuống. Tính ra thì Norbert đáp xuống và cất cánh đều nhẹ nhàng hơn mấy bay nhiều, chỉ có điều khi bay thì không tiện nghỉ như mấy bay thôi. Cả đội xuống khỏi lưng rồng với đủ các loại biểu hiện, có người vừa nhìn là biết muốn bay nữa, có người hoàn toàn chính là có cho tiền cũng không muốn quay lại. Trần Thịnh cười thầm, xem như là khúc dạo đầu vui vẻ đi.

Bạn đang đọc truyện *Vô Hạn Phong Lưu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 74: Kế Hoạch

John lấy ra tấm bản đồ mang theo trải ra trên một tảng đá gần đó, cả nhóm xúm lại cùng xem xét. Rốt cuộc sau một hồi lâu, cả nhóm cũng xác định được vị trí hiện tại, chính xác là bên rìa của Stony Field, khá gần với đường nối ngầm xuyên qua dãy núi không lồ để đến với Dark Wood bên kia.

“Địa điểm đáp xuống rất tốt! Bọn quái vật muốn tiếp tục cuộn cuộn không ngừng tiến về Rogue Camp thì phải đi qua đường nối ngầm xuyên núi này. Chỉ cần chúng ta chặn lại con đường này, thì coi như chặt đứt quân đội của bọn chúng với đại bản doanh tại tu viện.” – John khoanh vùng khu vực hiện tại lại nói.

“Nếu như vậy, vấn đề còn lại là làm sao để mà chặn lại con đường xuyên núi này, nên nhớ là chúng ta chỉ có bảy người. Nếu như bọn quái vật phát hiện bị chặn lại ngay cổ họng, tất nhiên chúng sẽ cố gắng khai thông lại. Như vậy chúng ta sẽ đối mặt với nguy cơ bị giáp công từ cả hai phía.” – Trần Thịnh gõ gõ ngón tay lên tấm bản đồ trầm giọng.

“Thịnh nói đúng, chúng ta cần suy nghĩ thêm cách để giải quyết, chỉ với bảy người chúng ta là không đủ để cùng lúc chống lại cả hai phía tấn công. Mà chúng ta cũng không thể yêu cầu thêm người từ Rogue Camp. Họ cũng cần người phòng ngự nữa.” – Leo lúc này cũng rời mắt khỏi con Norbert tham gia thảo luận.

“Rốt cuộc chúng ta phải làm thế nào? Cứ nhảy thẳng vô cái hang đó kiểm chỗ chặn đứng lại là xong chứ gì!” – Adam bản tính đã man phát tác, không hô danh là Barbarian.

“Adam, chúng ta cần kế hoạch kĩ càng mới hành động được, không thể lỗ mãng như vậy, nếu không thì chúng ta thất bại chết trận là chuyện nhỏ, Rogue Camp thất thủ là chuyện lớn đó!” – John lúc này vỗ vai an ủi tên barbarian nóng tính này một cái.

Mọi người trầm mặc hồi lâu cùng tìm cách giải quyết vấn đề, tuy nhiên một lúc lâu cũng không có cách giải quyết nào hiệu quả cả. Rốt cuộc Trần Thịnh nói:

“Hay là chúng ta đơn giản là khuôn đá lấp một khoảng trong hang lại, tạo thành một lối hẹp chỉ đủ cho một lần một con quái vật thông qua thôi, như vậy chúng ta có thể ung dung thoải mái thủ cứng tại chỗ đó.” – Trần Thịnh vừa nói vừa chỉ những khối đá đủ các hình dạng khắp Stony Field.

“Ý kiến hay đấy Thịnh! Nếu như vậy, dựa vào bản đồ đường nối ngầm trong tay chúng ta, chỉ cần tìm một lối đi mà bọn quái vật bắt buộc phải thông qua rồi thủ tại đó, chúng ta có thể khiến chúng không yên ổn đi qua đây được.” – John hai mắt sáng lên, bằng vào ý kiến của Trần Thịnh nghĩ đến một cách khác. Hắn bắt đầu chú ý vào tấm bản đồ khác đầy những hành lang chằng chịt.

“Tốt nhất là một lối đi, trên lối đi đó có một cái nhánh rẽ đến ngõ cụt. Như vậy chúng ta chỉ cần lên vào đến chỗ đó, đầu tiên vào trong thanh lý ngõ cụt, sau đó bắt đầu quấy rối quái vật đi qua. Như vậy chúng ta chỉ cần thủ vững lối rẽ vào ngõ cụt là được!” – Trần Thịnh cũng nhanh chóng hiểu được ý nghĩ của John, cũng bắt đầu tham gia tìm kiếm

Mọi người nghe Trần Thịnh nói thì hai mắt sáng ngời, cũng tham gia vào chuyện tìm kiếm. Bởi vì hành lang ngầm xuyên núi rất rộng với vô số các hành lang nối tiếp nhau, nên chỉ riêng chuyện tìm địa điểm thích hợp đã ngốn của cả nhóm một ngày.

Mãi đến tối hôm đó, khi cả nhóm đã cắm một cái trại to để cả bảy người cùng ngủ một chỗ thì Natalie bỗng kêu lên: “Tìm được rồi! Mọi người thấy vị trí này thế nào? Bọn quái vật chắc chắn phải đi qua đường nối này và trên đường nối này có một nhánh đường cụt ngắn.” – Cô gái ít nói nhất trong nhóm lên tiếng là một chuyện bất ngờ với cả nhóm, và càng bất ngờ là cô gái ấy lại là người đầu tiên phát hiện ra vị trí cần tìm.

Nhìn vào chỗ ngón tay trắng như ngọc của Natalie đang chỉ, sáu cái đầu khác lập tức chụm vào. Chỗ đó là một đường độc đạo nối lại hai mạng lưới phức tạp ở hai đầu hành lang, đồng nghĩa bọn quái vật có đi như thế nào đi chăng nữa thì cuối cùng muốn qua được hành lang đường nối ngầm là phải đi qua con đường này. Ngay tại giữa con đường đó, lại có một nhánh rẽ, có điều nhánh rẽ này rất ngắn, ước chừng vài chục đến trăm mét là cùng.

Địa điểm như vậy là cực kỳ lý tưởng cho việc phục kích đánh đoạn mất khả năng tiếp tế và chỉ huy tiền tuyến của bọn quái vật rồi.

“Rất tốt! Như vậy chúng ta thống nhất sẽ chọn chỗ đó là nơi chúng ta tử thủ, hiện tại mọi người nghỉ ngơi đi, giữ tinh thần ngày mai bắt đầu hành động. Nhiệm vụ gác đêm giao cho các triệu hoán vật của Thịnh và Leo.” – John rất có phong phạm của một đội trưởng lập tức đánh nhịp quyết định.

Mọi người cũng không có ý kiến gì, lập tức chui vào trong túi ngủ của mình chuẩn bị đánh một giấc tới sáng. Ngày mai, nhiệm vụ gian khổ này mới chính thức bắt đầu.

Bên ngoài căn lều, bọn khô lâu, golem, rắn độc, quạ đen, sói và tinh thần của Trần Thịnh và Leo trung thành và tận tụy tuần tra xung quanh.

Sáng hôm sau, mặt trời vừa ló dạng thì cả nhóm bảy người lập tức tỉnh giấc. Thu dọn lều trại, ăn bữa sáng, lặn lưng bữa trưa với nước uống, cả nhóm bắt đầu hướng về cửa hang di chuyển.

Do vị trí của cả nhóm cũng không cách hang xuyên núi xa lắm nên đi chừng một giờ là cả nhóm đã thấy được một cái miệng hang thỉnh thoảng xuất hiện dưới chân một dãy núi không lồ nằm chắn ngang giữa Stony Field và Dark Wood.

Dãy núi này cao không thấy đỉnh ở đâu, không biết làm thế nào tự dung bọn chúng lại mọc lên nữa. Giữa một khu rừng và một thảo nguyên mênh mông bỗng dung trời lên một dãy núi, hoàn toàn chính là khác người mà.

Cửa hang khá là lớn, và hiện tại vẫn đang không ngừng có quái vật từ bên trong hang tuông ra. Nếu như không chặn lại chuyện này sớm thì Rogue Camp thất thủ chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

“Chúng ta cần hành động nhanh lên! Mỗi giây phút chần chờ là càng có nhiều quái vật đang không ngừng chảy thẳng vào trong Stony Field. Cũng đồng nghĩa với các đồng đội của chúng ta tại Rogue Camp càng thêm nguy hiểm một phần.” – John vẫn luôn biết cách khích lệ tinh thần đồng đội, y như nghề nghiệp Paladin của anh ta.

“Được rồi, chúng ta không có khả năng lên vào với cái mật độ quái vật như thế này, vậy nên chúng ta sẽ mở đường máu từ đây vào đến thẳng vị trí cần đến. Chỉ cần đến được chỗ đó, là coi như nhiệm vụ của chúng ta đã đạt thành hết phần nửa rồi.” – Trần Thịnh cùng Adam cũng tham gia náo nhiệt.

Trần Thịnh bắt đầu bận bịu cho mọi người một ít ma pháp hỗ trợ, thì Leo và John cũng không hề kém cạnh khi cũng dốc hết sức mình để chuẩn bị cho cuộc chiến sắp đến.

Số từ: 1421

Bạn đang đọc truyện *Vô Hạn Phong Lưu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 75: Xông Vào Trong Hang

“Mọi người đã sẵn sàng chưa? Được rồi, như vậy thì chúc may mắn! Adam, cậu cùng tôi tiên phong, Anna, Nova và Trần Thịnh chính giữa, Natalie, Leo đoạn hậu. Chúng ta sẽ giữ vững đội hình này đến mục tiêu.” – John quyết định sau khi mọi người đã mở hết công suất, sẵn sàng cho cuộc chiến.

“Được rồi. Giết!” – Adam không chờ nữa, hét lên một tiếng, kỹ năng mở ra, cùng với John xông về phía trước. Theo sát là Anna, Nova và Trần Thịnh, Leo với Natalie cuối cùng, nhiệm vụ bảo vệ phía sau.

Adam vung lên trong tay rìu chiến, một chiêu quét ngang, lập tức đập bay bốn con quái vẫn còn ngơ ngác trước mặt hắn. Hắn nhảy vào bầy quái vật như một con cuồng phong, thổi bay bất kỳ thứ gì cản trước mặt mình.

John thì nhẹ nhàng hơn, cái khiên tròn trên tay trái giờ lên che trước người, vị Paladin này phát động xung phong, thân hình hóa thành một đoàn bóng mờ xông thẳng đến một con goatman. Âm một tiếng lập tức đụng choáng con goatman đó, và nó cũng không có cơ hội tỉnh lại vì tiếp đó thanh kiếm trong tay phải John đã gọn gàng đâm vào cơ thể nó. Con goatman ngã xuống vũng máu mà không kịp phản kháng gì, trong khi John không thèm liếc mắt nhìn nó lần nào nữa, giờ cao khiên tiếp tục mục tiêu kế tiếp.

Anna trong tay cung tiễn không ngừng rung lên, từng mũi tên đoạt mạng lao ra, chính xác trúng vào cổ họng từng con quái vật. Bọn chúng chỉ có thể ú ớ vài tiếng vô nghĩa trong cuồng hống trước khi ngã vào trong vũng máu.

Nova cũng không kém cạnh, cô nàng này chuyên tu về hệ băng, từng chùm ma pháp vô cùng hoa lệ bắn ra, đi đến đâu liền làm bọn quái vật đông cứng đến đó. Trần Thịnh đứng bên cạnh mà còn cảm nhận được hơi lạnh thấu xương phát ra từ cây pháp trượng của cô nàng.

Trần Thịnh có vẻ là ít bạo lực hơn hai cô nàng đi cùng nhiều, hắn chỉ đơn giản là cho đội hình triệu hoán hoa lệ của mình xuất chiến, 16 khô lâu binh cùng với 8 khô lâu pháp sư và một con golem đất giờ đã cấp 8. Bản thân Trần Thịnh cũng không sử dụng các chiêu tấn công của Necromancer mà chuyển sang hỗ trợ cả đội bằng các lời nguyện và cốt thuật của mình.

Hiện tại đã cấp 13 Trần Thịnh với lượng ma lực dồi dào của mình cùng khả năng hồi phục ma lực cực nhanh có thể không ngừng bổ sung lính cho quân đoàn triệu hóa của mình. Bản thân hắn cũng có thể thoải mái mà nguyện rửa quân địch với đủ thứ trên đời: từ nhận thêm thương tổn, tới phản đòn...

Đi sau cùng hai người Leo và Natalie không hề để cho những người khác có thể cười chê nghề nghiệp của họ. Mặc dù trong game, chỉ có phần mở rộng chúa tể Hủy Diệt mới thêm vào hai lớp nhân vật Druid và Assassin, nhưng đây là thế giới thật, họ cũng tham chiến như những nghề nghiệp khác, chỉ có điều họ ít người hơn thôi.

Natalie liên tục không ngừng đặt bẫy, các kỹ năng cận chiến của cô ta cũng theo nguyên tắc nhanh, chuẩn, ác. Hoàn toàn không nhìn ra được sự hoa lệ đẹp mắt nào trong chiến đấu như John, hay sự thô lỗ cuồng bạo như Adam. Ở Natalie, tất cả động tác của cô ta, chỉ khái quát trong một mục đích duy nhất: giết chết đối thủ. Vậy nên nhìn Natalie chiến đấu là nhìn một người rất bình tĩnh gọt từng cái đầu địch nhân xuống.

Leo, ngược lại anh chàng này cả người tỏa ra hơi thở của tự nhiên. Druid, những đứa con cưng của mẹ tự nhiên, thân thiện với môi trường, ặc, không phải đang quảng cáo sản phẩm công nghệ xanh, ngừng lại ngay.

Druid lợi dụng các lực lượng của tự nhiên như gió lốc, bão tố, dung nham hay là động đất núi lửa...để chiến đấu. Ai từng chơi Diablo 2, chơi Druid chuyên về phép tất nhiên không quên những chiêu thức tạo nên từng trận bão tố, hay vấy tay một cái xuất hiện một ngọn núi lửa đang phun trào, tất nhiên

cái giá là bình mana cũng không còn bao nhiêu.

Druid cũng có thể triệu hoán các con vật đến chiến đấu cho bản thân, sói, quạ, rắn, gấu...đủ thứ trên đời bạn có thể nghĩ ra. Bản thân Druid cũng có thể biến thành người sói hoặc người gấu, tăng mạnh nhanh nhẹn hoặc là độ bền bỉ. Druid đã biến thân đúng là một phiên phức lớn cho bọn quái vật, khi mà anh chàng vừa đánh cận chiến, vừa gọi bạn bè muôn thú của mình đến phụ chiến đấu, chẳng khác nào Tazan cậu bé rừng xanh cả.

Cứ nhìn hiện tại Leo vừa cắn đứt đầu một con fallen, sau đó phun cái đầu đầy máu ấy qua một bên, Trần Thịnh thắc mắc rốt cuộc lúc biến thân Druid có cảm giác ghê rợn với mấy chuyện như vậy hay không? Hẳn hoàn toàn có thể giết người, giết quái, nhưng kêu hấn dùng phương thức đó đi giết quái, e rằng là hấn không làm được.

“Corpse Explosion!” – Trần Thịnh nhìn thấy một con goatman bị Anna một mũi tên đánh chết giữa một bầy fallen shaman (không biết làm sao mà nó lại có mặt ở đó), hấn liền chớp lấy thời cơ. Đưa phép chỉ về phía thi thể con goatman, chiêu kích nổ thi thể lập tức tung ra.

“Ầm!” – một tiếng nổ lớn vang lên, máu thịt xương cốt văng tứ tung như là mới có một tên hồi giáo cực đoan đánh bom tự sát vậy. Sức mạnh của vụ nổ làm cho bọn fallen shaman xung quanh đó lập tức tập thể quy thiên. Bọn chúng vốn là pháp hệ, máu ít, dính một đòn thi thể nổ tung bằng goatman thì cả lũ cùng về thăm ông bà ngay cũng là điều dễ hiểu. Một khoảng trống lập tức xuất hiện trong hàng ngũ bọn quái vật.

Thiệt hại gây ra khủng khiếp hơn rất nhiều là chuyện vài con quái bị giết chết ngay lập tức, mất đi bầy fallen shaman phục sinh, đội quân fallen tưởng như giết hoài không chết kia lập tức giải tán. Bọn fallen kinh hoàng la lên oai oái, vung vẩy dao bầu trong tay chạy mất dép. Bọn chúng đụng đầu với đám goatman đang hăng máu xông tới, gây nên hỗn loạn tung búng nơi cửa hang.

“Cơ hội tốt! Mọi người tăng tốc, hướng cửa hang xông tới!” – John cả người đầy máu, chẳng biết là máu gì luôn, lập tức vui mừng nói. Hấn đáp mong Adam một cái, tên này đã giết hăng máu không phân biệt được phương hướng nữa, đang giết quay trở ra rồi.

Bạn đang đọc truyện *Vô Hạn Phong Lưu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 76: Tập Kích Bất Ngờ

Tóm chặt lấy cơ hội trời cho này, cả nhóm lập tức nhằm thẳng cửa hang đang hỗn loạn xông thẳng tới. Adam sau khi xác nhận lại phương hướng, một lần nữa rống lên mấy tiếng, lại tiến nhập hình thức máy xay thịt. Cũng may là lần này John đã chú ý tới hấn, anh chàng Paladin này luôn ở gần bên Adam để hướng tên này đi đúng hướng.

Cục diện hỗn loạn tại cửa hang là cơ hội trời ban cho Trần Thịnh, hấn lập tức quăng ra thêm mấy chiêu Corpse Explosion, lập tức trở thành thủ phạm của cái chết hàng trăm quái vật nơi cửa hang đó.

Điều này khiến Adam bất mãn hết sức vì cửa hang đang đông quái vật bỗng chốc trống trải. Hấn quay lại Trần Thịnh rống lớn: “Ê Thịnh, ngươi chơi kỳ vậy, một mình nổ hết quái sao?” – “Không sao không sao, bên trong còn nhiều lắm, tha hồ cho mày giết!” – Trần Thịnh cười ha ha làm lạnh.

“Hừm, lần sau có nổ thì nổ cho kỹ đấy, lúc này suýt chút nữa thì nó văng trúng củ chuối của ta. Hừ củ chuối của ta ta bắt đền nhà ngươi đấy!” – Adam vậy mà vẫn lâm bầm mấy câu cuối khiến Trần Thịnh đang uống thuốc ma lực sặc nước tùm lùm. Hóa ra tên này là sợ hừ củ chuối của hấn, thế mà mình cứ tưởng là vì mình giành quái.

“Không sao không sao, có gì ta đền cái của ta cho nhà ngươi!” – Trần Thịnh đành phải làm lạnh lần nữa, dù sao chẳng ai dễ chịu với cảm giác “suýt chút nữa thì...” đó cả. Bản thân hấn cũng một lần suýt bị chuột gai bắn trúng đấy thôi, cảm giác đó, hấn hiểu.

“Hừ hừ, tương tá ngươi nhỏ chút như vậy, củ chuối làm sao mà to như ta được, có đền cho ta cũng không thêm!” – Adam không bỏ qua, vẫn tiếp tục lâm bầm.

Được rồi, giờ có là Phật tổ cũng tức đi (À mà Phật tổ không xài nó, chắc cũng không quan tâm lắm chuyện kích thích!). Trần Thịnh nóng máu, vừa định cho tên Barbarian không biết tốt xấu này vài lời nguyên yếu đuối thì một đoàn quái vật khác đã xuất hiện. Hấn đành phải chuyên tâm đấu với bọn quái vật mới này, không đi nguyên rủa tên Barbarian đó được nữa.

Tất nhiên Trần Thịnh cũng không thể dễ dàng bỏ qua như vậy được, hấn lâm bầm trong bụng, nguyên rủa củ chuối của tên Adam ấy bị thúi đi...

Adam đang chiến đấu hăng hái phía trước bỗng nhiên rùng mình một cái, mồ hôi lạnh trên lưng tuông ra, hấn quơ cái búa lớn trong tay một vòng, phát hiện không có gì nguy hiểm thì ngăn ra: “Không lẽ cảm giác chiến đấu của mình bị sai?” – hấn đâu có ngờ là không phải ai uy hiếp gì hấn, mà là tên đồng đội Necromancer phía sau đang nguyên rủa hấn trong bụng mà thôi.

Nova vung lên pháp trượng trong tay, cầm mạnh một cái xuống nền hang động, lập tức một quả cầu băng khổng lồ xuất hiện, khiến cho một đám quái vật tự dưng đều biến thành người trên hành tinh Pandora cả. Cả bọn làn da xanh dương, run lập cập, chậm chậm mà giơ lên vũ khí của mình. Tất nhiên chúng là món mồi ngon cho những người còn lại, không con nào chạy thoát được hết.

Mọi người tiếp tục không ngừng tiến về phía trước, hang động cũng mỗi lúc một sâu hơn vào lòng núi. Trần Thịnh thắc mắc không biết ai đã đào cái hang động để đi qua dãy núi không lồ này nữa. Công trình này không hề đơn giản chút nào, chẳng lẽ lại là người lùn? Có điều từ khi đến đây hắn vẫn chưa từng nghe nói bất kỳ truyền thuyết nào về người lùn, những đứa con của các ngọn núi cả.

Sức kháng cự của bọn quái vật cũng càng ngày càng mạnh mẽ. Mặc dù nhóm người Trần Thịnh đều là những tinh anh của Rogue Camp, nhưng tốc độ tiến tới cũng ngày càng chậm lại. Kể cả tên súc vật Adam cũng đã bắt đầu thấm mệt. Trần Thịnh nhìn thấy tốc độ của chiếc rìu chiến hấn cầm đã chậm hơn nhiều so với lúc mới bắt đầu.

Lúc này lợi thế của Necromancer cũng biểu hiện ra, chỉ cần hắn không ngất xỉu, thì các triệu hoán vật của hắn vẫn như một cỗ máy không hề biết mệt mỏi chiến đấu vì hắn. Hiện tại số lượng quái vật mà Trần Thịnh trực tiếp giết, hoặc do các triệu hoán vật của hắn giết, đã là nhiều nhất cả nhóm và có xu thế tiến dần đến chiếm phân nửa số quái cả nhóm giết rồi.

“Ah! Ta mệt quá! Chưa bao giờ cảm thấy cây búa này nặng như vậy!” – Adam lớn giọng rống lên một tiếng bất mãn. Tên Barbarian này cũng thật là, ngày từ đầu la lối, đến giờ hết hơi rồi cũng vẫn la, cũng thật là bó tay hắn.

Trần Thịnh vung đũa phép chỉ vào Adam, cho hắn một phép thuật tiêu tan mệt mỏi. Tên Barbarian này vậy mà bỗng nhiên hét lớn một tiếng, trong tay búa lớn quơ một vòng lớn, đánh bay một bầy quái: “Oa ha ha! Ta không thấy mệt nữa rồi! Tổ tiên chiều cổ ta!”.

Trần Thịnh cũng thật là bó tay hắn, rõ ràng là phép thuật của mình, cuối cùng lại thành tổ tiên của hắn phù hộ: “Không thấy những người khác đều biết được do mình làm sao?” – Trần Thịnh bất mãn lâm bầm.

Lại nói cái phép thuật tiêu trừ mệt mỏi này của thế giới Harry Potter cũng thật rất tiện lợi. Mặc dù thế giới Diablo cũng có một loại bình thuốc giúp tiêu trừ mệt mỏi, nhưng mà thứ nhất là nó hiếm, thứ hai nữa là tác dụng của nó chậm chứ không ngay lập tức như phép thuật lúc này Trần Thịnh vừa thực hiện.

Vậy nên cũng có thể hiểu được tại sao tự dung Adam lại hưng phấn như vậy. Bỗng dưng tiêu tan hết mệt mỏi, tại Diablo thế giới cũng chỉ có thể nói là được tổ tông phù hộ mà thôi. Chưa kể tổ tông của Adam, các Barbarian cổ đại, nổi tiếng là những chiến binh không biết mệt mỏi là gì.

“Hừm, được rồi, xem như là người không biết không có tội vậy!” – Trần Thịnh liếc tên Adam vẫn còn đang hưng phấn đó một cái, tiếp tục sự nghiệp phụ trợ của mình. “Các khô lâu binh bảo vệ hai cánh!” – Trần Thịnh bỗng nhiên kêu lên.

Lập tức mười mấy khô lâu binh của hắn chia làm hai bảo vệ hai bên cánh đội hình. Lúc này Trần Thịnh bỗng nhiên cảm nhận được nguy hiểm đến từ những bức tường đá hai bên của đội hình, hắn liền đem toàn bộ khô lâu binh đi phòng ngự hai bên cánh.

“Àm! Àm!” – hai tiếng nổ lớn vang lên từ hai phía. Trên hai bức tường, hai lỗ thủng bất ngờ xuất hiện, vô số quái vật từ trong hai lỗ thủng đó tuông ra, rất may là có bọn khô lâu binh lập tức chặn lại bọn chúng.

Trần Thịnh lau một cái mồ hôi lạnh, nếu như hắn không cảm nhận được nguy hiểm đem khô lâu phòng ngự hai bên, thì hiện tại khúc giữa của đội hình, ba người toàn là viễn chinh chức nghiệp này lập tức sẽ về gặp ông bà ngay.

“Phòng ngự! Phòng ngự! Chúng ta mắc bẫy bọn chúng rồi!” – John la lớn, lôi kéo Adam quay về dựa sát vào trung tâm đội hình. Phía sau, Leo và Natalie cũng lập tức tiến sát đến. Bốn người bảo vệ lấy ba người Trần Thịnh tại chính giữa.

“Chuyện này không ổn tí nào! Làm sao mà bọn quái vật lại phá tường chạy vô đây?”

Bạn đang đọc truyện *Vô Hạn Phong Lưu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 77: Mục Tiêu Không Còn Xa

Trần Thịnh cho bọn khô lâu binh tạo thành một vòng tròn, bảo vệ mọi người bên trong để họ có thể nghỉ ngơi ít phút.

“Chuyện này quá là kỳ lạ đi! Nào giờ quái vật có bao giờ biết chuyện phá tường tấn công đâu? Không lẽ bọn chúng đều ăn thuốc bổ não, thông minh hết rồi à?” – Adam một mặt buồn bực nhìn bên ngoài vòng tròn quái vật đang la hét.

“Ờ, dám là bọn chúng uống trứng hoạt huyết đường não hay là uống sữa vinamilk nên mới như vậy đấy!” – Trần Thịnh trong lòng thầm nghĩ, tất nhiên hắn không thể nói ra. Bọn họ chẳng ai biết những thứ tối ngày được quảng cáo trên truyền hình tại Việt Nam kia được, nói ra họ lại tưởng hắn bị khùng.

“Rất có thể phân thân của bọn quái vật, thậm chí là bản thể của bọn chúng đã bị biến dị, dẫn đến việc chỉ số thông minh của các hình chiếu tại đây cũng tăng lên. Nếu đúng như vậy thì kế hoạch của chúng ta có phiền phức lớn rồi.” – John bình tĩnh phân tích.

“Nếu có biến dị, thì Rogue Camp chắc chắn đã nhận được tin rồi, còn hiện tại trước khi đi chúng ta vẫn không được thông báo gì về chuyện này cả?” – Natalie ít lời giờ cũng tham gia vào câu chuyện.

“Chưa chắc, bởi vì nếu tất cả mọi nơi đều bị tấn công, họ không tự lo thân mình nổi thì làm sao mà có thời gian đi thông báo cho chúng ta được?” – Anna trong tay cung tên không ngừng bắn, cũng góp lời.

“Dù sao đi nữa thì chuyện này mặc dù ảnh hưởng đến kế hoạch ban đầu của chúng ta, nhưng sẽ không ảnh hưởng quá nhiều. Mọi người nhìn vào bản đồ, khu vực này là khu vực mà tường đá mỏng nhất trong hang động. Còn địa điểm chúng ta chọn, chỗ đó cách hoàn toàn không cách nào đào đất đánh úp chúng ta được cả!” – Trần Thịnh chỉ vào bản đồ đang trải trên đất nói.

“Thịnh nói rất đúng, chúng ta cứ y theo kế hoạch cũ mà tiến hành!” – Nova cũng hiếm thấy mở miệng. Cô nàng hiện tại đang vừa nói vừa thở, ma lực tiêu hao nhiều khiến cho cô nàng thể hiện vẻ mệt mỏi thấy rõ trên khuôn mặt.

Mọi người cũng đồng ý với ý kiến của Nova tiếp tục theo kế hoạch, vậy nên cả nhóm lại lên đường. Cuộc phục kích mặc dù làm mọi người đổ một thân mồ hôi lạnh, nhưng mà khô lâu của Trần Thịnh đã làm rất tốt công việc của mình. Thậm chí nhờ việc bọn quái vật nhào đến từ bốn phía gây hỗn loạn, bọn họ còn nghỉ ngơi được một lúc để thảo luận bước tiếp theo nữa.

Lần này mọi người quyết định để khô lâu của Trần Thịnh mở đường. John và Adam chuyển về hai bên cánh để đảm bảo lực lượng viễn trình sẽ không bị phục kích nữa. Các khô lâu binh đã cấp 16 của Trần Thịnh thể hiện rõ khả năng chiến đấu tuyệt vời của mình, khi mà quái vật bình thường đã không còn uy hiếp được bọn chúng nữa. Hiện tại Trần Thịnh tự tin có thể một mình cùng với bảy triệu hoán vật của mình giết chết một con quái tinh anh hoàng kim rồi.

Nếu như không phải Trần Thịnh có thể tăng cấp các kỹ năng của mình thông qua độ thuần thục, thì chỉ riêng kỹ năng triệu hồi khô lâu binh hiện tại đã tiêu tốn 16 điểm kỹ năng, tức là nhiều hơn số điểm kỹ năng mà Trần Thịnh từng thu được đến hiện tại: 12 điểm. Đó cũng là điều khiến cho Trần Thịnh trở nên khác biệt hoàn toàn với các người mạo hiểm khác.

Hiện tại thì thế nào, đơn giản là cấp 16 triệu hoán khô lâu, cấp 10 khô lâu tinh thông khiến cho khô lâu của Trần Thịnh trở nên cực kỳ mạnh mẽ với quái vật bình thường. Cấp 8 triệu hoán khô lâu pháp sư, cấp 10 triệu hoán golem đất, cấp 5 golem tinh thông, bao nhiêu đó là khiến cho đội hình triệu hoán của Trần Thịnh thậm chí còn mạnh hơn cả một Necromancer cấp 30.

Đừng quên là Trần Thịnh tuy luôn đóng vai trò triệu hoán sư, nhưng hắn còn là một ma pháp sư, và là một ma pháp sư khá mạnh mẽ. Các kỹ năng về hệ độc và xương đều đạt cấp 10, các kỹ năng hệ nguyên rùa cũng ít nhất là cấp 5. Đó là chưa kể đến một đồng các phép thuật của thế giới Harry Potter mà hắn đã học được.

“Leo, Natalie, hai người cần nghỉ một chút đi, chuyện đoạn hậu giao lại cho tôi!” – Trần Thịnh xưng phong nhận việc.

Nhận được tín hiệu đồng ý từ hai người, Trần Thịnh đơn giản là vung đũa phép lên, một bức tường bằng xương xuất hiện chắn ngang lại hang động phía sau họ. Kỹ năng bức tường xương này hoàn toàn chính là thần khí trong chuyện chặn lại quái vật, phân luồng chia cắt bọn chúng trong chiến đấu.

Bản tính quái vật khiến phản ứng đầu tiên của chúng không phải là đánh sập bức tường xuất hiện trước mặt mình, mà là tìm cách đi vòng qua. Vậy nên chỉ cần chế tạo bức tường xương một cách hợp lý, có thể làm chậm đáng kể bước tiến của quái vật. Trong lúc đó, chúng ta tha hồ mà giết bọn chúng bằng các phương pháp tấn công từ xa.

Bức tường xương (Bone Wall) cũng có một đặc tính là để cho các công kích của Necromancer dễ dàng thông qua được, nhưng lại chặn lại các công kích của bọn quái. Kiểu giống như kính một chiều vậy, điều này cũng khiến cho chiêu này cực kỳ lợi hại. Cứ nghĩ mình đánh không được người ta, trong khi người ta có thể thoải mái đánh mình sưng hết cả mặt mũi.

Do hạn chế về mặt ma lực nên Trần Thịnh sau khi tạo ra một bức tường xương không lồ phía sau thì hắn cũng không dùng các chiêu thức tổn ma lực nữa mà dùng chiêu răng độc tấn công. Răng độc cấp 10 của hắn bắn ra 11 cái răng độc, tạo thành một cái hình quạt chết chóc hướng về phía đối thủ. Điều này đúng là tai họa đối với bọn quái vật đang còn mắc kẹt trong cái mê cung do xương tạo ra.

Hàng loạt tiến ma pháp trúng mục tiêu vang lên, mười một con quái vật lập tức mất nửa máu, cả người cũng biến thành màu xanh lục do trúng độc. Máu của bọn chúng nhanh chóng giảm xuống. Chỉ năm giây sau khi trúng độc, bọn chúng mất luôn phân nửa máu còn lại, ngã xuống đất, thi thể bị độc tố ăn mòn không còn nhìn ra được hình thù gì nữa.

“Ồ! Không ngờ độc của mình càng ngày càng mạnh như vậy nha! Không biết sau này gặp Andariel, mình với cô nàng bọ cạp đó ai độc hơn ai nhỉ?” – Trần Thịnh nghĩ vui. Hắn cũng biết đó chỉ là nói đùa, chiêu thức Andariel dùng là chiêu phóng độc của Necromancer cấp 30, và độ độc cũng không cùng một cấp độ.

Đừng quên, nàng bọ cạp Andariel là một trong bảy đại ma vương của địa ngục. Và nàng chuyên về dùng độc, không như Necromancer, độc chỉ là một hệ trong các sức mạnh mà anh ta nắm giữ thôi.

Có lẽ, một ngày nào đó, Trần Thịnh có thể làm được điều không thể, độc chết Andariel chẳng hạn. Còn hiện tại, chuyện đó đối với hắn mà nói hoàn toàn là nói chuyện hái sao trên trời. Nói lời ngon ngọt với bạn gái còn được, chứ dùng cái giọng đó nói với đám bạn, chúng nó cười cho mà thôi đầu luôn.

Bạn đang đọc truyện *Vô Hạn Phong Lưu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 78: Quái Oan Ưc Nhất Lịch Sử

“Chúng ta còn cách mục tiêu chừng hai trăm mét nữa!” – Tạm thời không còn phải làm việc cực lực nữa nên John tranh thủ nhìn bản đồ một cái.

“Rất tốt! Mọi người cố gắng một chút nữa là được rồi! Đến lúc đó sẽ dễ dàng hơn hiện tại rất nhiều!” – Trần Thịnh cũng hăng hái nói. Hắn hiện tại từ ban đầu cấp bậc thấp hơn những người khác mà không nói nhiều lắm. Đến hiện tại thể hiện thực lực mạnh hơn hẳn mọi người nên cũng bắt đầu nhiều lời lên.

Nova một chiều băng tiền đóng băng một con quái vật tinh anh, lấy hơi nói: “Mặc dù là không còn xa nhưng mà quái vật tinh anh cũng bắt đầu tăng lên rất nhiều rồi! Ngay giờ chúng ta chỉ mới đi được có một đoạn ngắn mà đã gặp bao nhiêu là quái tinh anh rồi!”.

Nova nói đúng, rất có thể chờ đợi bọn họ trong cái khúc quanh kia không phải là nơi yên bình để nghỉ ngơi cảm chân quái vật, mà là một ổ tinh anh. Lúc đó thì chỉ có cười đã luôn, tập thể về thăm ông bà khả năng rất cao nha.

“Nếu đến lúc đó các khô lâu của Trần Thịnh vẫn mạnh như vậy thì mọi chuyện không đến nỗi tệ như vậy đâu! Thịnh, nghỉ ngơi đi, từ đây bắt đầu dưỡng sức, nếu như gặp hoàng kim tinh anh, thì chỉ có thể nhờ vào cậu giết nó thật nhanh thôi!” – John xếp tám bản đồ lại, nói một câu với Trần Thịnh rồi quay lại tuyến đầu chiến đấu.

Đội ngũ mặc dù không chính thức nói ai là người dẫn đầu, nhưng mà John vẫn luôn có vẻ là người lãnh đạo, đặc thù nghề nghiệp Paladin khiến cho họ rất có khả năng lãnh đạo đội ngũ. Còn chiến lực cao nhất, không ai khác là Trần Thịnh. Vậy nên kế hoạch tiếp theo của họ cũng rất đơn giản, họ kiểm chế quái vật thường, để tinh anh lại cho Trần Thịnh lo.

Con đường từ cửa hang vào đến chỗ này giờ đã chất đầy xác quái vật. Từng bước từng bước của nhóm người Trần Thịnh bước tới, đều thấm đẫm máu quái vật. Thậm chí bọn họ cũng bắt đầu không nhặt chiến lợi phẩm nữa. Trừ trang bị xanh dương với lại các bình nước thuốc ra, còn kim tệ và trang bị trắng toàn bộ bị bỏ lại.

Mọi người lại tiếp tục tiến lên tiến lên, cứ như một cỗ máy không biết mệt mỏi, từng hàng từng hàng quái vật bị giết chết, ngã xuống trên đường tiến lên của họ. Trần Thịnh chuyển sang trạng thái nghỉ ngơi tinh thần nên hắn chuyển sang nhặt chiến lợi phẩm. Mà hắn thì đúng thuộc dạng là không bỏ sót lại chút gì cả, khu vực hắn đi qua chỉ còn lại máu và thi thể, một đồng kim tệ cũng không thấy được.

“Ta cảm giác thấy tên Thịnh này không làm người mạo hiểm, chỉ đi làm nhặt ve chai thôi cũng đã có thể sống giàu sang rồi!” – Anna cũng không chịu nổi phải phán cho Trần Thịnh một câu. Cả đời nàng chưa thấy tên người mạo hiểm nào mà nhặt đồ kinh khủng như tên Trần Thịnh này cả, hoàn toàn là không bỏ sót bất kỳ thứ gì.

“Chú ý chiến đấu kia! Đừng để ý đến tôi!” – Trần Thịnh cũng không phản đối cách nói của cô ta. Hắn trước khi đến thế giới này, phải đi làm thêm kiếm từng đồng để sống, hiện tại chỉ quơ quơ trong tay đũa phép, cúi xuống nhặt được tiền, chuyện đơn giản như vậy hắn có gì phải phản nản cơ chứ?

“Mọi người chú ý, chúng ta chỉ còn cách khúc quanh 10 mét nữa, và nếu tôi nhìn không nhầm, bên trong đang lóe sáng màu vàng đỏ! Chuẩn bị chiến đấu đi!” – John cắt ngang cuộc tranh luận về khả năng nhặt nhanh của Trần Thịnh. Nếu như có ánh sáng vàng, thì một là thứ người mạo hiểm thích nhất: rương vàng; còn lại là ánh hào quang của hoàng kim tinh anh rồi.

Trần Thịnh cũng tạm ngừng sự nghiệp nhặt đồ của mình, hắn đứng thẳng người, trong tay đũa phép liên tục múa may. Đội hình khô lâu binh vốn đã chết phân nửa do hắn không bỏ sung lập tức đầy quân số lại. “Mọi người để con quái hoàng kim này cho tôi, nhờ mọi người bảo vệ sau lưng tôi giữ là được rồi!” – Trần Thịnh đối với mọi người nói.

Chỉ cần phía sau lưng được bảo vệ an toàn, để Trần Thịnh toàn lực chống lại một hoàng kim tinh anh, chuyện đó vẫn chưa làm khó được hắn. “Anh tốt xấu gì cũng từng solo với Voldemort rồi đó chứ!” – Trần Thịnh trong lòng tự mãn nói.

Các khô lâu binh của Trần Thịnh đồng loạt giờ cao tám khiến của mình lên, tạo thành một cái thuẫn tường xông vào trong khúc quanh đó. Phía sau bọn chúng, Trần Thịnh cùng với tám con khô lâu pháp sư cùng golem đất theo sát.

“Ầm!” – một tiếng vang thật lớn, một con khô lâu binh bị đánh bay, mất phân nửa máu ngay lập tức. “Má ơi quái gì mà công kích mạnh như vậy chứ hả?” – Trần Thịnh nhìn con khô lâu binh đứng lên mà hết hồn. Đúng như John dự báo, có một con hoàng kim tinh anh bên trong khúc quanh, và nó là một con goatman, đặc biệt cường tráng, gấp bội công kích vật lý, da dẻ cứng rắn cường hóa.

“John, từ nay ngâm cái mỏ quạ của nhà ngươi lại!” – Trần Thịnh bị phần hét lên. Con goatman này hoàn toàn chính là một chiếc xe tăng, phòng ngự vật lý, tấn công vật lý đều cực mạnh, máu cũng nhiều. Necromancer triệu hoán vật chủ yếu là tấn công vật lý, này rồi sao mà đánh?

“Golem, lên đập nó cho anh! Toàn bộ khô lâu binh cùng vây lên, không được để cho nó thoát khỏi vòng vây! Khô lâu pháp sư, cho anh tàn nhẫn đánh nó! Chẳng phải chú này chống chịu vật lý mạnh sao? Anh dùng ma pháp chơi chết chú!” – Trần Thịnh ra lệnh xong cũng không nhàn rỗi, trong tay đũa phép một vùng lên, một đồng lời nguyên lập tức hạ cánh trên người con goatman hoàng kim xấu số đó.

“Stupefy!” – Tia sáng đỏ chói lòa đánh trúng con goatman khiến cho động tác quơ rìu của nó lập tức ngừng lại, cứu một con khô lâu binh thoát khỏi vận mệnh bị đánh bay như bạn của nó lúc này. Trần Thịnh canh chừng chỉ cần con goatman bắt đầu tấn công lại cho nó một bùa kích choáng. Chiêu này xem ra cực kỳ hữu hiệu, mặc dù không thể khiến đối thủ xỉu như trong Harry Potter, nhưng khiến cho đối phương bị choáng một vài giây là chuyện dễ dàng.

Mà đối với Trần Thịnh, vài giây là quá đủ, “Stupefy” ít hao ma lực, chỉ cần hắn canh chuẩn, đều đặn phát chiêu này, có thể khiến đối thủ hoàn toàn đứng yên đó mà chịu trận. Trong khi các khô lâu của hắn không ngừng nghỉ dùng kiếm của mình hỏi thăm ân cần lên người của con goatman.

Mặc dù khá là chậm, nhưng mắt thường cũng có thể nhìn thấy được máu của con goatman đang nhanh chóng giảm bớt. Mà con goatman thì từ lúc đầu đánh bay được một con khô lâu binh, còn lại thời gian luôn nằm trong trạng thái bị choáng do bùa chú của Trần Thịnh.

Rốt cuộc con goatman cũng không chịu nổi nữa, nó kêu rên một tiếng rồi ngã xuống, trở thành con hoàng kim tinh anh chết uất ức nhất trong lịch sử Diablo. Điều này cũng khiến cho sáu người còn lại trợn mắt há hốc mồm nhìn Trần Thịnh. Lần đầu tiên họ nhìn thấy có một mạo hiểm giả giết một con hoàng kim tinh anh một cách nhẹ nhàng như vậy.

“Ồi Thịnh! Ta thật là phục ngươi quá đi!” – Adam lớn tiếng đánh vỡ sự yên lặng của mọi người vì sự rung động của chuyện vừa xảy ra trước mắt họ.

Số từ: 1472

Bạn đang đọc truyện *Vô Hạn Phong Lưu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 79: Nấu Cơm

Bên trong khu vực quanh hóa ra lại không còn con quái vật nào nữa trừ con goatman hoàng kim đó. Có vẻ như nó chiếm chỗ này thành nhà riêng của mình, để bọn đệ tử bên ngoài canh giữ, không ngờ cuối cùng cách làm này lại khiến nó bị giết chết một cách cực kỳ uất ức, không thể phản kháng được chút nào.

“Được rồi, mọi người cứ vào bên trong nghỉ ngơi, đừng lều lều, nhóm lửa thổi cơm gì đó đi, chuyện giữ cửa hang cứ để cho tôi là được!” – Trần Thịnh một lần nữa xung phong nhận việc. Thực ra là hắn đang muốn lười biếng, cái cửa hang chỉ có chút xíu, 16 khô lâu binh của hắn phải xếp thành bốn hàng mới đủ chỗ. Phía sau tám con khô lâu pháp sư không ngừng nghỉ bắn phá ma pháp vào bọn quái vật, kiểu phòng ngự này trừ khi có tinh anh quái dẫn đội, còn không thì vững như thành đồng vách sắt.

Trần Thịnh cũng học cách làm của người La Mã cổ đại, cứ một lúc lại đổi bốn con khô lâu đứng đầu ra phía sau để chúng nghỉ ngơi hồi phục máu. Đây cũng là Trần Thịnh phát hiện, bọn khô lâu binh khi nghỉ ngơi sẽ bắt đầu hồi phục máu, và tỏ ra (theo những gì Trần Thịnh thấy) cường tráng mạnh mẽ hơn lúc trước. Vậy nên Trần Thịnh cũng bắt đầu hạn chế để cho khô lâu binh của mình bị giết chết.

Chẳng hạn như hiện tại bốn con khô lâu đang đứng trước nhất, chiến đấu cùng bọn quái vật là bốn con khô lâu binh từ khi hắn triệu hoán bọn chúng đến giờ vẫn chưa chết lần nào cả. Một phần vì may mắn, một phần vì khi Trần Thịnh phát hiện ra chuyện này hắn cũng cố ý giữ bốn con khô lâu này còn sống xem sao.

Kết quả đúng là ngoài ý muốn của hắn, bốn con khô lâu này hiện tại so với những con khô lâu mới hắn vừa triệu hoán ra, mạnh hơn gấp rưỡi. Tên của bọn chúng cũng đã thay đổi: khô lâu binh tinh anh, toàn bộ thuộc tính mạnh gấp rưỡi so với một khô lâu binh bình thường, từ lượng máu đến công phòng...

Từ đây Trần Thịnh bỗng nghĩ đến một chuyện, các người mạo hiểm khi một kỹ năng lên cấp 20 sẽ xuất hiện biến chất, sẽ trở nên cực kỳ mạnh mẽ. Như vậy nếu hắn đoán không lầm, triệu hoán khô lâu từ cấp 10 trở đi đã biến thành triệu hoán khô lâu binh, như vậy cấp 20 rất có thể là triệu hoán khô lâu binh tinh anh hoặc là, triệu hoán khô lâu dũng sĩ? Như vậy con đường mở ra cho giấc mơ đại quân khô lâu của hắn cũng càng ngày càng rộng rãi nha.

“Diablo, Baal là cái thá gì, một biến khô lâu nhấn chìm bọn nó. Đến lúc đó, nhiều khi mình lại có một cái ngoại hiệu “khô lâu vương” gì nữa đi à nha?” – Trần Thịnh sung sướng nghĩ thầm trong bụng. Cứ theo cái đà này, chuyện kỹ năng triệu hoán khô lâu của hắn tăng lên cấp 30, 40 cũng không phải là chuyện không tưởng, nhiều khi hắn lại triệu hồi ra cái gì hoàng kim khô lâu, đến lúc đó chuyện đùa lớn à nha.

Nhìn Trần Thịnh hiện tại hai mắt mơ màng không tiêu cự nhìn xa xăm, không hề liên hệ được với trọng trách gác cửa hắn đang giữ. Có điều mọi người đều đang ở phía sau lưng của hắn, vậy nên như các cô gái có nhìn lên hắn đi chẳng nữa, cũng chỉ thấy hắn đang rất chăm chú quan sát tình hình cửa hang, chỉ huy quân đội của mình chiến đấu. Nhiều khi, dù là tận mắt nhìn thấy, cũng có thể biến thành nhìn sai.

“Chúng ta nhanh chóng nấu ăn thôi, chiến đấu cả ngày, một bó hơi tai!” – Adam chắc chắn là một tên ăn nhiều. Không khó hiểu vì nhìn cái vóc người của hắn, không ăn nhiều làm sao có được cái vóc người cao hơn hai mét, nhìn cứ như một ngọn núi nhỏ như vậy được? Vậy nên hắn là người đầu tiên phản nản chuyện đói bụng, đòi ăn cơm.

“Adam! Các Barbarian khác cũng giống ngươi như vậy sao?” – Leo tò mò hỏi. Thấy Adam khó hiểu gật đầu, hắn liền nói tiếp: “Nếu như vậy, ta thật thắc mắc không biết làm sao mà bộ tộc Barbarian lại là những chiến binh dũng mãnh được giao cho nhiệm vụ canh giữ hòn đá thế giới à nha?” – Ý tứ rất rõ ràng: bộ tộc các ngươi toàn là một bọn không đầu óc ham ăn như thế sao?

Có điều Adam không hiểu được ẩn ý sau câu nói đó, hắn cười hờ hờ nói: “Đó là điều tất nhiên, ngươi làm sao hiểu được sức mạnh của bộ tộc Barbarian của ta được? Đó là sức mạnh mà tổ tiên của ta, Korlic, Madawc và Talic đã truyền lại cho chúng ta!” – Adam ra sức vỗ bộ ngực của mình kêu bang bang.

Được rồi, tên này lại bắt đầu huênh hoang về sự vĩ đại của tổ tiên của mình, hắn giờ đã bắt đầu nói về sự vĩ đại của tổ tiên của các Barbarian, Nephelem

đầu tiên Bul-Kathos rồi. Thật ra Trần Thịnh cũng không hiểu các Nephalem đầu tiên, những người con đầu lòng của thiên thần và ác quỷ, những người mạnh mẽ hơn cả cha mẹ của họ, giờ bọn họ đang ở đâu trong khi thế giới họ bảo vệ đang lâm than như vậy?

Chắc là đều chết hết rồi nên thành ma, cũng chỉ có thể lực bất tòng tâm mà nhìn mọi chuyện diễn ra không theo ý muốn đi? Có lẽ vậy, vì nhân loại dù mạnh hơn cha mẹ họ, nhưng lại không kế thừa được thứ quý giá nhất mà cha mẹ họ có: sự bất tử. Không biết chuyện trao đổi gen diễn ra thế nào mà lại bị thiếu mất cái gen đó không biết? Đến cả tâm hồn còn có được cái gen bất tử đó.

Hay là tâm hồn cũng là con của thiên thần và ác quỷ, nhưng chỉ thừa kế gen bất tử mà thôi? Nếu như vậy thì, ôi má ơi chúng ta đang ăn anh em của mình sao?

Chỉ đùa chút thôi. Không quen mô tả cảnh chiến đấu nên chế thêm tí cho vui ấy mà. Ờ đừng đừng ném gạch đá! Em còn chưa có ý định xây nhà! Còn nếu muốn ném tiếp, ặc, làm ơn ném luôn xi măng, sắt thép luôn để em xây cho nó dễ...

Thật ra mà nói, Trần Thịnh cảm thấy mấy tên Barbarian này tự hào quá đáng, có gì mà phải la làng lên như vậy khi mà tổ tiên bọn họ cuối cùng có bảo vệ được hòn đá thế giới đâu? Rốt cuộc vẫn cần thế hệ con cháu đến. Đó là chưa kể bộ ba thủ vệ cho Baal đi qua dễ dàng không thách đấu, đến lượt mình đến thì lại nhảy ra: “Phải đánh bại bọn ta mới được phép tiến vào!”.

“Xin lỗi, bọn người có mù hay không? Tên kia rõ ràng là quái vật, chỉ cầm cái tín vật là bọn người cho qua, ta trải qua bao nhiêu nguy hiểm truy đuổi nó đến tận đây, thời gian để cứu thế giới gấp rút, vậy mà giờ còn chơi trò thử thách? Thật là nhảm *** đến tận cùng!” – có điều, nếu không làm như vậy, lấy đâu ra game mà chơi?

Cũng mất cả 30 phút sau, rốt cuộc mùi thức ăn cũng bốc lên, khiến cái bụng của Trần Thịnh cũng bắt đầu kháng nghị vì bỏ đói nó cả ngày. Có điều hắn đã nhận nhiệm vụ thủ vững vị trí này nên giờ cũng không thể chạy vào giành ăn đi. Mất mặt là chuyện nhỏ, mất mạng là chuyện lớn đó.

Rất may là cái tướng đứng chăm chú lúc này của hắn làm cho các cô gái trong nhóm đều có cảm tình với hắn cả, vậy nên Anna đã chủ động đem đến cho hắn một phần ăn nóng hổi, không cần hắn phải tự mình chạy vào xin. Thái độ của cô nàng gần như chỉ thẳng ra luôn: Có cần em đút cho anh ăn luôn không?

Tất nhiên bình thường thì Trần Thịnh sẽ rất thích thú với chuyện đó, nhưng mà hiện tại trước mặt cả đám người khác, chưa kể nàng lại là một Amazon, nghe nói các nàng đều rất tàn nhẫn với bạn tình của mình, vậy nên Trần Thịnh cũng không dám hưởng cái dịch vụ nghe rất hấp dẫn đó.

Số từ: 1552

Bạn đang đọc truyện *Vô Hạn Phong Lưu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 80: Kỹ Năng Ma Pháp Mới

Hành động một mình đứng ăn, mặt vẫn hướng về phía cửa động đó lại vô tình trở nên cực kỳ đẹp trai trong mắt các cô gái. Bởi vậy, các cô gái, tận mắt nhìn thấy, cũng chưa chắc là thật đâu.

Trong tay Trần Thịnh cầm một tô canh lớn, mà nếu ở thế giới bình thường, phần canh này đủ cho một nhà bốn người ăn đi. Có điều khẩu phần ăn của người mạo hiểm rất lớn, Trần Thịnh nhìn bên trong tô canh đầy thịt, rau củ...thắc mắc không biết ai nấu nồi canh này đây, còn rất cân bằng dinh dưỡng nha.

Mùi vị cũng rất ngon, tại trong thế giới Diablo, có được một bữa ăn ngon, cũng chỉ có các người mạo hiểm mà thôi. Vì họ cần chiến đấu, họ cần năng lượng. Bình dân thì không được ăn ngon như vậy, dù sao thế giới này là tất cả mọi nguồn lực đều dồn vào chiến tranh. Họ không chú trọng phát triển kinh tế như thế giới khác, hoặc ít nhất, cho đến khi chiến tranh kết thúc, họ sẽ không chú trọng phát triển kinh tế.

Mọi thứ tốt đều dành cho các chiến binh, mọi đặc quyền cũng đều dành cho các chiến binh. Vậy nên rất dễ hiểu khi mà thức ăn dành cho các chiến binh cũng là đồ ngon nhất.

Trần Thịnh biết chắc rằng một bình dân trong thế giới này không thể nào ăn được một chén canh khổng lồ như hắn đang cầm trên tay. Có điều không còn cách nào khác cả. Thế giới này không hề yên bình, có bao nhiêu chất xám người ta đều dồn và việc làm sao để kháng cự ác ma, chứ không phải suy nghĩ cải thiện cuộc sống bình dân.

Hoặc là mọi người bình đẳng? Mặc dù chuyện đó rất rõ ràng chỉ là lý thuyết, đã bao nhiêu lần chúng ta nhìn thấy người khác được ưu tiên vì có quen biết hay là con ông cháu cha gì đó đó. Trần Thịnh cũng không rảnh để mà đi tranh đấu cho cuộc sống ấm no cho bình dân tại đây. Thật ra, chỉ cần hắn thành công đánh đuổi ác ma khỏi thế giới này, vậy là mọi người đã cảm ơn hắn lắm rồi.

“Thịnh, ổn chứ hả? Ăn xong rồi thì cậu nên nghỉ ngơi đi. Chuyện canh gác cửa hang cứ để cho bọn này. Tất nhiên vẫn phiền cậu phải duy trì đội hình triệu hoán vật của cậu. Nếu không thì chỉ bằng vào chúng ta là hoàn toàn không có khả năng chặn lại cái cổ họng quan trọng này đâu.” – John bước đến bên cạnh Trần Thịnh nói.

“Chuyện duy trì số lượng khô lâu là đương nhiên rồi. Thật ra nếu như không có hoàng kim tinh anh quái đến thì mọi chuyện cũng dễ bàn. Ít nhất hiện tại mà nói, dù cho là xanh dương tinh anh quái cũng không có khả năng đột phá vòng phòng ngự này đi.” – Trần Thịnh tự tin tràn đầy trả lời. Nói giỡn, hoàng kim tinh anh quái cũng không phải là fallen chỗ nào cũng có.

Nếu như bình thường, hoàng kim tinh anh quái vật sẽ có chỗ ở cố định. Rất ít hoàng kim tinh anh quái chạy nhong nhong khắp nơi. Bọn chúng đóng vai trò như lãnh chúa một phương, thống lĩnh quái vật một khu vực nào đó. Thường thì một khu vực, chẳng hạn như Stony Field, sẽ có từ một đến hai hoàng kim tinh anh quái vật. À, mà đó là hoàng kim cao cấp, còn có một loại quái vật hoàng kim nữa, loại này phổ biến hơn.

Loại này, thỉnh thoảng là có thể gặp, đặc biệt nhiều trong Diablo 3. Ai từng chơi qua Diablo 3 đều biết, đến cấp độ khó Tournament (tác giả đang chơi Tournament 4 trong khi nó có tới mười mấy cấp lận), cứ cầm nhân vật đánh đấm một hồi là lại xuất hiện quái màu vàng. Bọn nó mạnh hơn quái xanh dương, nhưng yếu hơn thể loại một khu vực chỉ có một hai con kia. Trong truyện này, tạm gọi là hoàng kim và ám kim đi, nghe giống giống truyện Tàu, vì nếu gọi là vàng sẫm thì nghe ngớ ngẩn thế nào ấy.

“Chỉ cần chống lại xanh dương quái được là quá tốt rồi, không ngờ khô lâu của cậu lại mạnh đến như vậy. Nhưng mà theo tôi thấy cậu cũng không phải chỉ chuyên về khô lâu. Lòì nguyên, độc, xương đều có sử dụng. Thậm chí lòì nguyên choáng cậu dùng lúc nãy, tôi chưa từng thấy bao giờ cả!” – John lúc này lại như một em bé hiếu kỳ, hỏi đủ thứ về Trần Thịnh.

“Ai cũng có bí mật của riêng mình mà! Tôi cũng thuộc dạng khá là đặc thù mà thôi.” – Trần Thịnh cũng không muốn khoe hết ra mọi chuyện của mình. “Hoàng kim quái thôi là đã khá miễn dịch với lại các loại bùa choáng rồi. Không ngờ con hoàng kim goatman đó lại bị cậu đánh chết một cách uất ức như vậy. Chiêu kích choáng đó xem ra cũng không tiêu hao quá nhiều ma lực lắm đúng không?” – John cũng chỉ quan tâm đến bùa “Stupefy”.

Không hổ là một trong những người mạo hiểm xuất sắc nhất của Rogue Camp, chỉ cần nhìn cách Trần Thịnh dùng nó trong chiến đấu là đã đoán được “Stupefy” ưu điểm lớn nhất ít tốn ma lực rồi. “Thực ra nếu muốn kích choáng hoàng kim quái cũng được, nhưng mà khi dùng chiêu choáng, ma lực tiêu hao sẽ tăng lên rất nhiều. Điều này cũng khiến cho chuyện giết hoàng kim quái theo cách của Trần Thịnh lúc này là không thể thực hiện được. Ít nhất là một người tuyệt đối không làm được.” – John nói tiếp.

Những gì Trần Thịnh vừa nghe hoàn toàn mới mẻ đối với hắn. Dù sao hắn cũng không phải là người bản địa, những kiến thức cơ bản về thế giới này của hắn hoàn toàn không đủ. Vậy nên hắn cũng vừa biết được chuyện này, còn lúc trước chơi game, ặc, thật ra hắn chơi Diablo 2 là chơi bản lậu, bản mod do fan làm. Nên tất nhiên là có nhiều thứ khác so với bản gốc, hắn nhớ không lầm khác nhất là tăng một cấp được đến hai điểm kỹ năng.

“Nếu như cậu nghĩ ra kỹ năng đó, như vậy cậu đã có công rất lớn đối với nhân loại rồi đó! Chỉ một chiêu này, có thể giúp cho mọi người tiêu diệt hoàng kim quái vật càng thêm dễ dàng. Thậm chí nói không chừng, cả ám kim quái vật cũng có thể nhẹ nhàng mà tiêu diệt được!” – John càng nói càng kích động, cuối cùng là nước bọt tung tóe mô tả tương lai của nhân loại khi có chiêu mới này.

Có điều Trần Thịnh hoàn toàn không chắc về chuyện người của thế giới Diablo có thể học được các lòì nguyên của thế giới Harry Potter hay không. Hoặc là cụ thể hơn, những người không phải là người theo đuổi của hắn có khả năng học được hay không? Khi trở thành người theo đuổi của hắn, họ đã thoát khỏi sự ràng buộc của thế giới họ đang sống, có thể giống như hắn học các khả năng của các thế giới khác.

Tất nhiên là Trần Thịnh cũng không thể nói thẳng ra là chiêu này đến từ thế giới khác và tại đây nó đã bị làm yếu đi nhiều. Nếu không thì đối tượng trúng bùa này đã lăn ra đất xỉu rồi chứ không chỉ đơn giản là bị choáng vài giây đâu. Không biết cách nào để giải thích với John, Trần Thịnh đành phải lấp liếm cho qua chuyện:

“Nếu như vậy tất nhiên tôi cũng sẵn lòng đem nó ra dạy mọi người, nhưng mà quan trọng là nó không hề dễ học đâu, ít nhất nó không có trong bảng kỹ năng! Hoàn toàn là tự thân mình nghiên cứu và luyện tập!” – Trần Thịnh quăng bom khiến cho John choáng váng. Kỹ năng không có trong bảng kỹ năng không hề là chuyện thường ngày ở huyện. Làm được đến mức độ hoàng kim quái cũng bị choáng cũng là một chuyện phi thường.

“Có lẽ chúng ta nên bàn chuyện này sau khi đã về đến Rogue Camp. Còn hiện tại tôi nghĩ không phải là nơi cũng không phải là lúc thích hợp để nói về chuyện này. Chắc là cậu cũng đồng ý với tôi chứ?” – Trần Thịnh an ủi John. Đến lúc đó hắn lại kiểm soát chạy mất là xong, chạy sang Harry Potter đi học tiếp chẳng hạn. Khi mạnh mẽ đến một mức độ nào đó rồi, có người biết được bí mật của hắn cũng chẳng sao nữa.

“Cậu nói cũng đúng! Được rồi, cậu vào nghỉ đi, chuyện canh gác cửa hang giao lại cho tôi.” – John cũng đồng ý rồi kêu Trần Thịnh vào trong nghỉ ngơi. Thậm chí tên to mồm Adam cũng oang oang kêu to: “Đề tôi phụ canh cho. Tôi cũng đang cần thư giãn gân cốt sau khi ăn xong đây!” – Trần Thịnh vỗ trán một cái, chỗ nào tên to hợm này cũng có mặt hết trơn.

“Không được, mọi người chia nhau ra mà canh giữ để người khác còn nghỉ ngơi được nữa. Hiện tại đến phiên tôi. Adam cậu là phiên kế tiếp!” – John cũng không nhận được răn dạy Adam vài câu. Cũng khá là kỳ hoa khi mà Paladin với Barbarian vốn không ưa nhau lắm, một bên chê bên kia quá nhiều luật lệ, bên kia lại chê bên này quá ngớ ngẩn. Vậy mà John với lại Adam quan hệ cũng khá là tốt, ít nhất là cho đến hiện tại.

“Được rồi, giao lại cho cậu.” – Trần Thịnh cũng không dài dòng, quay vào trong hang. Bên trong đó, mọi người đã dựng lên mấy cái lều, lều của hắn cũng đã được mọi người dựng lên đùm. Trần Thịnh chui vào trong lều của mình, từ trong túi không gian lấy ra cái bồn tắm, đổ nước vào tắm rửa một cái thoải mái toàn thân.

Hắn vừa chuẩn bị ngã lưng xuống giường ngủ thì một tia sáng chói lòa chiếu thẳng vào người hắn, khiến hắn cảm thấy còn dễ chịu hơn là lúc tắm hồi nãy nữa. Rốt cuộc cũng đến cấp 14, thành quả của cả một ngày liên tục chém giết, và hiện tại vẫn còn đang tiếp tục.

“Cứ theo cái đà này, chỉ cần đóng quân tại đây thôi là kinh nghiệm tăng lên như điều gặp gió vậy, quá đã khỏi cần chạy lung tung khắp nơi như trước. Đúng là trong cái rủi luôn có cái may.” – Trần Thịnh cười thầm nghĩ, hắn cũng không vội thêm điểm thuộc tính, đơn giản là trùm chăn lại ngủ một giấc.

Mặc dù cơ thể không mệt nhọc, nhưng mà các triệu hoán sư và ma pháp sư đều phải chịu đựng đầu óc mệt mỏi. Cả một ngày chiến đấu không ngừng nghỉ, Adam có thể rất mau hồi phục, nhưng pháp hệ thì hồi phục chậm hơn rất nhiều. Đầu óc mệt mỏi dễ dẫn đến ma pháp sai lầm, ma pháp phản phệ, tốc độ phục hồi ma lực chậm lại, tốc độ thi pháp chậm lại...đủ thứ tác động xấu đến chiến đấu.

Bởi vậy nên John mới đề cho hệ cận chiến đi canh giữ cửa hang, cho các pháp hệ nghỉ ngơi trước. Cái nghề nghiệp nào cũng có điểm mạnh điểm yếu riêng của mình. Triệu hoán hệ là vui tính nhất, bình thường rất mạnh, dễ bị đánh lén thì về chiều ông bà ngay.

Bạn đang đọc truyện *Vô Hạn Phong Lưu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 81: Thịt Nướng

Đó cũng là một trong những lý do vì sao Trần Thịnh luôn cố gắng nâng cao các chiêu thức phụ trợ khác của mình. Chỉ dựa vào triệu hoán là một chuyện không hề khôn ngoan, trừ khi là nhà người có thể đảm bảo được mình không bao giờ bị đâm sau lưng.

Chuyện đó tất nhiên là đang nói chuyện viễn vong. Nhiều lúc Trần Thịnh cũng nghĩ về cuộc sống yên bình trước kia, khi chưa có được cái chủ thần hay hết pin này. Cuộc sống đó chính xác là một cuộc sống hòa bình, yên ổn. Hằng ngày xách cặp đến trường, xong giờ học thì đi làm thêm, về đến nhà đọc sách hoặc chơi game rồi ngủ.

Bây giờ cuộc sống của hắn đặc sắc hơn, và cũng nguy hiểm hơn nhiều. Có năng lực mà trước đây chỉ có thể mơ tưởng, có người yêu xinh đẹp. Nguy hiểm cũng luôn cận kề, thế giới Diablo thì khỏi nói, nơi đây là nơi của sự chết chóc và chiến tranh, hỗn loạn. Mà cả thế giới Harry Potter, nguy hiểm cũng luôn rình rập khi mà anh Vol và các bạn luôn cố gắng lấy lại quyền lực của mình.

Tuy nhiên nếu được một lần nữa lựa chọn, hắn vẫn chọn cuộc sống hiện tại, tràn đầy những điều bất ngờ, dù đôi khi, không khéo là game over ngay. Còn các độc giả thì thế nào? Comment thử ha.

Trần Thịnh đánh một giấc đến tự nhiên tỉnh lại, không ai kêu hắn dậy, hoàn toàn thoải mái. Đoàn đội có đến bảy người nên giờ đôi ca rất dài, hắn hoàn toàn có thể ngủ cả ngày cũng được.

Nhìn vào thanh kinh nghiệm, đã là cấp 14 50% kinh nghiệm rồi. Tốc độ này đúng là kinh khủng thật đó, chưa kể kinh nghiệm của hắn còn chia cho các đồng đội nữa. Nếu như không phải là đang không ngừng giết quái tại khu vực này, không biết tốn bao lâu mới có thể được bao nhiêu đây kinh nghiệm nữa, chắc là nửa năm?

“Ồ Thịnh đã dậy rồi à? Đến ăn chút gì không?” – Leo đang ngồi nướng thịt bên bếp lửa. Druid mặc dù là con của tự nhiên nhưng mà vẫn ăn thịt như bình thường. Còn chuyện nói Druid phải ăn chay, ồ vậy cây cỏ không phải sinh mạng sao? Chưa kể nghe nói Druid có khả năng trò chuyện với cây cối nữa. Druid cũng ăn thịt như người thường, vì họ coi đó là vòng tuần hoàn của cuộc sống.

“Khi những Druid chết đi, từ trên thân thể ta, cỏ cây lại phát triển, động vật lại ăn cỏ, và ta lại ăn động vật. Đó chính là vòng tuần hoàn của sự sống!” – một câu nói của Druid về chuyện các Druid có nên ăn thịt hay không.

“Đang đói chết được đây, đúng là có lộc ăn ha ha!” – Trần Thịnh lập tức ngồi xuống cạnh đồng lửa. Vừa ngủ dậy, chỉ mới rửa mặt một cái, hiện tại bụng hắn đang kêu vang trời đây, chẳng khác nào buồn ngủ gặp chiếu manh.

Thật ra mà nói, nhiệm vụ lần này đáng lẽ sẽ rất nguy hiểm, mọi người có thể bỏ mạng tại nơi hoang dã, thành món thịt nướng của bọn quái. Tuy nhiên Trần Thịnh quá không giống người thường, nhờ vào chuyện hắn có cấp kỹ năng hoàn toàn là quá vượt cấp độ, vậy nên mọi người ngược lại thật nhẹ nhàng.

“Cảm giác cứ như đang đi cắm trại vậy, không hề giống đang làm nhiệm vụ nguy hiểm chút nào! Mà còn nhận kinh nghiệm rất nhiều nữa chứ!” – Leo cảm thán nói – “Chuyến này nếu không nhờ có cậu và đội khô lâu của cậu, có lẽ chúng ta đã thành chân giò trong nồi canh của fallen rồi!” – Leo nhìn Trần Thịnh cười nói.

“Thú thật ban đầu khi nghe được cậu chỉ có cấp 13, chuyện đầu tiên tôi nghĩ là có làm không. Necromancer giỏi nhất Rogue Camp chỉ mới cấp 13? Không lẽ họ yếu dữ như vậy? Sau đó lại nghe là do cậu có con rồng nên mới tham gia nhiệm vụ lần này, tôi càng kinh ngạc, không phải trong truyền thuyết trừ cốt long ra, tất cả các loài rồng đều không ưa Necromancer sao? Rốt cuộc cậu làm tôi bất ngờ nhiều về Necromancer đó!” – Leo nhìn Trần Thịnh bái phục nói.

“Có vẻ như chỉ có tôi là đặc biệt như vậy thôi, còn các Necromancer khác cũng khá là bình thường giống như những gì các cậu vẫn thường nghe thường thấy: âm u, làm bạn với xác chết, xương cốt, linh hồn và độc dược. Có điều tôi còn nghiên cứu một số thứ khác, vậy nên không giống với các đồng nghiệp.” – Trần Thịnh ôn tồn giải thích.

Thịt nướng trong tay là một cái đùi heo, Trần Thịnh nhìn thấy đã khá ổn, lập tức lấy gia vị ra thêm vào cái đùi. Hắn ăn khá mặn và khá cay, nhạt quá là hoàn toàn không thấy ngon. Vậy nên khi đến thế giới Harry Potter và có tiền, hắn liền dự trữ gia vị phong cách Việt Nam cho mình, từ ớt hiểm, đến nước

mắm, mắm ruốc mắm tôm..

“Không ngờ cậu cũng có tài nấu nướng ghê đấy!” – Leo ngửi thấy mùi thơm bốc lên từ cái đùi heo của Trần Thịnh liền thèm chảy nước miếng. Không biết biến hình thành người sói có ảnh hưởng gì đến hần không mà hiện tại hần đã thè lưỡi, nước dãi bắt đầu chảy ra. “Tên này chắc chắn đến hiện tại vẫn là một thành viên trung kiên lâu năm của hội FA!” – Trần Thịnh lập tức đưa ra kết luận khi nhìn thấy chuyện này. Chắc chắn không có cô gái nào thích một tên con trai thè lưỡi như vậy.

“Là gia vị mang từ quê hương xa xôi của tôi, rất tốt trong việc làm món ăn trở nên càng thêm hấp dẫn từ mùi vị lẫn màu sắc.” – Trần Thịnh cười khà khà nói. Hần lấy một con dao nhỏ róc một phần thịt cho Leo. Tên này lập tức hoan hô nhảy cẫng lên, sau đó liền cẩn thận hít lấy hít để, cả buổi rồi mới ăn, nhìn chẳng khác gì các bạn cờ hó cả.

“Lần đầu tiên tôi ăn thứ ngon như vậy! Gia vị của cậu thật tuyệt vời đấy Thịnh!” – Leo hai mắt sáng rỡ, luôn miệng khen ngợi. Tiếng nói của hần khá lớn khiến cho những người còn lại trong lều cũng nghe thấy. Anna lập tức xuất hiện bên ngoài lều của mình.

“Nghe nói có ai có món ăn ngon à? Ái chà, cái gì mà thơm quá vậy!” – Anna nhủ lấy cái mũi, hít lấy hít để không khí. Sau đó nàng nhanh chóng xác định được nguồn gốc mùi thơm đó: cái đùi heo Trần Thịnh đang cầm.

“Là Thịnh nấu sao? Thơm như vậy? Ăn rất ngon sao?” – Anna nhìn thấy cái đùi trên tay Trần Thịnh, lại nhìn thấy Leo đang cầm một miếng thịt nhai ngấu nghiến, lập tức chạy tới bên cạnh ngồi xuống hỏi.

Leo cũng không buồn trả lời, chỉ là cái đầu không ngừng gật lia lịa. Anna lập tức không khách khí, trong tay xuất hiện một con dao nhỏ, xẹt một cái đã xẻo mất một phần thịt trên chiếc đùi heo.

“Má ơi có cần phải như ăn cướp như vậy không chứ trời?” – Trần Thịnh đỏ mặt hỏi. Cô nàng Amazon này tính cách có chỗ khá giống với lại tên Adam. Nhưng vấn đề ở chỗ cô nàng là con gái. Tên Adam cao to hơn hai mét đó, tính cách như vậy cũng không có vấn đề gì đi. Đằng này cô nàng đáng người đẹp để, một đầu tóc vàng quăn rũ, hết lần này đến lần khác tính cách lại như đàn ông, không biết có gả được cho ai không nữa.

Mà hình như, Amazon là dân tộc nữ quyền mà? Như vậy chuyện không cần gả cho ai vẫn có con là chuyện bình thường mà hả? Đại loại chẳng hạn như “Tôi thích anh, cho tôi xin đứa con!” !!!

Không tốn vài giây sao khi Anna nuốt xuống miếng thịt nướng đầu tiên, tất cả mọi người đã được thông báo về món thịt nướng của Trần Thịnh ăn rất ngon. Cho nên Trần Thịnh không còn cách nào khác ngoài việc nướng thêm cho tất cả mọi người. Cũng may họ còn nhân đạo, biết hần cũng đói nên cho hần ăn trước một chút đỡ đói.

“Cả cái đoàn đội của mình toàn là một lũ háo đói à nha!” – Trần Thịnh cay đắng nhận định, sau khi tận mắt chứng kiến kể cả lúc nào cũng ít nói trang nhã Nova với Natalie ăn như mấy ngày không ăn cơm vậy.

Điều này cũng dễ thông cảm, thế giới chiến loạn, họ không có nhiều gia vị cho các món ăn của mình. Vậy nên khi được ném thử món ăn có đầy đủ gia vị của Trần Thịnh, lập tức họ không kiềm chế được, hoàn toàn ăn đứt hết các món ăn mà họ từng ném thử.

Cuối cùng do mọi người đều ăn no nên Trần Thịnh lại quay ra đi gác cổng nữa. Hiện tại chuyện gác cổng bắt đầu nguy hiểm dần lên khi một ngày qua đi, bọn quái vật chắc chắn đã biết được phía sau của chúng xuất hiện vấn đề.

Chỉ cần chỉ huy của bọn chúng không phải là bọn đầu đất thật sự, chắc chắn sẽ phái ra một nhánh quân mạnh để nhổ bỏ khúc xương chặn cổ họng này. Vậy nên bắt đầu từ bây giờ, nhiệm vụ nguy hiểm mới thật sự bắt đầu.

“Hừm, tại sao mình không thử chặn lại cửa hang càng hẹp thêm một chút nữa nhỉ?” – Trần Thịnh nhìn cửa hang, lại nhìn xung quanh rải rác vài cục đá ngầm nghĩ.

“Không được, nếu như hẹp quá, thì các khô lâu cũng khó tấn công bên ngoài, như vậy nhiều khi lại lợi bất cập hại.” – Trần Thịnh nghĩ một lúc lại từ bỏ cách làm này. Phía sau khô lâu pháp sư cùng với người mạo hiểm khác có thể hỗ trợ thêm bằng cách tấn công từ xa. Kể cả Leo, Adam hay John cũng có thể bắn cung, vì trước khi thành người mạo hiểm, họ đều đã được huấn luyện qua những thứ đó.

Trong đoàn đội, nếu buông vũ khí chính xuống là trở nên vô dụng cũng chỉ có Trần Thịnh mà thôi, vì ngoài ma pháp ra, hần chẳng thể bắn cung, dùng kiếm cũng chẳng biết. Đơn giản vì hần là dân tay ngang, giữa đường thành người mạo hiểm, chứ không phải được huấn luyện tất cả những kỹ thuật chiến đấu cơ bản như dân bản địa. Đây cũng là lý do, Celena mạnh hơn Hermione rất nhiều, dù Hermione biết nhiều bùa chú hơn hần, ý thức chiến đấu của cả hai hoàn toàn không cùng một đẳng cấp.

Gần đây bận quá nên ra chương trễ. Bắt đầu từ chương sau sẽ và đoạn nguy cơ của lần nhiệm vụ này.

Bạn đang đọc truyện *Vô Hạn Phong Lưu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 82: Con Bão Blood Hawk

Trần Thịnh đang trầm tư với đủ thứ suy nghĩ trong đầu thì một tiếng kêu hấp dẫn sự chú ý của hắn. Trần Thịnh ngược lên nhìn, và thứ đập vào mắt hắn khiến hắn hết hồn.

“Ông nội mẹ ơi! Blood Hawk!” – Trần Thịnh thốt lên.

Trước mắt hắn, đen ngịt một mảnh Blood Hawk, ít nhất là hàng ngàn hàng vạn con Blood Hawk đang bay đến. Toàn bộ không gian trong hang bị bọn chúng tràn ngập, trong tai chỉ còn vang lên tiếng bọn chúng đập cánh dồn dập mà thôi.

“Tiêu rồi! Chúng ta gặp nguy hiểm!” – John nghe thấy tiếng kêu của Trần Thịnh liền chạy ra, sau đó khuôn mặt của hắn chuyển ngay sang màu trắng.

“Báo động! Lập tức vào vị trí chiến đấu! Nova! Nova nhanh tới cửa hang, nhanh!” – John quay vào trong hang rống lên, hoàn toàn không có bộ mặt hòa ái bình tĩnh như hàng ngày.

Mọi người cũng không hổ danh là những người mạnh nhất Rogue Camp, lập tức trang bị chỉnh tề xuất hiện tại cửa hang, sẵn sàng chiến đấu. Dù mới ít phút trước đó, cả bọn còn đang ăn thịt nướng no bụng rồi nằm dài trên đất.

“Nova, có chiêu hệ lửa nào không? Inferno có tăng không?” – John lập tức hỏi Nova. Thật ra John hỏi vậy là thừa rồi, chẳng những Nova có, mà Leo cũng có. Chỉ có điều cấp bậc cô cao hai không mà thôi. Chưa kể đến chuyện tất cả người mạo hiểm tại thế giới này đều luôn giữ lại ít nhất một điểm kỹ năng phòng ngừa trường hợp bất ngờ cần sử dụng, chẳng hạn như hiện tại.

“Có!” – câu trả lời rất ngắn gọn của cả Nova và Leo. Sau đó cả hai trên tay lập tức xuất hiện những đóm lửa. Hai tên này lập tức xuất chiêu, không thêm chờ đợi hiệu lệnh gì nữa, xem ra câu hỏi của John khiến cả hai hơi bị tự ái.

“Inferno!” – “Firestorm!” – hai chiêu thức hệ lửa diện rộng lập tức hình thành, như một con lốc lao đến bọn Blood Hawk đang xông tới, lập tức tạo thành một biển lửa trước mặt Trần Thịnh. Một luồng mùi thịt nướng lập tức xộc vào mũi hắn, nhưng nhanh chóng chuyển sang mùi cháy khét.

“Mẹ ôi, vừa ăn thịt nướng xong giờ lại là mùi này, muốn khiến người ta ói hết ra sao?” – Trần Thịnh than vãn, trong tay cũng không rảnh rồi, rằng độc không cần tiền vung ra. Những người khác cũng bắt đầu điên cuồng tấn công vào đàn Blood Hawk.

Bọn Blood Hawk này máu ít, công thủ cũng rất yếu, nhưng mà lợi thế của bọn chúng là bay được, và số lượng cực kỳ đông đảo. Nếu như không tiêu diệt được Blood Hawk Nest, cái tổ sống của bọn chúng, thì bọn chúng chính xác là giết hoài không chết hết được.

Tại thế giới hiện thực này, tổ của bọn Blood Hawk này có năng suất sản xuất con mới nhanh kinh khủng, hầu như là mỗi phút lại có thể phun ra một con. Nghe thì khá chậm, nhưng mà mấy cái tổ đó toàn ở những khu vực hiểm trở, khó tìm. Chưa kể nếu tiếp cận chúng, chúng sẽ cảm nhận được nguy hiểm mà tăng nhanh năng suất lên gấp mười lần, lúc đó đúng là thảm họa.

“Nhìn xem gần đây có chỗ nào Blood Hawk Nest có khả năng tồn tại không? Chúng ta cần đánh thẳng đến đó rồi diệt tổ bọn nó đi, nếu không bọn chúng có thể dễ dàng khiến chúng ta kiệt sức mà chết đó!” – Trần Thịnh kêu lên. John nghe vậy liền bỏ cây cung xuống, bắt đầu dán mắt vào bản đồ tìm kiếm.

Bầy Blood Hawk như bầy ong bắp cày vỡ tổ, điên cuồng lao đến tấn công bọn Trần Thịnh. Bọn chúng hoàn toàn không nhìn hàng phòng thủ của các khô lâu binh mà Trần Thịnh luôn tự hào là chỉ có hoàng kim tinh anh quái mới có thể công phá được. Chúng đơn giản là bay qua đầu bọn khô lâu binh, tấn công trực tiếp vào bọn người Trần Thịnh đứng phía sau và các khô lâu pháp sư.

Mặc dù bọn này công kích không cao, nhưng mà bọn chúng quá đông quá nguy hiểm, nên Trần Thịnh bắt đầu phải triệu hồi hổ sung khô lâu pháp sư. Hắn dùng tay nắm đuôi một con Blood Hawk đập mạnh đầu nó xuống đất chết tươi. Cách chiến đấu này khiến cho bên cạnh hắn Nova tròn to mắt. Xem ra cô nàng chưa từng nhìn thấy cách người ta giết chuột khi đi săn chuột ngoài ruộng rồi.

“John! Nhà người nhanh lên cho ta một chút coi! Ui da!” – Trần Thịnh quay về phía John rống lên. Nhưng một con Blood Hawk đã nhanh chóng nhảy lên cổ hắn cắn một phát đau điếng. Trần Thịnh chưa kịp phản ứng thì bên cạnh Nova lại túm lấy cái đuôi của con Blood Hawk, y chang hắn lúc nãy, đập nó xuống đất một phát chết tươi. Lần này lại khiến Trần Thịnh tròn mắt.

“Chà Nova, học nhanh lắm đó!” – Trần Thịnh nhe răng cười. Bình thường luôn như một tiểu thơ mà giờ lại hành động cực kỳ “mạnh mẽ” như vậy khiến Trần Thịnh thật bất ngờ. Hắn giờ ngón cái lên khen ngợi cô nàng hết lời. “Hừ, ta là pháp sư thiên tài, chuyện nhỏ như vậy tất nhiên học dễ dàng rồi!” – được rồi, đang chiến đấu mà vẫn có thể kiêu ngạo như vậy, không hổ là nữ pháp sư thiên tài của Rogue Camp.

“Có rồi! Chắc chắn là chỗ này!” – John kêu lên mừng rỡ. Trần Thịnh lập tức nhảy xổ tới, nhìn thấy chỗ ngón tay John đang chỉ trên bản đồ liền lập tức nói với mọi người:

“Chúng ta lập tức đến đó! Mọi người nỗ lực, mở đường máu thôi!” – mọi người đều đồng ý vì đó cũng là cách duy nhất hiện tại.

Lập tức cả bọn cùng với đội quân khô lâu của Trần Thịnh nhập lại làm một, khô lâu binh đi trước mở đường, John, Adam, Natalie đoạn hậu. Đội ngũ di chuyển với tốc độ nhanh nhất có thể.

Chặng đường không xa lắm, chỉ chừng 500 mét, tuy nhiên lại rất cực khổ, vì bọn quái vật tất cả đều như nòi điên, xúm nhau ngăn chặn lại bọn người

Trần Thịnh. Đây cũng không phải trong game, con người đều biết mệt, kiệt sức thì cảm vũ khí cũng không nổi chứ đừng nói tới chiến đấu. Vậy nên chỉ mới được nửa chặng đường là mọi người đã thở hồng hộc, mệt muốn chết.

“Không ổn rồi, nếu cứ như thế này, chúng ta sẽ chết tại đây.” – John căng thẳng nói. Trần Thịnh thì lại bắt đầu nhìn khắp nơi: “Chỗ này cao chừng bao nhiêu nhĩ Adam?” – “Chắc là hơn mười mét đi, mà sao giờ này ngươi lại đi hỏi chuyện đó hả tên ranh?” – Adam thở hào hển vẫn không quên nạt Trần Thịnh một câu.

“Nếu như vậy thì bọn chúng tiêu rồi! Norbert! Ra đây nào!” – Trần Thịnh nở một nụ cười đắc thắng, đưa phép trong tay vung vẩy, Norbert lập tức từ trong hư không xuất hiện. Thân hình không lồ của nó đè chết một đám quái vật xui xẻo đang ở ngay chỗ nó hiện ra.

Norbert cũng biết tình hình nghiêm trọng, nó bỏ qua màn dạo đầu gầm rú của mình, há miệng liền phun ra một vòi rồng lửa, thiêu chết một đám lớn Blood Hawk.

“Được lắm Norbert! Tập trung vào bọn tí hon biết bay đó, lũ còn lại để anh!” – Trần Thịnh cười lớn: “Các thằng đệ khô lâu của anh, tới luôn! Đi phá nhà tù nó thôi!”.

Có Norbert như một cây súng phun lửa thực thụ, chiến thuật bảo Blood Hawk của bọn quái vật phá sản. Bọn quái không bay được thì hoàn toàn không phải là đối thủ của đội quân khô lâu của Trần Thịnh và các đồng đội của hắn, vậy nên nửa đoạn đường cuối cùng cả bọn đi rất nhanh chóng. Đích đến của cả đội là một cái hang rất khó bị phát hiện, lối vào chỉ đủ cho từng người đi qua mà thôi.

Nếu như bình thường, muốn công phá cái hang ỏ này hơi khó khăn, thì bây giờ Norbert đơn giản là hướng về cái lỗ đó phun một hơi lửa rồng, lập tức mùi khét tràn ngập khắp không gian. Trần Thịnh cảm giác như cả đời này hắn cũng không thể nào lại ăn thêm miếng thịt nướng nào nữa, khi mà mùi khét như đặc quánh lại trong không khí, trong mũi hắn.

Trần Thịnh chạy đến cái lỗ nhìn vào bên trong. Một không gian khá rộng rãi đầy các Blood Hawk Nest đang điên cuồng uốn éo thân thể. Cái miệng của bọn chúng không ngừng phun ra những con Blood Hawk mới, cả người vẫn còn nhớ nhóp chắt dịch nhầy.

Tất nhiên là chẳng ai muốn vào trong đó mà phá mấy cái tổ chỉ cần nhìn là muốn ói đi rồi. Vậy nên Trần Thịnh rất đơn giản giải quyết chuyện này:

“Norbert! Chơi thôi bong bóng đi!” – Trần Thịnh chỉ con Norbert kê cái miệng rồng của nó vào cái lỗ hang, sau đó ra sức mà phun lửa.

Lợi thế phòng thủ bỗng chốc trở thành phòng hơi ngạt của phát xít Đức trong thế chiến thứ hai. Bọn Blood Hawk bên trong không có chỗ nào để chạy trốn khỏi từng cột lửa phun vào bên trong. Tiếng Blood Hawk kêu ré lên vì bị đốt cháy, hấp hối vang động bên trong cái lỗ đó. Trần Thịnh bỗng nhớ lại mấy cảnh lính Mỹ dùng súng phun lửa đốt mấy bong ke của lính Nhật trong phim, chắc cũng giống như vậy đi.

Đội Norbert phun thỏa thích chừng hơn mười hơi, Trần Thịnh lần nữa chạy tới nhìn vào bên trong. Lúc này bên trong một mảnh cháy đen, không còn một thứ gì còn sống cả, thậm chí hắn còn nhìn thấy mấy tảng đá đối diện với cửa hang hình như đã bắt đầu đổ hồng lên luôn rồi. Cứ điểm Blood Hawk, xong.

Bạn đang đọc truyện *Vô Hạn Phong Lưu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 83: Động Đất Wendigo

“Thế là xong được một mối lo. Cứ tưởng là lần này game over thiệt rồi chứ!” – Trần Thịnh vỗ vai Adam thở phào một cái.

Có điều cả đội chưa kịp vui mừng được bao lâu thì mặt đất bỗng nhiên rung lên như động đất đến. Trần Thịnh thậm chí lập tức xanh mặt, hẳn lúc trước một thời gian ở tại Nhật, động đất như thế nào hắn biết rất rõ. Hiện tại cả lũ đang ở trong hang, lỡ mà sập xuống một cái thì chết hết cả nút.

“Không phải động đất, là Wendigo!” – Leo nằm áp sát tai lên mặt đất một lúc liền nói.

Lúc này thì không biết cái nào tệ hơn, Wendigo hay là động đất. Nhưng mà Wendigo cũng không hề dễ xoi tí nào. Bọn nó chiều cao thấp nhất là ba mét, cả người cơ bắp cuộn cuộn. Mặc dù những con Wendigo bình thường không quá khó giết, nhưng mà tinh anh Wendigo thì là cả một vấn đề. Chỉ cần không cẩn thận ăn một đám của bọn nó liền choáng váng ngay. Mà trong chiến đấu, choáng một vài giây là một tai họa.

“Không được, tất cả mọi người lập tức rút lui về vị trí cũ. Tại chỗ này chúng ta sẽ bị bọn nó nện thành thịt vụn mất!” – John lập tức quyết đoán nói. Cả đoàn đội cũng không hề có ý kiến khác, lập tức dựa theo lời John nói, bắt đầu chạy về cái hang cũ.

Ít nhất tại cái hang đó, chỉ cần bịt kín miệng hang thì không đến nỗi bị tứ phía bao vây. Bị thập diện mai phục, còn tùy là loại quái nào mà hệ số nguy hiểm sẽ cao hoặc thấp. Hôm qua khi tấn công vào hang, chủ yếu là fallen và khô lâu, vậy nên bọn họ có thể dễ dàng thông qua bọn nó đến được mục tiêu. Còn hiện tại bị Wendigo bao vây, Trần Thịnh không dám tưởng tượng tư vị nó như thế nào luôn.

“Adam! Nếu nhà ngươi không muốn bị bọn Wendigo đó thông nát mông thì nhanh lên cho ta nờ!” – John khó được nói tục một lần. Số lần Adam gần như luôn luôn là người đi chuyển chậm nhất trong cả bọn. Barbarian nếu không dùng kỹ năng thì tốc độ di chuyển không hề dám khen tặng. Trong Diablo

3 bọn họ còn khá hơn một chút, nhưng mà đây là Diablo 2, và Adam cũng mới có cấp 16 mà thôi.

“Biết rồi, có người mới muốn bị thông mông thì có!” – Adam thờ không ra hơi phản pháo John. Có điều tên thánh kỵ sĩ vừa văng tục kia có vẻ không quan tâm lắm đến vấn đề bị phản pháo này.

Tiếng ầm ầm liên tục vang lên vì Trần Thịnh muốn tiết kiệm thời gian, hắn liên tục dùng chiêu nổ xác trứ danh của Necromancer. Mỗi một lần tiếng ầm vang lên là con đường lại trống trải được ít giây trước khi bọn quái vật lại lấp đầy nó. Nhưng mà bọn họ cũng không hề lạc quan nổi, phía sau tiếng trầm vang do bước chân nặng nề của bọn Wendigo đã ngày càng gần rồi, họ đang đối diện với nguy cơ bị bao vây.

“Cái hang này đúng là môi trường chiến đấu không hề tốt chút nào!” – Trần Thịnh nghiêng răng nghiêng lợi nói. Hắn đã thu hồi Norbert vào trong không gian pet của mình. Chỗ này không đủ lớn để cho Norbert có thể thoải mái chiến đấu. Nếu mất đi khả năng cơ động của mình, thì với hình thể khổng lồ của nó, nó sẽ rất nhanh bị mất hết máu mà chết do bị bọn quái đánh hội đồng.

Này cũng là lý do vì sao mà Trần Thịnh phải chạy thực mạng như hiện tại mà không thả Norbert ra để làm súng phun lửa nữa. Cảm giác như trong tay có 92 tỷ mà không xài được nó ứng chế kinh khủng.

“Nova! Đừng dùng chiêu hệ băng nữa! Đóng băng bọn quái rồi chết không có xác làm sao mà tôi nổ xác bọn nó được hả?” – Trần Thịnh cũng thay đổi phong cách thân sĩ thường ngày, to tiếng với con gái luôn. Hắn đang bó tay, giờ phút này mà cô Nova đó vẫn xài hệ băng, thì thể quái vật chết tan chảy hết hẳn không thể nào lợi dụng cho chiêu nổ xác được.

“Natalie! Nhanh nhanh! Đặt bẫy, đặt bẫy đoạn quanh này!” – Leo luôn có năng khiếu chiến đấu rất tốt. Hắn lập tức phát hiện được một điểm đặt bẫy tuyệt vời. Đặt ở đây một đồng bẫy, chắc chắn khi bọn Wendigo chạy đến chỗ này, bọn nó sẽ cực kỳ đau khổ.

Natalie không nhiều lời, thậm chí một câu ừ cũng không nói, lập tức hai tay như điện, phóng ra một đồng bẫy tại chỗ mà Leo chỉ. Hai người Natalie và Leo quan hệ cũng khá tốt, chắc do cả hai người đều là lớp nhân vật bổ sung trong bản mở rộng của Diablo 2 chẳng? Trần Thịnh không biết, và hắn cũng không muốn biết, hiện tại hắn chỉ ước có Elize ở đây, ngồi trên lưng nàng cho nàng mang hắn chạy đi cho khỏe.

“Chúng ta sắp về tới rồi! Mọi người cố gắng thêm chút nữa!” – John cổ động nói. Có điều khi Trần Thịnh nhìn trước mặt một đoạn hang lúc nhúc nhúc toàn là quái, hắn bỗng nhiên nhớ lớp nhân vật Demon Hunter của Diablo 3 vô cùng. Với chiêu mưa tên, chỉ cần vài phát là có thể dọn sạch đoạn đường này rồi.

Bật nắp một chai thuốc tím nóc cạn, Trần Thịnh cảm thấy ma lực trong cơ thể lập tức đầy lại một phần ba, hắn la lên: “Đề tao!!!”. Một tràng như tiếng pháo hoa ngày giao thừa, có điều đây là pháo hoa máu, kết hợp với mưa máu. Trần Thịnh vận dụng chiêu nổ xác đến cực hạn, đem cả con đường phía trước nổ thành một đường máu. Một bình thuốc tím đổi lại hơn hai trăm mạng quái vật lập tức bốc hơi, cùng một con đường thông thoáng cho cả bọn thông qua.

“Nhanh lên! Còn đứng đực ra đó làm gì hả?” – Trần Thịnh la to, tỉnh lại đồng đội đang choáng váng của mình. Sáu người như vừa tỉnh giấc mộng lập tức không nói lời nào vọt chân lên cổ mà chạy. Cả một đội bảy người xuất sắc nhất của Rogue Camp, nếu không xuất hiện chuyện ngoài ý muốn, sẽ là nhân loại bảy chiến binh mạnh nhất trong tương lai, giờ như chó chạy pháo trong nhiệm vụ lần này.

“Nhiệm vụ lần này còn hơn cả chạy Marathon nữa!” – Trần Thịnh thề lười như cờ hó hào hển nói.

“Đúng là mệt thật, có điều Marathon là gì hả?” – về đến được hang nên mọi người cũng khá là thả lỏng thần kinh một chút, vậy nên Adam lập tức thành em bé hiếu kỳ.

“Thời cổ đại có một vương quốc nhỏ bị một đế quốc lớn tấn công, họ chiến đấu chống kẻ thù tại làng Marathon. Họ lấy ít thắng nhiều, sau đó một người lính truyền tin đã chạy một mạch hơn 42 km để báo tin chiến thắng cho mọi người. Sau đó anh ta chết vì kiệt sức. Mọi người để tưởng niệm anh ta và chiến thắng đó mới tổ chức cuộc đua với độ dài tương tự tên là Marathon.” – Trần Thịnh cũng tặc cù xuất hiện, ai hỏi là trả lời. Hắn vừa sắp xếp đội hình khô lâu binh vừa trả lời cho Adam.

Có điều không chỉ Adam nghe mà mọi người đều nghe, vậy nên họ rất bất ngờ về chuyện một người bình thường có thể chạy một mạch hơn 42km mà không ngừng nghỉ. Nhất là sau đó người ta còn tổ chức thi chạy kỉ niệm nữa.

“Đất nước nào mà có những con người dũng mãnh như vậy nhỉ? Nếu là người mạo hiểm chúng ta còn dễ hiểu, đằng này chỉ là người thường thôi đã mạnh mẽ như vậy rồi!” – John cũng góp miếng vào cuộc thảo luận.

“Đó không phải là vấn đề nếu như mọi người luyện tập hàng ngày, và có thể chạy xa không đồng nghĩa với sức chiến đấu cao!” – Trần Thịnh giải thích – “Leo cậu nghe thấy gì nào? Chúng còn cách xa chúng ta không?” – hắn quay sang lại nằm ôm mặt đất Leo hỏi.

“Chúng đã rất gần chúng ta rồi. Mấy cái bẫy của Natalie đã rất hiệu quả trong việc chặn bọn chúng lại một thời gian cho chúng ta chạy đi.” – Leo giải thích. Druid quả là một nghề nghiệp tuyệt vời cho chuyện do thám tình hình, họ có biệt tài nghe qua lòng đất, rồi còn có thể nổ chuyện với mấy con quạ họ thả ra để do thám nữa.

Trần Thịnh lập lại đội hình khô lâu xong liền nói với mọi người: “Tranh thủ nghỉ ngơi một chút đi, lát nữa không yên bình đâu. Nova, xin lỗi lúc nãy đã to tiếng với cô!” – hắn khom người xin lỗi với cô nàng phù thủy Nova.

“Tôi xin lỗi, lúc nãy tôi cũng rối quá. Thú thật đây là lần đầu tiên tôi gặp chuyện như vậy.” – Nova cúi đầu xin lỗi mọi người. “Đúng là nào giờ chưa khi nào mà tôi phải chạy thực mạng như vậy khi chiến đấu với bọn quái vật như lần này.” – Mọi người đều đồng ý. Họ đều là tinh anh, nên thường chiến đấu

với quái vật thuộc dạng nghiền ép, đầu có bao giờ bị truy đuổi như hôm nay.

“Chiến đấu chú ý là kết quả, còn hình thức thì có làm sao? Hiện tại chúng ta te tua như vậy, nhưng chỉ cần chúng ta chiến thắng là được rồi. Có ai xem trọng quá trình nỗ lực của chúng ta nếu chúng ta thất bại bỏ xác nơi đây chứ?” – Trần Thịnh nói với bọn họ.

Mọi người gật gù đồng ý. Adam đang định nói gì đó thì một tiếng động lớn vang lên. Mọi người nhìn sang, hóa ra là bọn Wendigo đã đến. Bây giờ cả đội mới thấy tận mắt thứ đã truy đuổi mình từ nãy đến giờ.

Dẫn đầu là một con Wendigo có bộ lông màu xám bạc, thân cao chừng năm mét, hơn hẳn bọn Wendigo bình thường chỉ cao chừng ba mét với bộ lông đen đi cùng với nó. Có thể thấy bên trong đội hình của bọn chúng còn có một số Wendigo khác cao chừng bốn mét, xem ra bọn chúng là tinh anh bình thường, con dẫn đội là hoàng kim tinh anh.

Cả đội lập tức tiến vào tình trạng sẵn sàng chiến đấu, tất cả đều biết, cuộc chiến sắp đến sẽ rất khốc liệt. Nếu như bọn họ không thủ vững được cửa hang, nơi với hình thể to lớn mỗi lúc chỉ có hai Wendigo tiến vào được, họ chết chắc rồi.

Bạn đang đọc truyện *Vô Hạn Phong Lưu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 84: Thủ Vững

“Toàn lực tấn công!” – John ra hiệu. Lập tức tất cả những người có thể tấn công từ xa trong đội toàn lực khai hỏa. Trần Thịnh chỉ có thể thấy tên từ cung của Anna lao ra vun vút chứ không thể thấy được động tác kéo dây cung của cô nàng, quá nhanh quá nguy hiểm rồi.

Từng mũi tên của Anna phóng ra đều là bách phát bách trúng. Không hề có một mũi tên nào bị lệch. Thậm chí Trần Thịnh còn phát hiện tất cả đều trúng chỗ hiểm: Mắt, cổ, tim. Đột nhiên Trần Thịnh rùng mình một cái, có một mũi tên cắm thẳng vào chỗ chân giữa của một con Wendigo. Chỉ thấy con Wendigo khốn khổ đó lập tức kêu gào thảm thiết, hai bàn tay to bự bùm chặt chỗ đó của nó ngã xuống đất, cả người co rúm lại như con tôm luộc luôn.

Đồng bạn của nó thấy vậy cũng không hề dừng lại, chỉ có điều thay vì hai tay vung vẩy la hét thì lại chuyển sang bùm chặt chân giữa hết tron. Nhìn cứ như là hàng rào chắn đá phạt trong bóng đá ấy. Tư thế khôi hài như vậy làm cho khí thế của bọn chúng lập tức giảm sút đi rất nhiều.

“Bắn quá hay Anna!” – các cô gái vui vẻ hoan hô, khen ngợi cô nàng Amazon nóng bỏng. Có điều chẳng có thằng nào trong đội dám hé răng khen Anna một lời nào. Không đùa chứ, mặc dù là phe đối địch nhưng mà đều là nam tính với nhau, chắc chắn là cả bọn đang trong lòng chia buồn với con Wendigo xấu số đó. Nó giờ đã bị bạn bè của mình giẫm đạp không thấy đau khi tiếp tục tiến tới rồi.

“Nova!” – John kêu lên. Nova lập tức phóng ra từng chùm ma pháp hoa lệ. Không đơn điệu như trong game, cũng không thể trách Blizzard được vì khả năng đồ họa thời đó như vậy là đỉnh rồi. Có thể nói trong các chiêu thức tấn công, ma pháp luôn luôn mang một vẻ đẹp kỳ bí và tráng lệ nhất. Từng chùm từng chùm tia lạnh phóng ra, Trần Thịnh cảm giác như là không khí xung quanh hắn đông lại.

Các Wendigo xung phong hàng đầu lập tức đều bị đông cứng hoặc chậm lại. Thậm chí một số con xui xẻo từ lúc nãy đã ăn mấy mũi tên của Anna thì cả người vỡ nát. Từng mảnh từng mảnh băng rơi đầy trên mặt đất, sau đó lập tức tan chảy thành nước. Cũng không biết lý do vì sao mà trong thế giới này thì thể của quái vật lập tức tan thành nước như vậy.

Tiếp theo là Trần Thịnh và Natalie, hai người cũng không hề giữ lại, toàn lực tấn công. Natalie phóng ám khí cũng rất mạnh, xem ra trước cấp 30, không có phân chia rõ ai chuyên sâu về lĩnh vực nào cả. Trên chiến trường nhiều biến hóa, mỗi thứ biết một chút để sống sót hơn là chỉ biết có một cái.

Trần Thịnh sử dụng các chiêu độc hệ và cốt hệ của mình cũng khá mạnh mẽ. Mặc dù hắn vẫn luôn rất thích chuyện mang theo một đám lính tráng đi đánh hội đồng, nhưng mà tự thân sức chiến đấu của hắn cũng không hề yếu chút nào. Đũa phép trong tay hắn bay múa, miệng lầm nhảm những câu thần chú tối nghĩa, Trần Thịnh đang thử nghiệm một thứ cực kỳ nguy hiểm với tất cả mọi người.

“Fiendfyre!” (Lửa quỷ) – Trần Thịnh hô lớn. Từ đầu đũa phép của hắn phun trào một ngọn lửa màu cam. Ngọn lửa như có sinh mạng của chính mình, biến hóa thành đủ thứ hình dạng, từ rồng đến phượng hoàng... Những con thú lửa vượn nanh múa vuốt lao về phía bọn Wendigo lúc này đã choáng váng với những gì đang diễn ra trước mắt.

Ngọn lửa nhanh như chớp nuốt lấy một con Wendigo đi đầu, bao trùm nó vào trong ngọn lửa hung dữ. Cả hai phe chỉ nghe thấy tiếng con thú kêu gào thảm thiết phát ra từ bên trong ngọn lửa trong giây lát rồi tắt lịm. Khi ngọn lửa một lần nữa bùng lên phóng đến con mồi thứ hai của nó, Trần Thịnh cảm nhận được ngọn lửa không hề yếu đi mà thậm chí còn mạnh mẽ hơn ban đầu một chút.

“Chẳng lẽ lửa quỷ thiêu đốt linh hồn nạn nhân của nó để tự lớn mạnh bản thân sao? Nếu như vậy nó diệt xong đám Wendigo này rồi thì mình cũng không có khả năng khống chế nó nổi nữa luôn rồi!” – Trần Thịnh dò mò hỏi lạnh lùng. Hắn vẫn luôn không tìm hiểu được kỹ càng về lửa quỷ nên vẫn không dùng đến. Lần này vừa sử dụng lần đầu liền xuất hiện điều khiến hắn càng thêm đau đầu về ngọn lửa này.

Lửa quỷ, Fiendfyre, là một lời nguyền rất ít phù thủy trong thế giới Harry Potter có thể sử dụng, càng ít người có thể điều khiển nó theo ý muốn được. Được xem như là một ngọn lửa bị nguyền rủa, lửa quỷ thường được các phù thủy xem như là một loại ma pháp hắc ám, mặc dù thực tế các thần sáng

cũng có thể sử dụng được lời nguyên này.

Trong truyện, Crabbe đã gọi ra một ngọn lửa quý, nhưng không có khả năng khống chế được nó, khiến cho ngọn lửa nuốt trọn lấy Phòng cần thiết, bản thân hắn cũng chết trong đám cháy đó luôn. Trần Thịnh biết được uy lực của ngọn lửa này, và hắn thực sự rất cần một bùa chú tấn công như vậy. Đáng tiếc hắn vẫn không làm rõ được nó.

Ngọn lửa này rốt cuộc có phải là ngọn lửa địa ngục như lời đồn đại không? Hay là nó là một thứ sức mạnh huyền bí nào đó? Hay đơn giản hơn nó chỉ là một ngọn lửa được tạo nên thuần túy từ sức mạnh ma pháp?

Hiện tại Trần Thịnh có thể tạm thời khống chế được ngọn lửa này, và hắn cũng có khả năng dập tắt nó nếu muốn. Vậy nên hắn quyết định nên làm một thí nghiệm nho nhỏ trong lúc này. Thử xem ngọn lửa trừ danh của thế giới Harry Potter có thể đầu lại các quái vật đến từ địa ngục không?

Hiệu quả không đến nỗi tồi, mặc dù bị làm yếu đi rất nhiều do là hai thế giới khác nhau, lửa quý chỉ có thể tấn công lần lượt từng mục tiêu một. Nhưng mà với khả năng thiêu đốt linh hồn kẻ địch dễ mạnh lên, và thế giới này đến hiện tại chưa có ai biết cách dập tắt nó, thì độ nguy hiểm của lửa quý là không thể xem thường.

“Ồ? Hoàn toàn không nhận được kinh nghiệm?” – Lúc này Trần Thịnh phát hiện lượng kinh nghiệm của mình hoàn toàn không thay đổi, không tăng thêm dù chỉ là một điểm.

“Không lẽ toàn bộ năng lượng nhận được từ việc giết con quái đều đã bị lửa quý hấp thu, nên mình không nhận được bất kỳ kinh nghiệm nào?” – Trần Thịnh lập tức đưa ra một giả thuyết giải thích chuyện này. Và sự thật chứng minh, hắn đoán đúng rồi.

Vì lửa quý đã giết đến con Wendigo thứ mười rồi, hoàn toàn có thể dễ dàng nhận ra ngọn lửa đã mạnh hơn lúc vừa xuất hiện ít nhất là gấp đôi rồi. Trong khi đó Trần Thịnh một xu cũng không nhận được. Nơi ngọn lửa đi qua, thậm chí tro tàn cũng không lưu lại. Vậy nên rất dễ hiểu, tất cả năng lượng, vật chất, ngọn lửa đều đã hấp thu hết rồi.

“Tên này chơi nuốt kinh nghiệm! Vụ này không được, bày Wendigo này là kinh nghiệm để mình lên cấp 15, đầu thế để tên này ăn hết một mình được!” – Trần Thịnh tức giận nghĩ. Hắn lại vùng dũa phép lên, một loạt âm tiết khó hiểu vang lên, ngọn lửa đang hung hăng lập tức yếu xuống rồi biến mất không còn tăm tích.

Chuyện này diễn ra quá nhanh, từ khi ngọn lửa xuất hiện đến khi nó biến mất, chỉ mất chừng 30 giây, vậy nên đồng đội của Trần Thịnh vẫn còn đang tròn mắt không biết chuyện gì vừa xảy ra. Họ chỉ biết được Trần Thịnh đồng đội của họ gọi ra một ngọn lửa thiêu đốt kẻ địch ngày càng mạnh, rồi sau khi giết được mười tên địch thì lập tức biến mất như chưa từng xuất hiện.

“Mọi người làm cái gì vậy? Vẫn còn cả đồng Wendigo để mọi người giết đó!” – Trần Thịnh lên tiếng đánh thức mọi người. Bọn Wendigo lúc này chỉ còn cách họ chừng hai mươi mét, nên mọi người lập tức không chân chò, tiếp tục chiến đấu.

Cuộc chiến liền trở về với cách thức truyền thống của thế giới này, cận chiến phía trước chặn lại kẻ địch. Viễn trình từ phía sau điên cuồng công kích hỗ trợ cho các đồng đội cận chiến của mình. Trần Thịnh lại về vị trí giữa đội hình, vừa chỉ huy khô lâu binh chiến đấu, vừa phóng lời nguyên hỗ trợ chiến đấu.

Từng đội từng đội Wendigo xung phong liều chết đánh tới, tất cả đều biến thành từng bộ thi thể đầm đìa máu trên đất. À quên còn có một số bị biến thành tượng băng rồi tan thành nước nữa. Cửa hang chẳng mấy chốc đã thành một vũng lầy lợ máu khiến cho việc di chuyển bắt đầu gặp khó khăn. Điều này hạn chế tốc độ di động và tránh né đòn đánh của Adam, John và Leo. Nhất là Natalie.

Natalie là một Assassin nên tốc độ di động đối với cô nàng là rất quan trọng, tuy nhiên hiện tại cô nàng cũng bị kẹt trong vũng bùn lầy dưới chân. Đã có hai lần đáng lẽ có thể dễ dàng né tránh được đòn tấn công của Wendigo nhưng Natalie lại bị kẹt chân trong bùn nên đành phải hứng trọn cú đánh.

“Chuyện này không ổn tí nào cả!” – Anna vẫn luôn rất thích cô bé sát thủ này nên thấy vậy cực kỳ lo lắng. Nàng bắt đầu tập trung chú ý vào Natalie, sẵn sàng sẵn yểm trợ cho cô bé sát thủ nếu cô nàng rơi vào tình trạng tương tự.

Trần Thịnh thì khác, hắn phải chú ý quá nhiều vào đám khô lâu của hắn nên hắn không thể yểm trợ thêm cho ai cả. Hắn chỉ có thể giao chuyện hỗ trợ này cho các khô lâu pháp sư của mình. Có điều chỉ số thông minh của bọn chúng cũng không dám khen tặng.

Cuộc chiến đã kéo dài hơn hai mươi phút, và làn sóng Wendigo vẫn dường như vô cùng vô tận. Cả đội đã buộc phải lùi vào trong hang vì thực sự là cửa hang đã quá lầy lợ không thể tiếp tục chiến đấu tại đó nữa. Trần Thịnh cho nổ mấy các xác, khi đó đúng là bùn đất cộng với máu thịt bay đầy trời. Thật lòng mà nói, đó là lần đầu trong đời Trần Thịnh làm một vụ “pháo hoa” vắng tầm lưm như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Vô Hạn Phong Lưu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 85: Bão Lửa

Lửa quý là một lời nguyên cực kỳ tiêu hao ma pháp, chưa kể lại lấy mất kinh nghiệm nữa nên Trần Thịnh đã liệt nó vào danh sách những lời nguyên

không đến lúc khẩn cấp sẽ không dùng nữa.

Có điều lúc này hắn đang cân nhắc lại xem có nên một lần nữa thiêu sạch lũ “kinh nghiệm di động” này không. Mặc dù là kinh nghiệm di động, nhưng cũng không phải dễ dàng mà nuốt hết được đồng kinh nghiệm này.

Trần Thịnh đang lưỡng lự thì bên kia đồng đội của hắn lại nghĩ khác. Họ nghĩ chiêu lửa quý đó của hắn là một chiêu cực kỳ tiêu hao ma lực (cái này thì đúng), và hiệu quả không cao (chỉ mới thiêu chết có mười con Wendigo thì đã tắt ngấm). Vậy nên họ cũng không có kêu Trần Thịnh tiếp tục gọi ra một ngọn lửa quý nữa.

“Chúng ta hết đường lui rồi!” – Nova kêu lên. Hiện tại cả nhóm đã lui đến cuối hang, đã không còn đường lui nữa. Mặc dù chỗ này khá chật hẹp khiến cho Wendigo gặp khó khăn trong việc chiến đấu, nhưng bọn chúng vẫn đang điên cuồng đánh tới. Nền hang bây giờ đã lầy lội như đầm lầy trên ti vi vậy, đối với hình thể to bự Wendigo thì không sao, nhưng mà đối với con người thì hạn chế rất nhiều.

“Bọn này rốt cuộc có bao nhiêu con chứ hả?” – Adam gào thét. Hắn không biết đã giết chết bao nhiêu con quái vật rồi, cả người đã nhuộm đỏ máu, nhưng mà bọn chúng cứ tiếp tục tiến đến không ngừng. Rốt cuộc chuyện mà bình thường hắn luôn miệng hô to “sáng khoái” này khiến hắn chịu không nổi.

Nhìn Adam lúc này, Trần Thịnh có cảm giác hắn giống như là có quá nhiều vợ đẹp, rốt cuộc không chịu nổi các bà vợ của mình, “khổ sở” trong “sung sướng”, không biết là khổ nhiều hay là sướng nhiều hơn.

“Mọi người mau lui lại!” – John hét lớn. Cả bọn theo bản năng lập tức nhảy ra phía sau. Thi thể một con Wendigo vừa ngã xuống phát nổ, xương, máu, thịt lập tức bắn ra tứ tung. Sức công phá này, máu ít như Nova mà đứng gần trung tâm thì chỉ có lập tức thăng thiên ngay.

Vụ nổ làm cho Trần Thịnh quyết định, đưa phép trong tay hắn một lần nữa bay múa, từ đầu đưa phép phun ra ngọn lửa bị nguyên rủa, lao thẳng về phía kẻ thù.

Lần này Trần Thịnh để mặc cho ngọn lửa quý tung hoành ngang dọc, chẳng mấy chốc mà nó đã nuốt chửng hơn hai mươi con Wendigo rồi. Lúc này ngọn lửa đã mạnh lên thấy rõ, nó sôi trào lướt tới bọn Wendigo trước mặt. Những con quái thú lửa gào thét, tạo ra những âm thanh ghê người mà chắc chắn những kẻ yếu tim vừa nghe là chỉ muốn vắt chân lên cổ mà chạy càng xa càng tốt.

Thậm chí nền hang vốn lầy lội do cuộc chiến giờ cũng bị nung nóng đến khô cứng lại. Trần Thịnh cũng đã cảm nhận rõ ràng sức mạnh điên cuồng của lửa quý, thật càng ngày càng tò mò về nguồn gốc của ngọn lửa này.

Có điều giờ không phải là lúc để nghiên cứu. Hắn đang cảm thấy rất rõ, ngọn lửa càng mạnh mẽ, hắn càng mất khống chế dần. Trần Thịnh cũng không muốn thành heo nướng, mặc dù chắc chắn là lửa quý sẽ không chỉ đơn giản là nướng hắn thôi. Vậy nên hắn liền quay sang nói với các đồng bạn của mình:

“Chúng ta phải lập tức rời khỏi đây. Phép thuật này đang dần mất khống chế! Nếu không đi chúng ta sẽ là nhóm người mạo hiểm đầu tiên bị ma pháp của chính mình thiêu chết đó!” – cả nhóm nghe mà xanh mặt. Chẳng ai muốn chết cháy cả, nhất là các cô gái càng không muốn mình chết trong lúc đang thanh xuân tươi trẻ như thế này. Vậy nên không cần Trần Thịnh nhắc lại, cả bọn lập tức mở hết tốc độ vọt lẹ.

Con đường dưới chân họ cũng không hề bằng phẳng, ngược lại với vẻ nhẵn nhụi ban đầu khi cả bọn vừa đến đây, giờ chỗ này mặt đất đủ thứ hình thù kì dị. Lửa quý đi qua, nung khô bùn đất, khiến cho bọn chúng đều biến thành đất nung cả. Đu đủ ỏ gà ỏ voi trên mặt đất, thậm chí Trần Thịnh còn thấy một hồ to không biết vì cái gì mà thành như vậy nữa.

Chạy đến cửa hang họ mới thấy được mức độ khủng khiếp của ngọn lửa, không một bóng quái vật nào trong tầm mắt cả. Trần Thịnh lúc này bỗng nhiên gục xuống, khuôn mặt trắng bệch. Đang đứng bên cạnh hắn Nova luống cuống tay chân đỡ lấy hắn.

“Thịnh! Cậu làm sao vậy? Tiêu hao hết ma lực rồi hả?” – Nova lập tức đoán. Chuyện này không phải là không có, khi mà pháp hệ chiến sĩ chiến đấu đến hết ma lực, do hết thuốc bổ sung hoặc là bổ sung không kịp, thì sẽ xuất hiện hiện tượng này.

“Không được, tôi mất khống chế nó rồi! Phải nhanh chóng rời khỏi đây! Nếu không nó sẽ tấn công chúng ta luôn!” – Trần Thịnh thều thào. Điều này khiến cho mọi người sợ hãi vô cùng, trước đó đã thấy được uy lực của ngọn lửa, kể cả con Hoàng kim Wendigo cũng không chịu nổi nó thiêu cháy trong một phút, vậy bọn họ thì thế nào?

“Đề ta vác hắn! Mọi người nhanh chóng hướng về cửa hang!” – Adam ồm ồm nói. Cánh tay hắn đưa ra xách Trần Thịnh đề lên vai như một con gà chết. Chuyện này không trách Trần Thịnh quá ốm yếu, đơn giản là bấp tay của tên Adam đã bằng cái đùi của Trần Thịnh rồi, cứ như so sánh Sơn Tùng MTP với lại Lý Đức ấy.

Cả nhóm bắt đầu lại thì chạy. Có cảm giác cả cái nhiệm vụ này đều là cấm mật xuống mà chạy thôi. Dù sao chỗ này cũng không phải Đức thời Hitler, nơi cấm binh sĩ rút lui, chỗ này người ta vẫn luôn rất hiểu rõ lợi ích của chuyện rút lui chiến thuật.

Nằm trên vai Adam để hắn vác đi chắc chắn không phải là một lần trải nghiệm thú vị, Trần Thịnh có thể chắc chắn chuyện đó 100%. Hắn thề sau này chỉ cần còn có thể tự đi nổi, hắn sẽ không bao giờ để người khác vác đi nữa, ít nhất Adam là không được. Lúc này Nova đỡ lấy hắn mềm mại nhẹ nhàng đến đâu thì bây giờ Adam vác hắn đi thô bạo đến đó. Tên Barbarian này hoàn toàn xem vác hắn thành vác bao tải.

“Adam! Tuyệt đối đừng bao giờ đi vác người bị thương! Bị thương nhẹ người vác thành bị thương nặng, bị thương nặng người vác cái là chết luôn đó!” – Trần Thịnh miệng vẫn còn răng lấy hơi mà phê phán tên to con này.

“Ủm người nói ta mới để ý nhá! Lúc trước có mấy người, rõ ràng là bị thương không nặng, ta vác về đến trạm y tế thì toàn bộ thành ra hấp hối chỉ còn một hơi. Hóa ra là vậy!” – Trần Thịnh hoàn toàn “hạ hấn lờ” với tên này luôn.

Trần Thịnh còn vừa định nói gì đó thì phía cuối đường hầm hắt bỗng nhìn thấy một đốm vàng lóe sáng lên, sau đó là sáng rực luôn cả con mắt. Hắt hết hồn la lên:

“Mọi người chạy nhanh lên! Lửa quỷ đuổi đến rồi!” – câu này thực sự như là một liều adrenalin vậy. Mọi người lập tức như gắn động cơ vào chân, dùng tốc độ mà Usan Bolt cũng phải khò khét chạy trốn.

Trần Thịnh càng thêm không chịu nổi, Adam huỳnh huých huỳnh huých chạy, hấn ở trên vai tên này cũng như còng bún đưa qua đưa lại. “Ôi mẹ ời dám gây mấy cái xương sườn rồi không chừng!” – Trần Thịnh thê thảm nghĩ.

“Mọi người cố lên, sắp đến cửa hang rồi!” – John kêu lớn. Không biết là bọn quái vật quá tự tin vào quân đoàn Wendigo và con bão Blood Hawk hay sau mà bây giờ đường ra miệng hang hoàn toàn không có một bóng quái vật. Cả bọn đơn giản là cứ cong đầu cong cổ mà chạy thôi, không cần vừa chạy vừa chiến đấu, hệ số khó khăn giảm đến thấp nhất.

Có điều Trần Thịnh dám cá là cả bọn hoàn toàn thích chuyện chiến đấu hơn là chuyện chạy thi như thế này. Họ chắc chắn không luyện tập chạy đường trường nhiều như thế này. Cứ nhìn bình thường uy mãnh Anna, Adam hay John, hiện tại đều đầu tóc rối bời, thở không ra hơi. Bình thường lạnh như băng Nova hay Natalie cũng không khá hơn chút nào. Chỉ có tên Leo là vui vẻ nhất, leo lên lưng con chó sói khổng lồ của mình ngồi.

Tất nhiên không phải là Leo không muốn cho mọi người cùng cưỡi sói chạy đi, mà đơn giản là những con sói đó nó không chịu. Mặc dù trung thành tuyệt đối với chủ nhân của mình, nhưng chuyện để cho người khác cưỡi lên người nó, là không được. Đó là sự kiêu ngạo của loài sói, theo lời giải thích của Leo.

“Chết cả lũ đến nơi rồi mà còn kiêu với chả ngạo!” – Là một người hiện đại, Trần Thịnh hoàn toàn không thể hiểu nổi chuyện chết vì lòng kiêu ngạo như vậy. Chuyện gì nó cũng có hướng giải quyết, có sự tương đối của nó. Hấn thù nhất là kiêu kiêu ngạo tự cao của bọn Nhân mã trong Harry Potter. Cả một lũ đầu đất, nếu nhân loại không cho bọn nó chỗ cư trú, chúng đã bị tiêu diệt từ lâu rồi.

Đó cũng là một trong những lý do mà trong các tiểu thuyết xuyên việt, người hiện đại thường gặt hái những thành công đáng kể. Họ có những cách suy nghĩ khác hoàn toàn so với người tại thế giới đó.

Có điều hiện tại Trần Thịnh không thể làm gì khác hơn là nằm chịu trận trên vai tên Adam dã man này. Vô lực nhìn Leo sung sướng ngồi trên lưng con sói của mình. Không chỉ riêng hấn, mà cả những thành viên khác trong nhóm cũng cực kỳ ghen tị nhìn tên Leo.

Lửa quỷ đã đuổi sát móng cả lũ. Vậy nên mọi người cũng không có thời gian để mà tiếp tục ghen tị với tên Druid nữa. Người duy nhất có thể cản lại lửa quỷ là Trần Thịnh thì hấn đã bị lửa quỷ mất khống chế cản trở tinh thần năm một đồng rồi.

Bạn đang đọc truyện *Vô Hạn Phong Lưu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 86: Biến Cố

“Nhanh nhanh nhanh hơn nữa!” – đến lượt Leo la hét. Giờ cũng chỉ có hấn là còn hơi sức mà la lên thôi. Tên này cũng rất là nghĩa khí, không bỏ chạy mất mà cùng mọi người chạy.

Lửa quỷ ở phía sau gào thét, giờ một con rồng đang vỗ hai cánh bằng lửa của mình lao thẳng tới cả bọn. Chỉ còn cách cửa hai một chút xíu nữa, ra khỏi được cái hang, không bị không gian chật hẹp hạn chế, cả bọn có thể nhảy lên Norbert cao chạy xa bay khỏi cái nơi quỷ quái này.

Rốt cuộc mọi người cũng vọt ra được cửa hang, may mắn là không có những thứ ngáo ngơ như trong phim, đang chạy té, trật chân... Mọi người đều là những người được huấn luyện, tên gà mờ Trần Thịnh thì lại không cần phải chạy, vậy nên không có chuyện đó cũng dễ hiểu.

Vừa ra khỏi hang, Trần Thịnh lập tức cho Norbert xuất hiện. Mọi người cũng không có thời gian mà chần chừ như lần trước, thi nhau chơi trò leo rồng. Adam vừa đặt Trần Thịnh ngồi yên là con Norbert lập tức vỗ mạnh hai cánh phóng lên trời. Thậm chí quái vật tấn công bọn họ cũng không thêm quan tâm, chịu đau tí, mất tí máu vẫn đỡ hơn là mất mạng.

Lửa quỷ tốc độ không hề chậm, vậy nên khi Norbert vừa bay lên được một chút thì con rồng lửa quỷ đã kịp tấp vào đuôi của Norbert. Con rồng nổi tiếng của thế giới Harry Potter lập tức gào thét thiết một tiếng, cả người chao đảo như sắp rơi xuống.

Trần Thịnh quay đầu nhìn lại, thấy chóp đuôi của Norbert đã cháy đen, một đốm lửa quỷ nhỏ xíu vẫn còn đang ngoan cường bập bùm cháy trên đuôi nó. Nếu như không dập tắt nó ngay, thì theo nguyên tắc của lửa quỷ, chắc chắn nó sẽ càng cháy càng lớn.

Tình hình khẩn cấp, Trần Thịnh lại bắt đầu phải niệm chú ngữ để dập ngọn lửa quỷ chết tiệt đó. Ngọn lửa nhỏ lập tức bị dập tắt, nhưng mà Trần Thịnh cũng mất hết chút sức cuối cùng, nằm dài trên lưng Norbert ngất xỉu. Dập đi ngọn lửa nhỏ đó đã tiêu hết chút tinh thần lựa còn sót lại của hấn, khiến hấn

tạm thời mất ý thức.

Norbert cảm nhận được chủ nhân của mình mất liên lạc tinh thần với mình, nó ngửa mặt lên trời kêu gào một tiếng bi thương giận dữ. May mắn là trên lưng rồng còn có Leo là một Druid. Hắn lập tức thể hiện bản lĩnh thân cận tự nhiên của mình, an ủi Norbert, sau đó chỉ huy cho Norbert bay thẳng về hướng Rogue Camp.

Trần Thịnh một lần nữa cảm nhận được bóng tối bao trùm, cũng như lần đầu tiên khi hắn “được” chủ thần kéo vào thế giới Diablo. Khi đó hắn vẫn hoàn toàn là một người bình thường, không chịu nổi với áp lực mà xuyên việt gây ra. Lúc đó hắn hoàn toàn không có ý thức, y chang như bây giờ vậy.

Cảm nhận cơ thể mình bỗng nhiên nhẹ bồng, Trần Thịnh như đang trôi bồng bềnh giữa vũ trụ mênh mông. Rốt cuộc hắn cũng không biết mình nên đi về đâu, cứ trôi đi một cách vô định như vậy, cho đến khi một giọng nói vang lên trong đầu hắn, giọng nói đã mang hắn ra khỏi cuộc sống buồn chán lập đi lập lại hàng ngày đó.

“Bíp! Xác định hiện tại chủ nhân đang trong tình trạng cực kỳ nguy hiểm đến tinh thần, quyết định mang chủ nhân lập tức rời khỏi thế giới này để bảo vệ nguyên vẹn tinh thần chủ nhân. Kiến nghị cho đến khi cả tinh thần và thể chất mạnh mẽ hơn mới nên trở lại thế giới hiện tại này!” – Giọng nói của chủ thần trở thành âm thanh duy nhất tại đây.

“Nếu như vậy thì Hermione, Elize, Norbert thì sẽ thế nào đây?” – Trần Thịnh, chính xác là linh hồn hắn hỏi lại.

“Rất tiếc là lần xuyên việt này chỉ có linh hồn của chủ nhân, sau đó chủ thần cần dùng năng lượng tái tạo lại cơ thể ban đầu cho chủ nhân. Vậy nên sẽ không đủ năng lượng để mang thêm những người khác. Họ sẽ tạm thời ở lại thế giới Diablo!” – Chủ thần lần này rất chi tiết giải thích.

“Thôi thì đành vậy, như vậy thì mình cố gắng phục hồi nhanh lên rồi quay lại!” – Trần Thịnh tự nhủ - “Như vậy, chủ thần, chúng ta chuẩn bị đến thế giới nào đây?” – bỏ qua chuyện không ai theo, giờ quan trọng là thế giới tiếp theo là thế giới nào đây.

“Có hai thế giới để lựa chọn: “Phong Lưu Pháp Sư” và “Thiên Long Bát Bộ”. Một loại là ma pháp và đấu khí thế giới, có Nhân giới, Thiên giới và Địa ngục ba thế giới song song với nhau, cũng như có rất nhiều thần linh. Thiên Long Bát Bộ là thế giới kiếm hiệp với sức mạnh là nội lực, chân khí, có môn tuyệt học Bắc Minh Thần Công có thể rất nhanh tăng lên thực lực, nhưng cần thời gian khá lớn để tiêu hóa.”

Hai thế giới này Trần Thịnh đều đã biết rồi, Phong Lưu Pháp Sư hắn đọc rồi đã lâu nhưng dư vị vẫn còn mãi. Thiên Long Bát Bộ thì quá nổi tiếng rồi, không cần nói nữa, các môn tuyệt học, các mỹ nhân, cao thủ đều xếp hạng đầu trong các tác phẩm của Kim Dung hết.

“Đi Thiên Long Bát Bộ đi! Cơ thể ta vẫn luôn quá yếu, có câu một tinh thần khỏe mạnh chỉ có trong một thân thể cường tráng. Mình đi Thiên Long Bát Bộ, nhiều khi lại khiến thực lực mình tiến bộ nhanh hơn!” – Trần Thịnh suy nghĩ một lúc rồi chọn thế giới Thiên Long Bát Bộ. Còn Phong Lưu Pháp Sư cũng thật hấp dẫn, nàng Ti Bích chung tình, tinh linh nữ vương dám bỏ qua mọi rào cản vì tình yêu...

Có điều giờ không phải là lúc, thế giới Phong Lưu Pháp Sư quá nhiều thứ, nhân vật chính Long Nhất lại thuộc loại trâu bò nữa. Hắn cũng có khô lâu binh như Trần Thịnh, còn có nội công nữa, ngay từ đầu là Trần Thịnh đã không chống nổi với hắn rồi. Chưa kể cái tốc độ mạnh lên của Long Nhất cũng là ngòi Concorde chứ không phải ngồi máy bay bình thường.

Trần Thịnh quyết định xong thì hắn nhìn thấy một hố sáng xuất hiện trước mặt hắn, hút linh hồn hắn vào trong. Trần Thịnh lại lần nữa mất đi ý thức.

Triều đại Bắc Tống, lúc này thiên hạ chia năm xẻ bảy, Liêu, Tây Hạ, Đại Lý, Đại Tống cùng nhau giằng co, không nước nào dám đánh nước nào. Đơn giản vì sợ kiểu tôm cá đánh nhau ngư ông đắc lợi. Vậy nên mặc dù hòa bình, nhưng mà cũng là trên danh nghĩa mà thôi, các cuộc xung đột nhỏ gần biên giới vẫn luôn diễn ra.

Chủ thần rất chăm sóc Trần Thịnh, đơn giản là quảng hắn cái đùng vào trong hang động nơi chứa Bắc Minh thần công và Lăng Ba vi bộ hai môn võ công đỉnh cấp này. Nhưng mà nói chủ thần chăm sóc lắm cũng không đúng, vì nó cho Trần Thịnh ở trường, không một mảnh vải che thân. Thức ăn thì có, nhìn chắc đủ được cho một tháng, Trần Thịnh chưa luyện công lần nào nên không biết lúc luyện có tổn thức ăn không.

“Dù sao chỗ này cũng không có ai cả, không sợ củ chuối bị người ta thấy, kệ nó đi.” – Trần Thịnh tặc lưỡi bỏ qua, cả người tòng ngòng đến chỗ bức tượng thần tiên tỷ tỷ.

Bức tượng tạc bằng ngọc này chắc chắn là bức tượng đẹp nhất mà Trần Thịnh từng nhìn thấy cho đến giờ. Hắn mặc dù là người ngoài nghề, hoàn toàn không có hứng thú với mấy thứ có chút xíu đã một đồng tiền chứ đừng nói đến tượng ngọc to như thế này, nhưng mà nhìn bức tượng này một cái cũng cảm giác như là muốn mê luôn trong đó.

“Cổ nhân luôn làm ra những thứ mà người hiện đại cũng khó mà làm được, dù cho khoa học kỹ thuật hiện đại hơn rất nhiều!” – Trần Thịnh than thở. Hắn cũng không có đi rành mà đọc dòng chữ bảo đập đầu ngăn cái gì đó. Xin nhờ đi, anh đây không phải người Trung Quốc mà hờ ra là trăm cái ngăn cái. Đập đầu ngăn cái ư, không khó hiểu vì sao mà sau đó Đoàn Dự nó lúc nào cũng ngơ ngơ, di chứng chấn động não là cái chắc.

Đơn giản là xé cái bọc vải đã mục nát vì thời gian, Trần Thịnh lôi ra một cuốn sách cổ. Giờ ra thì thấy đúng là toàn hình mỹ nữ khỏa thân. Có điều với một tên đã luyện thần công Japan Anti Virus lên đến đỉnh điểm như hắn thì này cũng chỉ là chuyện nhỏ mà thôi. Vậy nên Trần Thịnh cũng không có đo mặt gì, hắn đơn giản là tập trung chú ý về các huyết vị, các cách vận hành nội lực được miêu tả trong sách.

Công việc này hoàn toàn không hề đơn giản, Trần Thịnh phải dùng điểm thương đổi một bộ sách và bản đồ huyết vị từ chủ thần để nghiên cứu. Chưa kể đến vấn đề tiếng Trung cổ nữa, may mắn là chủ thần đã cho hắn kỹ năng tiếng Trung trước khi hắn chạy tới chỗ này rồi. Nếu không thì cũng chỉ có ngồi đây mà khóc. Có một cái kết sắt đầy văng mà không biết mặt mã.

Thế là Trần Thịnh bắt đầu công việc nghiên cứu võ công của mình. Chưa từng có một lần học võ, kể cả khi kiếp trước, hàng ngày hắn vẫn đi ngang qua những lớp tập võ karatedo. Hay có cô bạn thân là cao thủ Judo, lúc đó đúng là hay bị cô nàng đó dọa “coi chừng tui đá ông mấy cái đó”, vậy mà vẫn không thêm học võ.

Bây giờ Trần Thịnh hoàn toàn là người mới trong vấn đề luyện võ, nên hắn rất cẩn thận mà mài mò. Thấy trong phim sơ sẩy một cái là tẩu hỏa nhập ma ngay, hắn cũng không muốn chưa gì đã thành thằng điên. Chủ thần đã cảnh báo là nó không còn đủ năng lượng để cứu hắn lần nữa nếu như hắn gặp nạn tại thế giới này, vì vậy mọi chuyện cần cực kỳ cẩn thận mới được.

Khi mới bắt đầu cảm thấy rắc rối, đến hiện tại hoàn toàn quên mất thời gian, chỉ chăm chú ngồi “ngâm cứu” võ công, Trần Thịnh đã thay đổi hoàn toàn thái độ với chữ võ rồi. Rất cao thâm huyền bí không khác gì với phép thuật, cũng cực kỳ khó học. Điều này chứng tỏ các võ học tông sư cũng toàn là người thông minh, có lẽ là tính khí hơi điên điên nên mới lúc nào cũng làm những chuyện cực kì “củ chuối” như trong truyện.

Concorde - Chiếc máy bay chở khách siêu thanh của nhân loại, niềm tự hào của người Anh và Pháp, sau đó là những tai nạn thảm khốc:

<https://vi.wikipedia.org/wiki/Concorde> Số từ: 2045 * siêu phẩm 2k5 chương hoàn thành trong tháng, chương khổng sức mạnh chinh phục mỹ nữ * Số từ: 2045

Bạn đang đọc truyện *Vô Hạn Phong Lưu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 87: Luyện Công

Đến khi thức ăn đã hết, mà Trần Thịnh vẫn cũng tạm gọi là nắm giữ bước đầu Bắc Minh Thần Công và Lăng Ba Vi Bộ mà thôi. Một phần vì hắn hoàn toàn không hề có bất kỳ khái niệm gì về võ học, thêm cái nữa là chuyện tập võ không hề dễ.

Trần Thịnh cũng không nản chí, ít nhất hắn cũng đã có được một chút thành quả nho nhỏ, trong người hắn, lúc này đã có một đoàn khí nóng di chuyển. Trần Thịnh biết đây chính là nội lực trong truyền thuyết.

Nếu như tinh thần lực tập trung trong não, và không hề dễ dàng chạy khắp nơi. Thì ma lực và nội lực khá là giống nhau về chuyện chạy trong cơ thể. Có điều nội lực ngoài khả năng cận chiến cực mạnh ra còn có tác dụng rèn luyện thân thể ngày càng mạnh mẽ. Còn ma lực thì có năng lực phá hoại và trị liệu, nhưng lại không có khả năng rèn luyện thân thể mạnh mẽ như nội lực.

Vậy nên cũng dễ hiểu vì sao các ma pháp sư thường thân thể gầy yếu hơn nhiều so với những người tu tập nội lực, tất nhiên so với người bình thường, thể chất các ma pháp sư vẫn mạnh hơn nhiều. Trong các thế giới khác, cũng chỉ có đầu khí là có nhiều điểm tương đồng với nội lực. Còn về linh lực của tu tiên, nó hoàn toàn là một cấp độ khác hẳn rồi.

Trần Thịnh do hết sạch thức ăn nên không thể làm gì khác hơn là mò ra ngoài cửa hang. Đây là lần đầu tiên hắn bước ra khỏi cửa hang từ khi đến thế giới này, bị ánh nắng mặt trời chói mắt một cái, Trần Thịnh nheo hai mắt lại để tránh chuyện bị chói mù luôn.

Đối diện cửa hang là một thác nước đang ầm ầm đổ xuống tạo nên một làn sương mù dày đặc nơi đây. Không khí cực kỳ ẩm ướt do hơi nước tràn ngập trong từng khoảng không, hoàn toàn khác biệt với bên trong hang động. Trần Thịnh định hít một hơi, nhưng cảm giác không khí nơi này ẩm quá, không tốt nên hắn đành nhanh chóng tìm mấy quả đại bên cạnh hang.

Sau khi hái xong một đồng quả, Trần Thịnh mới quay trở vào trong hang. Hắn đơn giản là tiếp tục luyện công. Giờ mới thấm thía cái câu bế quan luyện công. Hoàn toàn không để ý đến chuyện gì khác ngoài luyện công, độ khó chẳng khác gì bị biệt giam cả, hoàn toàn là dựa vào một cố ý chí mà vượt qua.

Hiện tại Trần Thịnh cố gắng là vì khôi phục thực lực, tăng mạnh bản thân, rồi còn quay lại Diablo để cứu ra Hermione và Elize, Celena. Các cô gái vẫn còn đang bị vây lại trong Rogue Camp, nếu hắn không nhanh lên, thì dù cho là thời gian có chênh lệch đi nữa, không ai chắc được là hắn có về kịp không.

Cứ nghĩ đến chuyện là nếu không mau lên, về không kịp những người con gái hắn thương yêu chỉ còn lại một bộ xương khô thì Trần Thịnh lại điên cuồng mà cố gắng hơn nữa. Chỉ hận mình không thể tăng nhanh tốc độ luyện công lên gấp mười, gấp trăm lần.

“Chỉ cần qua đoạn khổ cực ban đầu này thôi, sau đó khi đủ mạnh rồi mình sẽ đi hút nội lực, như vậy sẽ rất nhanh chóng mạnh mẽ lên mà thôi!” – Trần Thịnh tự nhủ với lòng mình như vậy.

Bên trong hang động như không có ngày tháng...

Không biết đã qua bao lâu, chỉ thấy râu hắn đã mọc dài ra luôn rồi, rốt cuộc Trần Thịnh cũng đã luyện thành Lăng Ba Vi Bộ và Bắc Minh Thần Công hai môn tuyệt học này. Trần Thịnh nhìn vào bản thông tin cá nhân hiện tại, phát hiện có thật nhiều thay đổi:

Tính danh: Trần Thịnh. Nghề nghiệp: Vô hạn giả. Cấp 14 exp 50455/2500000.

Sức mạnh: 20 (82).

Nhanh nhẹn: 20 (82).

Thể chất: 30 (167). Máu: 30 (167). Thể lực: 30 (167).

Tinh thần: 20 (427). Ma lực: 20 (427). Trong ngoặc là chỉ số nếu hồi phục hoàn toàn, hiện tại Trần Thịnh đang bị tổn thương tinh thần lực nên bị giảm xuống thấp. Còn chỉ số thân thể là do đây là thân thể ban đầu của Trần Thịnh được chủ thân tái tạo lại nên vẫn chưa khủng như cơ thể trước.

Nội lực: 10/10.

Kỹ năng:

Triệu hồi khô lâu binh cấp 16: Số khô lâu binh 16, tấn công 16-20.

Triệu hồi khô lâu pháp sư cấp 9: Số khô lâu pháp sư 9.

Khô lâu tinh thông cấp 8: Khô lâu HP tăng 40%, tấn công tăng 40%.

Răng độc cấp 13: Số răng độc 14, độc tố 13, tấn công 13-26.

Golem cấp 10: HP 300, tấn công 20-30, hào quang làm chậm: địch nhân trong bán kính 10 mét tốc độ giảm 25%.

Golem tinh thông cấp 5: Tất cả Golem HP tăng 25%, tấn công tăng 25%.

Gia tăng thương tổn cấp 10: Tăng tổn thương nhận được 145%.

Cốt thuẫn cấp 10: Nhận 700 thương tổn vật lý hoặc 350 thương tổn ma pháp.

Bắc Minh Thần Công cấp 1: Nội công tâm pháp cao cấp, đi theo nguyên lý trăm sông đổ về một biển, có thể dung nạp tất cả các loại nội lực khác và chuyển hóa thành Bắc Minh Thần Công nội lực. Hiện tại có thể tối đa chứa đựng năm năm công lực, chuyển hóa hết cần tiêu hao một năm.

Lăng Ba Vi Bộ cấp 1: Kinh công cao cấp, bước đi như bay, không cần tiêu hao nội lực để thi triển, thậm chí còn có thể sinh ra nội lực không ngừng. Hiện tại có thể mỗi phút sinh ra nội lực bằng 1% tổng nội lực trong cơ thể.

Và một số cái linh tinh nữa, chẳng hạn như các bùa chú của thế giới Harry Potter...

Học võ, mặc dù hiện tại hắn chỉ mới gọi là nhập môn, nhưng mà hai môn võ hắn tập đều thuộc loại cực kỳ mạnh mẽ trong thiên hạ, vậy nên đã được 10 điểm nội lực. Mười điểm nội lực này tương đương với một năm công lực rồi, và tác dụng của nó cũng cực kỳ khủng khiếp. Mười điểm nội lực này giúp cho thuộc tính của Trần Thịnh tăng lên những 50 điểm, tương đương với tăng một cấp trong Diablo: 10 sức mạnh, 10 nhanh nhẹn, 20 thể chất và 10 tinh thần.

Có cách tu luyện như thế này, hắn có thể giúp cho người yêu của hắn và bản thân hắn trở nên mạnh mẽ dần mà không cần phải xông xáo tại thế giới Diablo để luyện cấp nữa. Sự thật chứng minh, nói là đi luyện cấp nhưng không biết khi nào thì thành quái “luyện” mình trong nồi canh của bọn nó.

“Rốt cuộc cũng có thể rời khỏi chỗ này rồi, ở đây lâu thêm chút nữa dảm mình yêu cái bức tượng ngọc này thiệt mất. Ngày nào nhắm mắt mở mắt đều nhìn thấy nó, thời gian dài không yêu luôn mới lạ ấy. Đúng là quá giống người mà!” – Trần Thịnh thoải mái vờn vai một cái.

Hắn nhìn lại hang động này lần cuối, vẫy tay chào bức tượng ngọc một cái rồi xoay người rời đi, trên tay cầm theo quyển bí kíp Bắc Minh Thần Công.

“Rảnh rồi không chuyện gì làm có thể lấy ra quay tay được!” – Trần Thịnh nghĩ thầm trong đầu. Vô Nhai Tử mà biết được chắc là sẽ giết hắn ngay quá. “Ừa mà lúc này mình làm gì? Vẫy tay chào bức tượng ngọc đó hả? Mẹ ời mình điên thiệt rồi! Vọt lẹ không mương mười bốn lại giật tít “thanh niên ngáo đá hiếp dâm tượng ngọc” nữa thì khô! Tiêu hết thanh danh của mình mất!” – Trần Thịnh đỏ mồm hôi lạnh phóng ra cửa hang.

Thác nước trước cửa hang vẫn là hùng vĩ như vậy, vách núi cũng nhìn thật là cao, nhưng mà hiện tại Trần Thịnh đã có được nội lực rồi, thậm chí ma lực cũng hồi phục được một chút nữa. Vậy nên vách đá này đã không còn là điều không thể với hắn nữa, mà là đổi thành khó khăn thôi.

“Hừm, mình cũng không phải là không ăn qua khổ cực. Chưa thấy tên xuyên việt nào mà cứ tối ngày đi thăm bệnh viện như mình cả. Thực là...” – Trần Thịnh tặc lưỡi. Hắn ngược nhìn vách đá đầy dây leo trên đó, liền vận lên Lăng Ba Vi Bộ, dồn chân khí trong người xuống chân, nhún một cái nhảy lên vách đá.

“Bốp!” – Một tiếng va chạm lớn vang lên. Trần Thịnh té chổng cẳng xuống bãi cát bên dưới, trên đầu u lên một cục to như cái tổ. Lần đầu vận dụng nội lực không quen, hắn dùng lực quá lớn, không khống chế được, lao thẳng đầu vào vách đá.

Sờ soạng đứng lên, cả người vẫn còn lảo đảo lảo đảo, Trần Thịnh ôm đầu văng tục vài câu cho đỡ đau. Hắn cảm giác như đầu mình muốn vỡ ra làm hai luôn rồi. Lúc hắn học ma pháp, thế giới Diablo thì kỹ năng tự học được bằng điểm, đến Harry Potter thì hắn được giáo dục đàng hoàng, cộng thêm lý giải

từ thế giới trước nên rất dễ dàng học được.

Chuyện học nội lực cho đến giờ vẫn chưa có ai chỉ dạy gì cho hắn cả, hoàn toàn là hắn nhờ vào phân tích của chính mình và quyền bí kíp kia để luyện, vậy nên xảy ra sự cố không khổng chế tốt là chuyện cũng dễ hiểu.

Trần Thịnh ôm đầu một lúc lâu mới bót đầu, hắn nhìn lên vách đá, quyết định thử lại lần nữa. Lần này hắn chú ý hơn, không nhắm đến chỗ xa quá, mà ngắm chừng một điểm vừa phải. Vận lên Lăng Ba Vi Bộ, Trần Thịnh phóng lên vách đá.

Lần này suông sẽ hơn, Trần Thịnh thành công bám vào một cây dây leo khá to. Lấy chỗ này làm điểm tựa, hắn lại tiếp tục phóng lên cao dần, thân pháp cũng càng ngày càng thuần thục, bắt đầu có chút mùi vị của Lăng Ba Vi Bộ, phiêu dật như tiên nhân rồi.

Tất nhiên là hắn còn cách xa cái trình độ đó lắm. Trần Thịnh hiện tại đã mặt đầy mồ hôi cay xè luôn cả mắt. Hắn chỉ còn cách bò vách đá chừng hai lần phóng lên nữa mà thôi, nhưng mà lần đầu vận dụng võ công, hiện tại hắn đã mệt bỏ hơi tai rồi. Có điều nếu bây giờ mà buông tay rơi xuống thì chết chắc. Bây giờ là hơn hai ba mươi mét trên không rồi, có siêu nhân mới không té chết thôi. Trần Thịnh sau này có thể mạnh như anh sịp đỏ, nhưng mà giờ hắn vẫn còn đang ở trường, thậm chí sịp đỏ cũng không có mà mặc.

Bạn đang đọc truyện *Vô Hạn Phong Lưu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 88: “Đại Tiên” Cứu Người

Trần Thịnh cố gắng hết sức, cuối cùng cũng mò được lên đến bên trên vách núi. Hắn lúc này trần truồng nằm thở dốc trên bãi cỏ, cả người trắng xóa rướm máu.

“Số đúng là khổ. Từ lúc nhận được chủ thần đến giờ lúc nào cũng chỉ thấy mình cực như trâu!” – Trần Thịnh lầm bầm trong miệng – “Thôi giờ chuyện cần thiết nhất là đi chôm một bộ quần áo mặc vào cái đã. Chủ thần cũng thật là, mày có thích khoe thì tự mày đi khoe, tao có phải dân thích khoe hàng đầu mà một bộ quần áo cũng không cho!”.

Than thở trách móc vài câu, Trần Thịnh lấy lại được chút sức liên lôm côm bò dậy. Nghĩ lại lúc trước, học sinh thiên tài của Hogwarts, ông chủ chuỗi cửa hàng phép thuật giàu nứt vách, giờ thì thảm như vậy đây.

Có điều Trần Thịnh cũng không phải loại chỉ biết than thở, hắn vẫn luôn lạc quan trong rất nhiều vấn đề cần đối mặt. Vậy nên chẳng mấy chốc mà hắn đã quăng ra sau đầu những suy nghĩ đó, đơn giản vì hắn đã nhìn thấy một ngôi nhà cực kỳ đơn sơ trong rừng.

Nghe thì nhanh, thậm chí có người sẽ nghĩ, tại sao cấm địa của bang phái giang hồ mà lại có nhà dân. Thực ra này giờ Trần Thịnh không có đi bộ từ từ mà dùng Lăng Ba Vi Bộ để di chuyển, nhân tiện tập luyện cho quen chân luôn. Địa hình đồi núi khó đi, dùng khinh công tại những nơi như thế này giúp hắn cải thiện khả năng vận dụng nó rất nhanh.

Vậy nên thực ra Trần Thịnh đã đi khỏi chỗ vách núi đó khá là xa rồi. Hắn hiện tại đã đi đến một vùng đồi núi trùng điệp. Chỗ này chắc có lẽ là nhà một thợ săn. Trần Thịnh bây giờ người không mảnh vải che thân, râu tóc bù xù do đã mấy tháng không cạo (tất nhiên anh có tắm rửa rửa), trên người cũng không có tiền, vậy nên hắn chỉ có thể đi “mượn” quần áo mặc đỡ mà thôi.

Đáng tiếc đời không như mơ...

“Ai đó?” – có thể là Trần Thịnh khinh công chưa đạt đến mức vô ảnh vô tung, có thể là do đây là nhà thợ săn, tính cảnh giác của họ rất cao để phòng thú dữ. Vậy nên rất bất hạnh, Trần Thịnh chỉ vừa đến gần là đã bị phát hiện.

Cửa nhà xuất hiện một cô gái trẻ 16 tuổi, trong tay cầm một cây cung đơn giản của thợ săn hay dùng (thực ra hắn cũng không biết đó là cung gì, chẳng qua nhìn thấy đơn giản đến mức tận cùng nên đoán vậy). Trên người cô gái mặc một bộ quần áo làm bằng vải thô, nhiều chỗ cũng đã sờn rách bạc màu rồi. Nay chứng tỏ gia đình này cũng không giàu có khá giả gì.

Nghĩ tới người ta cũng không khá gì mà mình còn định đi ăn cắp của họ, Trần Thịnh bỗng cảm thấy tội lỗi. Có khi mình nghĩ chỉ là một bộ quần áo thôi, nhưng với họ đó là cả một gia tài thì thế nào? Có điều mình cũng không có sự lựa chọn nào, võ công hiện tại mà đi vô nhà giàu ăn cắp nhiều khi bị đánh cho rớt răng ấy chứ!

“Cô nương! Bình tĩnh bình tĩnh! Tại hạ chỉ là một người bị lạc trong rừng, thấy có nhà nên định đến hỏi thăm mà thôi!” – Trần Thịnh lập tức giải thích.

“Người tại sao lại không mặc quần áo hả? Hạ lưu!” – Cô gái vẫn không buông xuống cây cung trong tay, nghi ngờ hỏi Trần Thịnh.

“Bị lạc lâu quá, quần áo bị rách nát hết cả, cô nương thương tình, cho tại hạ quần áo mặc, tại hạ vô cùng cảm kích!” – Trần Thịnh cũng xấu hổ vô cùng. Hắn dù cho mang tiếng là có cô vợ Elize, rồi còn có Hermione nữa, nhưng mà vẫn còn là con trai. Giờ trần truồng trước một cô gái không hề quen biết, hắn cũng đủ hết cả mặt.

Cô gái nhìn nhìn bộ dáng thể thảm hiện tại của Trần Thịnh, rồi cuộc bán tín bán nghi hạ cung xuống. Lúc này Trần Thịnh mới nhìn rõ được khuôn mặt của cô gái. Làn da có chút cháy nắng, dù sao cũng là người thôn dã sống trong rừng, nhưng gương mặt thì cực kỳ xinh đẹp, cân đối theo kiểu phương Đông.

Vẻ đẹp của cô gái hoàn toàn khác với vẻ đẹp của Hermione hay Elize hay Celena hay bất kỳ ai khác hắn từng gặp. Cô gái này mang vẻ đẹp cực kỳ chính thống phương Đông. Trần Thịnh là một người cực kỳ thích vẻ đẹp phương Đông đó, với mái tóc dài đen nhánh, cùng với thân hình nhỏ nhắn của người phụ nữ Á Đông. Kinh ngạc vì gặp được người đẹp trong chốn rừng sâu, nhưng mà hắn cũng không đến nỗi đứng đực ra.

“Thành thật xin lỗi cô nương! Không biết cô nương có thể giúp đỡ tại hạ một bộ quần áo được không?” – Trần Thịnh thành khẩn nói.

“Được rồi, người chờ ta một chút!” – Cô gái son đã quay vào trong nhà, lát sau mang ra một bộ quần áo cũng cũ kỹ chẳng kém gì bộ quần áo trên người nàng. Trần Thịnh vội vàng nhận lấy, liên tục nói cảm ơn rồi vọt vào một lùm cây gần đó nhanh chóng mặc vào.

Có điều quần áo của người xưa thật rắc rối, Trần Thịnh loay hoay mãi mới mặc xong được bộ trang phục này. Cái này làm hắn thật sự rất nhớ mấy cái áo thun hai áo sơ mi hiện đại, rất nhanh gọn.

Mặc xong quần áo, Trần Thịnh bước ra khỏi bụi cây. Cô gái thợ săn không còn đứng đó nữa mà đã vào trong nhà rồi. Trần Thịnh cảm thấy không cảm ơn người ta một cái mà bỏ đi thì kỳ quá, với lại hiện tại hắn cũng không biết đi hướng nào với hướng nào, vậy nên hắn liền bước vào trong nhà.

Căn nhà cực kỳ đơn sơ, bên trong có hai phòng ngủ với lại một phòng bếp. Trần Thịnh nhìn thấy cô gái thợ săn kia đang ngồi bên giường, chăm sóc cho một người đang nằm, có vẻ là bệnh rồi.

“Đại ca, đại ca thấy thế nào rồi?” – giọng cô gái có vẻ cực kỳ lo lắng. Trần Thịnh không nghe thấy tiếng trả lời, hắn đánh bạo bước vào phòng thì nhìn thấy một người thanh niên khuôn mặt xanh xao đang nằm trên giường. Có vẻ như bị bệnh rất nặng.

“Cô nương! Đa tạ y phục của cô nương. Không biết vị huynh đài này bị bệnh gì? Tại hạ cũng có biết một chút y thuật, nếu được có thể thử sức một phen xem sao, coi như là đa tạ ơn tặng y phục của cô nương.” – Trần Thịnh làm một hơi nói.

Cô gái nghe được Trần Thịnh biết y thuật thì mừng rỡ, lập tức đứng lên nhường chỗ cho Trần Thịnh: “Như vậy thì quá tốt rồi! Nhờ các hạ xem dùm đại ca của tôi. Hôm trước đại ca lên rừng đi săn, trở về bỗng trở bệnh nặng không dậy nổi. Tôi có sắc thảo được cho huynh ấy uống như không thấy hiệu quả gì hết!”.

Trần Thịnh gật gù đầu rồi ngồi xuống chiếc giường, bàn tay đặt lên bất mạch cho chàng thanh niên này. Hắn từ khi học võ, lại thêm được một khả năng bất mạch nữa, vậy nên người ngoài nhìn vào cứ ngỡ hắn biết Trung Y.

Trần Thịnh cho chân khí của mình đi vào trong cơ thể chàng thanh niên này, luồng chân khí của hắn chạy khắp cơ thể, kiểm tra từng ngõ ngách, rồi cuộc phát hiện điều bất thường. Trong buồng phổi của chàng trai này có một con ký sinh đang ở bên trong đó. Có vẻ như nó đang làm cho phế nang của chàng trai bị nghẽn, không hấp thu oxy được khiến cho anh chàng bị thiếu đường khí, không đến nỗi chết liền, nhưng mà cũng nằm một cục không động dậy nổi.

Ca này nếu như mà là y học hiện đại thì họ mổ, y học cổ truyền có lẽ sẽ vừa uống thuốc vừa châm cứu. Còn Trần Thịnh thì có kế hoạch khác.

Hắn lấy ra cây đu đủ phép tam thể của mình, đầu tiên là một bùa cắt mở ra một lỗ nhỏ ngay lòng ngực của chàng trai đó, sau đó là một bùa triệu hồi lôi con ký sinh trùng ra, cuối cùng là một bùa phục hồi, giúp khép lại vết thương trên ngực và phổi của chàng trai.

Tất nhiên quá trình có chảy máu, vậy nên hắn còn thêm một bùa thanh tẩy để buồng phổi lại sạch sẽ như cũ không bị ngập máu nữa. Chuyện xảy ra rất nhanh, nhưng mà rất hao ma lực, nhất là đoạn phục hồi vết thương. Vậy nên sau khi mọi chuyện xong xuôi thì Trần Thịnh đã choáng váng mặt mày, phải chống hai tay xuống giường ngồi thở dốc.

Hắn không biết là phía sau hắn, cô gái thợ săn xinh đẹp đã gương cung nhắm vào hắn từ lúc hắn rút cây đu đủ phép ra, mà theo cách nhìn nhận của cô nàng, là một que củi kỳ lạ. Sau đó khi thấy đầu “cây củi” kỳ lạ đó phát ra ánh sáng, rồi lòng ngực anh mình lập tức xuất hiện một lỗ hồng, nàng liền định bắn chết tên “yêu ma” này. Có điều thao tác nhanh chóng của Trần Thịnh đã cứu mạng hắn lần này khi mà ngay lập tức nàng nhìn thấy một con vật kỳ quái bay ra khỏi cái lỗ máu trên ngực anh mình.

Tất nhiên là sau đó nàng lập tức chuyển Trần Thịnh từ hàng ngũ “yêu ma” sang hàng ngũ “thần tiên” rồi. “Que củi” lúc này cũng đã biến thành pháp bảo của tiên gia luôn. Vậy nên nàng lập tức cất đi cung tên vui mừng vì mình đã vượt qua được “thử thách” của tiên nhân nên hắn đã ra tay cứu sống anh nàng.

“Được rồi! Đại ca của cô nương đã khỏi bệnh rồi, chắc là nằm thêm chút nữa thì có thể hoàn toàn khỏi hẳn rồi đó!” – Trần Thịnh đứng lên nói – “Lần sau lên rừng cần cẩn thận các loại độc vật, côn trùng hơn, nếu hôm nay không đúng dịp như thế này, chỉ cần tại hạ đến trễ chút nữa thì vị huynh đài này đã đi đời nhà ma rồi!”.

“Đa tạ đại tiên! Đa tạ đại tiên đã cứu mạng đại ca tiểu nữ!” – Cô gái thợ săn bỗng nhiên quỳ xuống trước mặt Trần Thịnh – “Đại ân đại đức của đại tiên, tiểu nữ không biết lấy gì mà đền đáp được! Tiểu nữ nguyện làm trâu làm ngựa đền đáp ơn cứu mạng của đại tiên!” – lần này đến lượt Trần Thịnh lơ ngơ, cái gì mà đại tiên ở đây?

Bạn đang đọc truyện *Vô Hạn Phong Lưu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 89: Đi Hút Hết Nội Lực Trong Thiên Hạ

Trần Thịnh cầm một cái đùi gà nướng ăn ngon lành, phải công nhận thức ăn hoang dã vào thời này thực là cực kỳ ngon, chất lượng thịt không thể chê vào đâu được.

“Tiểu Hoàn, tay nghề nướng thịt của cô thật là cao đấy! Còn khả năng săn bắn của cậu cũng cực kỳ khá đấy A Phong!” – Trần Thịnh nói với hai người đang cùng hắn ngồi ăn bên cạnh đồng lửa nỏ.

“Được phục vụ cho công tử là phúc phận của huynh muội chúng tôi!” – A Phong nghiêm túc nói.

Hai huynh muội này sau khi được Trần Thịnh giúp đỡ, ban đầu cứ ngỡ rằng hắn là tiên nhân nên quỳ lạy cảm tạ liên tục. Trần Thịnh mất sức chín trâu hai hổ mới thuyết phục được hai người đó tin rằng mình không phải là tiên nhân, chẳng qua là có một số khả năng khác người mà thôi. Hai huynh muội họ cuối cùng lại đòi theo hầu hạ hắn để đền đáp ơn cứu mạng. Trần Thịnh cũng thấy không có gì sai trái, hắn không cần hai người đến đáp ơn cứu mạng, nhưng hắn muốn dạy hai người võ công ma pháp, để hai người trở thành phụ tá của hắn.

Vậy nên hai huynh muội thợ săn liền khăn gói lên đường cùng hắn bốn ba đây đó. Trần Thịnh cũng không dẫu nghề, bắt đầu dạy hai người Bắc Minh Thần Công và Lăng Ba Vi Bộ, để cho họ vừa đi vừa luyện tập.

Chuyên dạy họ học võ cũng không phải chuyện đơn giản gì, đầu tiên hắn dạy hai người chữ Hán, rồi dạy huyết vị, sau đó mới dạy đến cách tu luyện võ công. Huỳnh trưởng A Phong có vẻ tập võ giỏi hơn là muội muội Tiểu Hoàn, có điều Trần Thịnh không đặt mục tiêu họ phải thế nào, hắn chẳng qua là thấy có duyên nên mới nhận hai người đệ tử này dạy dỗ mà thôi.

Bây giờ là một tháng sau lần gặp nhau đầu tiên đó rồi, cơ bản là hai huynh muội đã nắm được khá rõ các huyết vị, chữ Hán thì còn phải học thêm dài dài. Vậy nên Trần Thịnh cũng đã bắt đầu dạy hai người võ công rồi. Nói chung là ba người cũng rất thông thả, vừa đi dạo khắp nơi, vừa học võ.

Thật ra Trần Thịnh còn đi tìm mục tiêu để hút nội lực nữa, Bắc Minh Thần Công chỉ mạnh nhất khi phát huy được khả năng hấp thu nội lực của người khác mà thôi. Vậy nên Trần Thịnh không ngừng đi dạo khắp nơi để tìm kiếm mục tiêu cho mình. Mạnh quá, có trên năm năm nội lực, hắn đánh không lại, cũng hút không nổi. Yếu quá, thì lại không có nội lực để mà hút.

Hai tháng sau...

Hôm nay là ngày may mắn cho Trần Thịnh, vì sao ư, không phải là hắn trúng số 71 tỷ, mà là hắn gặp ăn cướp.

“Hừ, các nguoi khôn hồn thì giao hết tiền bạc ra cho ta! Còn nữa, giao luôn tiểu mỹ nữ đó ra luôn. Làm ta vui vẻ sẽ tha cho các nguoi một mạng!” – một tên đại hán cao hai mét, cả người như một ngọn núi nhỏ, trong tay cầm một cây đao khổng lồ chặn đường bọn Trần Thịnh lại nói.

Trần Thịnh không nhiều lời, rất đơn giản xông lên, hai tay nắm lại thành nắm đấm, như muốn đấm thẳng vào mặt tên cao to đối diện kia.

Tên giặc cướp này cười hô hô chế giễu Trần Thịnh ngu ngốc, định dùng tay không đấu với đại đao sao? Tên này thần kinh là cái chắc rồi. Chỉ có điều một cái chớp mắt sau đó, hắn đã không thể động đậy được nữa.

Bùm choáng vẫn là bị yếu đi, nhưng thừa sức khiến cho đối thủ bị choáng váng mất vài phút. Đối với Trần Thịnh đang hết tốc lực lao đến đối thủ mà nói, dùng vài phút, vài giây thôi cũng đã quá đủ để hắn giải quyết tên to con này rồi.

Bàn tay Trần Thịnh nắm lấy đan điền của tên giặc cướp to con, vận lên Bắc Minh Thần Công, bắt đầu hút đi nội lực trong cơ thể tên cướp cạn. Tên này vậy mà lại là một cao thủ nhỏ, trong người có đúng năm năm công lực. Trần Thịnh không nhận ra nội lực này là nội lực của công pháp gì, nhưng mà hắn rất thỏa mãn, rốt cuộc cũng có cái mà hút.

Chỉ mất có năm phút, Trần Thịnh đã hút khô năm năm công lực của tên giặc cướp, hắn cười tươi rồi buông tên giặc cướp lúc này đang cực kỳ khủng hoảng nhìn hắn. Cảm giác bị nhìn như vậy không được tự nhiên cho lắm, Trần Thịnh nói:

“Niệm tình nguoi chưa làm gì chúng ta, ta chỉ phế bỏ võ công của nguoi mà thôi. Từ nay liệu hồn mà tu tâm dưỡng tính làm ăn lương thiện, nếu không thì không cần đến ta, tự nhiên ắt gặp báo ứng!” – Trần Thịnh nói xong rồi thì mang theo A Phong và Tiểu Hoàn bỏ đi, để mặc tên giặc cướp vẫn còn suy yếu nằm một đống ở đó.

“Công tử, vì sao công tử không giết hắn?” – A Phong hỏi – “Thứ nhất, ta chưa từng thấy hắn làm chuyện cùng hung cực ác, thứ hai ta đã phế đi võ công của hắn. Như vậy cho hắn một bài học, để hắn có cơ hội làm lại cuộc đời cũng là một ý hay. Ta không nhân từ đến mức bất kỳ ai cũng cho cơ hội quay đầu là bờ như Phật tử, nhưng cũng không thuộc dạng tàn độc giết người không ghê tay.” – Trần Thịnh đơn giản giải thích.

“Công tử dạy phải!” – A Phong khom người nói. Thực ra Trần Thịnh cũng chưa từng giết người, mặc dù trong thế giới Diablo, hắn đã tắm máu rất nhiều lần, nhưng đó là máu của những con quái vật đáng chết. Còn đây là một người, một đồng loại, tất nhiên nếu như hắn thuộc dạng giết người không ghê tay, Trần Thịnh cũng rất sẵn lòng vì dân trừ hại. Nhưng mà ai chúng ta cũng nên cho một cơ hội sửa sai chứ, đúng không nào?

Trần Thịnh quyết định chọn một hang núi làm điểm dừng chân ở tạm của cả nhóm. Hắn đã hút no năm năm nội lực rồi, giờ là lúc hắn cần tiêu hóa hết năm năm nội lực này để có thể vận dụng nó suông sẻ mà không sợ bị hậu hoạn gì.

Thế là đoàn người Trần Thịnh tạm dừng chuyến tiếp tục ngao du thiên hạ mà ở lại một hang núi vô danh này. Trần Thịnh hàng ngày ngoại trừ luyện hóa nội lực trong người ra, cũng chỉ có việc chỉ dạy hai người A Phong và Tiểu Hoàn võ công cùng với chữ viết văn hóa mà thôi. Hắn cũng không muốn học trò của mình chỉ biết võ không biết gì khác.

Hai người A Phong và Tiểu Hoàn từ nhỏ lớn lên trên núi, lễ nghi, văn hóa, chữ viết đều không được dạy. Giờ gặp được một người thầy như Trần Thịnh, sẵn sàng dạy cho họ những thứ mà chỉ nhà giàu mới có thể học được, tất nhiên là vui sướng vô cùng, rất ra sức mà học tập.

Một năm sau...

Tính danh: Trần Thịnh. Nghề nghiệp: Vô hạn giả. Cấp 14 exp 50455/2500000.

Sức mạnh: 50 (132).

Nhanh nhẹn: 50 (132).

Thể chất: 130 (267). Máu: 130 (267). Thể lực: 130 (267).

Tinh thần: 70 (477). Ma lực: 70 (477). Trong ngoặc là chỉ số nếu hồi phục hoàn toàn, hiện tại Trần Thịnh đang bị tổn thương tinh thần lực nên bị giảm xuống thấp. Còn chỉ số thân thể là do đây là thân thể ban đầu của Trần Thịnh được chủ thân tái tạo lại nên vẫn chưa khủng như cơ thể trước.

Nội lực: 60/60.

Bắc Minh Thần Công cấp 2: Nội công tâm pháp cao cấp, đi theo nguyên lý trăm sông đổ về một biển, có thể dung nạp tất cả các loại nội lực khác và chuyển hóa thành Bắc Minh Thần Công nội lực. Hiện tại có thể tối đa chứa đựng mười năm công lực, chuyển hóa hết cần tiêu hao một năm.

Lăng Ba Vi Bộ cấp 2: Kinh công cao cấp, bước đi như bay, không cần tiêu hao nội lực để thi triển, thậm chí còn có thể sinh ra nội lực không ngừng. Hiện tại có thể mỗi phút sinh ra nội lực bằng 2% tổng nội lực trong cơ thể.

Hấp thu hoàn toàn năm năm công lực khiến cho thực lực của Trần Thịnh tăng vọt. Hắn hiện tại chỉ còn thiếu các chiêu thức võ công là chưa có thôi, còn sức lực, chắc có lẽ bằng voi mấy tên đệ tử bình thường trong những môn phái lớn rồi.

Một điều quan trọng là theo như chủ thân cung cấp tin tức thì khi nội lực của hắn nhiều hơn trăm năm, lúc đó hắn bắt đầu có thể dùng nội lực chữa trị dần tổn thương của mình. Điều này đồng nghĩa với việc khi nội lực của hắn đạt trăm năm, hắn sẽ phục hồi hoàn toàn sức mạnh, và sẽ mạnh đến mức vô địch thế giới này luôn.

“Hê hê, đến lúc đó kuu nào lão với anh, anh cho một mẻ lửa quý thiêu rụi hết!” – Trần Thịnh cười dâm nói. Lúc đó tinh thần lực của hắn chắc chắn là đủ mạnh để có thể khống chế lửa quý theo ý muốn của mình rồi. Như vậy thì cũng có thể quay lại thế giới Diablo để mà cứu ra Hermione và Elize các nàng ấy rồi.

Một năm qua A Phong và Tiểu Hoàn cũng đã tiến bộ rất nhiều. Hai người giờ đã có một năm nội lực trong người, xem như là bước vào hàng ngũ những người tu luyện, mặc dù là chỉ mới bước chân vào ngưỡng cửa mà thôi, quãng đường cần đi còn xa lắm lắm.

Do đã tiêu hóa xong xuôi nội lực hút được, nên giờ Trần Thịnh lại mang theo hai người đệ tử của mình, tiếp tục hành trình hút hết nội lực trong thiên hạ của mình.

Ba người chủ yếu là đi đường núi, ngủ dã ngoại, ít khi vào trong các thành trấn vì bản thân cả ba cũng không có tiền. Thú săn được, A Phong đều lột da, thỉnh thoảng vào thành bán lấy tiền mua một số thứ cần thiết như quần áo vải vóc, ba thanh kiếm cho ba người trang bị, muối ăn... Nhưng hôm nay khi vào thành thì mọi chuyện đã không đơn giản rồi.

Bạn đang đọc truyện *Vô Hạn Phong Lưu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 90: Thần Y

Hôm nay theo thường lệ, nhóm ba người Trần Thịnh đi vào một thành nhỏ nhưng khá nhộn nhịp để bán da thú. Ba người vừa xử lý xong đồng da thú thì nghe tiếng người huyền não bên ngoài. Tò mò bước ra xem thì phát hiện ra có người đang dán thông báo.

“A Phong, đi xem xem thông báo gì vậy, sẵn tiện xem chú đọc chữ đến đâu rồi.” – Trần Thịnh đơn giản là lười không muốn chen vào xem, vậy nên hắn liền cho A Phong đi coi cho hắn.

Một lát sau, A Phong trở lại, hóa ra là thiên kim tiểu thư của một thương gia giàu nhất vùng bệnh nặng, không có ai có thể trị được. Vậy nên giờ dán thông báo, ai có thể trị được thì sẽ thưởng thiên kim cho người đó.

“Cứu mạng thiên kim tiểu thư, thưởng cho thiên kim, này cũng thật là có thú! Chúng ta đi thử xem sao, có tiền cũng có thể mua quần áo đẹp cho hai người, cũng mua thanh kiếm tốt hơn chút.” – Trần Thịnh vỗ vai hai người một cái đứng lên – “A Phong, người dẫn đường, chúng ta đi trị bệnh kiếm tiền!”

A Phong rất nhanh thì mang theo một tên gia nhân đến, có vẻ như là đang túc trực tại đây xem có ai có tự tin trị bệnh cho tiểu thư nhà mình thì dẫn về. Vậy nên vừa nghe A Phong nói là công tử của mình có thể trị được bệnh của tiểu thư hẳn liền mừng rỡ mang theo cả nhóm về phủ của chủ nhân mình.

Mặc dù đây là trong thành, nhưng mà phủ trạch của vị phú thương này vẫn cực kỳ rộng lớn. Ba người Trần Thịnh ăn mặc quê mùa, bước vào trong phủ trạch lộng lẫy này cực kỳ tương phản, hoàn toàn không hợp chút nào. Có điều Trần Thịnh cũng ít nhiều trải qua nhiều thứ, cực kỳ thông dong, chỉ có A Phong và Tiểu Hoàn từ nhỏ đến lớn chưa nhìn thấy thứ sang trọng như thế bao giờ nên có chút lúng túng ngại ngùng.

Tiếp đón Trần Thịnh là một người trung niên với gương mặt khá là phúc hậu, người cũng hơi hơi béo tốt, có điều hiện tại khuôn mặt lại tràn đầy sầu lo. Xem ra bệnh tình của con gái cũng khiến cho vị phú thương này sầu não không thôi.

“Xin đa tạ các vị đã đến đây cứu chữa cho tiểu nữ, tại hạ Vương Tài. Không biết tôn tính đại danh của các vị là?” – Trần Thịnh có thể chắc chắn rằng vị phú thương này không hy vọng lăm vào nhóm người mình, cả ba đều còn quá trẻ. Nhưng mà thái độ vẫn rất niềm nở, chính xác là tính cách của một phú thương cần phải có được.

“Tôn tính đại danh thì không dám nhận, tại hạ Trần Thịnh, đây là hai đệ tử Trần Phong và Trần Hoàn! Lúc nãy ngoài kia nhìn thấy thông báo của ngài, quý tiểu nữ mắc bệnh nặng vô phương cứu chữa. Tại hạ tự nhận cũng biết chút y thuật, nên đến đây thử sức xem sao.” – Trần Thịnh nhẹ nhàng khom người ôm quyền nói.

Thái độ của Trần Thịnh khiến cho hảo cảm của vị phú thương với hắn tăng nhiều, cũng tạm thời tin tưởng hắn. Vương Tài mời hắn vào trong uống trà nhưng Trần Thịnh lại từ chối.

“Tại hạ biết các hạ chắc chắn đang lo lắng sốt ruột cho bệnh tình của con mình, vậy nên hiện tại cứ để tại hạ vào xem bệnh trước một cái đã. Xong rồi thì uống trà cũng không muộn đâu!” – Trần Thịnh nghiêm túc nói.

“Các hạ nói chí phải! Phòng của tiểu nữ ở hướng này, mời các hạ theo ta!” – Vương Tài cũng rất lo lắng cho con gái quý báu của mình, vậy nên lập tức đồng ý dẫn Trần Thịnh đi xem bệnh.

Vị thiên kim tiểu thư này đang nằm trong một căn phòng cực kỳ trang nhã, Trần Thịnh đoán trước khi nó tràn đầy mùi thuốc như thế này thì chắc chắn là luôn thoang thoang mùi hương nhẹ nhàng của phòng con gái.

Chủ nhân của căn phòng, lúc này đang nằm trên giường, gương mặt xanh xao hốc hác, tràn đầy mệt mỏi, nhưng cũng không khó nhận ra cô gái này lúc trước có một khuôn mặt rất ưa nhìn. Mái tóc đen có chút xơ xác xõa ra trên giường, tạo thành một khung cảnh thật thảm thương, khiến người ta nhìn mà đau lòng.

Trần Thịnh cũng không chần chờ nữa, hắn ngồi xuống cạnh giường, giờ tay ra bắt mạch cho vị thiên kim tiểu thư này. Chân khí của hắn chạy khắp cơ thể cô gái, bắt đầu tìm kiếm căn nguyên của căn bệnh bị nói là bệnh nan y này.

“Đường như cô gái này bị bệnh lao phổi thì phải.” – Trần Thịnh nhíu mày suy nghĩ.

Nếu đúng là lao phổi thì chuyện này không dễ dàng chút nào đâu, vì lao cũng là một trong tứ chứng nan y của thời cổ đại. Thậm chí là đến thời cuối nhà Thanh, người ta vẫn còn không có cách nào chữa trị tốt bệnh lao phổi tại Trung Hoa.

Trần Thịnh biết rõ lao phổi cần uống kháng sinh dài hơi và đúng cách mới có thể triệt để hết bệnh và không tạo ra vi khuẩn kháng thuốc. Thứ mà hiện tại cả nhân loại đang khiếp sợ cũng không phải là lao phổi nữa mà là vi khuẩn kháng thuốc. Có điều Trần Thịnh cũng không định dùng kháng sinh để chữa trị cô gái này.

Nói giỡn chứ lấy đâu ra nấm penicilin để chiết xuất ra kháng sinh chứ?

Trần Thịnh buông tay cô gái ra, đối với vấn đề còn đang lo lắng đứng bên cạnh hắn vị phú thương Vương Tài nói:

“Bệnh này tại hạ có thể chữa được, có điều cần tốn thời gian chừng ba tháng. Với lại trong thời gian chữa trị, tiểu thư cần được cách ly với những người khác để tránh lây truyền bệnh này.” – Trần Thịnh để ý thấy dù hắn đã cảnh báo chuyện bệnh này có thể lây lan mà vị phú thương này vẫn hoàn toàn không có ý định trốn khỏi chỗ thị phi này.

“Quả là một người cha thương con gái. Được rồi, mình phải trị cho tận bệnh của cô gái này mới được!” – Trần Thịnh bị tình thương của người cha này làm cho cảm động. Hắn quyết định dù không có thù lao cũng sẽ cố gắng trị bệnh cho cô gái này.

Triệu bệnh lao không hề dễ dàng, dù cho Trần Thịnh có sự giúp đỡ của cả ma pháp và nội lực. Nếu chỉ ào một cái rồi xong thì nó cũng đã không nằm trong tứ chứng nan y rồi.

Những ngày kế tiếp, Trần Thịnh cùng hai vị đệ tử của hắn ở tạm lại phủ của vị phú thương. Trần Phong và Trần Hoàn thì đơn giản là mỗi ngày đều luyện tập từ sáng đến tối. Còn Trần Thịnh thì ngoài chuyện luyện tập ra còn phải chăm sóc cho bệnh nhân nữa.

Cơ thể con gái của Vương Tài quá suy nhược do bị bệnh tình hành hạ đã lâu. Vậy nên Trần Thịnh cũng tốn rất nhiều công sức cho chuyện cứu vãn lại tính mạng của cô gái này. Hàng ngày Trần Thịnh phải bơm một lượng nhỏ chân khí vào người cô ấy, đơn giản vì cơ thể quá yếu không chịu nổi luồng chân khí quá nhiều đi vào cùng lúc. Chân khí chạy khắp cơ thể, tu bổ lại những nơi đã bị thương tổn.

Hóa ra là bệnh tình của cô gái này nặng hơn Trần Thịnh nghĩ nhiều, vì lao đã di chuyển đến nhiều nơi. Cô gái này thậm chí đã không còn đơn thuần là bị lao phổi nữa mà là lao toàn thân rồi. Vậy nên chuyện chữa trị cho cô gái này cũng khiến Trần Thịnh phải giờ hết cả người bản lĩnh ra.

Vị phú thương Vương Tài cũng cực kì sốt sắng chuyện chữa trị này. Mặc dù đã cả tuần hơn con gái vẫn chưa khỏi bệnh, nhưng nhìn khí sắc con gái đã khá hơn trước, Vương Tài biết chắc mình đã gặp được thần y có thể cứu lại mạng con mình. Vậy nên mức độ đãi ngộ cho ba thầy trò Trần Thịnh cũng cực kỳ cao, hầu như chẳng khác nào họ mới chính là chủ nhân ở đây.

Tiếng lành đồn xa, trước đây bao nhiêu đại phu đến, đều lác đầu mà đi. Giờ lại có một người có khả năng chữa hết được bệnh của tiểu thư phú thương, mọi người bắt đầu đồn đãi. Một đồn mười, mười lại đồn trăm, chẳng mấy chốc, danh tiếng thần y Trần Thịnh có thể trị được bách bệnh đã lan ra khắp vùng.

Chỉ có một điều, đó là Trần Thịnh không phải có khả năng chữa bách bệnh, hẳn chỉ đang trị lao mà thôi. Bởi vậy, tin đồn không thể tin tưởng 100% được mà!

Từ khi Trần Thịnh đến nhà phú thương Vương Tài đến nay đã là ba tháng rồi. Hôm nay là ngày Trần Thịnh đến khám tổng quát cho tiểu thư một lần cuối cùng để chắc chắn là cô gái đáng thương này đã hoàn toàn khỏi bệnh.

Vương Tuyết, tên cô tiểu thư, đang ngồi ngay ngắn trên giường. Mắt ngọc mây ngải, da thịt tuy vẫn còn chút xanh xao do bệnh vừa khỏi, nhưng cũng đã không thể giấu đi nét đẹp của nàng nữa. Hôm nay thậm chí nàng cũng đã có một chút trang điểm nhẹ, mặc trên người một bộ quần áo không xa hoa nhưng rất hợp với khí chất thắm mỹ của Trần Thịnh.

Nhìn thấy bệnh nhân của mình hôm nay bắt ngờ lại đẹp như tiên giáng trần như vậy, Trần Thịnh cũng sửng người trong giây lát. Hẳn hoàn toàn chưa bao giờ nhìn thấy một mỹ nữ cổ trang phong cách đông phương trước đây, giờ nhìn thấy Vương Tuyết, suy nghĩ duy nhất còn lại trong đầu Trần Thịnh là:

“Thật đẹp! Tứ đại mỹ nhân Trung Hoa chắc cũng chỉ đến mức này mà thôi!” – Trần Thịnh cố gắng định thần lại, tiếp tục bước vào phòng, nhưng mà đôi mắt liên tục chuyển động báo hiệu nội tâm hẳn hoàn toàn không bình tĩnh như bề ngoài.

Trần Thịnh cũng không dám cảm nhận gì nữa, hẳn lập tức bắt mạch cho Vương Tuyết.

Bạn đang đọc truyện *Vô Hạn Phong Lưu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 91: Cứu Người

Mạch đập rất ổn, chứng tỏ là bệnh nhân của hắn đã hồi phục hoàn toàn rồi. Hắn đã hoàn thành xuất sắc mục tiêu mình đặt ra. Đây cũng đồng nghĩa với việc, hắn chuẩn bị phải rời khỏi đây. Ba tháng com bung nước rút, cuộc sống trong nhung lụa, rốt cuộc vẫn không mài mòn được ý chí của Trần Thịnh. Hắn đơn giản là đứng lên thông báo với vị phú thương là bệnh tình của tiểu thư đã khỏi, sau đó thì xin cáo từ.

“Thần y! Xin người hãy nhận số vàng bạc này xem như là tấm lòng cảm tạ ân cứu mạng tiểu nữ của tại hạ.” – vị phú thương Vương Tài lật đật chạy đi giữ lại Trần Thịnh, đồng thời người hầu cũng đã mang ra một thùng vàng đầy ắp cho hắn.

“Vương tiên sinh! Ban đầu tại hạ đến đây là vì nghe thấy có bệnh lạ không chữa được nên muốn thử sức, đồng thời cũng là vì câu nói sẽ hậu tạ. Nhưng mà khi nhìn thấy Vương tiên sinh đây hoàn toàn không lo đến bản thân mình, một lòng một dạ đặt trên người con gái. Lúc đó tại hạ đã quyết tâm phải chữa trị cho được bệnh của tiểu thư đây, và sẽ không lấy bất kỳ thù lao nào. Nên tiên sinh làm ơn cất lại số vàng ấy đi.”

Trần Thịnh nói xong liền mang theo hai người đồ đệ của mình đi thẳng ra cửa. Tuy nhiên vị phú thương Vương Tài này hoàn toàn không cho phép Trần Thịnh đi thẳng như vậy. Thấy Trần Thịnh không nhận vàng bạc, Vương Tài bèn nài nỉ Trần Thịnh ở lại dùng bữa cơm với cả nhà hắn. Trần Thịnh thấy chuyện này cũng từ chối nửa thì hơi kỳ, vậy nên đành gật đầu đồng ý.

Ăn cơm trưa xong thì Trần Thịnh dứt khoát ra đi, lần này Vương Tài cũng không cản trở hắn nữa. Vị tiểu thư Vương Tuyết không nói gì, chỉ có ánh mắt vẫn luôn không rời khỏi hắn đã nói lên tất cả rồi. Trần Thịnh rất yêu cái đẹp, chỉ có điều hiện tại hắn một lòng còn đang lo lắng đến chuyện phục hồi thực lực. Vậy nên đoạn tình duyên này chỉ có thể chưa nở đã tàn rồi.

Một nhóm ba người rời khỏi thành trấn nhỏ này, bắt đầu tiếp tục bước về phía trước. Trần Thịnh cũng không biết rốt cuộc mình nên đi đâu, vậy nên dứt khoát hẳn liền hỏi thăm dân chúng về ổ sơn tặc gần nhất. Ở lại nhà Vương Tài ba tháng, Trần Thịnh cũng đã luyện tập thuần thục một ít kỹ năng đánh nhau. Vậy nên hẳn muốn đi thử sức một chút, võ nghệ mặc dù chỉ là dạng mèo quào, nhưng kết hợp với Lăng Ba Vi Bộ thì khó nói.

Ba người chân không dừng lại, nhắm thẳng hướng ngọn núi có sơn tặc mà đi. Ba người đi hết tốc lực đến chiều muộn thì rốt cuộc nhìn thấy bóng dáng

của một cái son trại nhỏ nhỏ. Nhìn sơ qua là biết bọn giặc cô này có quy mô cực kỳ nhỏ mà thôi. Không biết bên trong có được mấy tên son tặc nữa.

Trần Thịnh muốn cho cả ba người có chút kinh nghiệm đánh nhau, vậy nên hắn cũng không hành động một mình mà mang theo cả Trần Phong và Trần Hoàn đột nhập vào bên trong son trại. Bao lâu nay trôi dạt trôi nổi nên giờ cả ba người đều có thể vận dụng Lăng Ba Vi Bộ cực kỳ thuần thục. Không vang lên bất kỳ tiếng động nào, cả ba đã xuất hiện bên trong son trại.

Cả ba rón rén, im lặng không một tiếng động tiến sát đến bên một chiếc lều vải cũ. Bỗng nhiên từ bên trong lều vải truyền ra vài tiếng rên rỉ nhẹ làm cả ba người Trần Thịnh giật bắn mình. Trần Thịnh ra dấu im lặng, nhẹ nhàng lấy ra một con dao găm, rạch một lỗ hổng trên chiếc lều vải. Hắn đưa mắt nhìn qua khe hở vào bên trong.

Đập vào mắt Trần Thịnh là một cảnh tượng khiến người vừa giận dữ vừa đau lòng. Ba bốn cô gái không một mảnh vải che thân, cả người khắp nơi đều là các vết bầm tím. Vừa nhìn là biết ngay đây là các cô gái bị bọn son tặc bắt giữ làm nô lệ tình dục rồi.

“Quá dã man! Trung Quốc giờ hờn tí là nói Nhật Bản dã man vì bắt phụ nữ làm nô lệ tình dục trong thế chiến. Lịch sử bọn nó cũng có thiếu mấy chuyện hãm hiếp này đâu!” – Trần Thịnh giận dữ nói.

Trần Thịnh nhìn quanh một vòng, phát hiện không có ai, liền lập tức chui vào bên trong lều vải. Ba cô gái bên trong lều thấy có người vào liền cực kỳ kinh hoàng. Điều này càng khẳng định chắc chắn suy đoán của Trần Thịnh là họ đã bị xâm hại rất nhiều lần.

Trần Thịnh là một kẻ đa tình, nhưng mà hắn hoàn toàn không thể chịu đựng được chuyện xem phụ nữ như những món đồ chơi như thế này được. Vậy nên khi nhìn thấy ba người phụ nữ nằm thoi thóp bên trong lều vải như thế này, lửa giận của hắn lập tức bốc lên hừng hực trên đầu.

Mở trái cho ba người con gái, Trần Thịnh truyền vào cơ thể của mỗi người một ít chân khí để làm dịu cơ thể tràn đầy vết thương của họ. Ánh mắt của ba cô gái chuyển từ chỗ kinh hoàng khi nhìn thấy hắn giờ trở thành một ánh nhìn mang đầy cầu khẩn, hy vọng hắn sẽ cứu họ ra khỏi địa ngục trần gian này.

Tất nhiên là Trần Thịnh sẽ không bỏ họ lại đây rồi. Tương lai như thế nào thì không biết, nhưng hiện tại, mặc dù đã trải qua nhiều lần vào sinh ra tử, nhưng Trần Thịnh vẫn còn giữ vững trái tim thiện lương của mình, như lúc hắn vẫn chưa có được chủ thân.

Ra hiệu cho Trần Phong và Trần Hoàn, mỗi người cõng lên một người, ba người bọn họ nhanh chóng rời khỏi lều vải, men theo đường cũ chạy ra khỏi son trại. May mắn là dù phải mang thêm một người trên lưng, khả năng di chuyển linh hoạt giảm xuống, nhưng họ vẫn không có kinh động đến bất kỳ tên son tặc nào. Có vẻ như son trại này cũng không quá chú ý đến chuyện canh phòng.

Mang theo ba người phụ nữ xuống đến chân núi, ba người họ tiếp tục ngựa không dừng vó, quay trở lại thành trấn nhỏ mà họ vừa rời đi để tìm đại phu chữa trị cho ba người này. Trần Thịnh cũng không có đủ chân khí để có thể thoải mái trị hết bọn họ được. Với lại còn cần mua quần áo cho họ và cho họ một chỗ ở nữa.

Ba người Trần Thịnh hết tốc lực chạy đi, vận dụng Lăng Ba Vi Bộ đến cực hạn, rốt cuộc lúc trời đã tối đen thì họ cũng kịp đến thành trấn đó. Trần Thịnh gần như là người cuối cùng vào thành vào giờ này rồi. Hắn hoàn toàn không ngừng lại, chạy thẳng đến tiệm thuốc gần nhất, gõ vang cửa hiệu của vị đại phu này.

Đại phu là một vị lão giả râu tóc bạc phơ rồi, vừa mở cửa liền nhìn thấy ba người Trần Thịnh cõng theo ba người phụ nữ trần truồng chỉ khoát một cái áo choàng bên ngoài mà thôi liền biết có chuyện. Vị đại phu này liền nói:

“Nhanh vào trong, đặt người bệnh xuống giường!” – Trần Thịnh cũng không hề do dự, lập tức đem ba người phụ nữ xấu số đặt xuống giường. Sau đó hắn liền lo bắt mạch chữa trị cho một người, còn hai người còn lại, một giao cho đại phu, một giao cho hai anh em Trần Phong Trần Hoàn.

“Ba người này bị son tặc bắt nhốt trong son trại gần đây. Tại hạ vô tình giải cứu được họ. Đại phu mau cùng tôi tìm cách cứu trị họ. Họ có vẻ như bị kiệt sức do bị xâm hại quá nhiều rồi!” – Trần Thịnh vừa bắt mạch, vừa giảng giải mọi chuyện.

“Bọn giặc cô này càng ngày càng quá quắt! Quan binh lại không làm gì bọn chúng! Chỉ khổ cho dân chúng như chúng ta!” – đại phu vừa bắt mạch vừa than thở.

Có chân khí hỗ trợ, Trần Thịnh rất nhanh chóng thì khép lại những thương tổn trong cơ thể của cô gái hắn đang cứu trị. Còn vị đại phu kia cũng không hề kém cạnh, một bộ châm cứu lập tức kéo lại sinh cơ của cô gái. Trong khi đó Trần Phong và Trần Hoàn thì kém hơn, hai huynh muội cũng chỉ biết truyền chân khí vào cơ thể cô gái để làm dịu dàng các tổn thương.

Trần Thịnh đầu tiên buông cô gái hắn đang chữa trị ra, trên trán chảy đầy mồ hôi. Trần Thịnh bước qua một bên, chụp lấy ấm trà trên cái bàn kê bên, bắt đầu uống lấy uống để. Chạy đường cả ngày, lại thêm cứu trị người bệnh, cũng mau đến sức chịu đựng cực hạn của hắn.

Bên kia, vị đại phu già cũng đã hoàn thành công việc của mình, sau khi kiểm tra xong cả ba cô gái, ông liền lật đật chạy đi nấu thuốc. Xem ra Trần Thịnh trong lúc vội vã đã chọn trúng một nhà lương y rồi.

Trần Thịnh lúc trước vẫn thường đọc những truyện Trung Quốc, lúc nào truyện cũng miêu tả một xã hội thật đen tối, người lừa ta gạt. Trần Thịnh không đồng ý cho lắm, bản chất người Trung Quốc không đến nỗi tệ như vậy, có điều cách giáo dục của Đảng Cộng Sản Trung Quốc đã khiến cho con người ta bị biến chất, ích kỉ đi mà thôi.

Chứ chuyện trước mắt, cộng thêm với văn hóa hơn 4000 năm, Trần Thịnh không nghĩ một đất nước như thế mà lại có một dân tộc ích kỉ như vậy. Có điều xã hội Trung Quốc hiện đại đã mất đi truyền thừa văn hóa rồi, chuyện tệ hại như trong truyện, có xảy ra cũng là điều dễ hiểu mà thôi.

“Tại hạ vô cùng cảm tạ tiên sinh đã ra tay cứu người trong cơn hoạn nạn như vậy.” – Thấy vị đại phu bước ra từ nhà bếp, Trần Thịnh lập tức đứng lên ôm quyền cảm tạ. Hắn vẫn luôn rất nể phục những người như vậy.

“Không không, phải là lão phu cảm tạ thiếu hiệp đã mạo hiểm cứu họ ra khỏi chốn địa ngục đó mới đúng! Còn chuyện cứu chữa bệnh nhân, đó là chức trách của một đại phu!” – Vị đại phu già cũng vội vàng khom người nói.

Trần Thịnh vô cùng cảm phục câu nói cứu người là chức trách của đại phu, lập tức kéo vị lão giả này ngồi nói chuyện đến tận khuya về y học.

Bạn đang đọc truyện *Vô Hạn Phong Lưu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 92: Đại Chiến Thích Khách

Trần Thịnh thân là người của nhiều thế giới, trong cơ thể cũng sở hữu nhiều loại năng lực khác nhau, từ ma lực cho đến nội lực. Vậy nên kiến giải của hắn về vấn đề y học cũng rất độc đáo. Vị đại phu kia thì cũng một lòng muốn cứu đi chăng nữa nhưng họ cũng là người, không có tiền sao họ sống, sao họ mua thêm thuốc để trị những bệnh nhân khác? Vậy nên Trần Thịnh cũng không ngủ ngay mà nghĩ đến chuyện kiếm tiền trả tiền thuốc thang cho vị đại phu này.

Chuyện cứu người tất nhiên là luôn cần được ưu tiên, nhưng mà vấn đề sau đó thì nhiều, chẳng hạn chuyện tiền thuốc men cho ba cô gái này cũng là cả một vấn đề. Người bác sĩ có muốn cứu đi chăng nữa nhưng họ cũng là người, không có tiền sao họ sống, sao họ mua thêm thuốc để trị những bệnh nhân khác? Vậy nên Trần Thịnh cũng không ngủ ngay mà nghĩ đến chuyện kiếm tiền trả tiền thuốc thang cho vị đại phu này.

Chuyện tiền nong, tất nhiên đi tìm thương nhân là tốt nhất. Rất may mắn là Trần Thịnh cũng biết được một người thương nhân rất giàu có trong vùng này.

Phủ Vương Tài hôm nay có vẻ vắng lặng khác thường, trong suốt mấy tháng Trần Thịnh ở đây, đêm nào phủ cũng có đèn sáng suốt đêm. Nhưng lần này thì cả phủ đệ chìm trong bóng tối, không có một đốm sáng nào cả.

Trần Thịnh bước đến cửa chính đang đóng im ỉm, hần gõ cửa kêu lớn:

“Vương tiên sinh! Vương tiên sinh!” – Trần Thịnh gọi lớn nhưng lại không có bất kỳ tiếng trả lời nào cả. Trần Thịnh bắt đầu thấy có dự cảm bất thường.

Vận lên Lăng Ba Vi Bộ, Trần Thịnh phóng người vượt qua tường vây vào bên trong trang viên của Vương phú hộ. Xung quanh bốn bề vắng lặng, không có lấy một bóng người, điều này càng khiến Trần Thịnh trở nên bất an hơn nữa.

Hắn như một con mèo đi săn đêm, không một tiếng động đi vào bên trong nội viện. Phía sau cánh cửa nội viện là một cảnh tượng hãi hùng hiện ra trước mặt hắn.

Gia đình trong phủ tất cả đều nằm la liệt trên mặt đất, máu vung vẩy khắp nơi. Đại đa số đều bị cắn đứt cổ họng, mất máu đến chết. Trần Thịnh nhìn thấy cảnh này liền biết mình gặp phải thảm án rồi, không phải là cướp của, thì cũng là thù hằn gì đó mà diệt cả nhà người khác.

Trần Thịnh tiếp tục tiến sâu vào bên trong, càng ngày càng nhiều xác người, bắt đầu có cả xác của các hầu gái trong phủ. Xem ra này đúng là một vụ thảm sát thật sự rồi. Thậm chí những hầu gái này không thiếu người rất xinh đẹp mà vẫn hoàn toàn không bị xâm phạm thân thể, đơn giản là một đao cứa cổ mà chết.

Nhìn thấy các cô gái cũng bị giết như vậy, Trần Thịnh bắt đầu lạnh sống lưng. Thích khách chuyên nghiệp kiểu này, nói không chắc Trần Thịnh là mò đi vô nó giết hẳn luôn thì hết phim, à không, hết truyện.

Có điều có một thứ khiến Trần Thịnh không thể không tiếp tục tiến tới. Vết máu vẫn còn chưa khô, chứng tỏ chuyện này vẫn chỉ mới bắt đầu. Trần Thịnh vẫn còn đang hy vọng người con gái đó không có bất kỳ chuyện gì xảy ra. Nếu không, chắc hẳn sẽ phải ân hận cả đời vì đã không mang năng theo cùng với hắn.

“Xin các người! Làm ơn tha cho con gái tôi!” – Trần Thịnh nghe được từ bên trong vọng tới tiếng của vị phú thương Vương Tài. Vậy là vẫn còn người sống sót, hơn nữa, Vương Tuyệt vẫn còn sống.

Không có bất kỳ tiếng trả lời nào cả. Trần Thịnh căng thẳng tiến về phía có âm thanh, nếu như có một tràng cười đáp lại, ít nhất như vậy cũng có thể kéo dài thời gian, hoặc là chứng tỏ bọn thích khách không đến nỗi quá chuyên nghiệp. Tuy nhiên một sự im lặng bao trùm như thế này càng khiến cho Trần Thịnh lo lắng hơn.

Bàn tay đã ướt mồ hôi, Trần Thịnh vẫn kiên quyết bước tới, căn phòng nơi phát ra tiếng nói của Vương Tài lúc này đang mờ toang, cảnh tượng bên trong Trần Thịnh có thể thấy rõ mười mười. Vương Tài đang quỳ rạp trên sàn nhà, máu đang chảy ồ ạt xuống sàn nhà từ vết cắt ở cổ. Bên cạnh, Vương phu nhân cũng đã gục xuống trong vũng máu. Chỉ có riêng Vương Tuyệt là vẫn còn sống, nhưng bọn thích khách đã hướng về phía nàng rồi.

Có ba tên thích khách, lúc này có một tên đang bịt miệng Vương Tuyệt lại, trong khi hai tên kia thì vừa giải quyết xong vợ chồng Vương Tài. Trần Thịnh

không thể chần chừ thêm phút nào nữa, tính mạng của nàng ấy đang ngàn cân treo sợi tóc.

Không hề có chuyện hét lên dùng tay hay nạp mạng đi gì đó. Trần Thịnh đơn giản là một lời nguyên không tiếng động, đánh gục ngay tên đang bịt miệng Vương Tuyết. Hai tên còn lại nhìn thấy đồng bạn bỗng dưng gục xuống liền phóng sang hai bên, khiến cho hai lời nguyên theo sau của Trần Thịnh hụt mục tiêu.

Hai tên thích khách sau khi né được lời nguyên của Trần Thịnh cũng không có chần chừ, chia làm hai hướng từ hai bên sườn trái phải đánh tòi hủ. Một tên còn phóng ra phi tiêu trong tay nữa. Tuy nhiên chiêu phi tiêu ấy không làm khó Trần Thịnh được, bùa chắn của hắn lập tức cản lại được chiếc phi tiêu đòi mạng kia. Tên thứ hai mũi kiếm trong tay nhắm thẳng vào tim Trần Thịnh, nhưng mà hắn không cho tên thích khách toại nguyện được.

Bước chân dịch ra, thân hình Trần Thịnh nhẹ nhàng né tránh mũi kiếm của tên thích khách thứ hai. Nắm đấm của hắn vung ra, vung thẳng vào bụng tên thích khách. Tên thích khách xui xẻo không có được Lăng Ba Vi Bộ như Trần Thịnh, hứng trọn cú đấm toàn lực của hắn vào bụng. Hắn chỉ kịp kêu hự một tiếng rồi văng thẳng vào một bên vách tường.

Còn lại một tên thích khách duy nhất, nhận thấy Trần Thịnh thủ đoạn hoàn toàn không giống với bất kỳ một môn phái nào, còn có phần tà môn nên hắn bắt đầu hoảng loạn định chạy trốn. Tất nhiên là Trần Thịnh không thể để cho hắn toại nguyện, hắn mặc kệ các phi tiêu mà tên thích khách phóng ra để thoát thân, một bùa choáng đánh trúng giữa lưng tên thích khách. Tên thích khách đáng thương chỉ kịp kêu hự một tiếng rồi té xuống bất tỉnh.

Trần Thịnh nhanh chóng bồi cho tên thích khách thứ hai bị hứng trọn một cú đấm của hắn thêm một bùa choáng, sau đó cho cả ba tên thích khách mỗi đứa một bùa trói buộc toàn thân. Giải quyết xong bọn thích khách, Trần Thịnh chạy đến bên cạnh Vương Tuyết, lúc này đang ôm thi thể của vợ chồng Vương Tài gào khóc thảm thiết.

Đặt một tay lên vai Vương Tuyết, Trần Thịnh chỉ biết thốt lên một câu duy nhất:

“Anh xin lỗi đã đến trễ!” – Vương Tuyết bỗng dưng buông thi thể cha mẹ ra nhào vào lòng Trần Thịnh, hai tay ôm chặt lấy hông hắn – “Tại sao? Tại sao họ lại giết cha mẹ em cơ chứ? Tại sao? Tại sao cha mẹ lại bỏ con đi như vậy chứ?”

Trần Thịnh không biết làm gì khác ngoài nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng Vương Tuyết. Cô bé đã trải qua một biến cố quá lớn của cuộc đời, nhìn thấy cha mẹ mình bị giết ngay trước mắt mình. Tất nhiên Vương Tuyết sẽ không trở thành Iron Man hay Batman rồi, một cô gái mảnh mai yếu đuối thời phong kiến, không biết cô gái này có vượt qua nỗi cú sốc lớn này không nữa?

Trần Thịnh thấy Vương Tuyết vẫn khóc quá dữ bèn không còn cách nào khác tặng cô gái một bùa ngủ, để nàng ấy có thể ngủ một giấc, có lẽ khi thức dậy cô ấy sẽ thấy khá hơn. Còn Trần Thịnh thì có nhiều việc phải làm với ba tên thích khách này. Hắn đang tò mò không biết vì lý do gì mà lại có thích khách ghé thăm nhà Vương Tài, gây thảm án diệt môn như thế này.

Để đảm bảo cho bọn thích khách không thể kháng cự được nữa, Trần Thịnh vận lên Bắc Minh Thần Công, hút sạch nội lực của bọn chúng, tổng cộng ba tên tới những 30 năm nội lực. Tất nhiên bao nhiêu đây là quá sức đối với Trần Thịnh, vậy nên hắn chỉ có thể để phần nội lực vừa hút được trong đan điền, chứ không dám đem ra đồng hóa ngay vì sợ không áp chế nó nổi.

Làm xong mọi chuyện, Trần Thịnh cũng cảm thấy thật mệt mỏi, vốn dĩ thế giới này không có pháp thuật, việc hắn sử dụng phép thuật đã bị hạn chế lại rồi, hôm nay hắn lại dùng quá nhiều lần nữa. Vậy nên hầu như là ma lực trong người Trần Thịnh đã đến tình trạng cạn kiệt luôn rồi.

Trần Thịnh mang theo Vương Tuyết cấp tốc quay trở lại tiệm thuốc của vị đại phu già, sau khi để Vương Tuyết ngủ trong phòng, hắn lập tức gọi hai người đệ tử Trần Phong và Trần Hoàn đến gặp hắn.

“Sư phụ hiện tại có rất nhiều nội lực vừa hút được, tuy nhiên sư phụ không thể cùng lúc đồng hóa nhiều nội lực như vậy. Cho nên giờ sư phụ sẽ truyền một phần nội lực cho hai đứa. Hai đứa sẽ đồng hóa số nội lực này thành nội lực của Bắc Minh Thần Công rồi sử dụng!” – Hai người Trần Hoàn và Trần Phong nghe vậy thì mừng rỡ, lập tức cảm tạ Trần Thịnh rồi ngồi xếp bằng cho hắn truyền nội lực sang người.

Hai người Trần Hoàn và Trần Phong cũng không thể chịu quá nhiều nội lực, vậy nên Trần Thịnh chỉ truyền cho mỗi người 5 năm nội lực mà thôi. Tuy nhiên chỉ bao nhiêu đó cũng cần hai người luyện hóa trong một năm nữa.

Còn Trần Thịnh thì vừa được chủ thần thông báo sẽ hỗ trợ hắn tăng tốc việc đồng hóa nội lực, tuy sẽ đau đớn hơn là tự đồng hóa, nhưng được cái tốc độ tăng nhiều, từ chỗ tối đa một năm đồng hóa được năm năm nội lực, thì có chủ thần hỗ trợ, một năm có thể đồng hóa hết hai mươi năm nội lực còn lại trong người hắn.

Bạn đang đọc truyện *Vô Hạn Phong Lưu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 93: Trở Lại Vô Lượng Sơn

Sáng sớm ngày hôm sau, Trần Thịnh cùng với Vương Tuyết chạy đi báo quan chuyện thảm án tối ngày hôm qua. Mặc dù vẫn chưa hết sốc vì biến cố ngày hôm qua, nhưng Vương Tuyết lại là cô gái kiên cường hơn nhiều so với Trần Thịnh nghĩ. Ít nhất cô nàng cũng không hề quá khủng hoảng đến nỗi

không thể bước ra khỏi nhà.

Vì có nhân chứng lẫn tội phạm ngay tại chỗ nên chuyện xử lý cũng rất nhanh, ba tên sát thủ lập tức bị tổng giam vào trong ngục, Vương Tuyết thì được quyền thừa kế toàn bộ tài sản của gia đình. Nhận được cả một gia tài khổng lồ nhưng Vương Tuyết chắc chắn chỉ mong cha mẹ mình sống lại mà thôi.

“Tuyết, em đừng quá đau buồn, người đã khuất rồi, chắc chắn cha mẹ em cũng không mong muốn em cả ngày lấy nước mắt rửa mặt đâu! Hãy tiếp tục hướng về tương lai mà sống!” – Trần Thịnh an ủi cô gái nhỏ.

Mặc dù nói như vậy, nhưng chính bản thân Trần Thịnh cũng không tin tưởng lắm chuyện Vương Tuyết có thể khôi phục nhanh được sau biến cố này. Hiện tại trong đầu hắn vẫn còn đang lo lắng chuyện không biết liệu kẻ thù của Vương Tài có quay trở lại lần nữa hay không. Theo như những gì Trần Thịnh moi ra được từ miệng mấy tên sát thủ, thì lần này Vương Tài bị ám sát là do đã không đồng ý trợ giúp tài chính cho một thế lực. Vương Tài bị tiêu diệt để tránh tiết lộ thông tin và tạo hiệu quả giết gà dọa dơi.

Thế lực này liên quan đến một âm mưu lớn hơn nhiều so với những gì mà Trần Thịnh nghĩ ban đầu, rằng đây chỉ là một vụ thanh toán đối thủ cạnh tranh của các thương nhân. Thế lực này cụ thể như thế nào thì Trần Thịnh cũng không rõ ràng lắm, hắn chỉ biết được rằng chúng đang âm mưu lật đổ chính quyền, hay nói cách khác là tạo phản.

“Xem ra chuyện đi lần này không đơn giản chút nào. Cứ nghĩ lần này chỉ cần đi theo cốt truyện giải quyết ân oán giang hồ thôi chứ, giờ lại nhảy ra chuyện này nữa!” – Trần Thịnh nghĩ thầm.

“Ký chủ nếu như làm chủ một thế giới, thì càng có thêm nhiều tài nguyên để bồi dưỡng cho những người theo đuổi của mình, cũng như tăng mạnh năng lực của bản thân!” – Chủ thần cũng rất phối hợp nhen một đóm lửa mang tên tham vọng trong lòng Trần Thịnh.

Chuyện đại án giết mấy chục mạng người trong phủ của phú thương Vương Tài đã lan rộng trong cái thành nhỏ nhỏ này. Quan phủ cũng bắt đầu ráo riết điều tra, tuy nhiên, cũng như thế giới hiện tại, nó cũng đụng chạm thật nhiều thứ quan hệ lằng nhằng, vậy nên tiến độ điều tra cũng không thể nào dám khen tặng được.

Một cô gái vừa mất cả gia đình, lại nghe được tin không hề hay ho như vậy về tiến độ điều tra, tất nhiên sẽ không thể nào mà bình tĩnh nổi. Vương Tuyết gần như sụp đổ sau cả tuần lễ chờ đợi. Cùng với Trần Thịnh đi thăm mộ của cha mẹ mình, cô gái bé nhỏ chỉ biết ngồi trước mộ phần khóc không thành tiếng.

Trần Thịnh hiện tại bắt đầu thắc mắc rốt cuộc kiếp trước hắn làm nghiệp gì mà giờ hờ ra là hắn phải đi dỗ con gái khóc. Mà phải chi chuyện đó dễ dàng gì đâu, nam vi thổ, nữ vi thủy. Con gái làm từ nước mà, khóc một cái thì chỉ có thể rút khăn giấy mà đưa thôi. À mà thời đó làm gì có khăn giấy, rút khăn tay ra lau nước mắt thôi.

Dường như nước mắt đã cạn, niềm tin cũng đã mất hết, Vương Tuyết bỗng nhiên quay sang Trần Thịnh, giọng cực kỳ cương quyết nói:

“Anh, hãy mang em đi cùng với anh, em không muốn ở lại nơi này nữa, chỉ mang đến cho em toàn là đau thương mà thôi!” – Trần Thịnh nhìn vào mắt Vương Tuyết nói:

“Em có chắc chắn không? Đi cùng với anh, không có thị nữ chăm sóc em, không có cao lương mỹ vị, cực khổ trăm bề đó. Rồi đi với anh, không biết đến bao giờ em mới có dịp quay lại nơi này thăm mộ cha mẹ em đâu!” – Trần Thịnh cũng nghiêm túc nói.

“Em biết và em chịu được. Giờ chỉ còn có bên cạnh anh là em còn có thể cảm nhận được ấm áp, được yêu thương mà thôi! Vậy nên có khổ đến cỡ nào em cũng chịu được.” – Ánh mắt của Vương Tuyết tràn đầy kiên định nhìn Trần Thịnh.

“Nếu đã như vậy thì em giải quyết hết mọi chuyện ở đây đi, rồi đi với anh!” – Trần Thịnh nhẹ nhàng vịn đôi vai vốn đã mỏng manh giờ càng thêm gầy guộc thêm.

Mấy hôm sau Vương Tuyết bán hết toàn bộ tài sản của gia đình, số tiền có được cũng lên tới gần mười vạn lượng bạc. Vương Tuyết quyết định chia phần nửa số tiền đó cho gia đình các người làm trong phủ đã bị sát hại, cũng như các nhân viên đã làm việc cho Vương Tài. Còn lại phần nửa, cô nàng đưa thẳng cho Trần Thịnh giữ luôn.

“Giờ tất cả của em là của anh. Anh là người thân duy nhất của em rồi. Không có anh, em không biết sẽ sống sao nữa!” – Vương Tuyết nhẹ nhàng ôm lấy cánh tay của Trần Thịnh thì thầm khi cả hai cùng đến thăm mộ cha mẹ nàng lần cuối. “Anh hứa sẽ bảo vệ em, chăm sóc em bằng tất cả khả năng của mình!” – Trần Thịnh cũng khẽ vuốt mái tóc dài đen nhánh của Vương Tuyết.

Từ nay, cuộc đời Vương Tuyết sẽ rẽ sang một chương mới, hoàn toàn khác hẳn với cuộc sống trước đây của nàng, phiêu lưu kỳ thú hơn, những cũng không kém phần nguy hiểm hơn, còn bên cạnh Trần Thịnh lại xuất hiện thêm một hồng nhan nữa, cùng hắn đồng cam cộng khổ trong cuộc phiêu lưu không có hồi kết của mình.

Đoàn người đã tăng lên đến bốn người, Trần Thịnh cùng hai người đệ tử Trần Phong và Trần Hoàn, và thành viên mới nhất Vương Tuyết. Do Vương Tuyết không phải là người tập võ, nào giờ lại là một tiểu thư khuê các, nên tốc độ di chuyển của cả nhóm người khá là chậm. Trần Thịnh cũng vừa đi vừa chỉ dạy võ công cho Vương Tuyết.

“Tuy rằng chúng ta là người tập võ, nhưng anh luôn muốn chúng ta chú trọng vào tu tập tâm tính, ba chữ Chân – Thiện – Nhẫn là cốt lõi của tín niệm của chúng ta. Chúng ta không phải cứ hờ ra là chém giết, mà chỉ nên tự vệ, biết nhường nhịn người khác, đó mới chính là cách khiến chúng ta sống tốt hơn.” – Trần Thịnh nhẹ nhàng giảng giải cho Vương Tuyết về tín niệm của hắn.

Lúc trước khi có được chủ thân, Trần Thịnh cũng từng tìm hiểu về một môn khí công tên là Pháp Luân Công. Hướng con người đến điều thiện và nhẫn. Vậy nên đến hiện tại khi Trần Thịnh thật sự đã bắt đầu tập võ công, ma pháp, hắn vẫn luôn đi theo tín điều này.

Vương Tuyết cũng là lần đầu nghe đến những lý luận của võ công, tuy chân thiện nhẫn thì nghe giống với luận điệu nhà Phật, nhưng mà bản chất nó lại không phải. Điều này cũng khá là gây khó khăn với Vương Tuyết, khẩu quyết của võ công, các chiêu thức...

Kinh mạch của Vương Tuyết không phải là thiên tài về tu luyện, vậy nên nàng tập luyện cũng rất vất vả. May mắn là Trần Thịnh có Bắc Minh Thần Công, hắn dùng nó đã thông kinh mạch cho Vương Tuyết, cung cấp cho nàng một lượng nội lực cơ sở ban đầu, giúp cho nàng tu luyện dễ dàng hơn.

Đoàn người Trần Thịnh cứ như vậy mà đi mãi, đi mãi, rốt cuộc đến một hôm, họ đến một nơi có tên là núi Vô Lượng. Trần Thịnh cũng nhớ là kịch bản bắt đầu từ đây trước nên hắn quyết định sẽ ở lại gần đây mà không đi xa nữa.

Nơi mọi người ở lại cũng không đâu xa lạ, chính là chỗ hang động phía sau cấm sơn của phái Vô Lượng Kiếm, nơi Trần Thịnh lần đầu đến thế giới này và lấy được Bắc Minh Thần Công.

Cảnh vật bên trong vẫn không có gì thay đổi, mặc dù Trần Thịnh đã rời khỏi nơi này khá là lâu rồi. Tuy nhiên bụi bặm là điều không tránh khỏi được, Trần Thịnh quơ đũa phép vài cái, lớp bụi phủ trên bàn ghế lập tức biến mất. Đồ đạc lại một lần nữa như mới.

Vương Tuyết cũng không có gì quá bất ngờ với năng lực của Trần Thịnh, đi cùng nhau một thời gian, nàng cũng đã quen với các năng lực không bình thường của hắn. Nay chỉ kết luận thầm trong lòng rằng Trần Thịnh là một vị pháp sư hoặc tiên nhân đang dạo chơi nhân gian.

Trần Phong và Trần Thịnh nhanh chóng để hành lý xuống, trong khi Trần Hoàn và Vương Tuyết thì nhanh nhẹn bày biện các đồ dùng sinh hoạt ra. Cuộc sống di chuyển liên tục, vậy nên tốc độ chuẩn bị của cả nhóm cũng thuộc hàng nhanh như điện xẹt.

Ở lại chỗ này, cả nhóm bốn người Trần Thịnh bắt đầu ngày ngày vừa luyện công, vừa thám thính tình hình Vô Lượng Kiếm Phái, để không bỏ lỡ kịch bản của thế giới này.

Có thêm nội lực, Trần Thịnh bắt đầu cảm nhận được lợi ích từ việc sở hữu năng lực của nhiều thế giới, khi mà hắn mặc dù năng lực tại thế giới Diablo hiện đã gần như không thể dùng được. Viễn trình có ma pháp, cận chiến dùng nội lực, cộng thêm ma pháp hỗ trợ. Trừ khi đối thủ mạnh hơn Trần Thịnh quá nhiều, nếu không, hắn hoàn toàn là một tồn tại vô địch.

Xuân đến xuân đi xuân lại đến, xuân đến xuân đi xuân lại đến nữa...

Thấm thoát mà nhóm người Trần Thịnh ở lại cấm sơn của Vô Lượng Kiếm Phái đã ba năm. Bốn người đều đã có những tiến bộ vượt bậc. Kể cả Vương Tuyết là người mới mà hiện tại cũng đã có được năm năm nội lực rồi. Lăng Ba Vi Bộ cả bốn người thấp nhất cũng đã có thể thuần thục dùng, còn Trần Thịnh giờ là tùy tâm sở dục luôn rồi.

Bạn đang đọc truyện *Vô Hạn Phong Lưu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 94: Kiếm Hồ Cung Tử Võ

Hiện tại Trần Thịnh cũng có thể xem như là một cao thủ thuộc hàng tam lưu trong giang hồ rồi, điểm yếu là hắn quá ít kinh nghiệm chiến đấu theo phong cách thuần võ hiệp. Từ khi đến đây đến giờ, hắn luôn luôn dùng những thủ đoạn khác trong chiến đấu, chẳng hạn như ma pháp.

Vậy nên tuy nhiên trong người có chứa hai mươi năm nội lực, nhưng mà Trần Thịnh vẫn luôn duy trì mục tiêu không chủ động đánh người khác, cũng như hạn chế chuyện xung đột chính diện. May cho hắn, là vì ẩn cư tại hang động này, nên hắn cũng không bị ai quấy nhiễu, chứ thân tại giang hồ, mọi chuyện không phải luôn theo ý mình.

“Sur phụ!” – Trần Phong như một con gió lướt đến trước mặt hắn, Lăng Ba Vi Bộ thuần thục vận dụng – “Ngày mai tại Vô Lượng Kiếm Phái sẽ tổ chức cuộc tỷ võ giữa Tây Cung và Đông Cung để tranh đoạt tư cách ở lại Kiếm Cung.”

“Rốt cuộc cũng đợi được đến ngày này!” – Trần Thịnh cười ha ha đứng lên. Cốt truyện rốt cuộc cũng đã bắt đầu. Bây giờ là lúc để Trần Thịnh bắt đầu thấu tóm thế giới, tăng cường thực lực.

“Con đi báo cho Hoàn nhi và Tuyết nhi chuẩn bị, từ ngày mai chúng ta sẽ khó mà quay trở lại nơi đây.” – Trần Thịnh nói với Trần Phong, hắn lập tức dạ một tiếng rồi chạy đi.

“Hừm, từ ngày mai, sẽ bắt đầu một chuỗi ngày không yên bình rồi.” – Trần Thịnh đứng trước cửa hang, nhìn dòng thác đang ầm ầm đổ xuống trước mắt, yên lặng nghĩ – “Hermione, Elize, Celena, các em hãy chờ anh, chẳng mấy chốc, anh sẽ quay lại cứu các em!”

Sáng sớm ngày hôm sau, Trần Thịnh mang theo nhóm người của hắn vọt lên khỏi vực sâu. Lần này thực ra cực kỳ suông sẻ, cũng không có bị đụng đầu

như lần trước nữa. Chẳng biết có phải là bị ám ảnh cú đụng trời giáng đó mà Trần Thịnh thoáng thờ dài một cái.

“Bây giờ ba người đi đến chân núi, phòng ngừa có biến cố, có chuyện lập tức chạy đi, cẩn thận phòng độc! Nếu có bất trắc, tập trung tại hang đá, chờ ta đến cứu.”

“Dạ, sư phụ!” – “Dạ” – Anh em Trần Hoàn Trần Phong và Vương Tuyết đều gật đầu hiểu rõ.

Mọi người tách ra, Trần Thịnh nhẹ nhàng lướt đến chính điện của Kiếm Cung, lúc này đã có một đám người tập hợp tại đó. Từ xa nhìn lại, Trần Thịnh đã thấy một thư sinh áo trắng anh tuấn đứng trong đám đông, này chắc chắn là Đoàn Dự. Hắn đưa mắt nhìn lên trần nhà, quả nhiên, Chung Linh cũng đang ngồi vắt vẻo trên đó.

Như một con gió, trong lúc không ai chú ý, Trần Thịnh đã ngồi bên cạnh Chung Linh trên xà nhà.

“Cô nương, ngồi một mình trên đây xem kịch vui à?” – Trần Thịnh chủ động bắt chuyện.

“Á! Ngươi là ai? Ngồi đây từ khi nào sao ta không biết?” – Chung Linh giật bắn người, hai tay vô thức thủ thế trước ngực.

Trần Thịnh đồ mờ hời, nếu mà ta là kẻ xấu thì cô đã xong đời từ lâu rồi, giờ lại còn thủ thế gì nữa không biết.

“Tại hạ Trần Thịnh! Giang hồ lãng nhân mà thôi, hôm nay thấy có chuyện vui nên đến xem! Không ngờ lại gặp một cô gái xinh như thần tiên ngồi vắt vẻo trên xà nhà nên đến làm quen.” – trong bụng nghĩ thế nào nhưng mà Trần Thịnh vẫn phải nở nụ cười tự cho là thân thiện nhất với Chung Linh.

“Ra là vậy à? Ta cũng thấy vậy nên đến xem. Ngươi nhìn họ kia, đường kiếm thì vụng về, vậy mà cũng có sống có chết đánh nhau!” – Chung Linh thấy có người đồng đạo ‘nhiều chuyện’ thì vui vẻ bắt chuyện ngay – “À mà quên, ta tên là Chung Linh!”

Phía dưới chuyện tỳ võ đã tạm ngừng, vì mọi người đã tập trung sự chú ý lên xà nhà, nơi hai người nam nữ ngồi đung đưa hai chân trên đó.

“Các ngươi là ai? Tại sao lại đến đây? Có biết đây là Kiếm Cung của Vô Lượng Kiếm Phái không?” – Một người đàn ông trung niên quát lớn với Trần Thịnh và Chung Linh.

“Thật ra, ông có bị gì không mà hỏi vậy? Tất nhiên là biết rồi! Hồi nãy bọn ta đã nói là thấy có chuyện vui nên đến coi mà! Ông có vấn đề về ngôn ngữ không hả?” – Trần Thịnh vẻ mặt không thể chống đỡ nổi nói.

Có vẻ như những người trong giang hồ đều có thói quen nói nhiều như vậy, khi mà chuyện hoàn toàn không cần hỏi cũng hỏi. Đến khi chuyện cần nói thì lại không nói mà quay ra đánh nhau. Đôi khi Trần Thịnh cảm thấy bọn giang hồ này hình như toàn là đầu óc bã đậu không hay sao ấy.

Chung Linh ngồi bên cạnh Trần Thịnh lập tức bật cười khanh khách, xem ra chàng thanh niên thần bí tên Trần Thịnh này miệng lưỡi cũng không phải hạn vừa.

Bọn người của Vô Lượng Kiếm Phái tất nhiên không thể nào để yên cho người khác nói xấu mình như vậy được. Cả bọn lập tức rút kiếm xông tới, định bụng sẽ làm thịt cả hai người này, lấy lại danh dự cho môn phái.

Cái này cũng đúng là một lời không hợp liền lập tức rút kiếm đánh nhau, bởi vậy nên người giang hồ võ công thì cao, mà cuối cùng vẫn phải cúi đầu trước sức mạnh của triều đình thôi. Mộ Dung Phục định dùng sức mạnh giang hồ lật đổ nhà Tống đúng là si tâm vọng tưởng.

Trần Thịnh cũng không ngu gì mà ngồi đó cho bọn người Tà Từ Mục bắt. Hắn nhẹ nhàng nhún người bay lên, Lăng Ba Vi Bộ sử xuất, nhẹ nhàng lướt lách trong đám người như qua chỗ không người. Hai tay đánh bên đây đâm bên kia, nhẹ nhàng khoai khoái lập tức hạ gục cả chục người.

“Không ổn! Hắn rất lợi hại, mọi người mau lùi lại!” – Tà Từ Mục nhận thấy chuyện không ổn, lập tức lệnh cho các đệ tử lùi về sau phòng ngự, không ồ ạt xông lên nữa.

Với trình độ Lăng Ba Vi Bộ hiện tại, Trần Thịnh chỉ còn sợ độc phẫn hoặc là vạn tiễn tề phát mà thôi, còn cả bọn xúm lại đánh, hắn vẫn có thể nhẹ nhàng tránh né phản công.

“Các ngươi ấy, ta cũng chỉ là nói sự thật mà thôi, ta cũng chẳng có gây rối gì, chỉ là đến xem các ngươi tỳ võ mà thôi. Rốt cuộc một lời không hợp liền đánh nhau, bọn ngươi cũng quá là hung hăng đi!” – Trần Thịnh cũng ngừng lại, nhìn bọn họ nói.

Bản tính hắn vẫn luôn thích nói, không muốn dùng bạo lực giải quyết vấn đề, vậy nên khi nào còn nói được, hắn vẫn cố gắng khua môi múa mép giải quyết vấn đề.

“Không biết tôn tính đại danh của thiếu hiệp? Thuộc môn phái nào? Vì sao lại đến đây phá rối bốn phái tỳ võ đại hội?” – Tân Song Thanh, cung chủ của Tây Cung, bước tới một bước nói.

“Tại hạ là Trần Thịnh, môn phái thì không, chẳng qua là du lang khắp nơi, truy tìm võ học chân chính, con đường chân chính để đạt đến đỉnh cao nhất mà thôi. Còn phá rối, không phải ta đã nói rồi sao? Thấy có tỳ võ nên nhiều chuyện chạy vô xem, góp ý có mấy câu các ngươi liền đánh. Rõ ràng là các ngươi muốn đánh, không lẽ ta bó tay chịu trời sao?” – Trần Thịnh hai tay chống nạnh, đứng nói, quả thật có dáng vẻ của các cô bán cá ngoài chợ. Xem ra hắn có một ngày hắn rửa tay gác kiếm, đi bán cá kiếm sống cũng khá ổn.

“Hiểu lắm, chỉ là hiểu lắm thôi mà! Chư vị cần gì phải động dao kiếm với nhau! Mọi người từ từ nói chuyện cũng được mà!” – Đoàn Dự cũng lập tức lên tiếng khuyên can. Tên này nếu ở hiện đại, đảm có khả năng nhận giải Nobel hòa bình lắm.

“Ờ? Đây chẳng phải là Đoàn thể tử của Đại Lý sao? Sao thể tử lại ở đây?” – Trần Thịnh làm ra vẻ kinh ngạc, ‘nhận’ ra thân phận của Đoàn Dự.

Câu nói này chẳng khác nào một quả bom giữa đại sảnh. Vô Lượng Cung khi hưng thịnh nhất cũng vẫn phải cuối đầu trước triều đình, chứ nói gì tới lúc này đã suy bại đến mức này. Địa bàn của họ cũng nằm trong lãnh thổ nước Đại Lý. Triều đình lại nhân từ, mộ Phật đến thế nào đi chăng nữa cũng chắc chắn sẽ không tha thứ một thể lực làm loạn trong lãnh thổ của mình.

Tân Song Thanh và Tả Tử Mục nghe được Đoàn Dự là Đại Lý thể tử lập tức căng thẳng toàn thân, chạy đến trước mặt Đoàn Dự chấp tay chào ngay:

“Thảo dân tham kiến thể tử điện hạ! Không biết thể tử điện hạ giá lâm, tiếp đón có sai sót gì, xin thể tử điện hạ lượng giải!” – cả hai lập tức khom người xin lỗi.

“Không có gì không có gì! Lần này là ta trốn nhà đi, thấy có việc tỷ thí nên vào xem mà thôi, các vị đừng để tâm, cũng đừng đi báo với phụ vương của ta!” – Đoàn Dự liên tục xua tay lắc đầu không dám nhận lễ của hai người Tả Tử Mục. Thời nào cũng vậy, con ông cháu cha, đi đến đâu cũng chẳng ai dám gây sự cả.

Bạn đang đọc truyện *Vô Hạn Phong Lưu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 95: Kế Hoạch Tương Lai

Vừa lúc mọi người đang xum xoe Đoàn Dự thì một đệ tử Vô Lượng Kiếm Phái cả người vết thương chạy ào đến, đến trước mặt Tả Tử Mục thì chỉ kịp thốt lên một câu liền té lăn ra chết.

“Địch tẩn công!” – câu nói này như sấm nổ giữa bay ngày đối với tất cả mọi thành viên của Vô Lượng Kiếm Phái.

“Ai cả gan dám tấn công Vô Lượng Sơn?” – Tả Tử Mục và Tân Song Thanh hai mắt tròn trừng, nộ khí xung thiên nói. Một tên đệ tử chạy đến vạch áo của tên đệ tử bị giết kia ra, bên trên lồng ngực tím ngắt, chứng tỏ bị trúng độc chết.

“Là Thần Nông Bang!” – Tả Tử Mục lập tức nhận ra được tuyệt chiêu dụng độc của Thần Nông Bang. Cả hai Cung chủ của Tây Cung và Đông Cung đều nhủ chặt chân mày. Thần Nông Bang võ công cũng không cao, vấn đề là khả năng dùng độc của họ không ai dám xem thường cả.

Nếu như Thần Nông Bang đã có chuẩn bị mà đến, thì chuyện tiêu diệt cả Vô Lượng Sơn bằng kịch độc là chuyện có thể xảy ra chứ không phải là đang nói hoang.

“Các đệ tử nào bị thương trong tỷ thí, lập tức vận công hồi phục thương thế, những người còn lại, lập tức theo ta xuống núi dò xét địch tình!” – Tả Tử Mục rõ ràng có tố chất lãnh đạo hơn Tân Song Thanh, khi mà đảo khách thành chủ, lập tức chỉ huy mọi người ứng đối nguy cơ trước mắt.

Đáng tiếc, bất kỳ ai từng đọc Thiên Long Bát Bộ đều biết rõ rằng Thần Nông Bang rất dễ dàng đánh bại Vô Lượng Sơn, chưa kể còn có các thánh sư của Linh Thấu Cung nữa. Vậy nên Trần Thịnh rất đơn giản là nắm lấy Chung Linh và Đoàn Dự đang đứng bên cạnh hắn, sử dụng Lăng Ba Vi Bộ phóng đi. Còn chuyện Vô Lượng Sơn và Thần Nông Bang sống mái với nhau như thế nào thì kệ họ.

Trần Thịnh mang theo hai người lướt đi trong gió, cảnh vật xung quanh cứ trôi vùn vụt về phía sau. Đoàn Dự bản thân không có võ công nhưng lại rất gan lớn không la hét gì. Còn Chung Linh tuy có võ công trong người, nhưng lại sợ hãi la toáng lên.

“Con gái vẫn luôn nhát gan hơn nhĩ? Ý là tên Đoàn Dự này cũng thuộc dạng thỏ đế rồi!” – Trần Thịnh nghĩ thầm trong bụng.

Cả ba người chạy một mạch đến hang động ở sau núi, ba người Vương Tuyết đã đứng đó đợi Trần Thịnh sẵn rồi.

“Được rồi, mọi người, đây là Chung Linh cô nương, còn đây là Đại Lý thể tử Đoàn Dự, nếu không có gì thay đổi thì sau này sẽ là người thừa kế ngai vàng của Đại Lý!” – Trần Thịnh bỏ hai người ra, giới thiệu với ba người Vương Tuyết.

“Tham kiến thể tử điện hạ! Chào Chung cô nương!” – Ba người Vương Tuyết vội vàng hành lễ. Họ đều là người dân của Đại Lý, mặc dù hoàn cảnh có khác nhau, nhưng đều rất ủng hộ Đoàn thị hoàng thất. Họ là những người luôn nghĩ về dân chúng, nhân từ thương dân như con.

“Trần huynh, không biết huynh mang ta đến đây làm gì?” – Đoàn Dự lúc này chấp tay chào Trần Thịnh, thể hiện phong độ của bậc thể tử, khác hoàn toàn hình tượng lúc theo đuổi Vương Ngữ Yên. Vậy mới nói sức mạnh của tình yêu mạnh đến cỡ nào.

“Đoàn huynh! Mạo muội đưa huynh đến đây, không có ý xấu gì, chỉ là muốn nói chuyện với huynh một chút về thiên hạ, về cách trị quốc! Huynh tương lai sẽ trở thành hoàng đế Đại Lý, huynh nghĩ lúc đó huynh sẽ trị vì đất nước mình như thế nào?” – Trần Thịnh cũng chấp tay chào lại Đoàn Dự.

Hai người kiếm một tảng đá sạch sẽ đối diện nhau ngồi xuống, so với Đoàn Dự lộ ra phong thái quý phái, thì Trần Thịnh lại có vẻ cực kỳ thoải mái, tuy nhiên cũng không hề tùy tiện, mà cũng có nề nếp riêng của mình.

“Thực ra, chuyện Trần huynh hỏi, tại hạ hiện tại vẫn chưa suy nghĩ đến. Hoàng thúc của tại hạ chắc vẫn còn khả năng tại vị thêm chục năm nữa. Có chuyện gì Phụ vương của tại hạ cũng sẽ tiếp thu quyền lực, ít nhất cũng thêm chục năm nữa. Vậy nên hiện tại ta chưa nghĩ đến.” – Đoàn Dự chậm rãi giải thích, như biện minh cho việc tại sao một người sẽ kế vị ngai vàng mà hiện tại lại chạy rong khắp nơi.

“Đại Lý Đoàn thị có truyền thống xuất gia, nên chuyện Hoàng thúc của Đoàn huynh cũng xuất gia là chuyện sớm muộn mà thôi. Phụ Vương của Đoàn huynh tính tình phong lưu phóng khoáng, có chịu ngồi lên ngai vàng không? Hay là lại thích tự do khoái hoạt hơn? Chưa kể là Đoàn thị cũng có kẻ thù không đội trời chung với mình, chuyện sống chết cũng khó nói. Chờ đến lúc tai họa ập tới Đoàn huynh mới lo lắng sao?” – Trần Thịnh hỏi vặn ngược lại.

Đoàn Dự hơi khựng lại, có vẻ chàng thiếu niên này vẫn chưa bao giờ nghĩ đến những vấn đề đó. Trần Thịnh tiếp tục nói:

“Đó là chưa kể chuyện kẻ thù nếu biết Đoàn huynh đi một mình bên ngoài như thế này, ra tay ám sát, như vậy Đoàn thị tuyệt hậu rồi, đất nước không có vua thì làm sao đây? Loạn lạc tranh giành quyền lực, dân chúng lầm than, đó là cảnh tượng Đoàn huynh muốn nhìn thấy hay sao?” – Trần Thịnh lời lẽ đanh thép nói.

“Ta...ta...nhưng ta không thích hoàng cung, ở đó mọi người cứ liên tục bắt ép ta học võ công! Tại sao mọi người không thể ngồi xuống nói chuyện với nhau đằng hoàng được mà cứ phải đánh đánh giết giết cơ chứ? Ta không muốn học võ nên mới trốn khỏi nhà!” - Đoàn Dự cố gắng bảo vệ luận điểm của mình.

“Võ không phải để hại người, Đoàn huynh sai rồi! Ta đến hiện tại tập võ đã khá lâu, vẫn chưa bao giờ dùng võ hại người. Vương cô nương ở đây, nếu ta không có võ công thì hôm đó cả hai ta đã bỏ mạng rồi. Tại hạ luôn dùng võ cứu người, như vậy nhìn theo góc độ đó, võ không chỉ không hại người, mà còn cứu người nữa! Tâm địa Đoàn huynh thiện lương, học võ để bảo hộ người khác, đó chính là làm việc đại thiện!” – Trần Thịnh cũng không vừa, lý luận tuông ra như suối trào.

“Ờ ờ, làm sao mà thắng anh nổi, còn nhớ ngày trước anh chính là thánh chém gió, không tên nào chém lại anh đây mà!” – Trần Thịnh cười thảm trong bụng.

Đoàn Dự ngồi trầm ngâm, có điều như ngộ ra khi Trần Thịnh bắt đầu kể về những tảo ngộ của mình, tất cả nhờ có võ công, mà hẳn chẳng những không chết, mà còn có thể giúp người khác thoát khỏi bể khổ nữa. Điều này đã động đến tâm luôn muốn làm thiện của Đoàn Dự.

“Đa tạ Trần huynh, hôm nay nhờ những lời của huynh mà tại hạ như được khai sáng, hiện tại tại hạ sẽ lập tức quay lại Đại Lý, chăm chỉ luyện võ, học tập cách trị quốc, để khi kế vị ngai vàng có thể tạo phúc cho muôn dân!” – Đoàn Dự trịnh trọng đứng lên, khom người hành lễ với Trần Thịnh.

“Há há! Chém gió thần công! Đại công cáo thành!” – Trần Thịnh trong bụng làm động tác chữ V, tự mãn cười hô hố.

Tuy vậy ngoài mặt hẳn lại cực kỳ nghiêm túc khom người đáp lễ:

“Đoàn huynh nhận ra được điều này là đại phúc với con dân Đại Lý, tại hạ thay mặt con dân Đại Lý cảm tạ Đoàn huynh. Đường về Đại Lý còn xa, để tại hạ đi cùng Đoàn huynh về!” – Trần Thịnh nói.

Tất nhiên là Đoàn Dự mừng rỡ chấp nhận, thậm chí trước khi khởi hành, cả hai còn kết làm huynh đệ nữa. Do Đoàn Dự nhỏ tuổi hơn nên gọi Trần Thịnh bằng đại ca.

Nhóm năm người lập tức lên đường, thẳng tiến về hướng Đại Lý. Trên đường đi, Trần Thịnh tiếp tục cùng Đoàn Dự giảng giải về cách trị quốc, về kinh tế, về quân sự, sự quan trọng và cần thiết của chiến tranh.

“Chiến tranh, dù không ai mong muốn, vẫn phải xảy ra. Một minh quân là người biết chuẩn bị cho chiến tranh trong thời bình. Trung Quốc hiện tại chia làm mấy nước nhỏ, nội địa thì không sao, nhưng biên cảnh luôn có xung đột, dân chúng khổ không thể tả. Vậy nên nếu gây chiến để thống nhất lại thiên hạ, từ đó làm dân chúng an no, thì đó cũng là việc đại thiện. Mặc dù ban đầu, sẽ có nhiều người chết, nhưng đó là hy sinh cho mai sau, nên nó rất xứng đáng.” – Trần Thịnh bắt đầu có kế hoạch của mình trong việc chinh phục thế giới này.

Đâu cần phải làm hoàng đế, hẳn càng thích làm người phò tá hoàng đế, trở thành không chỉ là cánh tay phải của hoàng đế, mà là phân nửa người của hoàng đế. Hẳn thích cảm giác như vậy.

Vậy nên kế hoạch của Trần Thịnh là giúp đưa Đoàn Dự lên làm hoàng đế, thống nhất Trung Quốc, còn hẳn, sẽ đứng sau màn, trở thành công thần lớn nhất. Với tính cách của Đoàn Dự, chắc chắn sẽ không có chuyện ăn cháo đá bát như Lê Lợi ngày trước, vậy nên Trần Thịnh hoàn toàn yên tâm.

Hôm nay cả nhóm đang đi trên đường thì gặp một đám người đang đánh nhau, một nhóm người vây đánh một cô gái trẻ ở giữa, cô gái đã hét chống đỡ nổi nữa rồi.

Bạn đang đọc truyện *Vô Hạn Phong Lưu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 96: Mộc Uyển Thanh

“Chắc chắn là Mộc Uyển Thanh chứ không phải là ai khác!” – Trần Thịnh vừa nhìn thấy liền đoán ra ngay. Mặc áo đen, bịt mặt, cưỡi một con ngựa cao to, chiến đấu dùng ám khí rất nhiều, chắc chắn là Mộc Uyển Thanh chứ không phải ai khác vào đây nữa.

“Là Mộc tỷ tỷ!” – Chung Linh thốt lên, càng thêm khẳng định thêm suy đoán của Trần Thịnh. Nếu đã vậy rồi thì còn chần chờ gì nữa mà không ra tay anh hùng cứu mỹ nhân chứ?

Trần Thịnh mũi chân nhún nhẹ, lập tức như một mũi tên lao ra, xông thẳng đến chỗ đánh nhau, miệng còn hét lớn: “Lập tức dừng tay!”.

Như một con chim ưng lớn, Trần Thịnh nhảy vào giữa vòng vây, hai tay vung lên, lập tức đánh gục hai người đang cầm kiếm. Lãng Ba Vi Bộ quá ảo diệu, Trần Thịnh đến hiện tại chiến đấu toàn bộ dựa vào nó, không ai có thể đánh trúng hắn, mà hắn có thể dễ dàng lợi dụng thân pháp linh hoạt của mình đánh trúng đối thủ.

Tất nhiên chuyện này không hề công bằng, đồng thời mang theo nó rất nhiều vấn nạn, chẳng hạn như việc nếu như có ai đó tốc độ cực nhanh, hoặc biết Lãng Ba Vi Bộ, thì chuyện đánh bại Trần Thịnh cũng dễ như trở lòng bàn tay. Với điều kiện là không tính đến việc Trần Thịnh có ma pháp. Hắn, bản thân đã là một biến số ở những thế giới hắn đến rồi, vì lẽ ra, hắn không nên xuất hiện.

Có chừng mười người đang vây công Mộc Uyển Thanh, trong đó Trần Thịnh đã hạ đo ván hai tên, còn lại tám người vừa nam vừa nữ, thấy hắn thế tới hung hăng, lập tức bày thế phòng ngự.

Nhóm người này rõ ràng là được huấn luyện rất kỹ càng, chuyển sang thế phòng ngự, họ lập tức làm khó Trần Thịnh khi hắn không thể tiếp tục tấn công bất cứ ai nữa. Mỗi lần Trần Thịnh định tấn công ai thì lập tức có người khác tấn công hắn, dùng cách vây Ngụy cứu Triệu để giúp đỡ đồng đội.

“Cứ tiếp tục như thế này thì không phải là cách!” – Trần Thịnh nghĩ thầm trong bụng, ngón tay khẽ chỉ, một tia sáng đỏ xuất hiện, đánh thẳng vào ngực kiếm khách trước mặt hắn. Người kiếm khách này hoàn toàn không có phòng bị, lập tức trúng chiêu ngã xuống, vòng phòng ngự lập tức xuất hiện một lỗ hổng.

Trần Thịnh không để cho bảy người còn lại có thời gian trở tay, lập tức vung nắm đấm vào hai người bên cạnh. Hai người kiếm khách chỉ kịp kêu hự hai tiếng, liền trúng hai đấm của Trần Thịnh gục xuống.

Không dừng lại ở đó, hắn tiếp tục lướt tới những người còn lại, nắm đấm không ngừng vung lên, lập tức hạ đo ván thêm hai người nữa. Lúc này chỉ còn có năm người vẫn còn đang đứng vững trước Trần Thịnh, trong đó có hai bà lão. Tuy nhiên chẳng ai dám khinh thường hai bà lão này, vì chắc chắn họ là những người mạnh nhất trong đội.

“Các hạ là ai? Vì sao lại cản trở bọn ta bắt con ả thích khách này?” – Một trong hai bà lão nói.

“Các ngươi không được đụng tới cô ta! Chuyện cô ta đi ám sát gia chủ nhà các ngươi, ta sẽ đích thân đi thỉnh tội với Vương phu nhân sau, hiện tại các ngươi không được làm hại cô ấy.” – Trần Thịnh cũng ngừng thế tiến công lại, chuyển sang chế độ nói chuyện.

“Các hạ có quen biết với phu nhân của chúng ta?” – Một trong hai bà lão nói.

“Đúng vậy! Cứ nói với Vương phu nhân rằng có truyền nhân phái Tiêu Dao thăm hỏi phu nhân!” – Trần Thịnh tiếp lời – “Các vị về đi, các vị không phải đối thủ của ta đâu!” – Trần Thịnh hù dọa một cái.

Có vẻ như thủ pháp “cách không điểm huyệt” của Trần Thịnh đã khiến cho những người còn lại e ngại, vậy nên họ lập tức mang lên đồng bạn đã bị đánh ngã, bỏ đi ngay không lời từ biệt.

“Ít ra cũng phải như vậy chứ, biết điều chút có khá hơn không?” – Trần Thịnh làm bằm trong lòng, không hiểu vì sao người khác lại thích tranh cãi nhau đến vậy, nhiều khi mâu thuẫn xuất phát từ một thứ không đâu thôi.

“Mộc cô nương, cô không sao chứ?” – Trần Thịnh đuổi họ đi xong thì đến lượt hắn làm cho xong vai trò anh hùng cứu mỹ nhân của mình. Vội vàng khom người ngồi bên cạnh Mộc Uyển Thanh, Trần Thịnh lo lắng nhìn vết thương trên vai cô gái.

“Không ổn, mất máu nhiều quá, để ta trị thương cho cô chút!” – Trần Thịnh tiếp tục ân cần chăm sóc Mộc Uyển Thanh, không đếm xỉa gì đến người xung quanh đang nghĩ gì cả.

“Ngươi là ai? Vì sao lại cứu ta?” – Mộc Uyển Thanh cảnh giác nhìn Trần Thịnh, một tay vịn vết thương đang chảy máu trên vai.

“Tôi không phải là người xấu! Tôi đến để giúp cô.” – Trần Thịnh nói. “Hình như bất kỳ nhân vật phản diện nào trong phim ảnh cũng hay nói câu này nhỉ?” – hắn nghĩ thầm trong đầu, chẳng có nhân vật phản diện nào tự nhận mình là người xấu cả.

Trần Thịnh nhìn thấy ánh mắt của Mộc Uyển Thanh viết rõ hay chữ không tin bên trong, cô nàng từ nhỏ đã bị mẹ đầu độc rằng không có đàn ông nào trên đời là tốt cả, vậy nên bản năng của nàng là cảnh giác trước mọi đàn ông.

Thậm chí nàng còn lập thế độc nếu ai thấy khuôn mặt thật của nàng thì một là nàng sẽ cưỡi người đó, hai là nàng sẽ giết người đó. Trần Thịnh tự tin rằng hắn sẽ không bị Mộc Uyển Thanh giết nếu đấu chính diện, nhưng mà Mộc Uyển Thanh giỏi ám sát, chưa kể ai lại đi phòng bị người mình thương đấy?

Vậy nên Trần Thịnh cũng không chờ đợi sự cho phép của Mộc Uyển Thanh, bàn tay nhẹ vươn ra, một phép thuật trị thương đơn giản xuất hiện trong tay hắn. Cầu sáng màu lục lập lòe lập tức thu hút sự chú ý của Mộc Uyển Thanh. Nàng tò mò nhìn đốm sáng màu xanh lục chậm chậm từ tay Trần Thịnh bay đến vết thương trên vai nàng.

Không biết vì sao, bình thường vốn rất cảnh giác Mộc Uyển Thanh, giờ nhìn thấy đốm sáng này lại cảm thấy rất an tâm, mặc cho nó tiếp cận vết thương của mình. Có lẽ, trực giác của phụ nữ vẫn luôn mạnh mẽ như vậy.

Đốm sáng nhập vào vết thương của Mộc Uyển Thanh, lập tức làm cho máu ngừng chảy, vết thương cũng thần kì bắt đầu khép lại, kết vảy.

“Cái này! Đây là phép thuật sao? Trần ca ca là thần tiên hay sao vậy?” – Chung Linh và Đoàn Dự đã chạy đến bên cạnh, nhìn thấy cảnh tượng này lập tức kinh ngạc thốt lên.

Đoàn Dự đứng bên cũng kinh ngạc không thốt nên lời. Hắn từ nhỏ sống trong hoàn cung, đọc trăm loại sách, nhìn đủ thứ chuyện, nghĩ rằng chuyện kỳ lạ trên đời hắn đã biết rõ, không ngờ hôm nay lại gặp chuyện quái lạ như thế này.

“Không ngờ Trần huynh lại có khả năng cứu người như vậy, đệ giờ càng tin huynh chính là thần tiên hạ phàm dạo chơi nhân giới!” – Đoàn Dự kính nể nói.

“Bậy bạ! Làm thần tiên chán chết, kể cả chuyện yêu đương cũng không được tự do nữa, làm thần tiên làm gì, làm người sướng hơn nhiều!” – Trần Thịnh phản pháo. Hắn cũng không muốn thành thần tiên cả ngày miệng toàn những triết lý lớn, không được thất tình lục dục, không được yêu đương. Hắn còn có kế hoạch xây dựng một hậu cung không lồ gồm các mỹ nhân khắp các thế giới khác nhau đây.

Có điều mặc cho Trần Thịnh giải thích, ít nhất những người đang có mặt tại đây chẳng ai tin hắn cả. Kể cả huynh muội Trần Phong cũng không tin Trần Thịnh không phải là thần tiên. Họ còn tối ngày tự hào mình là đệ tử của thần tiên đây cơ mà.

“Không ổn chút nào, diễn sâu quá đó, giờ ai cũng nghĩ mình là thần tiên thì làm sao mà đi tán gái tiếp bây giờ!” – Trần Thịnh nghĩ thầm trong bụng – “Mà cũng tốt, như vậy mình có thể dành thời gian tập trung nhiều hơn cho chuyện tăng sức mạnh, sửa chữa Chủ thần, còn quay lại Diablo cứu Hermione các nàng nữa!”

Sau khi nhìn vết thương khôi phục một cách thần kỳ, Mộc Uyển Thanh cũng đã tin tưởng phần nào đoàn người Trần Thịnh. Nghe nói giờ họ chuẩn bị đi Đại Lý, lại có cả muội muội Chung Linh bên trong, nên nàng quyết định cùng đi với cả bọn.

Hành trình lại tiếp tục, mặc dù không vội, nhưng tốc độ của mọi người cũng không được nhanh do Trần Thịnh lại nổi hứng dạy Lăng Ba Vi Bộ cho ba người Chung Linh, Đoàn Dự và Mộc Uyển Thanh.

“Môn kinh công này, nguy thì có thể dùng thoát hiểm, đi xa có thể dùng thay ngựa chạy, công thì có thể dùng né tránh đòn tấn công của địch thủ, rất là tiện lợi. Mọi người cố gắng học, sớm ngày có thể vượt qua ta, lúc đó, ta sẽ lại dạy quý vị một môn thần công khác!” – Trần Thịnh cười tuyên bố.

Tất nhiên là chuyện vượt qua Trần Thịnh rất là xa vời, khi mà hắn hiện tại Lăng Ba Vi Bộ đã lên đến cấp 5. Hai người Trần Phong học sớm nhất, chăm chỉ luyện tập mà giờ cũng chỉ mới có cấp 3 mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Vô Hạn Phong Lưu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 97: Đại Lý

Đại Lý tuy là một nước nhỏ, nhưng mà cũng khá là thịnh vượng. Đô thành Đại Lý là thành trí phồn hoa nhất cả nước, quốc lực cả nước đều tập trung tại tòa thành thị này.

Cả tuần lễ sau, đoàn người Trần Thịnh mới đến được đô thành Đại Lý, dòng người ngược xuôi náo nhiệt, tất nhiên chắc chắn sẽ không được phồn hoa như kinh đô của nước Tống, nhưng cũng đã ồn ào hơn so với các huyện thành Trần Thịnh đi qua rồi.

Đoàn người Trần Thịnh đến cửa thành thì gặp đội quân canh cửa thành đang kiểm tra người vào thành. Đoàn Dự liền đi lên trước, quân lính canh cửa khi nhìn thấy đoàn người Trần Thịnh liền bước lên hỏi:

“Các vị đến từ đâu? Vào thành với mục đích gì?” – Một người lính nghiêm túc hỏi.

“Ta là thế tử vừa từ bên ngoài trở về!” – Đoàn Dự vừa nói vừa lấy ra trong người một mảnh kim bài đưa cho người thủ vệ. Vừa nhìn thấy mảnh kim bài, lập tức đội lính canh cổng thành liền một chân quỳ xuống hô vang:

“Tham kiến thế tử điện hạ! Cung nghênh thế tử điện hạ hồi thành!” – Trần Thịnh nhìn thấy cảnh này liền chất lưỡi, quả thật, một phần là quyền lực, một phần nữa là được lòng dân, chỉ cần nhìn thái độ của người lính thôi là biết hoàng thất Đại Lý trị vì tốt thế nào.

“Có dịp phải đến kinh đô nhà Tống, để xem thái độ những người lính giữ cổng thành thế nào, trên bất chính hạ tất loạn, chỉ cần nhìn người lính giữ cổng là đủ hiểu rồi.” – Trần Thịnh thăm nghĩ trong lòng như vậy.

Đoàn người Trần Thịnh đi thẳng về phía phủ vương gia, còn chuyện truyền tin, tất nhiên đã có người lo. Vậy nên khi cả đoàn người đi đến trước phủ vương gia, thì đã thấy Đoàn Chính Thuần đứng trước cửa đón con rồi.

“Dự nhi! Người rốt cuộc cũng đã trở về!” – Đoàn Chính Thuần nói, mặc dù cố gắng kiềm chế, nhưng Trần Thịnh vẫn nghe ra được trong giọng nói sự xúc động của một người làm cha. Cũng khổ cho ông ta, cả một bầy con gái, rốt cuộc thằng con trai nói dối lại là con người khác, đã vậy cả đời cũng không biết luôn. Thấy cũng tội thật, mà thôi cũng kệ, nói ra chuyện đó làm gì cho mọi người thêm đau lòng.

“Phụ vương! Con bất hiếu làm cha mẹ lo lắng! Con đã nghĩ thông suốt rồi! Từ nay con sẽ học võ!” – Đoàn Dự đi đến trước người Đoàn Chính Thuần quỳ xuống, cúi đầu nói. Website truyện convert TruyệnCv[.]Com

Một thoáng sững sờ trên khuôn mặt chữ điền của Đoàn Chính Thuần, sau đó là một tràng cười sáng khoái, tất nhiên ông ta đã chờ đợi câu nói này rất là lâu rồi.

“Được! Được! Đã Dự nhi muốn học, tất nhiên phụ vương sẽ hết sức dạy dỗ con! Ha ha, rốt cuộc con ta cũng đã nghĩ thông suốt rồi!” – Đoàn Chính Thuần cười lớn, cả người như nhẹ hẳn ra. Truyện được đăng tại TruyệnCv[.]com

Lúc này Đoàn Chính Thuần mới chú ý đến sáu người theo sau Đoàn Dự, ông ta liền lên tiếng hỏi:

“Dự nhi, đây là bằng hữu của con sao?” – “À, đúng vậy phụ vương, đây là đại ca kết nghĩa của con, Trần Thịnh, cùng với ba vị đệ tử của huynh ấy: Trần Phong, Trần Hoàn, Vương Tuyết. Còn hai vị cô nương này là bằng hữu Chung Linh và Mộc Uyển Thanh! Đây là các bằng hữu con gặp được trong chuyến đi này. Trần đại ca là người đã thuyết phục con quay lại học võ!” – Đoàn Dự một hơi mười mười nói ra.

“Đa tạ Trần huynh đại ca đã giúp ta thuyết phục được Dự nhi học võ, Đoàn Chính Thuần ta đây tại đây xin cảm tạ Trần huynh đệ!” – Đoàn Chính Thuần lập tức đối với mọi người chào hỏi, đặc biệt khom người cảm tạ Trần Thịnh.

Đoàn thị mặc dù là hoàng thất, nhưng vẫn giữ nhiều thói quen của giang hồ hiệp khách, đặc biệt trong chuyện giao tiếp cũng ít câu nệ lễ nghĩa, tiểu tiết. Chuyện học võ đối với Đại Li Đoàn thị cũng rất quan trọng, trước đây Đoàn Dự quái thai này không chịu học võ đã khiến mọi người sức đầu mẻ trán. Giờ tâm bệnh được giải quyết, tất nhiên là vui mừng không thôi, liền chấp tay cảm tạ Trần Thịnh.

“Không cần thiết không cần thiết. Chuyện tập võ là chuyện đương nhiên, Dự đệ nếu muốn cứu giúp càng nhiều người, thì phải có võ công, nói miệng không là không được.” – Trần Thịnh cũng vội vàng đáp lễ.

Đoàn Chính Thuần mời mọi người vào phủ nghỉ lại, đoàn người Trần Thịnh lại nhảy một cái thành khách quý của phủ vương gia, huynh đệ của thế tử. Mỗi người được cấp cho một cái lệnh bài nhỏ để chứng minh thân phận của mình.

Một lát sau, hoàng đế Đoàn Chính Minh cũng đến thăm, nghe được tin Đoàn Dự chịu học võ, vị hoàng đế này cũng vui mừng khôn xiết. Tuy nhiên thân là hoàng đế, không ở lâu được, nên chỉ lát sau là Đoàn Chính Minh đã quay về hoàng cung.

Trần Thịnh cũng không có gì gấp gáp, quyết định tạm thời ở lại phủ vương gia chỉ dạy võ công cho Đoàn Dự. Hắn truyền cho Đoàn Dự Bắc Minh Thần Công và Lăng Ba Vi Bộ. Đồng thời cũng tranh thủ dạy võ cho Chung Linh và Mộc Uyển Thanh luôn.

Bắc Minh Thần Công yêu cầu phải không có bất kỳ nội công nào mới được phép tập luyện, Đoàn Dự thì dễ, nào giờ chưa tập võ, còn Chung Linh và Mộc Uyển Thanh thì cũng đã có võ công nền tảng rồi nên hơi cực khổ hơn chút. Trần Thịnh phải bỏ công ra thuyết phục hai cô gái bỏ võ công ban đầu, tập lại Bắc Minh Thần Công.

Suốt ba tháng đoàn người Trần Thịnh ở lại phủ vương gia của Đoàn Chính Thuần. Võ công của Đoàn Dự cũng tiến bộ rất nhanh, tên này rõ ràng là thể chất cực tốt cho việc luyện võ, vậy mà hết lần này tới lần khác không chịu tập luyện. Hiện tại may mà có Trần Thịnh dạy hắn Bắc Minh Thần Công, nếu không tập theo công pháp của Đoàn gia, chờ hắn đến cao thủ nhất lưu, lúc đó chắc là râu dài chấm đất rồi.

Ba tháng ở lại, Trần Thịnh quyết định ra đi.

“Dự đệ, giờ đệ đã cơ bản nắm được Bắc Minh Thần Công và Lăng Ba Vi Bộ rồi, cũng đã đến lúc huynh nên đi, giang hồ to lớn, sẽ có một lúc nào đó chúng ta gặp lại. Đệ ở lại bảo trọng, khi nào Lăng Ba Vi Bộ đạt mức tùy tâm sở dục rồi hãy đi ra ngoài dạo chơi để tăng thêm kiến thức. Trước đó đừng nên ra ngoài, thân phận đệ nhạy cảm, võ công không cao, ra ngoài rất nguy hiểm! Đệ nên nhớ đệ là người thừa kế ngai vàng duy nhất của Đại Lý!” – Trần Thịnh trước khi rời đi dặn dò Đoàn Dự.

“Đệ nhớ rồi đại ca! Đại ca đi đường cẩn thận, giang hồ hiểm ác, khi nào có dịp huynh đệ chúng ta lại gặp nhau uống trà ăn bánh nói chuyện thể sự!” – Đoàn Dự cũng cực kỳ không bỏ nói với Trần Thịnh. Cùng nhau sống ba tháng, Đoàn Dự cũng học được nhiều từ ngữ “kỳ quái” của Trần Thịnh. Đặc biệt là hai tên này đều không thích rượu nên chuyên gia ngồi uống trà ban đêm nói chuyện trên trời dưới đất.

Ba tháng Trần Thịnh truyền cho Đoàn Dự rất nhiều kiến thức, cách nhìn nhận sự việc khác nhau, hắn dám chắc hiện tại nếu Đoàn Dự trở thành hoàng đế, chắc chắn sẽ là một trong những hoàng đế giỏi nhất kim cổ. Bản thân Trần Thịnh ngày trước cũng là một con một sách, vậy nên có thê tường tượng được khối lượng kiến thức Trần Thịnh truyền đạt cho Đoàn Dự lớn đến mức nào. Thậm chí giờ Đoàn Dự có nói thế nào cũng không lay chuyển được lòng tin Trần Thịnh là thần tiên hạ phàm.

Cùng Trần Thịnh rồi đi tất nhiên là năm người Trần Phong, Trần Hoàn, Vương Tuyết, Chung Linh, Mộc Uyển Thanh. Ba tháng nay năm người này vô công cũng tiến bộ rất nhiều, đặc biệt khi đi Trần Thịnh còn nhìn thấy ánh mắt Trần Hoàn và Đoàn Dự nhìn nhau có vẻ khác lạ hơn nhiều. Xem ra mình dường như vô tình cắt đứt mối duyên tình chớm nở của hai người rồi.

“Thôi kệ nó, chuyện yêu đương là một ngọn lửa, chia xa, chỉ là một ngọn gió, thổi tắt những ngọn lửa nhỏ, thổi bùng lên những ngọn lửa lớn mà thôi.” – Trần Thịnh nhẹ nhàng ngâm nga câu đó. Hắn nhìn thấy ánh mắt vốn có chút không bỏ của cả Trần Hoàn và Đoàn Dự bỗng nhiên càng thêm kiên định. Chuyện này khiến hắn cũng rất xúc động, vì bản thân hắn cũng đang chia xa với người mình yêu.

Mang theo năm người khác, Trần Thịnh hướng thẳng về Giang Nam, trực chỉ Cô Tô Mộ Dung. Vẫn còn nhiều mục tiêu khác cần hắn chinh phục, đến thế giới Thiên Long Bát Bộ rồi, không gặp Vương Ngữ Yên, không thử đi chinh phục trái tim này, đó là một hối tiếc lớn cho bất kỳ thằng đàn ông nào.

Cổ đại phong cảnh tú lệ, xung quanh toàn là rừng rậm nguyên sơ, khắp tầm mắt chỉ thấy toàn núi với núi. Cũng dễ hiểu vì sau trong các trận chiến cổ đại, hồ ra là người ta dùng hỏa công. Rừng cây khắp nơi như thế này, không dùng hỏa công cũng uổng. Đốt một mảnh này còn mảnh khác không lo ô nhiễm môi trường. Chưa kể quá khó phòng bị, vì đâu đâu cũng là rừng cả.

Một nhóm người Trần Thịnh băng rừng vượt suối, đầu tiên là ghé thăm nhà Chung Linh trước. Cô bé đi xa nhà lâu như vậy, cũng đã nhớ nhà nhớ mẹ rồi, Mộc Uyển Thanh tuy rằng không nói, nhưng tất nhiên cũng rất muốn gặp sư phụ Tần Hồng Miên rồi. Trần Thịnh cũng không gặp, hắn quyết định hộ tống hai cô gái về thăm nhà, luôn thể chiêm ngưỡng vẻ đẹp của Tần Hồng Miên và Cam Bảo Bảo luôn. Gái một con trông tròn con mắt, chưa kể hai vị này trước đó cũng là mỹ nhân nổi tiếng nên mới lọt vào mắt xanh của Đoàn Chính Thuần.

Bạn đang đọc truyện *Vô Hạn Phong Lưu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 98: Đến Nhà Chung Linh

“Bối vậy, khi yêu thì yêu nồng nhiệt, trao tất cả cho người mình yêu, mà lỡ yêu trúng nấy tên fan diễn viên Hàn Quốc Choi Xong Vong như Đoàn Chính Thuần thì đúng là khổ không cách gì để tả được!” – Trần Thịnh nhìn tấm bia ghi dòng chữ “Người họ Đoàn vào cốc là giết” trước cửa nhà Chung Linh liền than thầm.

Tính cách Trần Thịnh cũng thật đa sầu đa cảm, nhiều lúc cảm giác như là phụ nữ vậy, sống tình cảm nên hắn cũng từng ném mùi đau khổ khi người yêu bỏ. Và giờ hắn cũng hàng ngày dằn vặt vì bỏ lại nhóm Hermione ở thế giới Diablo rồi đến đây.

Tất nhiên là trong cả đoàn người đều không có ai mang họ Đoàn cả, vậy nên cả bọn cũng chẳng sợ sệt gì mà bước vào bên trong cốc. Nhiều khi Trần Thịnh cũng thắc mắc không biết vì sao mà những người giang hồ không nghề nghiệp gì cả như cha mẹ Chung Linh lại có thể sở hữu cả một thung lũng, kẻ hầu người hạ cũng phải hai chục người chứ đâu ít. Chính quyền phong kiến thực sự không quan tâm đến những lục lâm thảo khấu này sao?

“Chắc là cũng thu thuế của dân khu vực của mình, như cách mà các bang phái lớn như Toàn Chân giáo làm, đảm bảo an ninh trong vùng, rồi người dân ‘tự nguyện’ cống nạp cho họ.” – Trần Thịnh nghĩ thầm.

Chủ cốc là Chung Vạn Cửu, một kẻ xấu xí, bị Cam Bảo Bảo chộp về để thế mạng cho cái bầu của Đoàn Chính Thuần trong bụng nàng. Chuyện này thành công mỹ mãn vì con gái của nàng Chung Linh rất giống nàng. Chỉ có điều vẫn có người thắc mắc về chuyện Chung Vạn Cửu xấu xí như vậy lại có vợ đẹp con cũng đẹp. Thêm nữa bản thân Chung Vạn Cửu cũng biết mình là chúa tể của những chiếc võ, vậy nên đừng mong tính khí hắn ta tốt đẹp gì, nhất là đối với người đẹp trai hơn hắn.

Trần Thịnh, “rất may mắn” vì không nằm trong diện quá đẹp trai, vậy nên khi Chung Vạn Cửu gặp hắn bước vào, cũng không quá khó chịu. Trần Thịnh cũng không biết nên khóc hay nên mừng trong chuyện này nữa. Ai chẳng muốn mình đẹp trai cơ chứ?

Chào đón cả đoàn người Trần Thịnh là hai người chủ nhân tại đây: Chung Vạn Cửu và mẹ của Chung Linh, mỹ nhân một thời Cam Bảo Bảo.

Nói về Cam Bảo Bảo, mặc dù con gái nàng cũng đã 16 tuổi rồi, nhưng mà nàng vẫn còn giữ nguyên được nét đẹp ngày nào. Dường như thời gian đã ưu ái Cam Bảo Bảo, khi không lưu lại bất kỳ dấu vết nào trên khuôn mặt nàng cả. Có chăng, đó là vẻ đẹp của nàng giờ đã mặn mà hơn rất nhiều, không giống với bản sao Chung Linh của nàng vẫn còn nét ngây thơ trong sáng.

Cả Cam Bảo Bảo và Chung Vạn Cửu đều rất yêu thương con gái, vậy nên khi nhìn thấy con gái đã đi khỏi nhà mấy tháng xuất hiện, lập tức vui mừng khôn xiết. Có điều thái độ với thủ phạm gây ra vụ “mất tích” mấy tháng nay của con gái là Trần Thịnh thì thái độ của hai người hoàn toàn không dám khen tặng rồi. Cam Bảo Bảo còn đỡ, Chung Vạn Cửu thì chỉ thiếu chút nữa là rút kiếm chém nhau.

“Việc này mặc dù không đúng, nhưng mà Chung Linh muội muội cũng đã về nhà an toàn, chưa kể còn đi chu du khắp nơi một khoảng thời gian, mở mang kiến thức. Chuyện này cũng chưa chắc là chuyện xấu, có thể tạm xem là chuyện tốt nữa chứ!” – Trần Thịnh miệng không còn tí đức độ nào nói.

Bạn đang đọc truyện *Vô Hạn Phong Lưu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

